

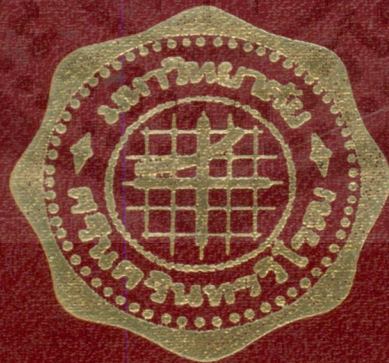
บทคัดย่อ

ปริญญานิพนธ์ การศึกษาดุษฎีบัณฑิต

และ

การศึกษามหาบัณฑิต

พ.ศ. ๒๕๑๙

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

บทคัดย่อ
ปริญญานิพนธ์ การศึกษาดุษฎีบัณฑิต
และ
การศึกษามหาบัณฑิต

พ.ศ. ๒๕๑๙

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
กรุงเทพมหานคร
๒๕๒๑

สารบัญ

ชื่อเรื่อง

หน้า

การศึกษาคุษฎีบัณฑิต

การวิจัยและพัฒนาหลักสูตร

๑. การเปรียบเทียบวิธีการสองวิธีในการทดสอบความเที่ยงตรงของลำดับชั้นของการเรียนรู้
กมล ภู่งประเสริฐ ๑
๒. การรับรู้มโนภาพจำนวนเลขฐานสอง โดยมีการเสริมแรงต่างแบบและความซับซ้อน
ของตัวเร้าต่างระดับ และการวิเคราะห์ผลโดยใช้มาร์คอฟเชนโมเดล
เคนเนธ แคมป์ ๓
๓. การประเมินผลหลักสูตรวิชาคณิตศาสตร์ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ของสถาบัน
ส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
สมบูรณ์ ชิตพงศ์ ๔

การศึกษามหาบัณฑิต

มนุษยศาสตร์ : จิตวิทยาพัฒนาการ

๑. พัฒนาการแห่งสังกัดทางถ้อยคำของเด็กชั้นคิดด้วยรูปธรรม
สมทรัพย์ สุขอนันต์ ๗
๒. การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ที่มีผลต่อการปรับตัวของเด็ก
สมาน กำเนิด ๘
๓. การศึกษาเปรียบเทียบเด็กในเมืองและชนบทเกี่ยวกับพัฒนาการของสังกัด ในเรื่องการ
อนุรักษ์ความยาวและปริมาตรกับการอบรมเลี้ยงดู
อรนุช หลิมประเสริฐ ๙

มนุษยศาสตร์ : จิตวิทยาสังคม

๔. ความรู้และทัศนคติของเยาวชนไทยเกี่ยวกับระบบเศรษฐกิจแบบสังคมนิยม
กฤตยา อาชวนิจกุล ๑๑
๕. ความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลกับคุณธรรมค่าน ทาน บริจาค ความอ่อนโยน
การไม่โกรธ และความอดทนของนิสิตมหาวิทยาลัย
จำรอง เงินดี ๑๒
๖. อิทธิพลของการอ่านและการฟังสารชักจูงที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงทัศนคติในสถานการณ์
กลุ่มเครือ
บังอร ชินกุลกิจนิวัฒน์ ๑๔
๗. ความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลและคุณธรรมบางประการของนิสิตมหาวิทยาลัย
วัฒนา ศรีสัตย์วาจา ๑๕
๘. อิทธิพลของการเป็นแบบอย่างต่อการพัฒนาจริยธรรมของเยาวชน
สุเชษฐ ม่าเหรัมย์ ๑๗
๙. ความสำนึกในหน้าที่พลเมือง ลักษณะอคติทั่วไป และความเคร่งครัดของนักเรียน
วัยรุ่นในภาคเหนือ
แสงสุรีย์ คนศิลป์ ๑๘

มนุษยศาสตร์ : บรรณารักษศาสตร์

๑๐. การสำรวจบทความทางการศึกษาในวารสารภาษาไทยระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๑๓-๒๕๑๗
จำรัส นวลนิ่ม ๒๐
๑๑. ประวัติของชื่อตำบล และหมู่บ้านในเขตอำเภอเมืองแพร่ จังหวัดแพร่
จินตนา ยอดยั้ง ๒๑
๑๒. ความคาดหวังของเจ้าหน้าที่รัฐบาลผู้เกี่ยวข้องกับที่อ่านหนังสือพิมพ์ประจำหมู่บ้าน
และผลที่ประชาชนในจังหวัดลำปางได้รับจากที่อ่านหนังสือพิมพ์
จิรายุ ทาศรี ๒๒

๔ ชื่อเรื่อง

หน้า

๑๓. ชีวิตและผลงานด้านวรรณกรรมของพุทธทาสภิกขุ
ชำนาญ อิ่มสอาด ๒๔
๑๔. การวิเคราะห์หนังสืออ่านเพิ่มเติมหมวดสังคมศึกษาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย
นาริรัตน์ อยู่กิจดิษฐ์ ๒๕
๑๕. สภาพและเกณฑ์ปกติของห้องสมุดประชาชนจังหวัด ซึ่งเป็นที่ตั้งเขตศึกษา
บุญเกื้อ หลงสวัสดิ์ ๒๗
๑๖. การคาดคะเนความต้องการบรรณารักษ์ห้องสมุดมหาวิทยาลัยในประเทศไทยระหว่าง
ปีการศึกษา ๒๕๒๐—๒๕๒๔
ประจักษ์ กือเจริญ ๒๘
๑๗. การศึกษาความสนใจและความต้องการของบรรณารักษ์ฝ่ายจัดหาที่มีต่อคอลัมน์
แนะนำและวิจารณ์หนังสือในวารสาร นิตยสาร และหนังสือพิมพ์
ปราณี ตึงนาพัน ๒๙
๑๘. ประวัติของซื้อตำบลดและหมู่บ้านในอำเภอเมืองขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น
พูนศรี คัมภีร์ปรกรณ์ ๓๑
๑๙. ภาพพจน์ของบรรณารักษ์ห้องสมุดวิทยาลัยครูในทัศนะของบุคลากรและนักศึกษา
ในวิทยาลัยครู
ไพโรจน์ ชลารักษ์ ๓๒
๒๐. การศึกษาการจัดตั้งศูนย์บริการทางเทคนิคของห้องสมุดโรงเรียนมัธยมแบบประสม
ดอง ใจชื่น ๓๔
๒๑. วิวัฒนาการของเนื้อหานวนิยายไทย ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๗๖ ถึง พ.ศ. ๒๕๑๗
สันติ ทองประเสริฐ ๓๕

มนุษยศาสตร์ : ภาษาไทย

๒๒. วรรณคดีชาวบ้านจาก “วัดเกาะ”
เตือนใจ สินทะเกิด ๓๖
๒๓. วิเคราะห์วรรณกรรมลานนาไทยเรื่องเจ้าวิฑูรสอนหลานและพระลอสอนโลก
ทรงศักดิ์ ปรางค์วัฒนากุล ๓๘

ชื่อเรื่อง

หน้า

๒๔. แนวความคิดทางการเมืองในบทละครพระราชนิพนธ์ของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎ-
เกล้าเจ้าอยู่หัว
ธิดา วัฒนกุล ๔๐
๒๕. วิเคราะห์การใช้วรรณกรรมเพื่อส่งเสริมความมั่นคงภายในประเทศ ในรัชสมัย
พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก
บำรุง สุวรรณรัตน์ ๔๒
๒๖. การศึกษาเปรียบเทียบระบบประโยคภาษาไทย กับระบบประโยคภาษามลายูใน
สี่จังหวัดภาคใต้
ปรีชา ทิชนิพนธ์ ๔๓
๒๗. วิเคราะห์และเปรียบเทียบมหาชาติฉบับภาคกลาง ภาคเหนือ ภาคอีสาน และภาคใต้
มณี พยอมยงค์ ๔๕
๒๘. วรรณกรรมพื้นบ้านผู้ไทย ตำบลเรณู จังหวัดนครพนม
ศรีสุดา เอ็นครินทร์ ๔๘
๒๙. วิเคราะห์บทพระราชนิพนธ์ลิลิตนารายณ์สิบปาง ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎ-
เกล้าเจ้าอยู่หัว
สมทรง ชีวะพันธุ์ ๕๐
๓๐. ระบบหน่วยเสียงในภาษาถิ่นตำบลเทพกษัตรี อำเภอดง จังหวัดภูเก็ต
ไสว เรื่องพิเศษ ๕๒

มนุษยศาสตร์ : ภาษาอังกฤษ

๓๑. การศึกษาโครงสร้างของประโยคและวลีภาษาอังกฤษในตำราฟิสิกส์ Fundamental
University Physics โดย Marerlo Alonso และ Edward J. Finn
กมล วัชรียงยง ๕๔
๓๒. การวิเคราะห์คำศัพท์ภาษาอังกฤษทั่วไปและความถี่ที่ปรากฏในตำราวิชาสังคมวิทยา
ชื่อ Sociology
จารุณี สิงห์พันธุ์ ๕๗

(๕)

ชื่อเรื่อง

หน้า

๓๓. การวิเคราะห์คำศัพท์ภาษาอังกฤษทั่วไปและความถี่ที่ปรากฏในตำราวิชาเศรษฐศาสตร์
ชื่อ Economics : An Introductory Analysis
ครุณี บุญยอุดมศาสตร์ ๕๙
๓๔. การศึกษาโครงสร้างของประโยคและวลีภาษาอังกฤษในตำราวิชาจิตวิทยา
Introduction to Psychology โดย Ernest Ropiequet Hilgard
ทรงศักดิ์ ทรงทอง ๖๑
๓๕. การศึกษาโครงสร้างของประโยคและวลีภาษาอังกฤษในตำราวิศวกรรมศาสตร์
Strength of Materials โดย F.L. Singer และ Elements of Strength of
Materials โดย S. Timoshenko และ D.H. Young
ประกายศรี ไชยสูงเนิน ๖๓
๓๖. การศึกษาโครงสร้างของประโยคและวลีภาษาอังกฤษในตำราคณิตศาสตร์
Modern Geometry โดย Claire Fisher Adler และ Elements of Set Theory
โดย Peter W. Zehna และ Robert L. Johnson
ประมวลศรี แยมวงษ์ ๖๕
๓๗. การศึกษาโครงสร้างของประโยคและวลีภาษาอังกฤษในตำราวิชาประวัติศาสตร์
Western Civilizations โดย Edward Menall Burns
เลิศดาว สายันเกษะ ๖๗
๓๘. ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน กับความเข้าใจในองค์ประกอบด้าน
เนื้อหาในหนังสืออ่านนอกเวลาภาษาอังกฤษเรื่อง David and Marianne ของ
John Dent
วยุพา ทศตะ ๖๙
๓๙. การวิเคราะห์คำศัพท์ภาษาอังกฤษทั่วไป และความถี่ที่ปรากฏ ในตำราเคมีระดับ
ปริญญาตรีชื่อ University Chemistry
วัลภา วงศ์นาค ๗๑
๔๐. การศึกษาโครงสร้างของประโยคและวลีภาษาอังกฤษในตำราชีววิทยา The Science
of Biology โดย Paul B. Weisz
ศรีศิลป์ เทศธรรม ๗๓

ชื่อเรื่อง

หน้า

๔๑. การวิเคราะห์คำศัพท์ภาษาอังกฤษทั่วไปและความถี่ในการปรากฏในตำราชีววิทยา
ชื่อ The Science of Biology
สำรวจ อ่างทอง ๗๕
๔๒. การวิเคราะห์คำศัพท์ภาษาอังกฤษทั่วไป และความถี่ที่ปรากฏในตำราภูมิศาสตร์
ชื่อ Elements of Geography
สำราญ คุรุครรรชิต ๗๗
๔๓. การวิเคราะห์คำศัพท์ภาษาอังกฤษทั่วไป และความถี่ที่ปรากฏในตำราวิชาคณิตศาสตร์
ชื่อ Modern Geometry
สุมา ศศิเมณฑล ๗๙
๔๔. การวิเคราะห์คำศัพท์ภาษาอังกฤษทั่วไปและความถี่ที่ปรากฏในตำราจิตวิทยา
ชื่อ Introduction to Psychology
เสนีย์ หมัดหมาน ๘๑
๔๕. การศึกษาโครงสร้างของประโยคและวลีภาษาอังกฤษในตำราเคมี University Chemistry
โดย Bruce H. Mahan
อรพิน โสรัจจกิจ ๘๓
- วิทยาศาสตร์ : คณิตศาสตร์**
๔๖. การศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาเรขาคณิตโปรเจกตีฟของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ตอนต้น
ชวลิต เอี่ยมเจริญ ๘๖
๔๗. การทดลองเปรียบเทียบผลการสอนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่องเรขาคณิตวิเคราะห์ ระดับ
ป.กศ. สูง วิชาเอกคณิตศาสตร์ โดยใช้บทเรียนโปรแกรมกับการสอนปกติ
เทอดศักดิ์ จันทรอรุณ ๘๗
๔๘. การศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนเรื่องกรุป (Group) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ ๕-๗
นิยม ยอดมนต์ ๘๙

(๖)

ชื่อเรื่อง

หน้า

๔๙. ความเข้าใจในวิชาคณิตศาสตร์แผนใหม่ของครูผู้สอนในระดับประถมศึกษา
ประสิทธิ์ กิจจนศิริ ๙๐
๕๐. การศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาสถิติ ของนักเรียนฝึกหัดครู ป.กศ. โดยใช้วิธี
สอนแบบธรรมชาติ กับวิธีสอนที่ใช้บทเรียนแบบโปรแกรม
มานะ เอกจริยวงศ์ ๙๑
๕๑. การศึกษาผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายในการเรียนเรื่อง
ความน่าจะเป็น
วสันต์ โมคทาทรัพย์ ๙๒
๕๒. การเปรียบเทียบพัฒนาการด้านมโนภาพ เกี่ยวกับการอนุรักษ์จำนวน และการบวก
จำนวน ของเด็กในเมืองใหญ่กับเด็กชนบท
วิชัย ชำนิ ๙๔
๕๓. การทดลองเปรียบเทียบผลการสอนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่องความน่าจะเป็น แก่
นักศึกษาชั้นประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูงเอกคณิตศาสตร์โดยใช้บทเรียน
โปรแกรมกับการสอนปกติ
สุพจน์ ไชยสังข์ ๙๖

วิทยาศาสตร์ : เคมี

๕๔. การศึกษาความเป็นพิษของยาฆ่าแมลงสองประเภทที่มีต่อปลาใน (Cyprinus carpio
Linn.)
ประชาติ วัชรบัณฑิต ๙๗
๕๕. การศึกษาผลของการทดสอบย่อย ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความวิตกกังวล
ของนักศึกษาวิชาเอกวิทยาศาสตร์ในการเรียนวิชาเคมี
ระมัด โชชัย ๙๘
๕๖. การหาชนิดและปริมาณของยาฆ่าแมลงที่ตกค้างในดิน จังหวัดลพบุรี
วันเพ็ญ อึ้งเจริญ ๑๐๐
๕๗. การศึกษาการสกัดวัตถุดิบพืชจากต้นยาสูบและประสิทธิภาพในการกำจัดแมลง
สมบัติ กาญจนศุภนัย ๑๐๑

ชื่อเรื่อง

หน้า

๕๘. การศึกษาหาหมำแมลงที่ตกค้างในน้ำและตะกอนใต้น้ำ
เสวต สัจจากุล ๑๐๓
๕๙. การสำรวจนวัตกรรมการศึกษาในคณะวิทยาศาสตร์ของมหาวิทยาลัยในประเทศไทย
เอื้อจิตต์ ถ้อยบุรณะ ๑๐๔

วิทยาศาสตร์ : ชีววิทยา

๖๐. อิทธิพลของความเข้มของแสงสว่างที่มีต่อการเจริญเติบโตของพืช
เกษม เก่งกล้า ๑๐๕
๖๑. การสำรวจสาหร่ายในเขตอำเภอรัญบุรี ปทุมธานี
จงรักษ์ ผลประพศิต ๑๐๖
๖๒. พฤติกรรมทางสังคมของไก่แจ้พื้นเมือง (Gallus spadiceus)
ชิน ขำเพชร ๑๐๗
๖๓. ซากแบบกัลปังหาในปรังไทยบางชนิด
ผจง ตันวัฒน์กุล ๑๐๘
๖๔. การสำรวจสาหร่ายทะเลบริเวณชายฝั่งทะเล จังหวัดตราด
พรรณี ภิรมย์ภักดี ๑๑๐
๖๕. การศึกษาสาหร่ายทะเล ทางสัณฐานวิทยา และการกระจายในบริเวณชายฝั่งทะเล
จังหวัดชลบุรี
พิศิษฐ์ แสงวงศ์ ๑๑๑
๖๖. การสำรวจสาหร่ายในเขตอำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ
มานี เต๋อสกุล ๑๑๒
๖๗. การศึกษาอัตราการติดเชื้อปรสิตโดยการตรวจอุจจาระของประชาชนในแหล่งสลัม
ปทุมวนาราม เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร
ยุคล ละม้ายจีน ๑๑๓
๖๘. การศึกษารูปร่างลักษณะภายนอกของตัวเต็มวัย และวงจรชีวิตของเห็บชนิด อาร์กัส
โรเบิร์ตไซ
รัตนารณ ภัคดีพันธ์ ๑๑๔

(๘)

๕.๕
ชื่อเรื่อง

หน้า

๗๘. การศึกษาคูณลักษณะของนักแนะแนวตามความคาดหวังของผู้บริหาร อาจารย์ และ นักศึกษา ในวิทยาลัยครูส่วนกลาง
จำรัส ศิวังสุวรรณ ๑๒๘
๗๙. การศึกษาทัศนคติของเด็กวัยรุ่นที่ติดยาเสพติดที่มีต่อการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา
จิตรา เผ่าทรัพย์ ๑๓๐
๘๐. ความสัมพันธ์ระหว่างความขัดแย้งของเด็กวัยรุ่นกับพ่อแม่ และลักษณะความเป็นผู้นำ
นพรัตน์ สมประสงค์ ๑๓๒
๘๑. ความสัมพันธ์ระหว่างความขัดแย้งของวัยรุ่นกับพ่อแม่และการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่
นรา สมประสงค์ ๑๓๔
๘๒. ปัญหาในการให้และการรับบริการให้คำปรึกษาในระดับมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร
นารี แซ่ลี ๑๓๖
๘๓. การศึกษาปัญหาทางสังคมของเด็กวัยรุ่นตอนต้นในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรม สามัญศึกษา ในภาคกลาง
นิภา พงศ์วิรัตน์ ๑๓๗
๘๔. การศึกษาเปรียบเทียบคุณลักษณะ ของ ผู้ให้คำปรึกษาในความคาดหวัง ของ ผู้รับ คำ ปรึกษา และผู้ให้คำปรึกษา
นิภา อัครถาวร ๑๓๙
๘๕. การศึกษามโนภาพแห่งตน (Self Concept) และความคาดหวังแห่งตน (Self Expectation) ของผู้ที่เรียนสำเร็จหลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่ แบบเบ็ดเสร็จ ในเขตการศึกษา ๓
ประเทือง แดงงาม ๑๔๑
๘๖. ค่านิยมในอาชีพ และการเลือกอาชีพของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในโรงเรียน มัธยมศึกษาของรัฐบาล จังหวัดนครสวรรค์
ประมวล วิทยากร ๑๔๓

(๑๐)

๔
๔
ชื่อเรื่อง

หน้า

๘๗. ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อโครงการแนะแนวของผู้บริหารระดับโรงเรียน ครูแนะแนว และครูประจำวิชา กับสภาพบริการแนะแนวในโรงเรียนมัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร
ปรีชา สมแก้ว ๑๔๕
๘๘. การเปรียบเทียบการสอนแบบเดิม กับการสอนแบบสืบสวนสอบสวนที่ส่งผลต่อทัศนคติแบบธรรมาธิปไตย
พิศิษฐ์ สร้อยธูหระ ๑๔๗
๘๙. การเปรียบเทียบพฤติกรรมตอบสนองระหว่างบุคคลของนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองกับแบบยับยั้งการฟังตนเองชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในโรงเรียนรัฐบาล จังหวัดชลบุรี
พีรพงศ์ ลีรวฒนางกูร ๑๔๘
๙๐. ขวัญของครูแนะแนวโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดโรงเรียนรัฐบาลกรมสามัญศึกษา
มัลลวีร์ ห่อสกุลกล ๑๔๙
๙๑. ศึกษาวิธีการที่ครูและครูแนะแนวใช้ในการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษาในกรุงเทพมหานคร
มาลินี จุโทปะมา ๑๕๐
๙๒. ความขัดแย้งระหว่างผู้ปกครองนักเรียนกับนักเรียนที่มีพฤติกรรมเชิงนิเสธในโรงเรียนอาชีวศึกษาจังหวัดขอนแก่น
รัตนา ปวะบุตร ๑๕๒
๙๓. การศึกษาความเห็นของผู้ปฏิบัติงานแนะแนว และนิสิตสาขาการแนะแนวต่อลักษณะสำคัญทางทัศนคติ ความรู้ และความสามารถของผู้ให้คำปรึกษา
วิไล แพงคำ ๑๕๔
๙๔. การศึกษาเปรียบเทียบเรื่องยาเสพติดให้โทษของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจ และคุ้มครองเด็กในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค
ร.ต.อ. สุชาติ บัณฑิตนันท์กุล ๑๕๖
๙๕. การศึกษาปัญหาซึ่งมีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของครูที่สอนในระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานครเปรียบเทียบกับครู ในจังหวัดใกล้เคียง
สุธรรม ประทานทรัพย์ ๑๕๗

ชื่อเรื่อง

หน้า

๕๖. การศึกษาปัญหาทางวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดนครศรีธรรมราช ในทัศนะของนักเรียน
สุวรรณา อร่ามเมธาพงศา ๑๕๘
๕๗. สภาพการจัดบริการแนะแนวและบทบาทของครูแนะแนว ในทัศนะของครูและนักเรียน โรงเรียนมัธยมแบบประสม ภาคใต้
อนันต์ สุวรรณมณี ๑๖๐
- ศึกษาศาสตร์ : การบริหารการศึกษา**
๕๘. ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะผู้นำของอาจารย์ใหญ่กับบรรยากาศองค์การของโรงเรียนมัธยมศึกษา ในกรุงเทพมหานคร
จรรยาภรณ์ งามญาติ ๑๖๒
๕๙. งานบริหารการศึกษาโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในภาคใต้
เฉลิม แซ่มชัย ๑๖๓
๑๐๐. กิจกรรมและปัญหาในการดำเนินงานของโรงเรียนชุมชนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
ทงศ์ศักดิ์ คุ้มไข่น้ำ ๑๖๕
๑๐๑. การศึกษาปัญหาของครูพี่เลี้ยงในการปฏิบัติงานร่วมกับนักศึกษาฝึกสอน จากวิทยาลัยครูนครสวรรค์
บำรุง สิมพลีวงศ์ ๑๖๗
๑๐๒. บทบาทการบริหารงานด้านความสัมพันธ์กับชุมชนของครูใหญ่โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดอ่างทอง ตามทัศนะของครูและประชาชน
ประจวบ ต้อยตระกูล ๑๖๘
๑๐๓. บทบาททางวิชาการของครูใหญ่โรงเรียนประถมศึกษาตามทัศนะของนักการศึกษาและคณะกรรมการศึกษา ในจังหวัดนครราชสีมา
ประมวณ รัตนาวงศ์ ๑๖๙
๑๐๔. คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของครูองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา
ประโยชน์ จันทร์โชติ ๑๗๐

ชื่อเรื่อง

หน้า

๑๐๕. การส่งเสริมครูประจำการระดับมัธยมศึกษาในเขตการศึกษา ๖ : ความต้องการของครู การปฏิบัติภารกิจ และปัญหา
ประสิทธิ์ ธรรมประสิทธิ์ ๑๗๒
๑๐๖. ความต้องการของครู อาจารย์ในงานบริการการศึกษา วิทยาลัยครูสกลนคร
ไพจิตร รหัสรจินดา ๑๗๔
๑๐๗. การประเมินสมรรถภาพการบริหารของศึกษานิเทศก์อำเภอ ในเขตการศึกษา ๑๑
รุ่งศักดิ์ บึงกงลาด ๑๗๕
๑๐๘. การวิเคราะห์การจัดสรรงบประมาณเพื่อการผลิตครูตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๑๕-๒๕๑๙)
ศุภศักดิ์ แก้วขาว ๑๗๗
๑๐๙. บทบาทและความต้องการของชุมชนเกี่ยวกับการบริหารการศึกษาประจำตำบลขององค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา
สนอง สุวรรณวงศ์ ๑๗๙
๑๑๐. การศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิผลทางการศึกษาระหว่างโรงเรียนประถมศึกษาขององค์การบริหารส่วนจังหวัดกับของเทศบาล ในจังหวัดสระบุรี
สิทธิชัย รอดเดชา ๑๘๑
๑๑๑. บทบาททางวิชาการของอาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน ปีการศึกษา ๒๕๑๗
สุธีระ ทานตวนิช ๑๘๓
๑๑๒. ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมผู้นำของผู้บริหารวิทยาลัยครู กับบรรยากาศองค์การ
หาญชัย สงวนให้ ๑๘๔

ศึกษาศาสตร์ : การประถมศึกษา

๑๑๓. ความยากง่ายในการเรียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทย ที่ใช้ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง
แก้วตา ไทรงาม ๑๘๕

๑๑๔. การสร้างชุดการสอนประกอบหลักสูตรวิชาวิทยาศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ ให้สัมพันธ์กับลักษณะความเป็นอยู่ และปัญหาชนบทภาคกลางโดยใช้วิธีวิเคราะห์ระบบ
บุปผา สยามชัย ๑๘๗
๑๑๕. การสร้างชุดการสอนประกอบหลักสูตรวิชาวิทยาศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ ให้สัมพันธ์กับลักษณะความเป็นอยู่ และปัญหาชนบทภาคกลางโดยใช้วิธีวิเคราะห์ระบบ
ยุพดี อธิรัตน์ปัญญา ๑๘๙
๑๑๖. การสร้างชุดการสอนประกอบหลักสูตรวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ ให้สัมพันธ์กับลักษณะความเป็นอยู่ และปัญหาชนบทภาคกลางโดยใช้วิธีวิเคราะห์ระบบ
เรณู อินทรทัศน์ ๑๙๑
๑๑๗. การทดลองเปรียบเทียบแบบการคิดให้เหตุผลตามหลักการอนุรักษ์ของเพียเจท์ และความเข้าใจในการอ่าน โดยการฝึกการรับรู้ทางสายตาแบบภาพซ้อนในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒
สุดใจ กำแพงกิจ ๑๙๒
- ศึกษาศาสตร์ : การมัธยมศึกษา**
๑๑๘. ทักษะคติต่ออาชีพครู และความต้องการด้านกิจกรรมนักเรียน ของนักเรียนชาวเขาวิทยาลัยครูหมู่บ้านจอมบึง ราชบุรี
ณรงค์ เทียมเมฆ ๑๙๓
๑๑๙. การทดลองเปรียบเทียบผลการสอน สมการเชิงเส้นหนึ่งตัวแปร โดยใช้หน่วยการเรียนรู้การสอน (Instructional Module) กับการสอนปกติ
เบญจมา ไสตรโยม ๑๙๕
๑๒๐. การเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม ภาคเหนือ
เป็รื่อง จันดา ๑๙๗
๑๒๑. สภาพปัญหาที่ส่งผลต่อสุขภาพจิตของครูอาจารย์ในโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตการศึกษาศึกษา ๕
ยนต์ ชุ่มจิต ๑๙๙

ชื่อเรื่อง

หน้า

๑๒๒. การศึกษาทัศนคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในจังหวัดลำปางที่มีต่อการจัดให้มีการสอนเพศศึกษา
วาสนา ศีลากร ๒๐๑
๑๒๓. การเปรียบเทียบทัศนคติของครู และผู้บริหารที่มีต่อกิจกรรมนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐบาล ในเขตการศึกษา ๑๒
สมคิด ตีร์คีมี ๒๐๒
๑๒๔. การศึกษาเปรียบเทียบความรู้ และทัศนคติด้านอนามัยและการวางแผนครอบครัวของผู้เรียนและผู้ไม่เคยเรียนหลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จ
สมบัติ บุตรคำ ๒๐๓
๑๒๕. การเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
สมพงษ์ อภาพันธุ์ ๒๐๔
๑๒๖. การทดลองเปรียบเทียบผลการสอนในห้องเรียนแบบศูนย์การเรียนและแบบครูเป็นศูนย์กลางในวิชาวิทยาศาสตร์ทั่วไป ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔
สุเทพ อ่อนไสว ๒๐๖
๑๒๗. การศึกษาทัศนคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในจังหวัดชลบุรีที่มีต่อการจัดให้มีการสอนเพศศึกษา
อภาพร สุชาวงษ์ ๒๐๘

ศึกษาศาสตร์ : การวัดผลการศึกษา

๑๒๘. การศึกษาเปรียบเทียบวิธีการตอบและการตรวจให้คะแนนแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบที่มีลักษณะแตกต่างกัน
กาญจนา ศิริวัฒน์พงษ์ ๒๑๐
๑๒๙. ความสัมพันธ์ระหว่างความพร้อมในการเรียนอ่านและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ในกรุงเทพมหานคร
เขาวนัประภา ทิพย์สุนทรพงษ์ ๒๑๒

ชื่อเรื่อง

หน้า

๑๓๐. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทริ-โอดตัปปะ กับ สัปปริสธรรมเพื่อเป็นแนวทางในการค้นหาบุคลิกภาพธรรมาธิปไตย
ไชยการ ทองแก้ว ๒๑๔
๑๓๑. ความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพสมองบางประการกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓
คำย เชียงฉี ๒๑๕
๑๓๒. อิทธิพลของวิธีการตอบแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบวิธีต่าง ๆ ที่มีต่อค่าความเชื่อมั่น ค่าความเที่ยงตรง และปริมาณการเดา
ธีรศักดิ์ อินทรมาตย์ ๒๑๗
๑๓๓. อิทธิพลของการจัดเรียงลำดับข้อคำถามที่จำแนกตามสมรรถภาพสมองที่มีต่อคุณภาพของแบบทดสอบคณิตศาสตร์ และภาษาไทยในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓
นิโลบล นิ่มกิ่งรัตน์ ๒๑๘
๑๓๔. การศึกษาสมรรถนะในการวัดของแบบทดสอบชนิดเลือกตอบที่มีตัวเลือกซับซ้อนต่างกันในวิชาภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ จังหวัดภูเก็ต
นवलน้อย แต่บรรพกุล ๒๒๐
๑๓๕. ความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพสมองด้านมิติสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในเขตกรุงเทพมหานคร
พรทิพย์ ภัทรชาคร ๒๒๒
๑๓๖. การเปรียบเทียบอิทธิพลของการบอกชนิดของข้อสอบแบบหาคำตอบและแบบเลือกคำตอบ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓
พิมพ์รัตน์ จุฑามาตยากร ๒๒๓
๑๓๗. ลักษณะบางประการซึ่งสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการฝึกสอน ของนักศึกษาระดับ ป.กศ. และ ป.กศ. สูง วิทยาลัยครูนครสวรรค์ ปีการศึกษา ๒๕๑๘
ภัสกร สันติสุขวงศ์โชติ ๒๒๔
๑๓๘. พฤติกรรมการสอนด้านการจูงใจและก้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับผู้เรียน ของครูผู้สอนการศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จ
มนัส ภาคภูมิ ๒๒๖

ชื่อเรื่อง

หน้า

๑๓๙. อิทธิพลของการเฉลยข้อสอบที่มีต่อพฤติกรรมทางค่านิยมในวิชาคณิตศาสตร์
ยุวดี ปริยฉัตรานันท์ ๒๒๒๗
๑๔๐. ความขัดแย้งของบทบาทที่เป็นจริงและบทบาทที่คาดหวังในวิทยาลัยครูภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
วาทณี คิตตะเอียง ๒๒๒๘
๑๔๑. การสำรวจคุณลักษณะของศึกษานิเทศก์ฝ่ายสามัญศึกษาประจำจังหวัด
วิจิตร อนุวัชพันธุ์ ๒๓๓๐
๑๔๒. พฤติกรรมการสอนด้านการเตรียมการสอนและด้านการใช้อุปกรณ์การสอนของครูผู้สอนการศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จ
วิเชียร ประยูรชาติ ๒๓๓๒
๑๔๓. ปัญหาการฝึกภาคปฏิบัติ ของนักศึกษาอนุปริญญาพยาบาลอนามัยและผดุงครรภ์ในสถานศึกษาของรัฐบาล
วิรัตน์ โกศลสมบัติ ๒๓๓๓
๑๔๔. การศึกษาผลของการใช้แบบทดสอบเลือกตอบ แบบเติมคำและแบบถูกผิด วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗
ศุภชัย เอื้ออิสระวิมล ๒๓๓๔
๑๔๕. ทักษะการวินิจฉัยของพยาบาล ของพยาบาลสังกัดสำนักงานสาธารณสุข กรุงเทพมหานคร
สมบุญ เกาพัฒนา ๒๓๓๕
๑๔๖. พฤติกรรมการสอนเกี่ยวกับการควบคุมวินัยและการส่งเสริมพฤติกรรมทางการเรียนของนักศึกษาฝึกสอน ในวิทยาลัยครูจันทบุรี
สมศักดิ์ ทรงทอง ๒๓๓๗
๑๔๗. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจเรียนกับความวิตกกังวลในการเรียนของนักศึกษาผู้ใหญ่ ชั้นระดับ ๔ เปรียบเทียบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓
สันศักดิ์ บุญญาภินันท์ ๒๓๓๘
๑๔๘. พฤติกรรมการสอนด้านการอภิปราย และคำถามตอบของครูผู้สอนการศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จ
สุชาติ ผุดผ่อง ๔๐๒

ชื่อเรื่อง

หน้า

๑๔๙. พฤติกรรมการสอน การพูด เสียง ท่าทาง และแบบของภาษาของอาจารย์ในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน
เสาวลักษณ์ สิงห์วงษา ๒๔๑
๑๕๐. อิทธิพลของช่วงเวลาที่มื่อต่อสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นแบบสอบซ้ำ
โสภา บุญยศรีสวัสดิ์ ๒๔๒
๑๕๑. ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ความรู้สึกรับผิดชอบ และความเชื่อมั่นในตนเอง ของนักศึกษาพยาบาลวิทยาลัยพยาบาล สภาอากาศไทย
อารีย์ เศรษฐชัย ๒๔๔
๑๕๒. การวิเคราะห์ห้วงองค์ประกอบความสามารถทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี
อนุสรณ์ สกุลคุ ๒๔๖
- ศึกษาศาสตร์ : การอุดมศึกษา**
๑๕๓. การคบเพื่อนของนิสิตหญิงมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
เตือนจิตต์ จิตต์อารี ๒๔๗
๑๕๔. การศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมการสอนสังคมศึกษา ในชั้นประถมปีที่ ๑-๒ ของนักศึกษาคณะ ป.กศ. ที่ผ่านการเรียนวิชาวิธีสอนสังคมศึกษา ในชั้นประถม โดยวิธีสถานการณ์จำลอง กับ วิธีสอนตามปกติ
ประเสริฐ แจกจันทิก ๒๔๙
๑๕๕. สมรรถภาพของครูประถมศึกษาที่สังคมต้องการในจังหวัดสกลนคร และนครพนม
มาณฑุ ภาษิตวิไลธรรม ๒๕๑
๑๕๖. งานบริการสังคมของสถาบันอุดมศึกษาในจังหวัดมหาสารคาม
วิลัน จุมปาแฝด ๒๕๓
๑๕๗. การติดตามผลการปฏิบัติงาน ของ ผู้สำเร็จ การศึกษาระดับปริญญาตรีวิชาเอกอุตสาหกรรมศิลป์ ที่ปฏิบัติงานอยู่ในวิทยาลัยครู
เอกราช อุดระ ๒๕๕

ศึกษาศาสตร์ : เทคโนโลยีทางการศึกษา

๑๕๘. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ จากการเรียนรู้โดยวิธีสาธิตกับการเรียนโดยมีภาพยนตร์ลับชนิด Super 8 ประกอบการสอน
กนกพร จาริก ๒๕๖
๑๕๙. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ จากการเรียนรู้แบบศูนย์การเรียนรู้ที่ใช้การวิเคราะห์ระบบกับศูนย์การเรียนรู้ที่ไม่ใช้การวิเคราะห์ระบบ
กอบกุล รัตนสุคนธ์อำไพ ๒๕๖
๑๖๐. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภูมิศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ จากการเรียนรู้แบบศูนย์การเรียนรู้ที่ใช้การวิเคราะห์ระบบ กับศูนย์การเรียนรู้ที่ไม่ใช้การวิเคราะห์ระบบ
ขวัญชัย ลัดดาวลัย ๒๕๖
๑๖๑. การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้วิชาสังคมศึกษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ โดยใช้ สมุดภาพโปรแกรมกับสมุดลำดับภาพ
คล่อง มณีฉาย ๒๕๖
๑๖๒. เปรียบเทียบผลการเรียนรู้วิชาสังคมศึกษา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ จากชุด การสอนที่วิเคราะห์ระบบกับที่ไม่วิเคราะห์ระบบ
ทวีศักดิ์ กิจวิวัฒนาชัย ๒๖๑
๑๖๓. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภูมิศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ จากการเรียนรู้แบบศูนย์การเรียนรู้ที่ใช้การวิเคราะห์ระบบกับศูนย์การเรียนรู้ที่ไม่ใช้การวิเคราะห์ระบบ
นันทินี ไพบูลย์สุขสกุล ๒๖๓
๑๖๔. การสำรวจสถานภาพความต้องการในการใช้สื่อการสอน ของอาจารย์มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ
บุญแก้ว ควรหาเวช ๒๖๔
๑๖๕. การศึกษาเปรียบเทียบผลการเรียนวิชาเรขาคณิต ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โดยใช้ เครื่องฉายภาพโปรเจกเตอร์ กับภาพยนตร์ ๘ ม.ม. พิเศษ
ประพันธ์ ผลดีริน ๒๖๖

ชื่อเรื่อง

หน้า

๑๖๖. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนิเวศวิทยาศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ จากการเรียนรู้แบบศูนย์การเรียนรู้ที่ใช้การวิเคราะห์ระบบกับศูนย์การเรียนรู้ที่ไม่ใช้การวิเคราะห์ระบบ
ปราณี เลี่ยมพุทธทอง ๒๖๖
๑๖๗. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนิเวศวิทยาศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ จากการเรียนรู้แบบศูนย์การเรียนรู้ที่ใช้การวิเคราะห์ระบบ กับศูนย์การเรียนรู้ที่ไม่ใช้การวิเคราะห์ระบบ
ปรียาวรรณ ผู้มีโชคชัย ๒๖๗
๑๖๘. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางช่าง โดยการสอนด้วยวิธีการสาธิตธรรมดาและการสาธิตโดยใช้เทปโทรทัศน์
พิลาศ เกื้อมี ๒๖๘
๑๖๙. การทดลองใช้บทเรียนสำเร็จรูปวิชาคณิตศาสตร์กับนักเรียนตาบอด
วิริยะ วงศ์เลาหกุล ๒๖๙
๑๗๐. การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้วิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ จากชุดการสอนที่วิเคราะห์ระบบกับไม่วิเคราะห์ระบบ
วาสนา ชาวหา ๒๗๐
๑๗๑. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนิเวศวิทยาศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ จากการเรียนรู้แบบศูนย์การเรียนรู้ที่ใช้การวิเคราะห์ระบบกับศูนย์การเรียนรู้ที่ไม่ใช้การวิเคราะห์ระบบ
วิชัย นภาพงศ์ ๒๗๑
๑๗๒. การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ในวิชาหลักการสอนระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา โดยใช้สไลด์เทป อัดโน้ตและโปรแกรมสไลด์เทปอัดโน้ต
รวีพันธุ์ งามแจ่ม ๒๗๒
๑๗๓. การศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการความคิดรวบยอดของเด็กนักเรียนในเมืองและเด็กนักเรียนในชนบท ในด้านการจำแนกสิ่งของโดยอาศัยสี และรูปร่าง
ศุภชัย ศันศิริ ๒๗๓

ชื่อเรื่อง

หน้า

๑๗๔. การศึกษาเปรียบเทียบผลการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ จากชุดการสอนที่วิเคราะห์ระบบกับไม่วิเคราะห์ระบบ
สมจิตต์ เกิดประสงค์ ๒๗๗
๑๗๕. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนทฤษฎีไฟฟ้าเบื้องต้นชั้น ป.กศ. สูง อุตสาหกรรมศิลป์ ปีที่ ๑ ระหว่างการใช้แบบเรียนสำเร็จรูปกับการสอนแบบปกติ
ลำอังกค์ สังข์เงิน ๒๗๘
๑๗๖. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ จากการเรียนรู้แบบศูนย์การเรียนรู้ที่ใช้การวิเคราะห์ระบบกับศูนย์การเรียนรู้ที่ไม่ใช้การวิเคราะห์ระบบ
สุเทพ หุ่นสวัสดิ์ ๒๗๙
๑๗๗. การศึกษาเปรียบเทียบความรู้ ความเข้าใจ และความสนใจ อันเกิดจากการอ่านหนังสือที่ใช้สำนวนของเด็กในชนบทภาคตะวันออกเฉียงเหนือกับหนังสือที่ผู้ใหญ่เขียน
สุนาฏ นิธิมัทรากุล ๒๘๐
๑๗๘. การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ จากชุดการสอนที่วิเคราะห์ระบบกับไม่วิเคราะห์ระบบ
สุพัฒตรา ยิ่งยืนยง ๒๘๒
๑๗๙. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ และความคงทนของการเรียนรู้ในวิชาเทคโนโลยีทางการสอน ของนิสิตระดับปริญญาตรีทางการศึกษาโดยใช้บทเรียนสำเร็จรูปกับการสอนตามปกติ
โสภณ วงศ์เพ็ญ ๒๘๓
๑๘๐. การศึกษาเปรียบเทียบผลการเรียนรู้วิชาช่าง ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นโดยใช้ภาพยนตร์ ๘ ม.ม. และภาพยนตร์ ๑๖ ม.ม. ประกอบการสอน
องอาจ ศิลาน้อย ๒๘๔
๑๘๑. การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ที่เกิดจากการใช้แบบเรียนสำเร็จรูปกับการใช้สไลด์-เทป ในการสอนวิชาสัตหัตถศึกษา ในระดับชั้น ป.กศ.สูง
อำนาจ ขำปรารงค์ ๒๘๕

ศึกษาศาสตร์ : พลศึกษา

๑๘๒. ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางกลไกของร่างกายกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา
กมลทิพย์ ศิริชาติ ๒๘๖
๑๘๓. ผลการฝึกแบบหนักสลับเบาและแบบต่อเนื่องในตอนเช้าและตอนเย็นที่มีต่อความ
สามารถในการวิ่ง ๑๐๐, ๔๐๐ และ ๘๐๐ เมตร
เจริญ แสนภักดี ๒๘๗
๑๘๔. การศึกษาปัญหาการจัดและการบริหารพลศึกษาในโรงเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลาย
จังหวัดอุบลราชธานี
ชนะ แสงงาม ๒๘๘
๑๘๕. การสร้างแบบทดสอบทักษะการการทุ่มยูโด สำหรับนักศึกษาระดับอุดมศึกษา
ในกรุงเทพมหานคร
ประทีป พาณิชชาติ ๒๙๐
๑๘๖. การสร้างแบบสอบทักษะ กีฬาบาสเกตบอลสำหรับนักเรียน ระดับมัธยมศึกษา
ตอนปลาย
ประเสริฐ สำราญผล ๒๙๑
๑๘๗. ผลการอบอุ่นร่างกายที่มีต่อการฝึกทุ่มน้ำหนัก
พัลลภ วีระบูล ๒๙๒
๑๘๘. อิทธิพลของการเมืองที่มีต่อการพลศึกษาและการกีฬาในประเทศไทย ระหว่างปี
พ.ศ. ๒๔๗๕-๒๕๑๖
มยุรี ศุภวิบูลย์ ๒๙๓
๑๘๙. ความสัมพันธ์ระหว่างความแข็งแรงกับความสามารถทางกีฬาบาสเกตบอล
สำเนา จันสังข์ ๒๙๔
๑๙๐. เปรียบเทียบผลของการฝึกทักษะอย่างเดียว กับการฝึกทักษะควบคู่กับการฝึกกำลัง
กล้ามเนื้อที่มีต่อความสามารถในการพุ่งแหลน
เอี่ยมพร จันลอย ๒๙๕

สังคมศาสตร์ : ประวัติศาสตร์

๑๙๑. การพัฒนาการคมนาคมทางบกในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว
 เกื้อกุล ยืนยงอนันต์ ๒๙๗
๑๙๒. การศึกษาการใช้วิธีสอน กิจกรรม และอุปกรณ์ในการสอนวิชาประวัติศาสตร์
 ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง
 ชนิษฐา เฟื่องวิวัฒน์ ๒๙๙
๑๙๓. การปฏิรูปการปกครองมณฑลนครศรีธรรมราช ในสมัยพระยาสุโขมนัยวินิตเป็น
 ข้าหลวงเทศาภิบาล (พ.ศ. ๒๔๓๙-๒๔๔๕)
 ณรงค์ นุ่นทอง ๓๐๑
๑๙๔. การปฏิรูปการปกครองมณฑลราชบุรี ในสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้า-
 เจ้าอยู่หัว (พ.ศ. ๒๔๓๗-๒๔๕๓)
 มนัส ธัญญเกษตร ๓๐๓
๑๙๕. ปัญหาณฑลบูรพาระหว่างปี พ.ศ. ๒๔๓๕-๒๔๔๕ (ก.ศ. ๑๘๙๒-๑๙๐๗)
 สุพัฒน์ศรี วรสายัณห์ ๓๐๕
๑๙๖. การปรับปรุง การปกครอง และความขัดแย้งกับฝรั่งเศส ในมณฑลอุดรระหว่าง
 พ.ศ. ๒๔๓๖-๒๔๕๓
 อรวรรณ นพดารา ๓๐๗
๑๙๗. การสังเกตและวิเคราะห์พฤติกรรมการสอนประวัติศาสตร์ ของนักเรียนฝึกสอนชั้น
 ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง ปีการศึกษา ๒๕๑๗
 อารี กลั่นกลิ่นหอม ๓๐๙

สังคมศาสตร์ : ภูมิศาสตร์

๑๙๘. การวิเคราะห์โครงสร้างทางภูมิศาสตร์ของตลาดนัดหมูนเวียนในจังหวัดสตูล
 เกรียงศักดิ์ หลีเจริญ ๓๑๑
๑๙๙. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสะดวกในการเข้าถึงเมือง กับจำนวนประชากร
 ประเดิมในเขตเมือง
 จรัญ แสงพุ่ม ๓๑๓

ชื่อเรื่อง

หน้า

๒๐๐. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของความหนาแน่นของเส้นทางรถยนต์กับลักษณะความเป็นเมืองบริเวณที่ราบภาคกลางตอนล่าง ของประเทศไทย
บรรจบ วงษ์พิพัฒน์พงษ์ ๓๑๕
๒๐๑. การศึกษาศักยภาพการแจกกระจายแพทย์ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
บุญสม งามประดับ ๓๑๖
๒๐๒. ปริมาณวิเคราะห์องค์ประกอบทางธรณีฐานที่ส่งผลต่อการเกิดทะเลสาบรูปแอกในลุ่มน้ำชี
ประสิทธิ์ คุณุรัตน์ ๓๑๗
๒๐๓. การยอมรับเทคนิคใหม่ทางการเกษตรของชาวเขาเผ่าแม้วที่หมู่บ้านเข็กน้อย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์
ไพโรจน์ ราชพรหมมินทร์ ๓๑๘
๒๐๔. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสภาวะเศรษฐกิจกับปริมาณการใช้โทรศัพท์ใน ๓ จังหวัดภาคใต้ของประเทศไทย
ลัดดา บุญยพิพัฒน์ ๓๑๙
๒๐๕. การศึกษาเปรียบเทียบหน้าที่ทางด้านการค้าและบริการของเมืองที่อยู่ใกล้กรุงเทพมหานคร และเมืองที่อยู่ห่างไกล
สมศักดิ์ ไชเดโช ๓๒๐
๒๐๖. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการแจกกระจายของอุตสาหกรรม—เกษตร กับ การแจกกระจายของผลิตผลวัตถุดิบทางการเกษตรในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย
สากล สถิติวิทยานันท์ ๓๒๒
๒๐๗. การศึกษาปัจจัยที่ทำให้ครอบครัวมีเศรษฐกิจแตกต่างกันในนิคมสร้างตนเอง อำเภอโพธารมย์ จังหวัดหนองคาย
เอนก นิคมภักดิ์ ๓๒๓

(๒๔)

บทคัดย่อปริญญานิพนธ์

การศึกษาดุษฎีบัณฑิต

**ชื่อปริญาานิพนธ์ : การเปรียบเทียบวิธีการสองวิธีในการทดสอบความเที่ยงตรงของ
ลำดับชั้นการเรียนรู้**

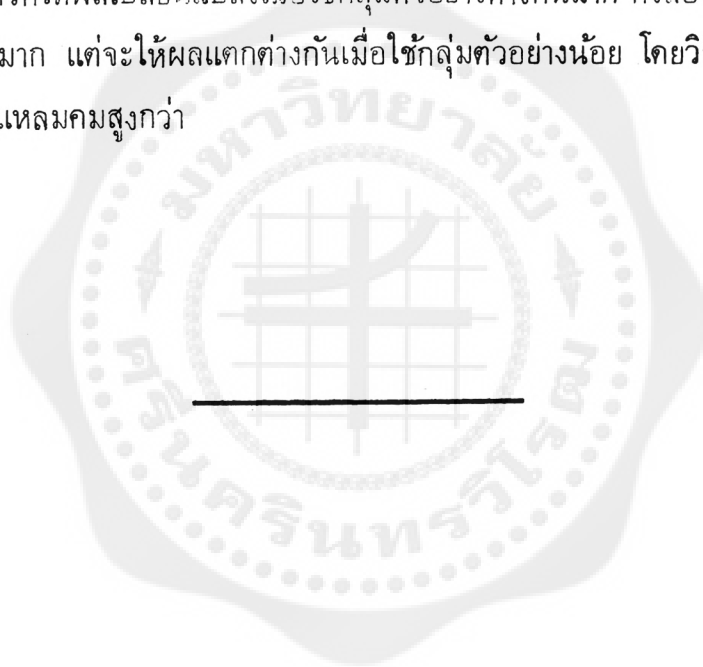
ผู้เขียน : กมล ภูประเสริฐ
ปริญญาเอก สาขา : การวิจัยและพัฒนาหลักสูตร
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : ศจ. ดร. พจน์ สะเพียรชัย
กรรมการ : ผศจ. ดร. ปรีชา ธรรมมา
กรรมการ : ดร. โกวิท ประวาลพุกษ์

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายที่จะเปรียบเทียบผลการทดสอบความเที่ยงตรงของลำดับชั้นการเรียนรู้ ตามวิธีของวอลเบสเซอร์—ไอเซนเบิร์กกับวิธีของไวท์—คลาร์ค โดยคำนึงถึงตัวแปรในเรื่อง การเป็นลำดับชั้นต่อเนื่องและไม่ต่อเนื่องของพฤติกรรมกลุ่มหนึ่ง ความยากง่ายของข้อทดสอบ และจำนวนข้อทดสอบ (๒ ข้อและ ๓ ข้อ) ที่ใช้ในการวัดผลการเรียนรู้แต่ละพฤติกรรม และจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดสอบความเที่ยงตรงของลำดับชั้นการเรียนรู้ (๗๕, ๑๕๐ และ ๒๒๕ คน) ได้ศึกษากับกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่สองจำนวน ๔๑๒ คน เพื่อพิจารณาถึงการกระจายของค่าสถิติ ความแปรปรวนของผลการทดสอบความเที่ยงตรงของลำดับชั้นการเรียนรู้แต่ละวิธี ตลอดจนความแตกต่างของการปฏิเสธสมมุติฐานความสัมพันธ์เชิงลำดับชั้นของทั้งสองวิธี ผลปรากฏว่า

วิธีการทั้งสองให้ผลไม่แตกต่างกันเมื่อพฤติกรรมกลุ่มหนึ่งเป็นลำดับชั้นต่อเนื่อง แต่จะให้ผลแตกต่างกันเพื่อพฤติกรรมเป็นลำดับชั้นไม่ต่อเนื่อง โดยที่วิธีของวอลเบสเซอร์—ไอเซนเบิร์กมีความแหลมคม (power) สูงกว่า กล่าวคือ ปฏิเสธสมมุติฐานความสัมพันธ์เชิงลำดับชั้นของพฤติกรรมกลุ่มนั้นได้มากกว่า

ความยากง่ายและจำนวนข้อทดสอบทำให้แต่ละวิธีให้ผลแปรปรวนไป และทั้งสองวิธีให้ผลแตกต่างกัน เมื่อใช้ข้อทดสอบที่ง่ายกว่าและจำนวนข้อมากกว่า วิธีของวอลเบสเซอร์-ไอเซนเบิร์กมีความเที่ยงตรงของค่าสถิติสูงกว่า (Type I Error น้อยกว่า) กล่าวคือ ปฏิเสธสมมติฐานความสัมพันธ์เชิงลำดับชั้นน้อยกว่าเมื่อพฤติกรรมเป็นลำดับชั้นต่อเนื่อง แต่เมื่อใช้ข้อทดสอบที่ยากกว่า และจำนวนข้อน้อยกว่า วิธีของไวท์-คลาร์คมีความเที่ยงตรงของค่าสถิติสูงกว่า วิธีของวอลเบสเซอร์-ไอเซนเบิร์กมีความแหลมคม สูงกว่าวิธีของไวท์-คลาร์คในทุกกรณี

วิธีของวอลเบสเซอร์-ไอเซนเบิร์กให้ผลไม่เปลี่ยนแปลงเมื่อใช้จำนวนกลุ่มตัวอย่างต่างกัน แต่วิธีของไวท์-คลาร์คให้ผลเปลี่ยนแปลงเมื่อใช้กลุ่มตัวอย่างต่างกันมาก ทั้งสองวิธีให้ผลไม่แตกต่างกันเมื่อใช้กลุ่มตัวอย่างมาก แต่จะให้ผลแตกต่างกันเมื่อใช้กลุ่มตัวอย่างน้อย โดยวิธีของวอลเบสเซอร์-ไอเซนเบิร์กมีความแหลมคมสูงกว่า

ชื่อปริญญาโท : การเรียนรู้โมภพจำนวนเลขฐานสอง โดยมีเสริมแรงต่าง
แบบและความซับซ้อนของตัวเร้าต่างระดับ และการวิเคราะห์
ผลโดยใช้มาร์คอฟเชนโมเดล

ผู้เขียน : เคนเนธ แคมป์
ปริญญาเอก สาขา : การวิจัยและพัฒนาหลักสูตร
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : ผศจ. ดร. ระวิพันธ์ โสมนะพันธ์
กรรมการ : ศจ. ดร. พจน์ สะเพียรชัย
กรรมการ : ผศจ. ดร. ปรีชา ธรรมมา

การทดลองครั้งนี้ได้แบ่งกลุ่มตัวอย่างจำนวน ๑๐๘ คนออกเป็นหกกลุ่ม โดยวิธีสุ่มเพื่อให้การเสริมแรงสามารถเปรียบเทียบ (การรู้ผลการตอบอย่างเดียว การให้รางวัลและรู้ผลการตอบ และการลงโทษและรู้ผลการตอบ) และเพื่อใช้ตัวเร้าที่มีความซับซ้อนสองระดับ (น้อย และมาก) ทุกคนตอบ ๕๒๐ ครั้ง ติดต่อกันในการเรียนรู้โมภพจำนวนเลขฐานสอง กลุ่มที่ได้รับการเสริมแรงต่างกัน ได้แสดงการกระทำและการเรียนรู้ต่างกัน โดยกลุ่มที่รู้ผลการตอบอย่างเดียวได้แสดงทั้งการกระทำและการเรียนรู้ที่ดีกว่า กลุ่มที่ใช้ตัวเร้าที่มีความซับซ้อนมากได้แสดงเฉพาะการกระทำที่ดีกว่า และรูปแบบของการเสริมแรงและระดับความซับซ้อนของตัวเร้าได้ interact ในการส่งผลต่อการเรียนรู้ จากการใช้ Markov chain model (model ของ Bower และ Trabasso, 1964) ในการวิเคราะห์พบว่า (๑) การทำนายค่าสถิติต่างๆ เกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ได้ผลดีกว่าผลที่เคยได้ ในการวิจัยที่ผ่านมาแล้ว และ (๒) ข้อตกลงพื้นฐานของ model ที่เกี่ยวกับ stationarity และ independence ไม่ได้ได้รับการสนับสนุน ส่วนข้อตกลงพื้นฐานเกี่ยวกับ invariance ของค่า learning parameter ได้รับการสนับสนุน นอกจากนี้ได้พบหลักฐานว่ากลุ่มตัวอย่างบางคนแสดง probability learning ซึ่งอาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ model ของ Bower และ Trabasso ได้ผลดีกว่าที่เคยพบมาก่อน

ชื่อปริญญาโท : การประเมินผลหลักสูตรวิชาคณิตศาสตร์ ระดับชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ ๔ ของสถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

ผู้เขียน : สมบูรณ์ ชิตพงศ์
ปริญญาเอก สาขา : การวิจัยและพัฒนาหลักสูตร
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : ศจ. ดร. พจน์ สะเพียรชัย
กรรมการ : ผศจ. ดร. ปรีชา ธรรมมา
กรรมการ : ศจ. ดร. อารี สันถนวิ

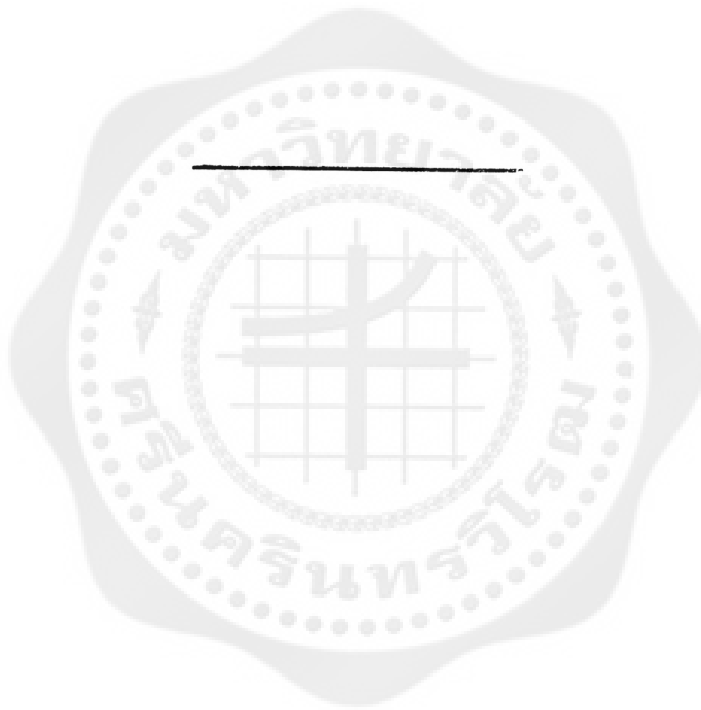
จากการประเมินผลการใช้หลักสูตรคณิตศาสตร์ของ สสวท โดยใช้ Cognitive Preference Test วัดพฤติกรรมด้านความรู้และการคิด (Cognitive) และใช้แบบสอบถามวัดพฤติกรรมด้านอารมณ์ (Affective) กับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ จำนวน ๕๐๐ คน เป็นนักเรียนที่เรียนคณิตศาสตร์หลักสูตร สสวท ๒๓๕ คน และเรียนคณิตศาสตร์หลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ ๒๖๕ คน ผลปรากฏว่า

พฤติกรรมด้านความรู้และการคิดนั้น นักเรียนที่เรียนคณิตศาสตร์หลักสูตร สสวท ใช้ความเข้าใจ และการวิเคราะห์สูงกว่านักเรียนที่เรียนคณิตศาสตร์หลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ นักเรียนที่เรียนคณิตศาสตร์หลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการใช้การนำไปใช้สูง กว่านักเรียนที่เรียนคณิตศาสตร์หลักสูตร สสวท ส่วนความรู้ความจำเกี่ยวกับการคิดคำนวณนั้น นักเรียนทั้งสองกลุ่มเลือกใช้ไม่แตกต่างกัน จากการเปรียบเทียบพฤติกรรมด้านความรู้และการคิดในระหว่างเพศชายและหญิง ปรากฏว่านักเรียนชายใช้การวิเคราะห์สูงกว่าหญิง ส่วนความรู้ความจำเกี่ยวกับการคิดคำนวณ ความเข้าใจ และการนำไปใช้ นักเรียนชายและหญิงเลือกใช้ไม่แตกต่างกัน

ส่วนพฤติกรรมด้านอารมณ์นั้น ผลการวิจัย ปรากฏว่านักเรียนที่เรียนคณิตศาสตร์หลักสูตร สสวท มีทัศนคติและแรงจูงใจ เป็นไปในทางบวกมากกว่านักเรียนที่เรียนคณิตศาสตร์หลักสูตรกระทรวง

ทรงศึกษาธิการ ส่วนความสนใจ ความวิตกกังวลและความนึกคิดเกี่ยวกับตน นักเรียนทั้งสองกลุ่ม
ไม่มีความแตกต่างกันอย่างไร จากการเปรียบเทียบพฤติกรรมด้านอาเอคในระหว่างนักเรียนชายและ
หญิงปรากฏว่า ความสนใจทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนชายมีมากกว่าหญิง ส่วนทัศนคติ แรงจูงใจ
ความวิตกกังวล และความนึกคิดเกี่ยวกับตน ไม่มีความแตกต่างกัน

ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมด้านความรู้และการศึกษากับพฤติกรรมด้านอาเอคนั้น จาก
การวิจัยครั้งนี้พฤติกรรมทั้งสองด้านไม่มีความสัมพันธ์กันแต่อย่างไร

บทคัดย่อปริญญานิพนธ์

การศึกษามหาบัณฑิต

ชื่อปริญาานิพนธ์ : พัฒนาการแห่งสังกัดทางถ้อยคำของเด็กชั้นคิดด้วยรูปธรรม

ผู้เขียน : สมทรัพย์ สุขอนันต์

สาขาวิชาเอก : จิตวิทยาพัฒนาการ

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ดร. สวนา พรพัฒน์กุล

กรรมการ : อจ. ดวงเดือน ศาสตราภักดิ์

การวิจัยนี้มีจุดประสงค์ เพื่อศึกษา ถึงพัฒนา การแห่ง สังกัปทาง ถ้อยคำ ของเด็ก ชั้นคิด ด้วยรูปธรรมซึ่งอยู่ในระดับอายุที่กำหนดให้ กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กอายุ ๕.๖-๗.๕, ๗.๖-๘.๕ และ ๘.๖-๑๑.๕ ปี กลุ่มละ ๒๕ คน เลือกแบบสุ่มมาจากนักเรียนชั้นประถมปีที่ ๑-๔ ของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกองการประถมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ผลของการศึกษาพบว่าขอบเขตทางสติปัญญาที่เกี่ยวกับการอนุรักษ์ส่งผลต่อพัฒนาการแห่งสังกัดทางถ้อยคำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งในแง่ของการคำนึงหรือไม่คำนึงถึงความแตกต่างทางระดับอายุ แต่ไม่พบว่านักเรียนที่มีแบบแผนของการคิดให้เหตุผลชนิดต่าง ๆ กัน มีสังกัดทางถ้อยคำต่างกันแต่อย่างไร เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อ หาความ แตกต่าง ระหว่าง สังกัปทาง ถ้อยคำของ นักเรียน ที่ไม่ มีสังกัดด้านการ อนุรักษ์กับนักเรียนที่มีสังกัดด้านการอนุรักษ์ซึ่งมีแบบแผนของการคิดให้เหตุผลชนิดต่าง ๆ พบว่า นักเรียนกลุ่มหลังมี สังกัปทางถ้อย คำสูงกว่านักเรียน กลุ่มแรกอย่างมีนัย สำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ยังพบด้วยว่าระดับอายุที่สูงขึ้นส่งผลต่อพัฒนาการแห่งสังกัดทางถ้อยคำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติด้วยเช่นกัน อย่างไรก็ตาม นักเรียนที่มีสังกัดด้านการอนุรักษ์ซึ่งมีระดับอายุต่างกัน มีความสามารถในเรื่องดังกล่าวแตกต่างกันเฉพาะกลุ่มอายุ ๘.๖-๑๑.๕ ปี กับ ๗.๖-๘.๕ และ ๕.๖-๗.๕ ปีเท่านั้น แต่ไม่พบความแตกต่างในเรื่องเดียวกันนั้นระหว่างนักเรียนอายุ ๗.๖-๘.๕ ปี กับ ๕.๖-๗.๕ ปีแต่อย่างใด

ข้อปริญญานิพนธ์ : การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ที่มีผลต่อการปรับตัวของเด็ก

ผู้เขียน : สมาน กำเนิด
สาขาวิชาเอก : จิตวิทยาพัฒนาการ
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : ดร. สวนา พรพัฒน์กุล
กรรมการ : อจ. สมสรร วงษ์อยู่น้อย

จุดมุ่งหมายของการศึกษาครั้งนี้ เพื่อต้องการที่จะเปรียบเทียบว่าวิธีการ อบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ที่แตกต่างกัน ๓ แบบคือ แบบปล่อยปละละเลย แบบเข้มงวดกวดขัน และแบบประชาธิปไตย จะมีผลทำให้เด็กปรับตัวแตกต่างกันหรือไม่ กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ ปีการศึกษา ๒๕๑๙ ของโรงเรียนที่สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล และโรงเรียนราษฎร์ ในเขตอำเภอเมืองกาญจนบุรี จังหวัดกาญจนบุรี จำนวน ๒๗๑ คน โดยใช้แบบทดสอบการอบรมเลี้ยงดูและแบบทดสอบการปรับตัว

จากการศึกษาพบว่า วิธีการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ที่แตกต่างกัน ทำให้เด็กปรับตัวแตกต่างกัน และเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย ปรับตัวดีกว่าเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยและแบบเข้มงวดกวดขันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ส่วนเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยและแบบเข้มงวดกวดขัน ปรับตัวแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติทั้งนี้ไม่ว่าจะเปรียบเทียบเฉพาะเพศหญิง เพศชายหรือกลุ่มรวมก็ตาม นอกจากนี้ยังพบอีกว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย เด็กหญิงปรับตัวดีกว่าเด็กชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ส่วนการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยและแบบเข้มงวดกวดขัน เด็กหญิงและเด็กชายปรับตัวแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เด็กหญิง มีแนวโน้มที่จะปรับตัวได้ดีกว่าเด็กชาย

ชื่อปริญาานิพนธ์ : การศึกษาเปรียบเทียบเด็กในเมืองและชนบท เกี่ยวกับพัฒนา
การของ สังกัปใน เรื่องการอนุรักษ์ ความยาวและ ปริมาตร กัับการ
อบรมเลี้ยงดู

ผู้เขียน : อรนุช หลิมประเสริฐ

สาขาวิชาเอก : จิตวิทยาพัฒนาการ

อาจารย์ที่ปรึกษา

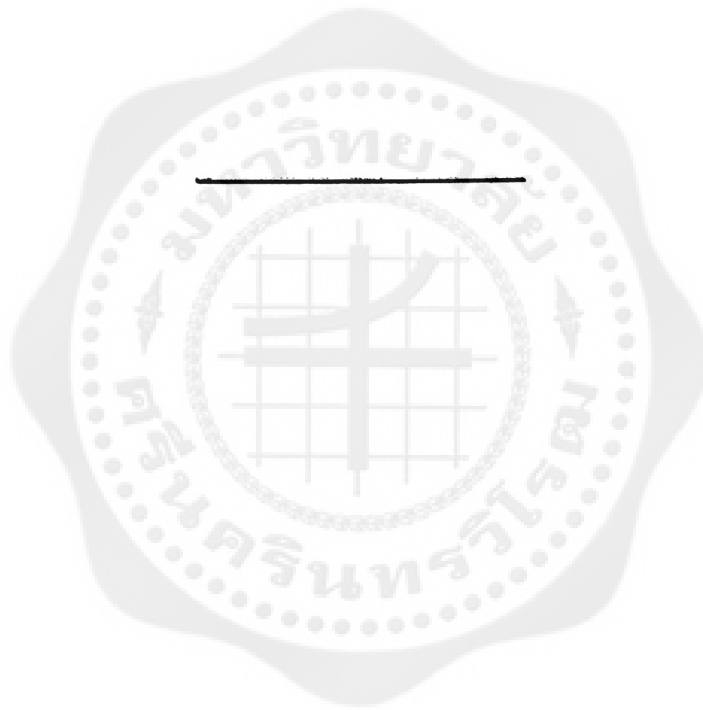
ประธาน : ดร. สวนา พรพัฒน์กุล

กรรมการ : อจ. ทวงเดือน ศาสตรภักดิ์

การศึกษาค้นคว้านี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาพัฒนาการของสังกัปทางด้านการอนุรักษ์ความยาวและ ปริมาตร และเปรียบเทียบการอนุรักษ์ดังกล่าวระหว่างเด็กในเมืองและชนบท รวมทั้งต้องการเปรียบเทียบระหว่างเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยกับแบบเข้มงวดกวดขันของแต่ละท้องถิ่น ในเรื่องสังกัปทางด้านการอนุรักษ์ เด็กนักเรียนจำนวน ๑๑๒ คน ในโรงเรียนรัฐบาล จะถูกเลือกมาจากเขตในเมืองและชนบท กลุ่มตัวอย่างจากแต่ละท้องถิ่นแบ่งออกเป็น ๔ กลุ่ม ตามระดับอายุ เด็กในกลุ่มตัวอย่างจะถูกจัดแยกเป็นกลุ่มที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยและกลุ่มที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน โดยใช้แบบ สอบถามการอบรมเลี้ยงดูทั้งสองแบบดังกล่าวที่สร้างขึ้น เด็กทั้งหมดที่จัดแยกตามคุณสมบัติที่ต้องการ จะถูกทดสอบด้วยแบบทดสอบการอนุรักษ์ความยาวและปริมาตรของเฟี้ยเจท์

ผลการวิจัยปรากฏว่า (๑) พัฒนาการของสังกัปทางด้านการอนุรักษ์ความยาวและปริมาตร เป็นไปตามที่เฟี้ยเจท์ศึกษา เด็กที่มีอายุมากจะมีสังกัปในเรื่องการอนุรักษ์สูงกว่าเด็กที่มีอายุน้อย และสังกัปดังกล่าวจะเกิดขึ้นตามลำดับ (๒) เด็กในเมืองมีสังกัปการอนุรักษ์ความยาว และปริมาตรสูงกว่าเด็กในชนบทอย่างมีนัยสำคัญของสถิติ และ (๓) ทั้งเด็กในเมืองและชนบทที่ได้รับการอบรม

เลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย และแบบเข้มงวดกวดขัน มีการอนุรักษ์แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ การศึกษาพบว่า เด็กในเมืองที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย มีการอนุรักษ์ความยาวที่ระดับอายุ ๑๑-๑๒ ปี ส่วนเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันมีการอนุรักษ์ความยาวล้าหลังกว่ากลุ่มแรก ๑ ปี และการอนุรักษ์ปริมาตรคงปรากฏไม่แน่นอน สำหรับเด็กในชนบทเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูทั้ง ๒ แบบ มีการอนุรักษ์ความยาวที่ระดับอายุ ๑๒-๑๓ ปี ส่วนการอนุรักษ์ปริมาตรยังไม่เป็นที่แน่ชัด

**ชื่อปริญญาบัตร : ความรู้และทัศนคติของเยาวชนไทย เกี่ยวกับระบบ
เศรษฐกิจแบบสังคมนิยม**

ผู้เขียน : กฤตยา อาชวนิจกุล

สาขาวิชาเอก : จิตวิทยาสังคม

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ. ดร. ปรีชา ธรรมมา

กรรมการ : ดร. สวนา พรพัฒน์กุล

การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะเปรียบเทียบความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับระบบเศรษฐกิจแบบสังคมนิยมระหว่างเยาวชนที่ศึกษาในมหาวิทยาลัย มัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญและสายอาชีพ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้คือ เยาวชนที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยรามคำแหง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โรงเรียนวัดประดู่ในทรงธรรม โรงเรียนวัดวิมุตยาราม วิทยาลัยช่างกลพระนครเหนือ วิทยาลัยจักรพงษ์ภูวนารถ ปีการศึกษา ๒๕๑๘ ทั้งชายและหญิงจำนวน ๒๙๕ คน

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลคือ แบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับระบบเศรษฐกิจแบบสังคมนิยม และแบบสอบถามทัศนคติต่อระบบเศรษฐกิจแบบสังคมนิยม ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ผลการศึกษาพบว่า แบบทดสอบความรู้และแบบสอบถามทัศนคติมีความสัมพันธ์กันทางบวก (.๐๑) เยาวชนชายและหญิงมีความรู้เกี่ยวกับระบบเศรษฐกิจแบบสังคมนิยมไม่แตกต่างกัน แต่มีทัศนคติต่อระบบเศรษฐกิจแบบสังคมนิยมแตกต่างกัน (.๐๐๑) เยาวชนที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยมีความรู้ดีกว่าเยาวชนที่ศึกษาในมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญและสายอาชีพตามลำดับ (.๐๕, .๐๑) และเยาวชนที่ศึกษาในมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญรู้ดีกว่าสายอาชีพ (.๐๑) สำหรับด้านทัศนคติ เยาวชนที่ศึกษาในมหาวิทยาลัย และมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญมีทัศนคติดีกว่าเยาวชนที่ศึกษาในมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพ (.๐๑) ส่วนเยาวชนที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยและมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญ มีทัศนคติไม่แตกต่างกัน เยาวชนที่มีถิ่นที่อยู่และฐานะทางเศรษฐกิจแตกต่างกันมีความรู้และทัศนคติไม่แตกต่างกัน

ชื่อปริญญาบัตร : ความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวล กับคุณธรรมต้านทาน
บริจาต ความอ่อนโยน การไม่โกรธ และความอดทนของนิสิต
มหาวิทยาลัย

ผู้เขียน : จำรอง เงินดี

สาขาวิชาเอก : จิตวิทยาสังคม

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ.ดร. นवलเพ็ญ วิเชียรโชติ

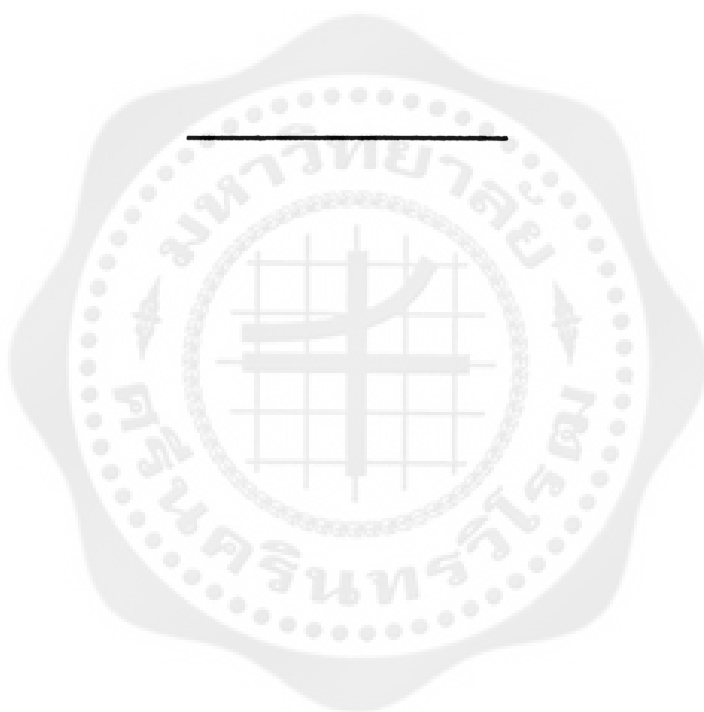
กรรมการ : อจ. นवलละออ เจียมสุวรรณ

การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลกับคุณธรรม
ต้านทาน บริจาต ความอ่อนโยน การไม่โกรธ และความอดทน เพื่อเป็นแนวทางค้นหาบุคลิกภาพ
ธรรมาธิปไตย และเปรียบเทียบคุณธรรมต้านต่าง ๆ ของกลุ่มตัวอย่างระหว่างนิสิตครูกับนิสิต
รัฐศาสตร์

ใช้แบบสอบถามวัดคุณธรรมทั้งห้าด้าน และแบบสอบถามวัดความวิตกกังวลเป็นเครื่องมือ
ในการศึกษา โดยใช้ทดสอบกับนิสิตที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน ๒๐๐ คน เป็นนิสิตจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย คณะรัฐศาสตร์ ชั้นปีที่ ๔ จำนวน ๑๐๐ คน และนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร ชั้นปีที่ ๔ จำนวน ๑๐๐ คน

ผลการศึกษาพบว่าความวิตกกังวล กับคุณธรรมต้านทาน บริจาต ความอ่อนโยน การไม่
โกรธและความอดทน สัมพันธ์กันทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ และระดับ .๐๑ เมื่อ
พิจารณาโดยถือเกณฑ์การรับรู้มาตรฐานสังคมและถือเกณฑ์ทนตามอัธภาพ

สำหรับการศึกษาเปรียบเทียบคุณธรรมนั้น พบว่าเมื่อถือเกณฑ์การรับรู้มาตรฐานสังคมแล้ว นิสิตครูมีการรับรู้มาตรฐานสังคมต่อคุณธรรมสูงกว่านิสิตรัฐศาสตร์ ในด้าน บริจาค ความอ่อนโยน และความอดทน แต่ถ้าถือเกณฑ์ตนตามอัธยาศัย ผลการศึกษาเปรียบเทียบจะได้นิสิตครูมีทัศนคติต่อบุคคลธรรมต่ำกว่านิสิตรัฐศาสตร์ในด้าน ทาน บริจาค การไม่โกรธ และความอดทน

ข้อปริญญานิพนธ์ : อิทธิพลของการอ่านและการฟังสารช้กจุง ที่มีต่อการเปลี่ยนทัศนคติ ในสถานการณ้กลุ่มเครือ

ผู้เขียน : บังอร ชินกุลกิจนิวัฒน์

สาขาวิชาเอก : จิตวิทยาสังคม

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ. ดร. ทวงเดือน พันธมนาวิน

กรรมการ : ผศจ. ดร. ระวิพันธ์ โสมนะพันธ์

การวิจัยเชิงทดลองครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาอิทธิพลของการอ่านและการฟังสารช้กจุงที่มีต่อการเปลี่ยนทัศนคติในสถานการณ้กลุ่มเครือ ทำการศึกษานิสิตระดับปริญญาตรีปีที่ ๑ และปีที่ ๒ จำนวน ๑๕๐ คน โดยให้นิสิตครึ่งหนึ่งอยู่ในสถานการณ้กลุ่มเครือ อีกครึ่งหนึ่งอยู่ในสถานการณ้ปรากฎช้ต ต่อจากนั้นนิตในทั้งสองสถานการณ้ได้อ่านหรือฟังสารช้กจุงโดยบางคนมีโอกาสเลือกและบางคนไม่มีโอกาสเลือกวิธีการรับสารนี้ และมีนิตอีกจำนวนหนึ่งในทั้งสองสถานการณ้ดังกล่าวมิได้รับสารช้กจุงแต่ได้อ่านสารควบคุม ผลการทดลองปรากฎว่า การช้กจุงนิตให้เข้าร่วมการทดลองเกี่ยวกับอิทธิพลของกระแสไฟฟ้าที่มีต่ออาการทางสรีระนั้น ไม่ว่าจะเป็นการช้กจุงด้วยวิธีการให้อ่านสารหรือให้ฟังเสียงจากเครื่องบันทึกเสียง ก็ทำให้นิตยอมตามการช้กจุงได้มากแตกต่างจากการไม่ช้กจุงอย่างเด่นชัด นอกจากนี้การช้กจุงโดยการให้อ่านเอกสารยังมีอิทธิพลต่อการยอมตามในบุคคลที่มีความวิตกกังวลต่ำ แต่ผู้ที่มีความวิตกกังวลสูงนั้นการอ่านสารช้กจุงจะไร้ประโยชน์โดยสิ้นเชิง เพราะปรากฎว่าคนกลุ่มนี้มีกรยอมตามในปริมาณเท่าเทียมกับบุคคลที่ไม่ถูกช้กจุง นอกจากนี้ยังพบว่า ผู้ที่มีความวิตกกังวลต่ำมีการยอมตามเมื่อถูกช้กจุงมากกว่าผู้ที่มีความวิตกกังวลสูงอย่างเด่นชัด อย่างไรก็ตามการเปลี่ยนทัศนคติและความวิตกกังวลไม่ขึ้นอยู่กัลักษณะของสถานการณ้ การมีหรือไม่มีโอกาสเลือกและวิธีการทั้งสองแบบ

**ชื่อปริญาานิพนธ์ : ความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลและคุณธรรม บางประการ
ของนิสิตมหาวิทยาลัย**

ผู้เขียน : วัฒนา ศรีสัตย์วาจา

สาขาวิชาเอก : จิตวิทยาสังคม

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ.ดร. นवलเพ็ญ วิเชียรโชติ

กรรมการ : อจ. นवलละออ เจียมสุวรรณ

ผู้วิจัยต้องการที่จะ (๑) ศึกษาแบบของความสัมพันธ์ระหว่างความซื่อตรง ความเพียร ความไม่เบียดเบียน ความไม่ประพฤติผิดทำนองคลองธรรม และศีล ๕ กับความวิตกกังวลทั้ง ๖ องค์ประกอบ และ (๒) เปรียบเทียบความซื่อตรง ความเพียร ความไม่เบียดเบียน ความไม่ประพฤติผิดทำนองคลองธรรม และศีล ๕ ระหว่างนิสิตต่างสาขาวิชาชีพ และต่างเพศ ผู้วิจัยจึงได้นำแบบทดสอบวัดความซื่อตรง ความเพียร ความไม่เบียดเบียน ความไม่ประพฤติผิดทำนองคลองธรรมศีล ๕ และแบบทดสอบวัดความวิตกกังวลไปวัดกลุ่มนิสิตครู ซึ่งเลือกกลุ่มมาจากคณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำนวน ๑๑๐ คน เป็นชาย ๕๐ คน หญิง ๖๐ คนและกลุ่มนิสิตรัฐศาสตร์ จากคณะรัฐศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน ๑๑๐ คน เป็นชาย ๕๐ คน หญิง ๖๐ คน โดยมีสมมุติฐานว่า (๑) ความวิตกกังวล มีความสัมพันธ์ทางลบกับความซื่อตรง ความเพียร ความไม่เบียดเบียน ความไม่ประพฤติผิดทำนองคลองธรรม และศีล ๕ (๒) นิสิตหญิงมีความซื่อตรง ความเพียร ความไม่เบียดเบียน ความไม่ประพฤติผิดทำนองคลองธรรม และศีล ๕ มากกว่านิสิตชายและ (๓) นิสิตครู มีความซื่อตรง ความเพียร ความไม่เบียดเบียน ความไม่ประพฤติผิดทำนองคลองธรรม และศีล ๕ มากกว่านิสิตรัฐศาสตร์

ผลการศึกษาปรากฏว่า ความวิตกกังวล แต่ละองค์ประกอบคือระแวง—ไว้วางใจ (L) หวาดกลัว—ประสาทมั่นคง (O) เคร่งเครียด—ผ่อนคลาย (Q₄) อารมณ์มั่นคง—อารมณ์อ่อนไหว

(C) กล้าสังคม—ซื่อสัตย์ (H) และควบคุมตนเองได้--ไม่มีวินัยในตนเอง(Q₃) มีความสัมพันธ์ทางลบเกือบทุกคู่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับความซื่อตรง ความเพียร ความไม่เบียดเบียน ความไม่ประพฤติผิดทำนองคลองธรรม และศีล ๕ ทั้งในลักษณะการรับรู้มาตรฐานสังคมและในลักษณะตนตามอัตภาพ

ส่วนการศึกษาเปรียบเทียบนั้นพบว่า ในลักษณะตนตามอัตภาพ กลุ่มนิสิตหญิงทั้งหมดมีคุณธรรมด้านความไม่ประพฤติผิดทำนองคลองธรรมมากกว่านิสิตชายทั้งหมดอย่าง มีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .๐๕ แต่เมื่อเปรียบเทียบในลักษณะการรับรู้มาตรฐานสังคม พบว่ากลุ่มนิสิตครูหญิง มีทัศนคติว่าบุคคลอื่นๆ ชอบเบียดเบียน และประพฤติผิดทำนองคลองธรรมมากกว่ากลุ่มนิสิตรัฐศาสตร์หญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ และ .๐๑ ตามลำดับ กลุ่มนิสิตครูชายมีทัศนคติว่าบุคคลอื่น ๆ ผิดศีล ๕ มากกว่ากลุ่มนิสิตครูหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

นอกจากนั้น เมื่อเปรียบเทียบกลุ่มนิสิตรัฐศาสตร์ชาย กับกลุ่มนิสิตรัฐศาสตร์หญิง พบว่า นิสิตชายมีทัศนคติว่าบุคคลอื่น ๆ ไม่ซื่อตรง ชอบเบียดเบียน มากกว่ากลุ่มนิสิตหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ และชอบประพฤติผิดทำนองคลองธรรมมากกว่าที่ระดับ .๐๑

ชื่อปริญาณานิพนธ์ : อิทธิพลของการเป็นแบบอย่างต่อการพัฒนาจริยธรรมของเยาวชน

ผู้เขียน : สุเชษฐ มาเหรัมย์

สาขาวิชาเอก : จิตวิทยาสังคม

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ. ดร. ดวงเดือน พันธุมนาวิน

กรรมการ : อจ. เพ็ญแข ประจวบจันติก

การทดลองครั้งนี้มีจุดประสงค์ที่จะศึกษาถึงอิทธิพลของการเป็นแบบอย่างต่อการพัฒนาจริยธรรมของเยาวชน ผู้ถูกทดลองเป็นนักเรียนชายระดับ ม.ศ. ๑ และ ม.ศ. ๒ จำนวน ๓๐๐ คน ซึ่งมีอายุเฉลี่ย ๑๔ ปี ๘ เดือน ผู้ถูกทดลองเหล่านี้ถูกสุ่มคณะเข้ากลุ่มทดลอง ๔ กลุ่ม และกลุ่มควบคุมอีก ๑ กลุ่ม กลุ่มละ ๖๐ คน แต่ละกลุ่มมีทั้งผู้ที่มีระดับจริยธรรมต่ำและสูง กลุ่มทดลองได้เห็นตัวแบบประเภทกัณฑ์อายุใจตนเอง และได้เห็นตัวแบบแต่ละประเภทแสดงอารมณ์ดีใจหรือเสียใจต่อการที่ตนมิได้โกงในการเล่นเกม ส่วนกลุ่มควบคุมมีโอกาสได้เล่นเกม แต่ไม่ได้เห็นตัวแบบและการแสดงอารมณ์ของตัวแบบ หลังจากการเล่นเกมแล้ว ผู้ถูกทดลองทั้งหมดถูกวัดระดับความวิตกกังวลในขณะที่เล่นเกม และการเห็นคุณค่าของรางวัล

ผลการทดลองนี้ปรากฏว่า ผู้ที่มีความวิตกกังวลสูง และผู้ที่ไม่ได้เห็นตัวแบบ เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมโกงมากที่สุด ส่วนระดับจริยธรรมของบุคคลแต่เพียงอย่างเดียว ไม่สามารถใช้ทำนายพฤติกรรมโกงของบุคคลได้อย่างแม่นยำ แต่ก็ยังมีความสำคัญมากเพราะเป็นเครื่องชี้บอกว่าถ้ามีตัวแบบที่ดีแล้ว ผู้ที่จะรับรู้และเลียนแบบมากที่สุด คือผู้ที่มีระดับจริยธรรมสูง ส่วนผู้ที่มีระดับจริยธรรมต่ำนั้นมีการเลียนแบบน้อยกว่า และจะเลียนแบบผู้กระทำดีก็ต่อเมื่อตัวแบบนั้นมีลักษณะจูงใจให้นำเลียนแบบมากเป็นพิเศษเท่านั้น

**ชื่อปริญาานิพนธ์ : ความสำนึกในหน้าที่พลเมือง ลักษณะอคติทั่วไป และความ
เคร่งครัดของนักเรียนวัยรุ่นในภาคเหนือ**

ผู้เขียน : แสงสุรีย์ คนศิลป์
สาขาวิชาเอก : จิตวิทยาสังคม
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : ผศจ. ดร. ปรีชา ธรรมมา
กรรมการ : ดร. สวนา พรพัฒน์กุล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการสำรวจเรื่องความสำนึกในหน้าที่พลเมือง ลักษณะอคติทั่วไป และความเคร่งครัดเพื่อหาความสัมพันธ์ที่ละคู่ และเปรียบเทียบตัวแปรตามแต่ละตัว โดยจำแนกตามเพศ ระดับชั้นเรียน ช่วงอายุ อาชีพผู้ปกครอง ความสัมพันธ์ของพ่อแม่ ประเภทโรงเรียน กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย คือ นักเรียนชายหญิงอายุระหว่าง ๑๑-๑๘ ปี ซึ่งเรียนอยู่ในชั้น ป.๖ และ ม.ศ. ๒ ปีการศึกษา ๒๕๑๘ โรงเรียนรัฐบาลในภาคเหนือ จำนวน ๖๒๐ คน เป็นชาย ๓๒๕ คน และหญิง ๒๙๕ คน เครื่องมือสำคัญในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามวัดลักษณะอคติทั่วไป แบบสอบถามวัดความสำนึกในหน้าที่พลเมือง และแบบสอบถามวัดความเคร่งครัด

ผลการวิจัยปรากฏว่า

๑. ความสำนึกในหน้าที่พลเมืองและลักษณะอคติทั่วไปมีความสัมพันธ์กันแบบเส้นตรง ทางลบ ในกลุ่มรวม กลุ่มชาย กลุ่มหญิง และกลุ่ม ม.ศ. ๒
๒. ความสำนึกในหน้าที่พลเมืองและความเคร่งครัดมีความสัมพันธ์กันแบบเส้นตรง ทางบวก ในกลุ่มรวม กลุ่มชาย กลุ่มหญิง และกลุ่ม ม.ศ. ๒
๓. ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะอคติทั่วไป และความเคร่งครัด
๔. ในกลุ่มรวมและกลุ่ม ม.ศ. ๒ นักเรียนหญิงมีความสำนึกในหน้าที่พลเมือง มากกว่านักเรียนชาย ($p < .01$) และมีลักษณะอคติทั่วไป น้อยกว่านักเรียนชาย ($p < .01$) สำหรับเรื่องความเคร่งครัดนั้น นักเรียนหญิงมีมากกว่านักเรียนชาย ในกลุ่มรวม ($p < .10$) และในกลุ่ม ป.๖ ($p < .05$)

๕. นักเรียน ป.๖ มีความสำนึกในหน้าที่พลเมืองน้อยกว่านักเรียน ม.ศ.๒ ในกลุ่มรวม กลุ่มหญิง และกลุ่มชาย ($p < .05$). แต่มีลักษณะอคติทั่วไปมากกว่านักเรียน ม.ศ.๒ ในกลุ่มรวม และกลุ่มหญิง ($p < .01$) ส่วนในกลุ่มชายนั้นนักเรียน ป.๖ มีลักษณะอคติทั่วไปน้อยกว่านักเรียน ม.ศ.๒ ($p < .01$)

๖. นักเรียนวัน รุ่งตอนต้นมีความสำนึกใน หน้าที่พลเมืองน้อยกว่านักเรียนวัน รุ่งตอนกลาง ทั้งในกลุ่มรวม กลุ่มชาย และกลุ่มหญิง ($p < .01$) แต่มีลักษณะอคติทั่วไปมากกว่านักเรียนวัน รุ่งตอนกลาง ในกลุ่มรวม กลุ่มหญิง ($p < .01$) และในกลุ่มชาย ($p < .05$)

๗. ไม่พบความแตกต่างของตัวแปรตามที่ศึกษาขึ้น เมื่อเปรียบเทียบระหว่างอาชีพผู้ปกครอง

๘. นักเรียนที่มีพ่อแม่แยกกัน ในกลุ่มรวม กลุ่มชาย ($p < .05$) และในกลุ่ม ป. ๖ ($p < .01$) มีความสำนึกในหน้าที่พลเมืองน้อยกว่า นักเรียนที่พ่อแม่อยู่ด้วยกัน แต่มีลักษณะอคติทั่วไปน้อยกว่า นักเรียนที่พ่อแม่อยู่ด้วยกัน ในกลุ่มนักเรียนหญิง ($p < .05$) และมีความเคร่งครัดน้อยกว่า นักเรียนที่พ่อแม่อยู่ด้วยกัน ในกลุ่มหญิง ($p < .05$)

๙. ไม่พบความแตกต่างของตัวแปรตามแต่ละตัว เมื่อเปรียบเทียบระหว่างเพศ ประเภท โรงเรียน (สหศึกษา และโรงเรียนหญิงหรือชายล้วน)

๑๐. นักเรียน ป.๖ ในเมืองมีความสำนึกในหน้าที่พลเมืองมากกว่านักเรียน ป. ๖ นอกเมือง ($p < .05$) แต่มีลักษณะอคติทั่วไปมากกว่านักเรียน ป. ๖ นอกเมือง ($p < .01$) และมีความเคร่งครัดมากกว่านักเรียน ป.๖ นอกเมือง ($p < .05$)

ชื่อปริญาณิพนธ์ : การสำรวจบทความทางการศึกษาในวารสารภาษาไทย ระหว่าง
ปี พ.ศ. ๒๕๑๓ — ๒๕๑๗

ผู้เขียน : จำรัส นวลนึ่ง
สาขาวิชาเอก : บรรณารักษศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : ศจ. ดร. อารี สันเหนือ
กรรมการ : อจ. บุญศรี ไพรัตน์

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาบทความทางการศึกษา ในวารสารภาษาไทย ที่ตีพิมพ์ระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๑๓-๒๕๑๗ ในคำค้นหมวดวิชา บทความแปล การกระจัดกระจายของบทความ และเพื่อจัดทำบรรณานุกรมผู้แต่งและบรรณานุกรมหัวข้อเรื่องของบทความดังกล่าว โดยศึกษาจากวารสารภาษาไทย ที่ค้นได้จากหอสมุดแห่งชาติ และหอสมุดกลางของมหาวิทยาลัยในส่วนกลาง

ผลจากการศึกษาปรากฏว่า มีวารสารที่ตีพิมพ์บทความทางการศึกษา ๗๘ ชื่อ รวม ๓,๐๐๘ บทความ วารสารที่ตีพิมพ์บทความทางการศึกษามากที่สุดคือวิทยาสาร ซึ่งมีจำนวน ๖๖๗ บทความ วารสารที่ตีพิมพ์บทความทางการศึกษาน้อยที่สุด มี ๑๑ ชื่อ คือ วารสารการประชาสัมพันธ์ พัฒนบริหารศาสตร์ ฯลฯ จำนวนชื่อละ ๑ บทความ หมวดวิชาที่มีการตีพิมพ์มากที่สุด คือ หมวดวิชาการศึกษา จำนวน ๕๓๘ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๑๗.๘๘ และมีการกระจัดกระจายของบทความมากที่สุด คำนวณคือ กระจัดกระจายอยู่ในวารสาร ๖๑ ชื่อ ส่วนหมวดวิชาที่มีการตีพิมพ์น้อยที่สุดคือ หมวดวิชาการวิจัยทางการศึกษาจำนวน ๑๐ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๐.๓๓ และในขณะเดียวกันก็มีการกระจัดกระจายของบทความน้อยที่สุดด้วย กล่าวคือ กระจัดกระจายอยู่ในวารสาร ๖ ชื่อเท่านั้น สำหรับบทความทางการศึกษาที่แปลมาจากภาษาต่างประเทศนั้นมีจำนวน ๑๔๕ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๕.๑๒ ของบทความทั้งหมด วารสารที่ตีพิมพ์บทความแปลมากที่สุดคือ วิทยาสารจำนวน ๓๗ บทความ ส่วนบทความที่เขียนโดยมีการอ้างอิงนั้นมีจำนวน ๓๔๖ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๑๑.๕๐ วารสารคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติใช้สิ่งพิมพ์ในการอ้างอิงมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ ๑๙.๓๐ ของสิ่งพิมพ์ที่นำมาอ้างอิงทั้งหมด

**ชื่อปริญาพนธ์ : ประวัติของชื่อตำบลและหมู่บ้านในเขตอำเภอเมืองแพร่
จังหวัดแพร่**

ผู้เขียน : จินตนา ยอดคียง
สาขาวิชาเอก : บรรณารักษศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : รศจ. กระแสร์ มาลาภรณ์
กรรมการ : อจ. สุพัฒน์ ส่องแสงจันทร์

การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อรวบรวมประวัติ ชื่อตำบล และหมู่บ้าน ในอำเภอเมืองแพร่ จังหวัดแพร่ รวมถึงสถิติของวิทยากร วิธีการถ่ายทอดเรื่องราวที่วิทยากรได้รับ และที่มาของชื่อตำบลหมู่บ้าน

การรวบรวมข้อมูลกระทำโดยการบันทึกเสียงจากคำบอกเล่าของวิทยากร ซึ่งเลือกจากผู้รู้ และสนใจเรื่องราวเกี่ยวกับท้องถิ่นในตำบลหรือหมู่บ้านนั้น จำนวน ๑๑๒ คน ส่วนมากเป็นผู้สูงอายุ ระหว่าง ๗๐-๗๙ ปี แล้วถอดเสียงออกมาเป็นตัวอักษรตามสำเนียงของชาวไทยเหนือ จังหวัดแพร่ และถอดความออกมาเป็นภาษาไทยกลาง ปรากฏว่าได้ประวัติชื่อตำบลและหมู่บ้าน ๑๔๙ เรื่อง จำแนกตามลักษณะที่มาได้ ๖ ประเภท คือ ตามลักษณะภูมิประเทศ ๕๓ เรื่อง ชื่อต้นไม้ ๒๒ เรื่อง ชื่อแม่น้ำ คลอง หนอง ห้วย ๒๒ เรื่อง ทำนาน ๑๙ เรื่อง ชื่อวัด ๑๙ เรื่อง ชื่อบ้านเดิม ๑๔ เรื่อง

ข้อมูลที่วิทยากรได้รับมา ๓ ทาง คือ รับโดยการถ่ายทอดทางมุขปาฐะ เป็นผู้อยู่ในเหตุการณ์ ตอนตั้งชื่อ และศึกษาค้นคว้า

การวิจัยครั้งนี้นอกจากจะได้ทราบประวัติชื่อของตำบลหมู่บ้านในอำเภอเมืองแพร่ จังหวัดแพร่ ตลอดจนข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการตั้งชื่อและความสนุกสนานเพลิดเพลินแล้ว ยังทำให้รู้อาชีพ จำนวนประชากร สถานที่สำคัญในท้องถิ่น ความเป็นอยู่ ขนบธรรมเนียมประเพณี ลักษณะภาษาถิ่นเหนือ จังหวัดแพร่ และเหตุการณ์สำคัญต่าง ๆ ในอดีตของชาวแพร่ด้วย

ข้อปริญญานิพนธ์ : ความคาดหวังของเจ้าหน้าที่รัฐบาล ผู้เกี่ยวข้อง กับที่อ่านหนังสือพิมพ์ประจำหมู่บ้าน และผลที่ประชาชนในจังหวัดลำปางได้รับจากที่อ่านหนังสือพิมพ์

ผู้เขียน : จิรายุ คาศรี

สาขาวิชาเอก : บรรณารักษศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ดร. โกวิท วรพิพัฒน์

กรรมการ : ผศจ. วิชญ์ ทับเที่ยง

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาความคาดหวังของเจ้าหน้าที่รัฐบาลผู้เกี่ยวข้อง กับที่อ่านหนังสือพิมพ์ประจำหมู่บ้าน และผลที่ประชาชนในจังหวัดลำปางได้รับจากที่อ่านหนังสือพิมพ์ ในด้านจำนวนผู้ใช้ที่อ่านหนังสือพิมพ์ กิจกรรมที่เกิดขึ้นหลังจากการอ่าน ประโยชน์ที่ประชาชนได้รับและสิ่งที่ประชาชนต้องการจากที่อ่านหนังสือพิมพ์ รวมทั้งความคิดเห็นโดยทั่วไปเกี่ยวกับที่อ่านหนังสือพิมพ์ กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษามี ๔ กลุ่ม คือเจ้าหน้าที่รัฐบาลผู้เกี่ยวข้องกับการที่อ่านหนังสือพิมพ์ จำนวน ๘๗ คน ประชาชนผู้ทำหน้าที่เป็นกรรมการที่อ่านหนังสือพิมพ์ในจังหวัดลำปาง ๗๕ คน ชาวบ้านทั่วไปในหมู่บ้านที่มีที่อ่านหนังสือพิมพ์ ๑๕๐ คน และประชาชนที่เข้าไปใช้ที่อ่านหนังสือพิมพ์ระหว่างวันที่ ๑-๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕ จำนวน ๑,๗๖๕ คน เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ประกอบด้วยแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ๔ ชุด ดำเนินการโดยวิธีส่งแบบสอบถามให้เจ้าหน้าที่รัฐบาล และสัมภาษณ์ประชาชน วิเคราะห์ข้อมูล โดยหาค่าร้อยละ มัชฌิมเลขคณิต ไคสแควร์ และค่าที ผลการวิจัยที่สำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. เจ้าหน้าที่รัฐบาลคาดหวังว่า: ก) ควรมีคนเข้าใช้ที่อ่านหนังสือพิมพ์วันละ ๑๓ คนต่อแห่ง จึงจะคุ้มกับการลงทุน ข) คนที่อ่านหนังสือพิมพ์แล้ว ๑ คน จะกระจายข่าวต่อไปให้คน

อื่นได้รับทราบอีก ๘ คน ค) กิจกรรมอื่นนอกจากการอ่านควรมีการสอนแบบกลุ่มสนใจและการจัด
งานต่าง ๆ ในที่อ่านหนังสือพิมพ์ ง) ประชาชนได้รับประโยชน์จากที่อ่านหนังสือพิมพ์มาก จ) สิ่ง
ที่ประชาชนต้องการจากที่อ่านหนังสือพิมพ์มาก เรียงตามลำดับคือความรู้เกี่ยวกับอาชีพ และความรู้
ทั่วไป ข่าวเหตุการณ์บ้านเมืองและท้องถิ่น และการมีหนังสือพิมพ์ประจำที่อ่านหนังสือพิมพ์เสมอ

๒. ผลที่ประชาชนได้รับจากที่อ่านหนังสือพิมพ์ประจำหมู่บ้านคือ : ก) มีคนเข้าใช้ที่อ่าน
หนังสือพิมพ์วันละ ๑๘ คนต่อแห่ง โดยเฉลี่ยแต่ละคนเข้าใช้สัปดาห์ละ ๔ ครั้ง ๆ ละ ๒๗ นาที
ข) คนที่อ่านหนังสือพิมพ์แล้ว ๑ คน กระจายข่าวต่อให้คนอื่นได้รับทราบอีก ๒-๔ คน ค) กิจกรรม
อื่นนอกเหนือจากการอ่าน ได้แก่การพบปะสนทนาปรึกษาหารือและการดูภาพในหนังสือพิมพ์
จ) กรรมการที่อ่านหนังสือพิมพ์ได้รับประโยชน์จากที่อ่านหนังสือพิมพ์มาก ส่วนประชาชนได้รับ
ประโยชน์จากที่อ่านหนังสือพิมพ์ปานกลาง จ) สิ่งที่ประชาชนต้องการจากที่อ่านหนังสือพิมพ์มาก
เรียงตามลำดับ คือความรู้เกี่ยวกับอาชีพและความรู้ทั่วไป การมีหนังสือพิมพ์ประจำที่อ่านหนังสือพิมพ์
เสมอและไฟฟ้าหรือแสงสว่างในเวลากลางคืน

ชื่อปริญญานิพนธ์ : ชีวิตและผลงานด้านวรรณกรรมของพุทธทาสภิกขุ

ผู้เขียน : ชำนาญ อิมสอาด

สาขาวิชาเอก : บรรณารักษศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ. วิชญ์ ทับเที่ยง

กรรมการ : อจ. สุขุม ศรีบุรินทร์

ปริญญานิพนธ์เรื่องนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อที่จะทำการศึกษาและวิเคราะห์ชีวประวัติของพุทธทาสภิกขุในการดำเนินชีวิต การศึกษา การเผยแพร่ศาสนาและวรรณกรรม

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้ามีดังนี้ (๑) ศึกษาค้นคว้าจากหนังสือ วารสาร สิ่งพิมพ์ต่างๆ และเอกสารอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตและผลงานด้านวรรณกรรมของพุทธทาสภิกขุ (๒) สัมภาษณ์บุคคลที่เกี่ยวข้องซึ่งทราบเรื่องราวเกี่ยวกับชีวประวัติและผลงานด้าน วรรณกรรมของพุทธทาสภิกขุ เป็นอย่างดี

ผลการศึกษาค้นคว้าปรากฏว่าผลงานด้าน วรรณกรรม ของ พุทธทาสภิกขุ มีทั้ง ระดับ ศีลธรรม และระดับโลกุตระ พุทธทาสภิกขุได้ยึดมั่นในพุทธพจน์ที่ว่า “สพเพ ธมฺมา นาลํ อภินิเวสย สິงทัง ปวงไม่ควรยึดมั่นถือมั่น หรือ สุกญตา” เป็นแนวคำสอน ในการเผยแผ่ธรรมะพุทธทาสภิกขุยึดหลักว่า ผู้เผยแผ่ต้องศึกษาทั้งที่เป็นที่ปริยัติและปฏิบัติโดยตัวเองต้องทำให้ได้เสียก่อนแล้วจึงสอนคนอื่น ผลของการเผยแผ่ทำให้นามพุทธทาส และสวนโมกขพลารามเป็นที่รู้จักกันอย่างกว้างขวางทั้งในประเทศและต่างประเทศ มีผู้ให้ความสนใจในแนวความคิดและการปฏิบัติธรรมของท่านเพิ่มจำนวนขึ้นเรื่อย ๆ กล่าวได้ว่าพุทธทาสภิกขุเป็นนักเผยแผ่ธรรมะที่ประสบความสำเร็จอย่างยิ่งผู้หนึ่งในยุคปัจจุบัน

ชื่อปริญญานิพนธ์ : การวิเคราะห์หนังสืออ่านเพิ่มเติมหมวดสังคมศึกษา ชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

ผู้เขียน : นารีรัตน์ อยู่กิจดิษฐ์

สาขาวิชาเอก : บรรณารักษศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ. ลมุล รัตตากร

กรรมการ : อจ. สมบูรณ์ คิงหมานันท์

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อวิเคราะห์หนังสืออ่านเพิ่มเติมหมวดสังคมศึกษาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด จำนวน ๒๕ เล่ม ว่ามีเนื้อหาและรูปลักษณ์เหมาะสมตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนดไว้มากน้อยเพียงใด ผลการวิจัยครั้งนี้จะเป็นแนวทางในการปรับปรุงหนังสืออ่านเพิ่มเติมให้มีคุณภาพต่อไป

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยรวบรวมหลักเกณฑ์หนังสือเด็กที่ดี โดยเฉพาะประเภทสารคดี จากเอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ มาประมวลเป็นเกณฑ์วิเคราะห์หนังสือ โดยนำเกณฑ์ขั้นต้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านหนังสือเด็กจำนวน ๙ ท่าน พิจารณาปรับปรุงให้เป็นเกณฑ์ที่เหมาะสมสำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยวิเคราะห์หนังสือตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ พร้อมทั้งนำไปให้ครูที่สอนวิชาสังคมศึกษาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย และบรรณารักษ์ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกองการประถมศึกษา กรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร จำนวน ๔๑ โรงเรียนวิเคราะห์ ได้แบบสอบถามจากครูก่อนมา ๑๓๖ ชุด คิดเป็นร้อยละ ๘๘.๘๘ และจากบรรณารักษ์ ๓๖ ชุด คิดเป็นร้อยละ ๘๗.๘๐ นำคะแนนของผู้วิจัย ค่าเฉลี่ยของครู และบรรณารักษ์ เสนอเป็นตาราง แสดงให้เห็นคุณลักษณะต่างๆ ของหนังสือแต่ละเล่ม ในด้านเนื้อหา และรูปลักษณ์

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า หนังสืออ่านเพิ่มเติมนี้ส่วนใหญ่ เนื้อหาจะอยู่ในระดับเดียวกับภาษาที่ใช้ อยู่ในระดับปานกลาง ในตำแน่งรูปเล่ม หนังสือส่วนใหญ่อยู่ในระดับดีเช่นกัน ยกเว้นปกและชื่อเรื่อง และการเข้าเล่ม ส่วนใหญ่จะอยู่ในระดับพอใช้

ข้อเสนอแนะ

๑. กระทรวงศึกษาธิการ ควรกำหนดหลักเกณฑ์ และจุดมุ่งหมายของหนังสืออ่านเพิ่มเติม เพื่อเป็นแนวทางแก่ผู้แต่งหนังสือ

๒. กระทรวงศึกษาธิการ ควรผลิตหนังสืออ่านเพิ่มเติมให้มากขึ้น โดยเฉพาะด้านส่งเสริมให้เกิดความรักชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์

๓. กระทรวงศึกษาธิการ ควรนำหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่ตีพิมพ์มานานแล้ว แต่มีคุณค่ามาปรับปรุงใหม่ ทั้งด้านเนื้อหาและรูปเล่ม

ชื่อปริญาานิพนธ์ : สภาพและเกณฑ์ปกติของห้องสมุดประชาชนจังหวัด ซึ่งเป็นที่ตั้งเขตศึกษา

ผู้เขียน : บุญเกื้อ หลงสวาสดี

สาขาวิชาเอก : บรรณารักษศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ.วิชญ์ ทับเที่ยง

กรรมการ : อจ. สมบูรณ์ คิงขมานันท์

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาสภาพและเกณฑ์ปกติของห้องสมุดประชาชนจังหวัด ซึ่งเป็นที่ตั้งเขตศึกษารวมทั้งสิ้น ๑๒ แห่ง ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลจากการออกแบบสอบถาม บรรณารักษ์ ศึกษานิเทศก์จังหวัด ศึกษานิเทศก์เขต และสัมภาษณ์บุคคลต่าง ๆ อาทิ ผู้อำนวยการกองการศึกษาผู้ใหญ่ หัวหน้างานห้องสมุดประชาชน ศึกษานิเทศก์ฝ่ายห้องสมุดประชาชน หัวหน้ากลุ่มวิเคราะห์ตำแหน่งข้าราชการ กระทรวงศึกษาธิการ นายกสมาคมห้องสมุดแห่งประเทศไทย และเลขาธิการบริหารสมาคมห้องสมุดแห่งประเทศไทย ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามนำมาวิเคราะห์และเสนอในรูปแบบของร้อยละ และตารางค่าเฉลี่ย

ผลการวิจัยพบว่า ห้องสมุดประชาชนจังหวัดซึ่งเป็นที่ตั้งเขตศึกษา มีสภาพและเกณฑ์ปกติ ดังนี้ อาคารสถานที่ไม่เหมาะสม ครุภัณฑ์ที่จำเป็นยังมีไม่ครบ หนังสือและสิ่งพิมพ์มีจำนวนน้อยงบประมาณตลอดจนบุคลากรไม่เพียงพอ หัวหน้าห้องสมุดไม่มีวุฒิทางบรรณารักษศาสตร์โดยตรง การจัดบริการยังไม่กว้างขวาง ผู้ใช้ห้องสมุดมีจำนวนน้อย นอกจากนี้ปรากฏว่า ห้องสมุดประสบปัญหาด้านขาดงบประมาณ และขาดแคลนบุคลากรมากที่สุด

ชื่อปริญญานิพนธ์ : การคาดคะเนความต้องการบรรณารักษ์ห้องสมุดมหาวิทยาลัยในประเทศไทย ระหว่างปีการศึกษา ๒๕๒๐—๒๕๒๔

ผู้เขียน : ประจักษ์ กือเจริญ

สาขาวิชาเอก : บรรณารักษศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ. วิชญ์ ทับเที่ยง

กรรมการ : อจ. นงนวล พงษ์ไพบูลย์

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อคาดคะเนจำนวนบรรณารักษ์ที่มหาวิทยาลัยต่างๆ ต้องการในระหว่างปีการศึกษา ๒๕๒๐—๒๕๒๔ และคาดคะเนจำนวนบรรณารักษ์ระดับปริญญาที่ผลิตได้ในประเทศในระหว่างปีการศึกษา ๒๕๑๙—๒๕๒๓ โดยศึกษาจากหัวหน้าบรรณารักษ์ห้องสมุดของมหาวิทยาลัย ๑๒ แห่ง และหัวหน้าภาควิชาบรรณารักษศาสตร์ของมหาวิทยาลัย ๖ แห่ง รวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม และรวบรวมสถิติจำนวนนิสิตนักศึกษาของมหาวิทยาลัยต่างๆ ในระหว่างปีการศึกษา ๒๕๒๐—๒๕๒๔ จากกองแผนงานทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้เกณฑ์มาตรฐานห้องสมุดมหาวิทยาลัย

ผลการศึกษาพบว่า ห้องสมุดของมหาวิทยาลัยทั้ง ๑๒ แห่ง ต้องการบรรณารักษ์รวมกันเฉลี่ยปีละ ๒๕๓ คน ส่วนจำนวนบรรณารักษ์ระดับปริญญาที่ผลิตได้ในประเทศนั้นพบว่า ผู้สำเร็จการศึกษาและจะเข้าประกอบอาชีพบรรณารักษ์ตลอด ๕ ปีการศึกษา มีจำนวน ๓๘๕ คน หรือเฉลี่ยปีละ ๗๗ คน ซึ่งยังไม่พอกับความต้องการของห้องสมุดมหาวิทยาลัย

ชื่อปริญญาบัตร : การศึกษาความสนใจและความต้องการของบรรณารักษ์ฝ่ายจัดหา
ที่มีต่อคอลัมน์แนะนำและวิจารณ์หนังสือ ในวารสาร นิตยสาร
และหนังสือพิมพ์

ผู้เขียน : ปราณี ตึงนาพัน

สาขาวิชาเอก : สาขาบรรณารักษศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษา

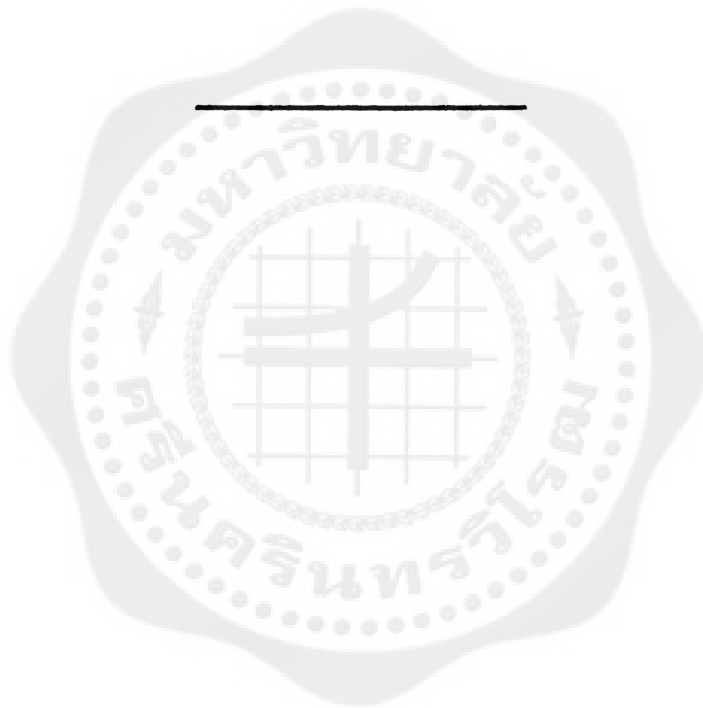
ประธาน : อจ. สุพัฒน์ ส่องแสงจันทร์

กรรมการ : ผศจ. เกษร เจริญรักษ์

ความมุ่งหมายของการวิจัยนี้ เพื่อศึกษาความสนใจและความต้องการของบรรณารักษ์ฝ่ายจัดหา ที่มีต่อคอลัมน์แนะนำและวิจารณ์หนังสือ ในวารสาร นิตยสาร และหนังสือพิมพ์โดยได้ดำเนินการส่งแบบสอบถามให้บรรณารักษ์ตอบ แล้วนำแบบสอบถามมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติวิเคราะห์ หายัตราส่วนร้อย, ค่าเฉลี่ย, ค่าอัตราส่วนวิกฤต และการวิเคราะห์ความแปรปรวน

ผลการศึกษาปรากฏว่าบรรณารักษ์ที่มีคุณวุฒิ ระยะเวลาที่ทำหน้าที่บรรณารักษ์ ประเภทของสถานที่ทำงาน และภูมิภาคในการทำงานแตกต่างกัน มีความสนใจและความต้องการต่อคุณลักษณะของคอลัมน์แนะนำและวิจารณ์หนังสือ ในวารสาร นิตยสาร และหนังสือพิมพ์ไม่แตกต่างกัน บรรณารักษ์เกินกว่าร้อยละ ๕๐.๐๐ อ่านคอลัมน์แนะนำและวิจารณ์หนังสือ ในวารสาร นิตยสาร และหนังสือพิมพ์เป็นประจำ วารสารที่อ่านมากที่สุดได้แก่ ลลนา การอ่านมักอ่านเรื่องอื่นๆ ที่ชอบก่อนไม่คำนึงถึงภาษาและหลักไวยากรณ์ที่ใช้ในการเขียนคอลัมน์นี้ และมีความเชื่อมั่นในคำแนะนำและวิจารณ์ในระดับปานกลาง และจดชื่อหนังสือที่แนะนำและเลือกซื้อเป็นบางครั้ง เกี่ยวกับรายละเอียดของ

คอลัมน์นี้ บรรณาธิการมีความเห็นว่า การให้รายละเอียดเกี่ยวกับหนังสือที่แนะนำน้อยไป การแนะนำซ้ำไม่ทันต่อเวลาที่หนังสือออกจำหน่าย จำนวนหนังสือที่แนะนำควรจะเป็นคราวละ ๔-๖ เล่ม วารสารและหนังสือพิมพ์ที่บรรณาธิการชอบอ่านคอลัมน์นี้มากเป็นอันดับที่ ๑, ๒ และ ๓ เรียงตามลำดับดังนี้คือ วารสาร: ลลนา สังคมศาสตร์ปริทัศน์ และฟ้าเมืองไทย หนังสือพิมพ์: สยามรัฐ ประชาธิปไตย และประชาชาติ

ชื่อปริญาานิพนธ์ : ประวัติของชื่อตำบลและหมู่บ้านในเขตอำเภอเมือง
ขอนแก่น

ผู้เขียน : พูนศรี กัมภีรปรกรณ์

สาขาวิชาเอก : บรรณารักษศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : อจ. วุฒิชัย มุลศิลป์

กรรมการ : ผศจ. เกษร เจริญรักษ์

ความมุ่งหมายในการศึกษาครั้งนี้เพื่อรวบรวมประวัติชื่อตำบลและหมู่บ้านในเขตอำเภอเมือง
ขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น และจำแนกถึงที่มาของชื่อตำบล และหมู่บ้านที่กล่าวมาข้างต้น

การรวบรวมข้อมูลใช้การบันทึกเสียงการบอกเล่าของวิทยากร ซึ่งเลือกมาจากผู้รู้หมู่บ้านละ
๒ คน ซึ่งมีอายุสูงสุด ๑๑๑ ปี และต่ำสุด ๒๔ ปี วิทยากรส่วนใหญ่ มีอายุ ๔๐-๕๕ ปี เมื่อได้
ข้อมูลแล้วได้นำมาถอดเป็นภาษาถิ่นของจังหวัดขอนแก่น และแปลเป็นภาษาไทยกลาง

ประวัติของชื่อตำบลและหมู่บ้านมีจำนวน ๑๘๙ ชื่อ แยกเป็น ๘ ประเภทดังนี้ เป็นชื่อเกี่ยวกับ
พันธุ์ไม้ ๘๙ ชื่อ ลักษณะภูมิประเทศ ๔๓ ชื่อ ชื่อสัตว์ ๑๗ ชื่อ ชื่อแม่น้ำ หนอง คลอง บึง
๑๓ ชื่อ ชื่อตำนานและศาสนา ๑๐ ชื่อ ชื่อแรธาตุ หิน ๙ ชื่อ และชื่อเกี่ยวกับบุคคลและสิ่งอื่น ๆ
อย่างละ ๔ ชื่อ

การรับข้อมูล มี ๓ ประเภท ดังลำดับต่อไปนี้ รับทางมุขปาฐะ (ร้อยละ ๖๙.๓๑) อยู่ใน
เหตุการณ์ตอนตั้งชื่อ (ร้อยละ ๒๙.๒๔) และการศึกษาค้นคว้า (ร้อยละ ๑.๔๔)

จากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ทำให้ทราบเกี่ยวกับภูมิปัญญาของหมู่บ้านต่างๆ ขนาดและอายุ
ของหมู่บ้าน การเปลี่ยนชื่อหมู่บ้าน การอาชีพ ประเพณี ความเชื่อ และความเป็นอยู่ของชาวบ้าน
ในอำเภอเมืองขอนแก่น

ข้อปริญญานิพนธ์ : ภาพพจน์ของบรรณารักษ์ห้องสมุดวิทยาลัยครู ในทัศนะของบุคลากรและนักศึกษาในวิทยาลัยครู

ผู้เขียน : ไพโรจน์ ชลารักษ์
สาขาวิชาเอก : บรรณารักษศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : ผศจ. วิชญ์ ทับเที่ยง
กรรมการ : อจ. ประไพศรี อยู่ทวี

จุดมุ่งหมายของการวิจัยนี้คือ เพื่อต้องการทราบว่าภาพพจน์ของบรรณารักษ์ห้องสมุดวิทยาลัยครู ในทัศนะของผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษาของวิทยาลัยครูเป็นอย่างไร เป็นภาพพจน์ที่ตรงกับลักษณะอันพึงประสงค์ของบรรณารักษ์โดยทั่วไปหรือไม่ และเพื่อเปรียบเทียบว่าภาพพจน์ของบรรณารักษ์ห้องสมุดวิทยาลัยครูในทัศนะของบุคลากรและนักศึกษามีความแตกต่างกันในด้าน เพศ ตำแหน่งหน้าที่ ระดับการศึกษา และจำนวนเวลาการใช้ห้องสมุด มีความแตกต่างกันหรือไม่

ในการศึกษาครั้งนี้กระทำโดยการส่งแบบสอบถามจำนวน ๑,๐๓๔ ชุด ไปยังผู้อำนวยการ อาจารย์ และนักศึกษาของวิทยาลัยครูในภาคกลางของประเทศไทยจำนวน ๑๔ แห่ง และได้รับแบบสอบถามคืนมา ๘๙๔ ชุด

การวิเคราะห์ข้อมูลกระทำโดยวิธีหาค่าร้อยละและค่าคะแนนเฉลี่ย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลมีดังนี้

๑. ภาพพจน์ของบรรณารักษ์ห้องสมุดวิทยาลัยครูในทัศนะของบุคลากรและนักศึกษาของวิทยาลัยครูเป็นภาพพจน์ที่ตรงกับลักษณะอันพึงประสงค์ของบรรณารักษ์มาก

๒. ภาพพจน์ของบรรณารักษ์ห้องสมุดวิทยาลัยครูในทัศนะของบุคลากรและนักศึกษาของวิทยาลัยครูที่มีความแตกต่างกันในด้าน เพศ ตำแหน่งหน้าที่ และเวลาในการเข้าใช้ห้องสมุด ไม่แตกต่างกัน แต่ภาพพจน์ของบรรณารักษ์ห้องสมุดวิทยาลัยครูในทัศนะของ บุคลากรและนักศึกษาของวิทยาลัยครูที่มีความแตกต่างกันในด้านระดับการศึกษา มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕

ชื่อปริญาานิพนธ์ : การศึกษาการจัดตั้งศูนย์บริการทางเทคนิคของห้องสมุดโรงเรียน
มัธยมแบบประสม

ผู้เขียน : ลอง ใจชื่น

สาขาวิชาเอก : บรรณารักษศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ. วิชญ์ ทับเที่ยง

กรรมการ : อจ. สุพัฒน์ ส่องแสงจันทร์

ในการวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษา ความต้อง การและ ความคิด เห็นใน การจัดตั้งศูนย์บริการทางเทคนิคของห้องสมุดโรงเรียนมัธยมแบบประสม โดยศึกษากับบรรณารักษ์และอาจารย์ใหญ่โรงเรียนมัธยมแบบประสม ๒๐ แห่ง และศึกษานิเทศก์ฝ่ายห้องสมุด กรมสามัญศึกษา ในปีการศึกษา ๒๕๑๘ จำนวนแบบสอบถามที่ส่งไป ๔๕ ฉบับ ได้รับกลับคืน ๔๒ ฉบับ แยกได้เป็นบรรณารักษ์ ๑๙ ฉบับ อาจารย์ใหญ่ ๑๘ ฉบับ และศึกษานิเทศก์ ๕ ฉบับ วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาร้อยละและค่าเฉลี่ย

ผลจากการศึกษาค้นคว้าพบว่าห้องสมุด ส่วนใหญ่มีปัญหาในเรื่องงบประมาณน้อย สถานที่คับแคบ และมีบุคลากรไม่เพียงพอ ทำให้บรรณารักษ์ต้องรับผิดชอบงานทุกอย่างของห้องสมุดและต้องสอนด้วย จนไม่มีเวลาทำงานทางเทคนิคซึ่งต้องใช้เวลาดำเนินการและความสามารถมาก เกี่ยวกับการจัดตั้งศูนย์บริการทางเทคนิคนั้น ประชากรมีความต้องการที่จะให้จัดตั้งขึ้นในกรุงเทพมหานครในระดับมากที่สุด โดยให้มีสถานที่เป็นเอกเทศ มีบุคลากรโดยเฉพาะ มีศึกษานิเทศก์ฝ่ายห้องสมุดเป็นผู้ดำเนินงาน และได้รับงบประมาณดำเนินการจากกระทรวงศึกษาธิการ และเห็นด้วยในระดับมากว่า ถ้าจัดตั้งศูนย์ดังกล่าวแล้วจะทำให้ทุ่นเวลา แรงงานของบรรณารักษ์และประหยัดงบประมาณของห้องสมุด ทำให้บรรณารักษ์มีเวลามากยิ่งขึ้นที่จะปรับปรุงและจัดบริการด้านอื่น ๆ ของห้องสมุดให้ดีขึ้น

ชื่อปริญญาบัตร : วัฒนการของเนือหานวนิยายไทย ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๗๖ ถึง พ.ศ. ๒๕๑๗

ผู้เขียน : สันติ ทองประเสริฐ

สาขาวิชาเอก : บรรณารักษศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ. วิชญ์ ทับเที่ยง

กรรมการ : อจ. วรณี ชาลี

การศึกษาค้นคว้านี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อจะศึกษาวัฒนการโดยทั่วไปของนวนิยายไทย ซึ่งพิมพ์เป็นเล่มระหว่างปี พ.ศ. ๒๔๗๖ ถึง พ.ศ. ๒๕๑๗ โดยแบ่งยุคของการวัฒนการออกเป็น ๔ ยุค คือ ยุคที่หนึ่ง พ.ศ. ๒๔๗๖ ถึง พ.ศ. ๒๔๘๖ ยุคที่สอง พ.ศ. ๒๔๘๗ ถึง พ.ศ. ๒๔๙๗ ยุคที่สาม พ.ศ. ๒๔๙๘ ถึง พ.ศ. ๒๕๐๗ และยุคที่สี่ พ.ศ. ๒๕๐๘ ถึง พ.ศ. ๒๕๑๗ นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้ศึกษาถึงชนิดของนวนิยายไทย รวมทั้งการจัดทำบรรณานุกรมนวนิยายไทยซึ่งพิมพ์เป็นเล่มแล้ว ผลการวิจัยที่สำคัญมีดังนี้

๑. นวนิยายไทยมีปริมาณมากขึ้นทุกยุค โดยในยุคที่หนึ่ง มีการพิมพ์ ๕๗ เรื่อง ยุคที่สอง พิมพ์ ๓๐๘ เรื่อง ยุคที่สาม พิมพ์ ๕๒๑ เรื่อง และยุคที่สี่ พิมพ์ ๗๘๔ เรื่อง รวม ๑,๖๗๐ เรื่อง

๒. ผู้วิจัยได้แบ่งนวนิยายไทยออกเป็น ๑๕ ประเภทตามความเน้นหนักด้านเนื้อหา คือ จินตนิยาย นวนิยายการเมือง นวนิยายชีวิตครอบครัว นวนิยายชีวิตต่อสู้ โลกโผน นวนิยายชีวิตท่องเที่ยว ใช้นากต่างประเทศ นวนิยายเชิงวิทยาศาสตร์ นวนิยายตลกขบขัน นวนิยายผจญภัย นวนิยายรัก นวนิยายลูกทุ่ง นวนิยายสยองขวัญ ภูตผี วิญญาณ นวนิยายสะท้อนสังคม นวนิยายสืบสวน อาชญากรรม นวนิยายอิงประวัติศาสตร์ และนวนิยายอิงศาสนา และหลักฐานปรากฏว่านวนิยายที่ได้รับการพิมพ์มากที่สุด คือนวนิยายรัก รองลงไปได้แก่นวนิยายชีวิตครอบครัว นวนิยายสะท้อนสังคม นวนิยายชีวิตต่อสู้ โลกโผน และนวนิยายอิงประวัติศาสตร์ ส่วนนวนิยายประเภทอื่นๆ ได้รับการพิมพ์น้อยมาก

๓. ผู้วิจัยพบว่านวนิยายบางชนิดมีประโยชน์ต่อผู้อ่านมาก แต่ได้รับการพิมพ์น้อย เช่น นวนิยายเชิงวิทยาศาสตร์ นวนิยายผจญภัย นวนิยายสืบสวน อาชญากรรม ซึ่งนวนิยายเหล่านี้สมควรที่จะได้รับการพิมพ์ให้มากขึ้น ส่วนนวนิยายบางประเภทที่มีเนื้อหาค่อนข้างจะเป็นพิษเป็นภัยต่อสังคม เช่นนวนิยายรัก และนวนิยายชีวิตต่อสู้ โลกโผน กลับได้รับการพิมพ์มาก ซึ่งสมควรที่ผู้เกี่ยวข้องจะได้อภิปรายอย่างรอบคอบก่อนที่จะมีการพิมพ์ในโอกาสต่อไป

ชื่อปริญญาบัตร : วรรณคดีชาวบ้านจาก “วัดเกาะ”

ผู้เขียน : เตือนใจ สินทะเกศ

สาขาวิชาเอก : ภาษาไทย

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ดร. วิภา กงกะนันทน์

กรรมการ : ผศจ. โมรี ชื่นสำราญ

ปริญญาบัตรเรื่องนี้ผู้วิจัยมุ่งศึกษาลักษณะโดยทั่วไปของวรรณคดีชาวบ้านจาก “วัดเกาะ” ซึ่งแยกออกเป็น ๓ ด้าน คือ ที่มาของเรื่อง จุดมุ่งหมายในการแต่ง และรูปแบบ ศึกษาเนื้อหาของวรรณคดีชาวบ้านจาก “วัดเกาะ” ได้แก่ เนื้อเรื่อง ตัวละคร ฉาก และทัศนะของผู้แต่ง ศึกษากลวิธีในการเขียนโดยพิจารณาจากแก่นเรื่อง การสร้างตัวละคร การสร้างฉาก และสำนวนภาษา และประการสุดท้ายผู้วิจัยได้ประเมินคุณค่าของวรรณคดีชาวบ้านจาก “วัดเกาะ” ที่ได้เลือกมาศึกษา ๖ เรื่องคือ ไกรทอง ปลาบู่ทอง โสนน้อยเรือนงาม พระรถเมรี พระสุธนตัมมะโนราและนางอุทัย และได้เสนอผลงานแบบพรรณนาวิเคราะห์

งานวิจัยเรื่องนี้ประกอบด้วยเนื้อหา ๖ บท และภาคผนวกอีก ๑ บท

บทที่ ๑ เป็นบทนำ กล่าวถึงความมุ่งหมาย สมมุติฐาน ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า คำนิยามศัพท์เฉพาะ วิธีดำเนินการค้นคว้าตลอดจนเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า บทที่ ๒ กล่าวถึงความเป็นมา ลักษณะ และประเภทของหนังสือวัดเกาะ บทที่ ๓ เป็นการวิเคราะห์วรรณคดีชาวบ้านจาก “วัดเกาะ” ทั้ง ๖ เรื่อง บทที่ ๔ กล่าวถึงตัวละครที่มีบทบาทสำคัญในวรรณคดีชาวบ้านจาก “วัดเกาะ” บทที่ ๕ กล่าวถึงความสัมพันธ์ของวรรณคดีชาวบ้านจาก “วัดเกาะ” กับสังคมไทย โดยแยกเสนอเป็น ๒ ประเด็น คือ อิทธิพลของสังคมต่อวรรณคดีชาวบ้านจาก “วัดเกาะ” และอิทธิพลของวรรณคดีชาวบ้านจาก “วัดเกาะ” ต่อสังคม บทที่ ๖ สรุปผลการศึกษาค้นคว้า อภิปรายผล และข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาค้นคว้าต่อไป

ในภาคผนวก ผู้วิจัยได้รวบรวมรายชื่อหนังสือประโลมโลก ที่พิมพ์จากโรงพิมพ์วัดเกาะ และโรงพิมพ์อื่น ๆ พร้อมทั้งได้สังเขปเรื่อง วรรณคดีชาวบ้านจาก “วัดเกาะ” เท่าที่ค้นคว้าได้รวมทั้งสิ้น ๔๕ เรื่อง

การวิจัยครั้งนี้ปรากฏผลดังนี้ วรรณคดีชาวบ้านจาก “วัดเกาะ” ส่วนใหญ่มีที่มาจากนิทานพื้นบ้าน และนิทานชาดก และที่เหลือสันนิษฐานว่ากวีแต่งขึ้นเอง ความมุ่งหมายในการแต่งวรรณคดีดังกล่าว เพื่อให้ความเพลิดเพลินแก่ผู้อ่าน รูปแบบคำประพันธ์ที่นิยมใช้คือกาพย์ และกลอน ส่วนเนื้อเรื่องเป็นเรื่องเกี่ยวกับกษัตริย์ และชนชั้นสูง ตัวละครเอกมักมีอิทธิฤทธิ์ มีของวิเศษ หรือมีผู้วิเศษคอยช่วยเหลือรับใช้ จากมีทั้งฉากที่เรพบเห็นในชีวิตประจำวันหรือสันนิษฐานได้ว่าอาจเป็นจริง และฉากในจินตนาการ นอกจากนี้ผู้แต่งยังได้แทรกทัศนะเกี่ยวกับความเชื่อในพระพุทธศาสนาลงไว้ด้วย แนวเรื่องจะเกี่ยวกับความรักการผจญภัยของตัวเอกและความอิจฉาริษยาอาฆาตแค้น ผู้วิจัยได้สังเกตเห็นว่าการสร้างตัวละคร และฉากมีทั้งที่เหมือนจริงและเหนือจริง ส่วนภาษาที่ใช้เรียบง่าย ส่วนใหญ่ขาดความไพเราะและค้อยคุณค่าทางคำสนธิหรือศาสตร์ ในประการสุดท้ายคือวรรณคดีชาวบ้านจาก “วัดเกาะ” ให้คุณค่าแก่ผู้อ่านทั้งในแง่อารมณ์ ปัญญา และศีลธรรม

ชื่อปริญาานิพนธ์ : วิเคราะห์วรรณกรรมลานนาไทยเรื่อง เจ้าวิฑูรสอนหลาน และ พระลอสอนโลก

ผู้เขียน : ทรงศักดิ์ ปรางค์วัฒนากุล

สาขาวิชาเอก : ภาษาไทย

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : อจ. ประคอง นิมมานเหมินท์

กรรมการ : รศจ. เต็มสิริ บุญยสิงห์

ปริญาานิพนธ์เรื่องนี้มีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาวรรณกรรมคำสอนของลานนาไทย เรื่อง เจ้าวิฑูรสอนหลาน และพระลอสอนโลก ในเรื่องลักษณะคำประพันธ์ เนื้อหา คุณค่าในค่านิยมและการประพันธ์ ค่านิยมของสังคม และวัฒนธรรมท้องถิ่นที่ปรากฏในวรรณกรรม ตลอดจนเปรียบเทียบเนื้อหาที่แสดงแนวคิดคล้ายคลึงกันระหว่างวรรณกรรมทั้ง ๒ เรื่องนี้ กับวรรณกรรมไทยภาคกลางในประชุมโคลงโลกนิติ การศึกษาครั้งนี้ใช้วิธีวิจัยเอกสาร โดยอาศัยแนวการศึกษาเชิงสุนทรียศาสตร์ และเชิงสังคมวิทยาและเสนอผลงานแบบพรรณนาวิเคราะห์

ผลของการศึกษาค้นคว้า มีดังนี้

๑. ลักษณะคำประพันธ์ที่ใช้ในวรรณกรรมทั้ง ๒ เรื่องมีอยู่ ๒ ประเภทคือ ร่าย และโคลง ร่ายมีลักษณะคล้ายคลึงกับร่ายโบราณของไทยภาคกลาง และโคลงแบ่งออกเป็นโคลงสี่ โคลงสาม และโคลงสอง ลักษณะโคลงของลานนาไทยมีการจัดแผนผังคล้ายคลึงกับโคลงสุภาพของไทยภาคกลาง แต่แตกต่างกันในรายละเอียดของฉันทลักษณ์ กล่าวคือไม่เคร่งครัดในสัมผัสและจำนวนคำในวรรค

๒. วรรณกรรมทั้ง ๒ เรื่อง มีลักษณะร่วมด้านเนื้อหา และสำนวนโวหารที่เหมือนกันมาก ซึ่งเชื่อได้ว่ามีต้นกำเนิดมาจากวรรณกรรมคำสอนเรื่องเดียวกัน แต่ได้มีการดัดแปลง ตัดทอน และเพิ่มเติม ตลอดจนตั้งชื่อวรรณกรรมเสียใหม่ จึงทำให้เนื้อหา และสำนวนโวหารบางตอนแตกต่างกัน

๓. คุณค่าในค่านิยมการประพันธ์ วรรณกรรมทั้ง ๒ เรื่อง ประกอบด้วยสุนทรียภาพของภาษาที่เรียบง่าย และที่เด่นในกลวิธีการสอนโดยการเปรียบเทียบ

๔. คุณค่าในค่านิยมเนื้อหา วรรณกรรมทั้ง ๒ เรื่อง สะท้อนให้เห็นค่านิยมของสังคมลานนาไทย ซึ่งได้แก่ค่านิยมทางการปกครอง ค่านิยมทางการศึกษา ค่านิยมเกี่ยวกับสตรี และค่านิยมด้านอื่น ๆ ส่วนในค่านิยมวัฒนธรรมท้องถิ่นที่ปรากฏ มีวัฒนธรรมเกี่ยวกับการครองเรือน การพุดจา และการดำเนินชีวิตตามคำสั่งสอนในพระพุทธศาสนา

๕. การศึกษาเปรียบเทียบระหว่างเนื้อหาในวรรณกรรมทั้ง ๒ เรื่อง กับเนื้อหาในประชุมโคลงโลกนิติ พบว่า วรรณกรรมของทั้ง ๒ ท้องถิ่น มีเนื้อหาบางตอนที่แสดงแนวคิดคล้ายคลึงกัน ซึ่งแสดงถึงลักษณะร่วมของค่านิยมของสังคมและความเป็นคนไทยที่ได้รับแนวคิดสั่งสอนสืบทอดมาเหมือน ๆ กัน ทั้งนี้ แนวคิดบางประการได้รับมาจากคติธรรมในพุทธศาสนาเหมือนกัน และแนวคิดบางประการยังเป็นแนวคิดสากลอีกด้วย

ชื่อปริญาานิพนธ์ : แนวความคิดทางการเมืองในบทละครพระราชนิพนธ์ ของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว

ผู้เขียน : ธิดา วัฒนกุล

สาขาวิชาเอก : ภาษาไทย

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ม.ล. ปิ่น มาลากุล

กรรมการ : รศจ. เต็มสิริ บุญยสิงห์

กรรมการ : อจ. ชลัช จงสีปพันธ์ุ์

ปริญาานิพนธ์เรื่องนี้ มีจุดมุ่งหมายสำคัญในการศึกษาค้นคว้าเรื่องแนวความคิดทางการเมืองที่เป็นศาสตร์ และแนวพระราชดำริส่วนพระองค์ของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รวมทั้งศึกษาสภาพทางการเมืองในสมัยรัชกาลที่ ๖ ซึ่งมีปรากฏในบทละครราชนิพนธ์ของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวจำนวน ๑๓ เรื่อง การศึกษาค้นคว้าเนื้อหาการเมืองในบทละครราชนิพนธ์นี้ เพื่อนำมาวิเคราะห์ต่อไปว่า บทละครพระราชนิพนธ์ของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ มีลักษณะเป็นวรรณกรรมการเมืองอย่างเด่นชัด

ผลของการศึกษาค้นคว้าสรุปได้ว่า

๑. เนื้อหาการเมืองในบทละครราชนิพนธ์ ๑๓ เรื่อง ปรากฏเรื่องการเมือง คือแนวความคิดทางการเมือง การพัฒนาทางการเมือง ปรัชญาการเมือง และวัฒนธรรมทางการเมือง

๒. เนื้อหาการเมืองมีลักษณะเป็นศาสตร์ในวิชาการเมือง และเป็นแนวพระราชดำริส่วนพระองค์ทางการเมือง

๓. ลักษณะแนวพระราชดำริส่วนพระองค์ทางการเมืองเป็นแนวความคิดของนักปฏิบัตินิยม และนักอนุรักษนิยม ซึ่งผสมผสานกันเพื่อให้เหมาะสมกับสภาพทางการเมืองในสมัยรัชกาลที่ ๖ โดยมุ่งประโยชน์ต่อประเทศชาติ ประชาชนเป็นประการสำคัญ

๔. สภาพทางการเมืองซึ่งปรากฏในบทละครพระราชนิพนธ์ คือสภาพทางการเมืองภายในประเทศและภายนอกประเทศ และเป็นอิทธิพลที่มีต่อแนวพระราชดำริส่วนพระองค์ทางการเมือง ซึ่งได้แสดงออกอย่างชัดเจนในบทละครพระราชนิพนธ์

การศึกษาค้นคว้าปริญาณานิพนธ์เรื่องนี้ มีข้อสังเกตว่า การเมืองมีความสัมพันธ์ต่อวรรณกรรม ซึ่งพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงได้ รัับอิทธิพลจากสภาพทางการเมืองใน สมัยพระองค์ และทรงสะท้อนสภาพทางการเมืองในบทละครพระราชนิพนธ์ นอกจากนี้พระองค์ทรงสร้างสรรค์ภาพทางการเมืองที่พึงปรารถนาในบทละครพระราชนิพนธ์ เพื่อเป็นสิ่งที่ชี้แนะในการสร้างสภาพทางการเมืองที่มั่นคง เป็นปึกแผ่น และมีความก้าวหน้าในเวลาต่อมา นั้นย่อมหบายความว่า สภาพสังคมมีอิทธิพลต่อกวีในการสะท้อนภาพสังคม และในขณะเดียวกันสภาพสังคมในวรรณกรรม ซึ่งเกิดจากจินตนาการของกวีได้มีอิทธิพลต่อสังคมทั้งในยุคสมัยเดียวกัน และในสมัยต่อๆ มาด้วย

ข้อปริญญานิพนธ์ : วิเคราะห์การใช้วรรณกรรมเพื่อส่งเสริมความมั่นคงภายในประเทศในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก

ผู้เขียน : บำรุง สุวรรณรัตน์
สาขาวิชาเอก : ภาษาไทย
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : อจ. เป็ลียง ณ นคร
กรรมการ : รศจ. เต็มสิริ บุญยสิงห์

ปริญญานิพนธ์เรื่องนี้มีคามมุ่งหมายเพื่อศึกษาสภาพทั่วไปของสังคมในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก ว่าวรรณกรรมในสมัยนี้มีส่วนส่งเสริมความมั่นคงภายในประเทศในด้านใดและอย่างไรบ้าง โดยการศึกษาค้นคว้าจากตำราพิชัยสงคราม และวรรณกรรมต่างๆ ที่พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกทรงพระราชนิพนธ์ หรือโปรดฯ ให้เขียนขึ้นในรัชสมัยของพระองค์ วิเคราะห์หาคุณค่าของวรรณกรรมดังกล่าว ในการส่งเสริมความมั่นคงภายในประเทศในด้านต่างๆ

ผลการศึกษาค้นคว้าสรุปได้ดังนี้

๑. สังคมไทยในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมีปัจจัยต่างๆ ผลักดันให้คนไทยไม่มีความมั่นใจในความมั่งคั่งของชาติและราชบัลลังก์ หลังจากการปราบดาภิเษก

๒. วรรณกรรมในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก มีส่วนส่งเสริมประสิทธิภาพของทหาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งได้สอดแทรกกลศึกกลลงในวรรณกรรมถึง ๗ ประการคือ กลลัทธิชื่อนเงื่อน กลเตือนกำบัง กลพวนเรือโยง กลโพงน้ำป่อ กลชูพิศม์แสลง กลเข้าให้ผอม และกลราชปัญญา

๓. วรรณกรรมในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก ส่งเสริมความมั่นคงภายในประเทศทางด้านการปกครอง โดยบัญญัติกฎหมายเกี่ยวกับความมั่นคงของราชบัลลังก์ การรักษาความสงบเรียบร้อยของบ้านเมือง ความมั่นคงของชาติทางด้านการทหาร และเศรษฐกิจ

๔. วรรณกรรมในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก ซึ่งแนะนำให้กษัตริย์และผู้ปกครองตั้งอยู่ในทศพิธราชธรรม ให้ขุนนางและทหารมีความซื่อสัตย์สุจริต จงรักภักดีแก่พระเจ้าอยู่หัวของตน และมีพรหมวิหารธรรมต่อประชาชน

ชื่อปริญญานิพนธ์ : การศึกษาเปรียบเทียบระบบประโยคภาษาไทยกับระบบประโยคภาษามลายูในสี่จังหวัดภาคใต้

ผู้เขียน : ปรีชา ทิชนิพนธ์
สาขาวิชาเอก : ภาษาไทย
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : ศจ. พุ่งเฟื่อง เกรือตราชู
กรรมการ : อจ. วิรุฬห์รัตน์ ไฉนงัน

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาเปรียบเทียบระบบประโยคภาษาไทยกับระบบประโยคภาษามลายูในสี่จังหวัดภาคใต้ ในเรื่องต่อไปนี้คือ ประโยค วลี และหมวดคำ โดยใช้ผู้ให้ปากคำ ๒ กลุ่ม กลุ่มละ ๒ คน ข้อมูลทางภาษาประกอบด้วย ประโยค ๑๙๓ ประโยค วลี ๑๔๔ วลี และประโยคสำหรับทดสอบหมวดคำอีก ๑๖๗ ประโยค ผลที่ได้จากการศึกษาเปรียบเทียบครั้งนี้จะเป็นประโยชน์สำหรับแนะนำครูผู้สอนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองแก่เด็กไทยมุสลิม และเพื่อปรับปรุงแบบเรียนภาษาไทยให้เหมาะกับเด็กไทยมุสลิมในโอกาสต่อไป

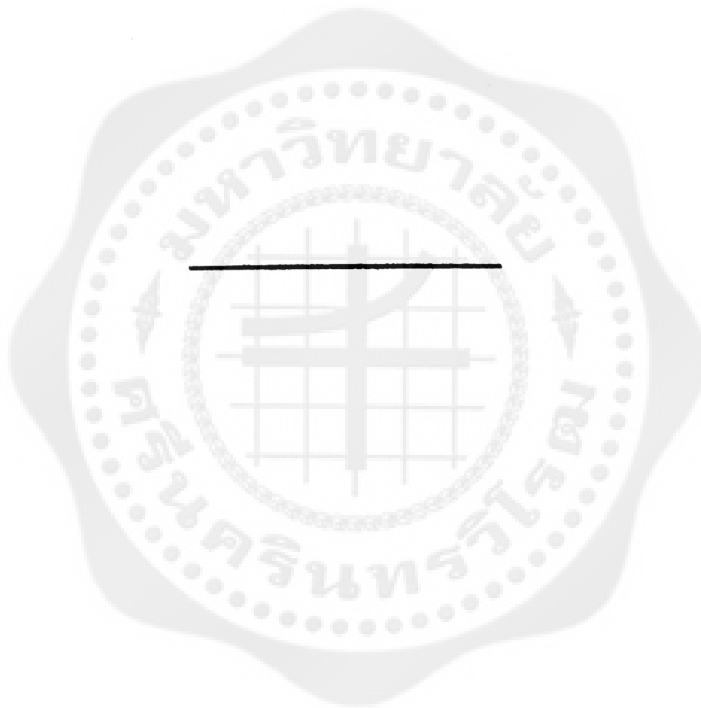
ผลจากการศึกษาเปรียบเทียบสรุปได้ดังนี้

๑. ลักษณะการเรียงลำดับคำเข้าประโยคตรงกัน ยกเว้นบางประโยคมีคำบุพบท [ka] ที่มีความหมายตรงกับคำว่า แก่, สู ในภาษาไทยเพิ่มเข้ามา และในบางประโยคที่คำแรกของหน่วยกริยากรรมหรือหน่วยกริยาทวิกรรม ในประโยคภาษามลายูคือคำว่า [lagi] ซึ่งมีความหมายตรงกับคำว่า อีก, ยัง ในภาษาไทย จะนำไปเรียงไว้ท้ายหน่วยกริยานั้นๆ หรืออาจเรียงไว้ท้ายประโยคก็ได้

๒. ลักษณะโครงสร้างของวลีตรงกัน ยกเว้นกริยาวลีบางแบบต่างกันบ้าง คือ แบบที่ ๒ บางตัวอย่างมีการสับตำแหน่งของคำ แบบที่ ๔ ตำแหน่งของหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นไม่มี

แบบที่ ๕ บางตัวอย่างไม่มีหน่วยขยาย แบบที่ ๙ บางตัวอย่างไม่มีหน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น และแบบที่ ๑๐ บางตัวอย่างไม่มีหน่วยขยาย บางตัวอย่างมีการสับตำแหน่งของคำช่วย

๓. ตำแหน่งและหน้าที่ของคำในประโยคส่วนใหญ่ตรงกัน มีที่ต่างกันบ้างดังนี้ ในประโยคทดสอบหมวดคำกริยาวิกรรม มีคำบุพบท [ka] เพิ่มเข้ามา คำช่วยหน้ากริยาในบางตัวอย่างอาจสับตำแหน่งไปอยู่ท้ายประโยคหรืออาจตัดออกไปได้เลย คำช่วยหลังกริยา คำกริยาวิเศษณ์ คำเชื่อมนาม และคำเชื่อมประโยคในบางตัวอย่างไม่มี

ชื่อปริญญาานิพนธ์ : วิเคราะห์และเปรียบเทียบมหาชาติ ฉบับภาคกลาง ภาคเหนือ ภาคอีสาน และภาคใต้

ผู้เขียน : มณี พยอมยงค์
สาขาวิชาเอก : ภาษาไทย
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : ศจ. ดร. ประเสริฐ ฒ นคร
กรรมการ : ผศจ. ลัลลนา ศิริเจริญ

ปริญญาานิพนธ์ฉบับนี้เป็นการวิเคราะห์และเปรียบเทียบมหาชาติฉบับภาคกลาง ภาคเหนือ ภาคอีสานและภาคใต้ มีจุดมุ่งหมายที่สำคัญคือ ได้ศึกษาค้นคว้าความเป็นมาของมหาชาติ ที่กวีในท้องถิ่นต่างขึ้น เพื่อเป็นเครื่องมือสอนประชาชนโดยบุคลากรวิชาชีพ แทรกคติธรรมและจริยธรรมไว้สำหรับประชาชนได้รู้และนำไปปฏิบัติ ให้เหมาะสมกับสภาพสังคมในท้องถิ่นของตน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบมหาชาติทั้ง ๔ ฉบับนั้น มีแง่ที่เหมือนและแตกต่างกันดังนี้

ลักษณะการแต่ง มหาชาติภาคกลาง ภาคเหนือ และอีสาน แต่เป็นร้อยทั้งหมัด มีความแปลกกันบ้างคือ มหาชาติภาคกลางเนื้อความในว่ายวรรคหนึ่งๆ ยาวกว่าของภาคอื่น ภาคอีสาน ไม่ค่อยเล่นสัมผัส มหาชาติภาคเหนือเล่นสัมผัสนอกใน และมีเนื้อความแต่ละวรรคสั้นเหมือนคำกลอนของภาคกลาง ส่วนมหาชาติภาคใต้แตกต่างออกไปคือ แต่งเป็นกาพย์ ๓ ชนิด ได้แก่ ยานี, ฉับัง, และสุรางคนางค์ พร้อมกับเพิ่มมาลินีฉันท์เข้ามาด้วย

สำนวนโวหาร กวีภาคกลางใช้ศัพท์สูง (บาลี สันสกฤต) และสำนวนโวหารสละสลวยมาก เหมาะสมกับผู้ที่ได้รับการศึกษามาแล้วจะกำหนดเข้าใจได้ ส่วนมหาชาติภาคเหนือ อีสานและภาคใต้ ใช้สำนวนโวหารภาษาถิ่น มีความสละสลวยไม่เท่าของภาคกลาง แต่เป็นสื่อให้คนทั่วไปแม้ผู้ที่มีการศึกษาน้อย กำหนดเนื้อความได้สะดวกและสามารถจดจำได้ดีกว่า

พฤติกรรมแห่งตัวละครนั้นมหาชาติภาคกลางและภาคใต้กำหนดให้ตัวละครเป็นไปในแง่อุดมคติ มากกว่าสภาพที่เป็นจริงของสามัญชน เว้นแต่กัณฑ์ชูชกเท่านั้นที่มีลักษณะเป็นชาวบ้านอยู่บ้างในเชิงพฤติกรรม สำหรับมหาชาติภาคเหนือและอีสานมีพฤติกรรมชาวบ้านมากที่สุด แม้แต่ตัวละครที่เป็นกษัตริย์ เช่น พระเจ้าสุริยชัย พระนางผุสดี เป็นต้น ก็มีพฤติกรรมไม่ต่างไปจากสามัญชนทั่วไป การวิเคราะห์และเปรียบเทียบกัน ทำให้เห็นความแตกต่างระหว่างสังคมชาวเมืองและชนบทในสมัยโบราณได้เป็นอย่างดี พฤติกรรมที่แตกต่างของตัวละครที่เห็นได้ชัดอีกแบบหนึ่งคือ มหาชาติภาคกลางพรรณนาอุปนิสัยพระชาลีกุมาร หัวหาญใช้วาจาแข็งกร้าวต่อเสวกามาตย์ทั้งหลายในที่เฝ้า แต่มหาชาติภาคเหนือ ภาคอีสานและภาคใต้ กวีแสดงพฤติกรรมพระชาลีกุมารอย่างเด็กชาวบ้าน ขอความกรุณาจากผู้ใหญ่ที่นิยมปฏิบัติกันอยู่ในสังคมชนบทของไทย โดยผู้เฒ่าต้องให้ความยำเกรงแก่ผู้อาวุโสกว่าตน

การพรรณนาสถานที่ มหาชาติภาคกลางพรรณนาความงามของธรรมชาติ เช่น กัณฑ์มหาพน เป็นไปในลักษณะความใฝ่ฝันของกวี ให้ความงดงามทางอารมณ์ มหาชาติภาคเหนือและอีสานพรรณนาสถานที่ใกล้เคียงกับธรรมชาติมากกว่า เพราะกวีอยู่ในสภาพสิ่งแวดล้อมป่าเขาลำเนาไม้ตลอดชีวิตของตน มหาชาติภาคใต้อยู่ใกล้ทะเล กวีได้แทรกชีวิตสัตว์น้ำและต้นไม้ทะเลเข้ามามากกว่าภาคอื่น

คติธรรมและคำพังเพยมีในมหาชาติภาคกลางมากที่สุด รองลงไปก็มหาชาติภาคเหนือ อีสาน และภาคใต้ตามลำดับ จริยธรรมทุกภาคมีลักษณะคล้ายคลึงกัน ค่านิยมและแนวคิดทางปรัชญาปรากฏในมหาชาติภาคใต้มากที่สุด ภาคเหนือและภาคอีสานกล่าวถึงประเพณีทำศพนิยมเอาป่าช้าไว้นอกวัด ซึ่งต่างจากของภาคกลางที่นิยมเอาป่าช้าไว้ในวัด และภาคอีสานและภาคเหนือมีตัวอย่างทางสถาปัตยกรรม จิตรกรรมและประติมากรรม ปรากฏในกัณฑ์มัทรี ซึ่งไม่มีอยู่ในมหาชาติภาคกลางและภาคใต้เลย และประเพณีสู่ขวัญบายศรีปรากฏในกัณฑ์มหาพรของภาคใต้มากกว่าภาคอื่นทั้งหมด

สังคมวิทยา มหาชาติภาคกลางและภาคใต้ มีลักษณะเป็นสังคมในเมืองที่ไม่มีความใกล้ชิดเอาใจใส่ชีวิตของคนข้างเคียง ต่างกับมหาชาติภาคเหนือและอีสานที่มีลักษณะสังคมชนบทมากที่สุด มีการช่วยเหลือกันเวลามีงานดังปรากฏในกัณฑ์มหาพร ตอนทำศพพราหมณ์ชูชก ส่วนในทางจิตวิทยา มานุษยวิทยา มหาชาติทั้ง ๔ ภาคกล่าวไว้ใกล้เคียงกัน

การวิเคราะห์และเปรียบเทียบมหาชาติทั้ง ๔ ภาค ก่อให้เกิดความรู้ทางภูมิศาสตร์ คำนิยมทางสังคม ภาษา ขนบธรรมเนียมประเพณี ตลอดจนความเข้าใจในศิลปะที่ปรากฏในวรรณคดีมหาชาติ เป็นสะพานเชื่อมความเข้าใจกันระหว่างประชาชนในท้องถิ่นหนึ่งกับอีกถิ่นหนึ่ง ได้ดียิ่งขึ้น ผู้วิจัยเชื่อว่าจะเป็นแนวทางอันหนึ่ง แห่งการเสริมสร้างเอกภาพอันสมบูรณ์สำหรับประชาชนชาวไทย

ชื่อปริญญาโท : วรรณกรรมพื้นบ้านผู้ไทย ตำบลเรณู จังหวัดนครพนม

ผู้เขียน : ศรีสุดา เอื้อนครินทร์

สาขาวิชาเอก : ภาษาไทย

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ดร. กิ่งแก้ว อัครดากร

กรรมการ : รศจ. เต็มสิริ บุญยสิงห์

พวกผู้ไทยเป็นกลุ่มชนที่มีลักษณะผิดแผกจากกลุ่มชนอื่นในภาคอีสาน จึงน่าที่จะได้มีการศึกษาค้นคว้าวัฒนธรรมพื้นบ้านโดยเฉพาะอย่างยิ่งในแง่วรรณกรรม เพราะวรรณกรรมย่อมสะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมประเพณี อันเป็นเครื่องช่วยให้เราเข้าใจเรื่องราวของคนในอดีตได้ดียิ่งขึ้น การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดประสงค์ที่จะรวบรวมวรรณกรรมมุขปาฐะของชาวผู้ไทย ตำบลเรณู จังหวัดนครพนม เพื่อจำแนกประเภทของวรรณกรรมตามรูปแบบของเรื่อง วิเคราะห์เนื้อหา ส่งเสริมให้เกิดความเข้าใจในวัฒนธรรมประเพณีของชาวผู้ไทย ตลอดจนเพื่อชำระและเผยแพร่วรรณกรรมพื้นเมืองของชาวผู้ไทยไว้มิให้สูญไป

ผู้เขียนได้รวบรวมข้อมูลด้วยเครื่องบันทึกเสียง โดยวิธีการสัมภาษณ์จากวิทยากรในตำบลเรณู แล้วนำมาถ่ายทอดออกเป็นตัวอักษรตามสำเนียงของชาวผู้ไทย โดยพยายามถอดออกมาเป็นภาษาไทยกลางให้ใกล้เคียงกับสำนวนเดิมมากที่สุด

วรรณกรรมที่รวบรวมได้ ๘๒ เรื่อง แบ่งเป็นประเภทใหญ่ๆ ๖ ประเภท จำแนกเป็นนิทานทรงเครื่อง ๕ เรื่อง ประวัติ ๔ เรื่อง นิทานคติ ๒๖ เรื่อง นิทานเรื่องสัตว์ ๕ เรื่อง นิยาย ๑๒ เรื่อง และมุขตลก ๓๐ เรื่อง

ผลของการศึกษาพบว่า วรรณกรรมที่รวบรวมได้สะท้อนให้เห็นสภาพชีวิตการประพฤติกฎปฏิบัติ และลักษณะสังคมของชาวตำบลเรณูได้อย่างชัดเจนว่า สังคมชาวเรณูเป็น สังคมเกษตรกรรมที่ขยันขันแข็งและมีนิสัยทางการค้า เมื่อว่างจากงานประจำพวกผู้ชายก็จะเร่ขายสินค้าพื้นเมืองจำพวกเสื่อผ้าที่ผลิตขึ้นในหมู่บ้านของตนไปตามท้องถิ่นต่าง ๆ ลักษณะที่เห็นได้อย่างชัดเจนในหมู่ชาวเรณูคือ

การรักพวกพ้อง ชอบอยู่รวมกันเป็นกลุ่มโดยไม่ค่อยมีชนชาติอื่นเช่นจีนหรือญวนเข้าไปอาศัยปะปน อยู่ในหมู่บ้าน ซึ่งนับได้ว่าเป็นลักษณะที่ผิดแผกไปจากชุมชนอื่นๆ ในภาคอีสาน นอกจากนี้เนื้อหาของวรรณกรรมยังชี้ให้เห็นว่าชาวเรณูมีชีวิตผูกพันอยู่กับพระพุทธศาสนาอย่างแน่นแฟ้น เช่น มีความเชื่อในเรื่องกฎแห่งกรรม ทั้งยังมีความเชื่อในอำนาจของสิ่งเร้นลับต่าง ๆ มีประเพณีอันเป็นลักษณะเฉพาะของตนที่น่าสนใจเกี่ยวกับการต้อนรับแขกต่างถิ่น ลักษณะของภาษาที่ใช้เป็นคำง่าย ๆ ตรงไปตรงมา บางครั้งมีสัมผัสคล้องจองกันอย่างไพเราะ นิทานบางเรื่องมีเนื้อหาที่แสดงให้เห็นว่าได้รับอิทธิพลจากวรรณกรรมอื่น เช่นรับมาจากนิทานชาดก นิทานบางเรื่องคล้ายคลึงกับนิทานของท้องถิ่นอื่น และนิทานบางเรื่องยังไม่ปรากฏว่าเหมือนหรือคล้ายคลึงกับนิทานของท้องถิ่นใด

จากการศึกษาครั้งนี้ ผู้เขียนขอเสนอแนะว่า น่าจะได้มีการรวบรวมข้อมูลทางคติชนวิทยา คำน้อยๆ ของพวกผู้ไทยโดยเร็วก่อนที่จะสูญไป

ชื่อปริญญาานิพนธ์ : วิเคราะห์บทพระราชนิพนธ์ ลิลิตนารายณ์สิบปาง ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว

ผู้เขียน : สมทรง ชีวะพันธ์ุ

สาขาวิชาเอก : ภาษาไทย

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ. เรืองอุไร กุศลาลัย

กรรมการ : อจ. สุภา ปานเจริญ

ปริญญาานิพนธ์เรื่องนี้มีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาประวัติของ หนังสือนารายณ์ สิบปางฉบับต่างๆ ที่ปรากฏในวงวรรณกรรมไทย และวิเคราะห์บทพระราชนิพนธ์ลิลิตนารายณ์สิบปางในหัวข้อดังนี้คือ ระยะเวลาในการทรงพระราชนิพนธ์, สาเหตุและจุดมุ่งหมายในการทรงพระราชนิพนธ์, ที่มาของเรื่อง, รูปแบบคำประพันธ์, วิธีดำเนินเรื่องและคุณค่าในด้านต่างๆ ที่ได้จากรื่องตลอดจนวิเคราะห์เปรียบเทียบบทพระราชนิพนธ์ลิลิต นารายณ์สิบปาง กับหนังสือนารายณ์สิบปาง ฉบับโรงพิมพ์หลวงในตำนานเนื้อหา การศึกษาค้นคว้าเรื่องนี้ใช้วิธีวิจัยทางเอกสารและนำเสนอ ข้อมูลแบบพรรณนาวิเคราะห์ โดยศึกษาค้นคว้าจากข้อมูลที่เป็นเอกสารชั้นต้นและข้อมูลที่เป็นเอกสารชั้นรอง

ผลการศึกษาค้นคว้าปรากฏว่า

๑. หนังสือนารายณ์สิบปางที่ปรากฏในวงวรรณกรรมไทยในปัจจุบันมี ๘ ฉบับ แบ่งเป็นร้อยแก้ว ๖ ฉบับ ร้อยกรอง ๒ ฉบับ คือที่แบ่งเป็นโคลง ๑ ฉบับ และลิลิตอีก ๑ ฉบับ หนังสือนารายณ์สิบปางฉบับเก่าที่สุดคือนารายณ์สิบปางฉบับโรงพิมพ์หลวง นอกจากนี้ยังมีหนังสือนารายณ์สิบปางที่แบ่งเป็นร้อยแก้วอีก ๑ ฉบับ เป็นนารายณ์สิบปางฉบับล้อ คือ นารายณ์สิบปางวงกรมขุนกุวไนย

๒. พระบาท สมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรง พระราช นิพนธ์ เรื่องนี้ขึ้นเมื่อวันที่ ๔ มกราคม พ.ศ. ๒๔๖๕ และทรงจบเมื่อวันที่ ๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๖๖ พระองค์ทรงพระราชนิพนธ์ เรื่องนี้ขึ้นด้วยทรงสนพระราชหฤทัยและมีพระราชประสงค์จะแสดงเรื่อง นารายณ์สิบปาง ในการทรง พระราชนิพนธ์พระองค์ทรงดำเนินเรื่องตามลำดับอย่างเป็นระเบียบทุกปาง บางปางทรงดำเนินเรื่อง โดยละเอียด แต่บางปางทรงดำเนินเรื่องอย่างย่อ

๓. บทพระราชนิพนธ์เรื่องนี้แต่งด้วยรูปแบบคำประพันธ์ประเภทลิลิตคั่น คือใช้ร้อยต้นแต่ง สลับกับโคลงคั่น แผนผังของร้อยต้นและโคลงคั่นที่ปรากฏมีลักษณะต่างไปจากแผนผังตามตำราฉันทลักษณ์บางประการ ในเรื่องบังคับคำเอกคำโทและสัมผัสระหว่างบท เรื่องการใช้คำสร้อย มีร้อยที่ใช้คำสร้อย “ช่วยดู” เป็นสร้อยสลับสองวรรค นอกจากนี้โคลงคั่นในบทพระราชนิพนธ์เรื่องนี้ยังนิยม เติมคำสร้อยท้ายบทที่ ๔ ของบทที่อยู่ท้ายตอนอีกด้วย

๔. ที่มาของบทพระราชนิพนธ์เรื่องนี้มาจากศาสนาคู ลัทธิติวตาร ไชยณพนิกาย โดย ดำเนินเรื่องตามคัมภีร์รามายณะฉบับสันสกฤต, มหาकाพย์มหาภารตะ, ภาควัดปุราณะและวิษณุ-ปุราณะเป็นสำคัญ ทั้งนี้พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงเก็บใจความของเนื้อเรื่องมาจาก หนังสืออินคุมิทอลอจี ของ เจ ดับบลิว วิลกินส์ ลิลิตนารายณ์สิบปางมีที่มาต่างจากหนังสือนารายณ์ สิบปางฉบับโรงพิมพ์หลวงและฉบับไทยฉบับอื่นๆ ซึ่งมีที่มาจากศาสนาคู ไศวนิกาย

๕. เนื้อหา ของบท พระราช นิพนธ์ ลิลิต นารายณ์สิบ ปางและ หนังสือ นารายณ์สิบ ปาง ฉบับ โรงพิมพ์หลวงแตกต่างกันในค่านลักษณะการยกย่องเทพเจ้า การคัดเลือกอวตารปางสำคัญของพระ-นารายณ์ การลำดับปางอวตารและรายละเอียดของเนื้อหาบางตอน สาเหตุที่เนื้อหาของหนังสือทั้งสอง ฉบับต่างกันเพราะมีที่มาของเรื่องและวิธีรับถ่ายทอดเรื่องต่างกัน

๖. บทพระราชนิพนธ์เรื่องนี้ให้คุณค่าในค่านต่าง ๆ ได้แก่ คุณค่าทางสุนทรียรสประกอบ ด้วยแง่มุมทางภาษาและตีเด่นในค่านโวหาร, คุณค่าทางอารมณ์ ประกอบด้วยรสวรรณคดีสันสกฤต ครบทั้ง ๙ รส อันให้อารมณ์สะเทือนใจแก่ผู้อื่น, คุณค่าทางสังคมและวัฒนธรรม สะท้อนให้เห็น สภาพชีวิตความเป็นอยู่ ค่านิยมตลอดจนขนบธรรมเนียมประเพณีของชาวอินเดียสมัยโบราณ, คุณค่า ทางโบราณคดี, แสดงตำนานเก่าแก่ของอินเดียไว้หลายเรื่องและคุณค่าทางศีลธรรมของเรื่องนี้ แสดง คติในลัทธิติวตาร ไชยณพนิกายตลอดจนให้แง่คิดเตือนใจไว้หลายประการ

**ชื่อปริญญาานิพนธ์ : ระบบหน่วยเสียงในภาษาถิ่น ตำบลเทพกษัตรี อำเภอดง
จังหวัดภูเก็ต**

ผู้เขียน : ไสว เรื่องวิเศษ

สาขาวิชาเอก : ภาษาไทย

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : รศจ. สมปอง พิริยกิจ

กรรมการ : ศจ. ดร. ประสาท หลักศิลา

กรรมการ : อจ. วิรุฬห์รัตน์ ไฉนจัน

ปริญญาานิพนธ์เรื่องนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาระบบหน่วยเสียงในภาษาถิ่น ตำบลเทพกษัตรี อำเภอดง จังหวัดภูเก็ต ในเรื่องต่อไปนี้คือ ลักษณะและคุณสมบัติของเสียง ฐานที่เกิดเสียง จำนวนหน่วยเสียง การปรากฏของหน่วยเสียงในแต่ละพยางค์ รูปแบบของพยางค์และความหมายของคำ ในการศึกษาใช้ผู้ให้ปากคำ 3 คน ข้อมูลภาษาถิ่น ตำบลเทพกษัตรี 2,082 คำ

ผลการศึกษาค้นคว้าสรุปได้ดังนี้

1. หน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยว มี 22 หน่วยเสียง คือ /p, ph, b, t, th, d, k, kh, ʔ, c, ch, f, s, h, m, n, ŋ, l, r, w, y/ ปรากฏในตำแหน่งพยัญชนะท้ายได้ 9 หน่วยเสียง คือ /p, t, k, ʔ, m, n, ŋ, w, y/

2. หน่วยเสียงพยัญชนะประสม มี 12 หน่วยเสียง คือ /pl, pr, phl, phr, kl, hr, kw, khl, khr, khw, ml, mr/

3. หน่วยเสียงสระเดี่ยว มี 18 หน่วยเสียง เป็นสระเสียงสั้น 9 หน่วยเสียงคือ /i, e, ɛ, ɨ, ɔ, a, u, o, ɔ/ และสระเสียงยาว 9 หน่วยเสียง คือ /i:, e:, ɛ:, ɨ:, ɔ:, a:, u:, o:, ɔ:/

4. หน่วยเสียงสระประสม มี 6 หน่วยเสียง เป็นสระเสียงสั้น 3 หน่วยเสียง คือ /ia, ɨ a, ua/ และสระเสียงยาว 3 หน่วยเสียง คือ /i:a, ɨ:a, u:a/

5. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ มี 7 หน่วยเสียง คือ เสียงต่ำ—ระดับเสียงต่ำ—ขึ้น, เสียงกลาง—ระดับ, เสียงกลาง—ขึ้น, เสียงสูง—ตก, เสียงสูง—ระดับ, และเสียงสูง—ขึ้น

6. รูปแบบของพยางค์ มี 7 รูปแบบ คือ CV, CVV, CVG, CVS, CVN, CVVS, CVVN

7. ความหมายของคำ เมื่อเปรียบเทียบกับภาษากลางแล้ว แยกคำได้เป็น 4 ประเภท คือ

- 1) ออกเสียงตรงกันความหมายตรงกัน
- 2) ออกเสียงตรงกันความหมายต่างกัน
- 3) ออกเสียงเพี้ยนกันความหมายตรงกันและต่างกัน
- 4) ออกเสียงต่างกันความหมายต่างกัน

ชื่อปริยญาณิพนธ์ : การศึกษาโครงสร้างของประโยคและวลีภาษาอังกฤษในตำราฟิสิกส์ Fundamental University Physics โดย Marcelo Alonso และ Edward J. Finn

ผู้เขียน : กมล วัชรยิ่งยง
สาขาวิชาเอก : ภาษาอังกฤษ
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : รศจ. สุไร พงษ์ทองเจริญ
กรรมการ : ศจ. ดร. กานดา ณ ถลาง

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาลักษณะโครงสร้างของเอกรรตประโยค ลักษณะโครงสร้างของประโยคแบบซับซ้อนพร้อมทั้งคำสันธานที่เป็นตัวเชื่อม ลักษณะความซับซ้อนของการเชื่อมภายในประโยค ลักษณะโครงสร้างของนามวลี และลักษณะโครงสร้างของกริยาวลี พร้อมทั้งตัวขยายของกริยาวลีซึ่งปรากฏในตำราวิชาฟิสิกส์ Fundamental University Physics แต่งโดย Marcelo Alonso และ Edward J. Finn การวิจัยนี้ดำเนินการโดยการวิเคราะห์ความถี่ในการปรากฏของลักษณะโครงสร้างของประโยคและวลีแบบต่าง ๆ ที่ปรากฏในกลุ่มตัวอย่างซึ่งได้แก่เอกรรตประโยคจำนวน 10,000 ประโยคในตำราวิชาฟิสิกส์ดังกล่าว

ผลของการศึกษาค้นคว้าปรากฏว่าโครงสร้างของเอกรรตประโยคในตำราเล่มนี้มีอยู่ 17 แบบใหญ่ ๆ โครงสร้างเอกรรตประโยคที่มีความถี่ปรากฏมากที่สุดและรองลงมาได้แก่

- 1) โครงสร้างแบบ $S \longrightarrow \text{Nom}_1 + V - t + \text{Nom}_2$
- 2) โครงสร้างแบบ $S \longrightarrow \text{Nom}_1 + V - \text{be} + \text{Nom}_1$
- 3) โครงสร้างแบบ $S \longrightarrow \text{Passive Voice}$
- 4) โครงสร้างแบบ $S \longrightarrow \text{Nom} + V - i + (\text{Adv.})$
- 5) โครงสร้างแบบ $S \longrightarrow \text{Nom} + V - \text{be} + \text{Adj.}$

โครงสร้างเหล่านี้มีความถี่ปรากฏร้อยละ 32.19, 17.88, 13.97, 12.23 และ 11.10 ตามลำดับ

ผลของการศึกษาเกี่ยวกับประโยคแบบซับซ้อนปรากฏว่า ประโยคแบบซับซ้อนในตำราเล่มนี้ เป็นประโยคซับซ้อนแบบสังกรประโยคร้อยละ 75.39 และประโยคซับซ้อนแบบอนุประโยคร้อยละ 24.61 คำสันธานแบบ subordinators หรือ relative pronouns ที่เป็นตัวเชื่อมในสังกรประโยคมี 37 ตัว คำสันธานที่มีความถี่ปรากฏมากที่สุดและรองลงมาได้แก่คำว่า that, which, if และ when ตามลำดับ คำสันธานแบบ co-ordinators ที่เป็นตัวเชื่อมในอนุประโยคมีอยู่ 20 ตัว คำสันธานที่มีความถี่ปรากฏมากที่สุดและรองลงมาได้แก่คำว่า and และ semicolon (;) ส่วนการวิเคราะห์ความซับซ้อนของการเชื่อมภายในตัวประโยค ผลปรากฏว่า ลักษณะการเชื่อมของประโยคที่มีความถี่มากที่สุดและรองลงมาได้แก่

- 1) การเชื่อมด้วยคำสันธานแบบ subordinator หรือ relative pronoun 1 ครั้ง
- 2) การเชื่อมด้วยคำสันธานแบบ subordinator หรือ relative pronoun 2 ครั้ง
- 3) การเชื่อมด้วยคำสันธานแบบ co-ordinator 1 ครั้ง
- 4) การเชื่อมด้วยคำสันธานแบบ subordinator หรือ relative pronoun 1 ครั้ง และ

คำสันธานแบบ co-ordinator อีก 1 ครั้ง

ลักษณะการเชื่อมของประโยคเหล่านี้มีความถี่ร้อยละ 44.75, 15.43; 12.32 และ 10.44 ตามลำดับ

ผลของการวิเคราะห์หัวลีปรากฏว่า มีนามวลีทั้งหมด 21 แบบย่อย นามวลีนั้นมีความถี่ปรากฏมากที่สุด และรองลงมาได้แก่นามวลีแบบ

- 1) NP \longrightarrow (D) (Adj.) N + Prep. + (D) (Adj.) N
- 2) NP \longrightarrow (D) + N
- 3) NP \longrightarrow (D) Adj. + N

นามวลีดังกล่าวมีความถี่ร้อยละ 37.59, 15.53; และ 11.169 ตามลำดับ กริยาวลีในตำราเล่มนี้มีอยู่ 15 แบบย่อย กริยาวลีที่มีความถี่มากที่สุดและรองลงมาได้แก่

- 1) VP \longrightarrow V-t + Nom
- 2) VP \longrightarrow V-be + Nom
- 3) VP \longrightarrow Passive Voice ของแบบที่ 5 A
- 4) VP \longrightarrow V-i + (Adv.)
- 5) VP \longrightarrow V-be + Adj.

กริยาวลีเหล่านี้มีความถี่ร้อยละ 32.18, 19.37 12.45, 12.23, และ 11.90 ตามลำดับ ส่วนตัวขยาย
ของกริยาวลีที่มีความถี่มากที่สุดและรองลงมาคือ ตัวขยายที่เป็น **preposition+NP** ตัวขยายที่
เป็น **Adverb** และตัวขยายที่เป็น **adverbial clause** มีความถี่ร้อยละ 50.24, 25.54 และ 22.52
ตามลำดับ

**ชื่อปริญาานิพนธ์ : การวิเคราะห์คำศัพท์ภาษาอังกฤษทั่วไปและ ความถี่ที่ ปรากฏใน
ตำราวิชาสังคมวิทยาชื่อ Sociology**

ผู้เขียน : จารุณี สิงห์พันธ์

สาขาวิชาเอก : ภาษาอังกฤษ

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : รศจ. ปราณี ธนะชานันท์

กรรมการ : อจ. ลดาวัลย์ นุตสติ

กรรมการ : อจ. เพ็ญแข ประจวบจันทึก

การวิเคราะห์คำศัพท์ภาษาอังกฤษทั่วไปในตำราวิชาสังคมวิทยาชื่อ Sociology ของ เลียวনারด์ บรูม และ ฟิลิป เซลสติก ครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อจะศึกษาหาจำนวนคำศัพท์ภาษาอังกฤษทั่วไปที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนในแบบเรียนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย รวมทั้งความถี่ในการปรากฏซ้ำของคำศัพท์เหล่านี้ และเพื่อจะศึกษาว่าคำศัพท์ใหม่เหล่านี้มีจำนวนเท่าใดที่มีประโยชน์ต่อการใช้สำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ โดยเปรียบเทียบจากรายการคำศัพท์ในหนังสือ A General Service List of English Words ของ ไมเคิล เวสต์ นอกจากนี้ยังมีวัตถุประสงค์เพื่อจะศึกษาลักษณะการสร้างคำของคำศัพท์ใหม่เหล่านี้ รวมทั้งศึกษาหาสัดส่วนของคำศัพท์ภาษาอังกฤษทั่วไปที่เป็นศัพท์ใหม่ กับคำศัพท์เทคนิคที่ปรากฏในตำราสังคมวิทยาเล่มนี้

ผลของการวิเคราะห์ปรากฏว่า คำศัพท์ภาษาอังกฤษทั่วไปที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนในแบบเรียนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย มีจำนวนทั้งหมด 5,165 คำ และความถี่ในการปรากฏซ้ำของคำศัพท์เหล่านี้มีดังนี้คือคำศัพท์จำนวน 3,809 คำ หรือ 75.75% ปรากฏระหว่าง 1-5 ครั้ง คำศัพท์จำนวน 613 คำ หรือ 11.86% ปรากฏระหว่าง 6-10 ครั้ง จำนวนคำศัพท์ 249 คำ หรือ 4.82% ปรากฏระหว่าง 11-15 ครั้ง จำนวนคำศัพท์ 152 คำ หรือ 2.94% ปรากฏระหว่าง 16-20 ครั้ง และมีคำศัพท์ 342 คำ หรือ

6.62% ปรากฏมากกว่า 20 ครั้งขึ้นไป นอกจากนี้ปรากฏว่าคำศัพท์ใหม่ที่มีประโยชน์ต่อการใช้สำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศมีจำนวนทั้งหมด 408 คำ หรือ 7.89% ของคำศัพท์ใหม่ สำหรับคำศัพท์ใหม่ที่เกิดจากการเติมอุปสรรคและปัจจัยมีจำนวนทั้งหมด 2,704 คำ หรือ 52.35% ของคำศัพท์ใหม่ และสัดส่วนของคำศัพท์ภาษาอังกฤษทั่วไปที่เป็นศัพท์ใหม่กับคำศัพท์เทคนิคที่ปรากฏในตำราสังคมวิทยาเล่มนี้เป็น 15:1

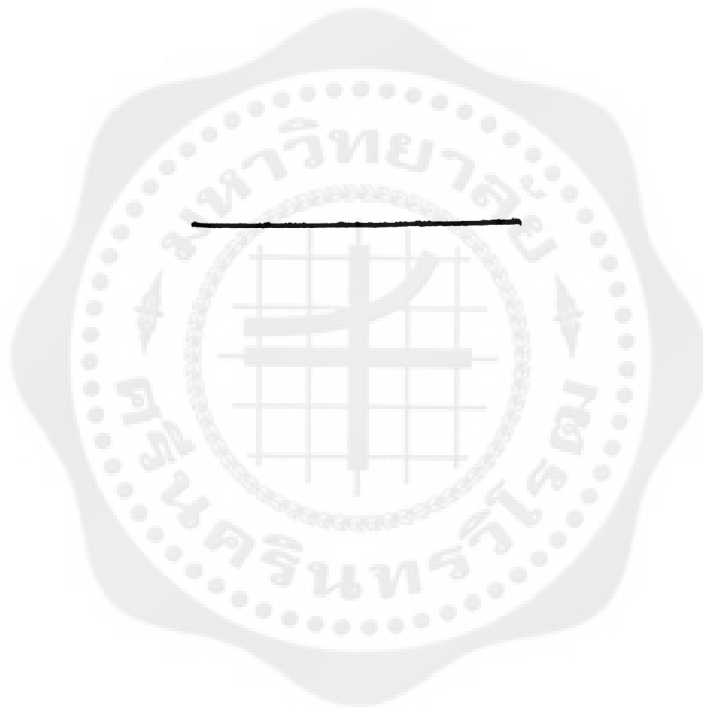
ชื่อปริญญาานิพนธ์ : การวิเคราะห์คำศัพท์ภาษาอังกฤษทั่วไปและความถี่ที่ปรากฏในตำราวิชาเศรษฐศาสตร์ ชื่อ Economics : An Introductory Analysis

ผู้เขียน : ดร.ณิ บุญยอุดมศาสตร์
สาขาวิชาเอก : ภาษาอังกฤษ
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : รศจ. ปราณี ธนะชานนท์
กรรมการ : ผศจ. จุรีย์ จิระกุล
กรรมการ : ผศจ. ประภาภรณ์ อาคมานนท์

การวิเคราะห์คำศัพท์ภาษาอังกฤษทั่วไปในตำราวิชาเศรษฐศาสตร์ ชื่อ Economics : An Introductory Analysis ซึ่งเขียนโดย Paul Anthony Samuelson มีความมุ่งหมายเพื่อจะทราบว่า คำศัพท์ภาษาอังกฤษทั่วไปที่ยังไม่เคยปรากฏในแบบเรียนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาและมัธยมศึกษาชั้นนี้ มีจำนวนทั้งสิ้นเท่าไร ตลอดจนความถี่ของการปรากฏซ้ำของคำศัพท์ใหม่เหล่านี้ นอกจากนี้ จะได้ทราบถึงจำนวนคำศัพท์ใหม่ที่มีประโยชน์ในการใช้สำหรับผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศตามที่ ไมเคิล เวสต์ ได้รวบรวมไว้ในหนังสือ A General Service List of English Words ลักษณะการสร้างศัพท์ของคำศัพท์ใหม่ที่มีการเติมอุปสรรคและปัจจัยมาน้อยเพียงไร รวมถึง สัดส่วนของคำศัพท์ภาษาอังกฤษทั่วไปที่เป็นคำศัพท์ใหม่กับคำศัพท์เทคนิคที่ปรากฏในตำราเล่มนี้

ผลของการวิเคราะห์ปรากฏว่า คำศัพท์ภาษาอังกฤษทั่วไปที่ยังไม่เคยปรากฏในแบบเรียนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาและมัศึกษามีจำนวนทั้งสิ้น 2,119 คำ และความถี่ของการปรากฏซ้ำเป็นดังนี้คือ ศัพท์จำนวน 1,614 คำ หรือ 76.64% ปรากฏระหว่าง 1–5 ครั้ง ศัพท์จำนวน 270 คำ หรือ 13.21% ปรากฏระหว่าง 6–10 ครั้ง ศัพท์จำนวน 101 คำ หรือ 4.81% ปรากฏระหว่าง 11–15 ครั้ง ศัพท์จำนวน 53 คำ หรือ 2.55% ปรากฏระหว่าง 16–20 ครั้ง ศัพท์จำนวน

22 คำ หรือ 1.04% ปรากฏระหว่าง 21–25 ครั้ง ศัพท์จำนวน 23 คำ หรือ 1.08% ปรากฏระหว่าง 26–30 ครั้ง และศัพท์จำนวน 36 คำ หรือ 1.69% ปรากฏเกินกว่า 30 ครั้งขึ้นไป นอกจากนี้ ปรากฏว่าคำศัพท์ใหม่ที่เป็นประโยชน์ในการใช้สำหรับผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศตามที่ ไมเคิล เวสต์ ได้รวบรวมไว้ในหนังสือ A General Service List of English Words มีจำนวนทั้งสิ้น 360 คำ หรือ 16.99% ของคำศัพท์ใหม่ทั้งหมด คำศัพท์ใหม่ที่เกิดจากการเติมอุปสรรคและปัจจัยมีจำนวนทั้งสิ้น 731 คำ หรือ 34.50% ของคำศัพท์ใหม่ทั้งหมด และจำนวนคำศัพท์ภาษาอังกฤษทั่วไปที่เป็นคำศัพท์ใหม่มีประมาณ 2 เท่าของคำศัพท์เทคนิคในตำราเล่มนี้

ชื่อปริญาานิพนธ์ : การศึกษาโครงสร้างของประโยคและวลีภาษาอังกฤษ ในตำรา
วิชาจิตวิทยา Introduction to Psychology โดย Ernest
Ropiequet Hilgard

ผู้เขียน : ทรงศักดิ์ ทรงทอง
สาขาวิชาเอก : ภาษาอังกฤษ
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : ศจ. ดร. กานดา ณ ถลาง
กรรมการ : ผศจ. ดร. สำอาง หิรัญบุรณะ

จุดประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้เพื่อวิเคราะห์ตำราจิตวิทยา Introduction to Psychology
แต่งโดย Ernest Ropiequet Hilgard โดยวิเคราะห์ตามหัวข้อต่อไปนี้ (1) โครงสร้างและความถี่
ของเอกรรตประโยค (2) โครงสร้าง ความถี่ และความซับซ้อนของอเนกรรตและสังกรประโยค
ตลอดจนความถี่ของสัณฐานแบบ Co-ordinators และ Sub-ordinators ในประโยคเหล่านั้น (3)
โครงสร้างและความถี่ของนามวลีและกริยาวลี พร้อมทั้งส่วนขยายของกริยา

การวิเคราะห์ครั้งนี้ใช้กลุ่มตัวอย่างประโยคเอกรรตประโยคจำนวน 10,000 ประโยค จาก
ตำราที่นำมาวิเคราะห์

ผลของการวิเคราะห์ปรากฏว่า โครงสร้างของเอกรรตประโยคในตำราเล่มนี้ มีอยู่ 17 แบบ
แบบที่มีความถี่ในการปรากฏสูงสุดสี่อันดับแรกคือ (1) โครงสร้างแบบ S → Nom.₁ + V-t
+ Nom.₂ (2) S → Passive Voice (3) S → Nom.₁ + V-i + (Adv.) และ (4)
S → Nom. + V-be + Adj. ซึ่งมีความถี่คิดเป็นร้อยละ 36.50, 17.61, 15.85 และ 10.76
ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์ประโยคซับซ้อนปรากฏว่า ประโยคซับซ้อนในตำราเล่มนี้เป็นประโยคซับซ้อนแบบสังกรประโยคร้อยละ 68.10 และเป็นประโยคซับซ้อนแบบอนุประโยคร้อยละ 31.90 คำสันธานแบบ Sub-ordinators ที่เป็นตัวเชื่อมในสังกรประโยคในตำราเล่มนี้มี 56 ตัว และคำสันธานแบบ Co-ordinators ที่เป็นตัวเชื่อมในอนุประโยคร้อยละ 15 ตัว คำสันธานแบบ Sub-ordinators ที่มีความถี่ในการปรากฏสูงสุดสี่อันดับแรกคือ that, when, which, และ if ซึ่งมีความถี่คิดเป็นร้อยละ 31.90, 9.31, 8.32 และ 6.31 ตามลำดับ ส่วนคำสันธานแบบ Co-ordinators ที่มีความถี่ในการปรากฏสูงสุดสี่อันดับแรก คือ and เครื่องหมาย semi-colon, but และเครื่องหมาย จุดภาค ซึ่งมีความถี่คิดเป็นร้อยละ 38.70, 19.98, 16.98 และ 12.53 ตามลำดับ

ส่วนการวิเคราะห์ความซับซ้อนของประโยคปรากฏผลว่า ความซับซ้อนที่มีความถี่ในการปรากฏสูง คือ (1) แบบประโยคซับซ้อน Comx.1 (2) Comd.1 (3) Comx.2 (4) Comx.1 + Comd.1 ซึ่งมีความถี่ในการปรากฏร้อยละ 37.69, 15.27, 13.36 และ 9.92 ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์วลีปรากฏว่า ในหนังสือเล่มนี้มีนามวลีอยู่ 21 แบบ แบบที่มีความถี่ในการปรากฏสูงสุดสามอันดับแรกคือ (1) NP → (D) adj. + N (2) NP → (D) (Adj.) N prep. (D) (Adj.) N และ (3) NP → D + N ซึ่งมีความถี่ร้อยละ 22.56, 22.29 และ 17.16 ตามลำดับ สำหรับผลการวิเคราะห์กริยาวลี พบว่า มีกริยาวลี 14 แบบ แบบที่มีความถี่ในการปรากฏสูงสามอันดับแรก คือ (1) VP → V - t + Nom. (2) VP → Passive Voice (3) VP → V - i + (Adv.) ซึ่งมีความถี่ร้อยละ 36.50, 17.95 และ 15.85 ตามลำดับ และผลการวิเคราะห์ส่วนขยายของกริยาพบว่า แบบของส่วนขยายที่มีความถี่ในการปรากฏสูงสามอันดับแรก คือ (1) adb. → Prep. + N (2) adb. → adv. และ (3) adb. → adv. Cl. ซึ่งมีความถี่ในการปรากฏร้อยละ 47.09, 36.62 และ 9.17 ตามลำดับ

ชื่อปริญาานิพนธ์ : การศึกษาโครงสร้างของประโยคและวลี ภาษาอังกฤษ ในตำรา
วิศวกรรมศาสตร์ Strength of Materials โดย F.L. Singer และ
Elements of Strength of Materials โดย S. Timoshenko
และ D.H. Young

ผู้เขียน : ประกายศรี ไชยสูงเนิน

สาขาวิชาเอก : ภาษาอังกฤษ

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ศจ.ดร. กานดา ณ ถลาง

กรรมการ : รศจ. สุโร พงษ์ทองเจริญ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาลักษณะโครงสร้างของเอกรรตประโยค ลักษณะโครงสร้างของประโยคแบบซับซ้อน พร้อมทั้งคำสันธานที่เป็นตัวเชื่อม ลักษณะความซับซ้อนของการเชื่อมภายในประโยค ลักษณะโครงสร้างของนามวลี และลักษณะโครงสร้างของกริยาวลี พร้อมทั้งตัวขยายของกริยาวลี ซึ่งปรากฏในตำราวิศวกรรมศาสตร์ Strength of Materials โดย เอฟ. แอล. ซิงเกอร์ และ Elements of Strength of Materials โดย เอส. ที. โมเชนโก และ ซี. เอช. ยังก์. การวิจัยนี้ใช้วิธีวิเคราะห์ความถี่ในการปรากฏของลักษณะโครงสร้างของประโยคและวลีแบบต่างๆ ที่ปรากฏในกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งได้แก่เอกรรตประโยค จำนวน 10,000 ประโยค จากตำราวิศวกรรมศาสตร์ ดังกล่าว

ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า โครงสร้างของเอกรรตประโยคในตำรา 2 เล่มนี้มีอยู่ 17 แบบแบบที่มีความถี่ในการปรากฏสูงสุดสี่อันดับแรก คือ (1) S \longrightarrow Nom₁ + V - t + Nom₂ (2) Passive Voice, (3) Nom₁ + V - be + Nom₁, (4) Nom + V - be + Adj. โครงสร้างเหล่านี้มีความถี่ปรากฏ ร้อยละ 23.67, 21.67, 14.57, และ 10.03 ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับประโยคซับซ้อนปรากฏว่า ประโยคซับซ้อนในตำราเหล่านี้ เป็นประโยคซับซ้อนแบบสังกรประโยค ร้อยละ 72.48 และเป็นประโยคซับซ้อนแบบอนุกรมประโยค ร้อยละ 27.52 คำสันธานแบบ subordinator หรือ relative pronoun ที่เป็นตัวเชื่อมในสังกรประโยค มี 57 ตัว คำสันธานที่มีความถี่มากที่สุดและรองลงมาได้แก่ that, which, if ซึ่งมีความถี่ ร้อยละ 30.75, 18.89 และ 10.49 ตามลำดับ คำสันธานแบบ co-ordinator ที่เป็นตัวเชื่อมในอนุกรมประโยคมี 29 ตัว คำสันธานที่มีความถี่ปรากฏมากที่สุดและรองลงมาได้แก่ and, เครื่องหมายอัฒภาค (;) และ but มีความถี่ ร้อยละ 56.07, 25.07 และ 8.03 ส่วนการวิเคราะห์ความซับซ้อนของการเชื่อมภายในประโยค ปรากฏผลว่า ความซับซ้อนที่มีความถี่ในการปรากฏสูง คือ (1) Com - x 1, (2) Com - d 1, (3) Com - x 2, และ (4) Com - x 1 + Com - d 1 ลักษณะการเชื่อมของประโยคเหล่านี้มีความถี่ ร้อยละ 48.90, 16.29, 15.16 และ 11.00 ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์หัวข้อ ปรากฏว่า มีนามวลีทั้งหมด 21 แบบย่อย แบบที่มีความถี่ปรากฏสูงสุด 4 อันดับแรกคือ (1) NP → D + N, (2) NP → (d) (Adj.) N + prep. + (D) (Adj.) N, (3) NP → (D) Adj. + N และ (4) NP → (D) N + N นามวลีดังกล่าวมีความถี่ร้อยละ 29.27, 22.73, 18.45, และ 8.00 ตามลำดับ สำหรับผลการวิเคราะห์กริยาวลีพบว่า มีกริยาวลี 14 แบบย่อย แบบที่มีความถี่ในการปรากฏสูงสุดสามอันดับแรกคือ (1) VP → V - t + Nom, (2) VP → Passive Voice, (3) VP → V - be + Nom, และ (4) VP → V - be + Adj. กริยาวลีเหล่านี้มีความถี่ร้อยละ 29.32, 21.67, 15.73, และ 11.21 ตามลำดับ ส่วนตัวขยายของกริยาวลีที่มีความถี่มากที่สุดและรองลงมาคือตัวขยายที่เป็น preposition + NP ตัวขยายที่เป็น adverb และตัวขยายที่เป็น infinitive มีความถี่ ร้อยละ 50.02, 26.49 และ 15.36 ตามลำดับ

ชื่อปริญญาโท : การศึกษาโครงสร้างของ ประโยค และ วลี ภาษาอังกฤษ ในตำรา
คณิตศาสตร์ Modern Geometry โดย C.F. Adler และ
Element of Set Theory โดย P.W. Zehna และ R.L.
Johnson

ผู้เขียน : ประมวลศรี แยมวงษ์

สาขาวิชาเอก : ภาษาอังกฤษ

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ศจ.ดร. กานดา ณ ถลาง

กรรมการ : ผศจ.ดร. สำอาง หิรัญบุรณะ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อที่จะศึกษาโครงสร้างของเอกรรตประโยค ลักษณะโครงสร้างของประโยคแบบซับซ้อนพร้อมทั้งคำสันธานที่เป็นตัวเชื่อม ลักษณะความซับซ้อนของการเชื่อมภายในประโยค ลักษณะโครงสร้างของนามวลี และลักษณะโครงสร้างของกริยาวลีพร้อมทั้งส่วนขยายของกริยาวลี ซึ่งปรากฏในตำราคณิตศาสตร์สองเล่ม คือ Modern Geometry ของ Claire Fisher Adle และ Elements of Set Theory ของ Peter W. Zehna และ Robert L. Johnson ทำเนิการวิจัยโดยหาความถี่ในการปรากฏของประโยคและวลีแบบต่าง ๆ ที่ปรากฏในประโยคกลุ่มตัวอย่างซึ่งได้แก่ เอกรรตประโยคจำนวน ๑๐,๐๐๐ ประโยค

ผลของการศึกษาค้นคว้าปรากฏว่า โครงสร้างเอกรรตประโยคในตำราทั้งสองเล่มนี้ มี ๑๔ แบบใหญ่ๆ โครงสร้างที่มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุดและรองลงมาได้แก่ โครงสร้างแบบ $S \rightarrow \text{Nom}_1 + V-t + \text{Nom}_2$ แบบ $S \rightarrow \text{Passive Voice}$ แบบ $S \rightarrow \text{Nom}_1 + V-be + \text{Nom}_1$ และแบบ $S \rightarrow \text{Nom} + V-be + \text{Adj}$. โครงสร้างเหล่านี้มีความถี่ร้อยละ ๒๓.๕๗, ๑๗.๙๕, ๑๗.๓๖ และ ๑๓.๔๒ ตามลำดับ

ผลของการศึกษาเกี่ยวกับประโยคแบบซับซ้อนปรากฏว่า ประโยคซับซ้อนในตำราสองเล่มนี้เป็นประโยคซับซ้อนแบบสังกรประโยคร้อยละ ๗๒.๓๐ และเป็นประโยคซับซ้อนแบบอเนกรรตประโยคร้อยละ ๒๗.๗๐ มีคำสันธานแบบ sub-ordinator เป็นตัวเชื่อม ๕๓ ตัว ตัวที่มีความถี่อยู่ใน

อันดับสูง ๓ ตัว คือ **that, if และ which** ซึ่งมีความถี่ร้อยละ ๓๐.๖๕, ๑๔.๑๐ และ ๑๑.๘๙ ตามลำดับ ส่วนคำสันธานแบบ **co-ordinator** ซึ่งเป็นตัวเชื่อมของเอกรรตประโยคมี ๒๑ ตัว คำสันธานที่มีความถี่อยู่ในอันดับสูง คือ **and, but** และเครื่องหมาย **semicolon (;)** ซึ่งมีความถี่ร้อยละ ๗๒.๔๕ ๗.๖๐ และ ๔.๑๑ ตามลำดับ สำหรับการวิเคราะห์ความซับซ้อนของการเชื่อมภายในประโยคปรากฏว่า ลักษณะการเชื่อมประโยคที่มีความถี่อยู่ในอันดับสูงได้แก่ การเชื่อมด้วยคำสันธานแบบ **sub-ordinator** ๑ ครั้ง การเชื่อมด้วย **sub-ordinator** และ **co-ordinator** อย่างละ ๑ ครั้ง การเชื่อมด้วย **sub-ordinator** ๒ ครั้ง และการเชื่อมด้วย **co-ordinator** ๑ ครั้ง มีความถี่ร้อยละ ๔๒.๒๐, ๑๕.๓๔, ๑๒.๘๖ และ ๑๒.๘๐ ตามลำดับ

ผลของการวิเคราะห์วลีปรากฏว่า นามวลีที่ปรากฏในกลุ่มตัวอย่างมีอยู่ ๒๑ แบบย่อย นามวลีที่มีความถี่อยู่ในอันดับสูง ได้แก่ นามวลีแบบ **NP → D + N, NP → (D) (Adj) N + prep + (D) (Adj) N** และ **NP → (D) Adj. + N** มีความถี่ร้อยละ ๓๑.๙๑, ๒๒.๘๔ และ ๑๘.๓๙ ของนามวลีทั้งหมด ตามลำดับ ส่วนกริยาวลีมีอยู่ ๑๔ แบบย่อย กริยาวลีที่มีความถี่อยู่ในอันดับสูงได้แก่ **VP → V-t + Nom, VP → V-be + Nom, VP → Passive Voice** ของแบบที่ 5 A, **VP → V-be + Adj.** และ **VP → V-i + (Adv.)** มีความถี่ในการปรากฏร้อยละ ๒๗.๔๔, ๒๐.๓๗, ๑๖.๘๔, ๑๔.๘๘ และ ๑๐.๒๔ ของกริยาวลีทั้งหมด ตามลำดับ สำหรับการวิเคราะห์ส่วนขยายของกริยาวลีปรากฏว่า ส่วนขยายกริยาวลีที่มีความถี่ในการปรากฏอยู่ในเกณฑ์สูง คือ ส่วนขยายที่เป็น **Preposition + NP, Adverbial clause** และที่เป็น **Adverb** ซึ่งมีความถี่ร้อยละ ๓๙.๗๗, ๓๗.๓๙ และ ๑๖.๓๓ ของส่วนขยายทั้งหมด ตามลำดับ

ชื่อปริญาานิพนธ์ : การศึกษา โครงสร้าง ของประโยคและ วลี ภาษาอังกฤษในตำรา
วิชาประวัติศาสตร์ Western Civilizations โดย Edward
McNall Burns

ผู้เขียน : เลิศดาว สายันเกษะ
สาขาวิชาเอก : ภาษาอังกฤษ
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : ศจ. ดร. กานดา ณ ถลาง
กรรมการ : ผศจ. ดร. สำอาง หิรัญบุรณะ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อที่จะศึกษาลักษณะโครงสร้างของเอกรรตประโยค ลักษณะโครงสร้างของประโยคแบบซับซ้อนพร้อมทั้งคำสันธานที่เป็นตัวเชื่อม ลักษณะความซับซ้อนของการเชื่อมภายในประโยค ลักษณะโครงสร้างของนามวลี และลักษณะโครงสร้างของกริยาวลีพร้อมทั้งตัวขยายของกริยาวลี ซึ่งปรากฏในตำราวิชาประวัติศาสตร์ Western Civilizations ของ Edward McNall Burns การวิจัยครั้งนี้ดำเนินการโดยการหาความถี่ในการปรากฏ ของลักษณะ โครงสร้างของประโยคและวลีแบบต่าง ๆ ที่ปรากฏภายในกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งได้แก่เอกรรตประโยคจำนวน ๑๐,๐๐๐ ประโยค ในตำราเล่มดังกล่าว

ผลของการศึกษาค้นคว้าปรากฏว่า โครงสร้างของเอกรรตประโยคในตำราเล่มนี้ มีอยู่ ๑๕ แบบใหญ่ ๆ โครงสร้างที่มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุดและรองลงมาได้แก่ โครงสร้างแบบ $S \rightarrow \text{Nom}_1 + V-t + \text{Nom}_2$ โครงสร้างแบบ $S \rightarrow \text{Passive Voice}$ โครงสร้างแบบ $S \rightarrow \text{Nom}_1 + V-i + (\text{adv.})$ และโครงสร้างแบบ $S \rightarrow \text{Nom}_1 + V-be + \text{Nom}_1$ โครงสร้างเหล่านี้มีความถี่ในการปรากฏร้อยละ ๒๙.๗๖, ๑๗.๙๑, ๑๕.๙๗ และร้อยละ ๑๒.๘๒ ของเอกรรตประโยคทั้งหมดตามลำดับ

ผลของการศึกษาเกี่ยวกับประโยคแบบซับซ้อนปรากฏว่า ประโยคแบบซับซ้อนในตำราเล่มนี้เป็นประโยคซับซ้อนแบบสังกรประโยคร้อยละ ๖๗.๒๗ และเป็นประโยคซับซ้อนแบบอเนกรรต-

ประโยคย่อยละ ๓๒.๗๓ คำสันธานแบบ sub-ordinator ที่เป็นตัวเชื่อมในสังกรประโยคมีอยู่ ๔๖ คำ คำสันธานที่มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุดและรองลงมาได้แก่คำว่า that, which และ who ตามลำดับ คำสันธานแบบ co-ordinator ที่เป็นตัวเชื่อมในอนุประโยคมีอยู่ ๑๑ คำ คำสันธานที่มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุดและรองลงมาได้แก่คำว่า and, but และเครื่องหมาย semi-colon ส่วนการวิเคราะห์ความซับซ้อนของการเชื่อมภายในรูปประโยคผลปรากฏว่า ลักษณะการเชื่อมประโยคที่มีความถี่มากที่สุดและรองลงมาได้แก่ การเชื่อมด้วยคำสันธานแบบ sub-ordinator ๑ ครั้ง การเชื่อมด้วยคำสันธานแบบ co-ordinator ๑ ครั้ง และการเชื่อมด้วยคำสันธานแบบ sub-ordinator และ co-ordinator อย่างละ ๑ ครั้ง

ผลของการวิเคราะห์ห้วลีปรากฏว่า นามวลีที่ปรากฏในกลุ่มตัวอย่างมีอยู่ ๒๙ แบบย่อยๆ นามวลีที่มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุดและรองลงมาได้แก่นามวลีแบบ NP → D + N, NP → (D) (adj.) N + prep. (D) (adj.) N และแบบ NP → (D) adj. + N นามวลีดังกล่าวมีความถี่ร้อยละ ๔๓.๐๕, ๒๒.๕๕ และ ๑๗.๘๔ ของนามวลีทั้งหมดตามลำดับกริยาวลีในตำราเล่มนี้มีอยู่ ๑๔ แบบย่อย ๆ กริยาวลีที่มีความถี่มากที่สุดและรองลงมาได้แก่ กริยาวลีแบบ VP → V-t + Nom แบบ VP → V-be + P.P และแบบ VP → V-i + (adv.) ซึ่งมีความถี่ร้อยละ ๒๙.๗๖, ๑๙.๐๓ และ ๑๖.๐๕ ของกริยาวลีทั้งหมดตามลำดับ ส่วนตัวขยายของกริยาวลีที่มีความถี่มากที่สุดและรองลงมาคือ ตัวขยายที่เป็น adverb ตัวขยายที่เป็น preposition + noun และตัวขยายที่เป็น infinitive ซึ่งมีความถี่ร้อยละ ๔๐.๙๕, ๓๑.๙๑ และ ๒๖.๖๔ ของตัวขยายทั้งหมดตามลำดับ

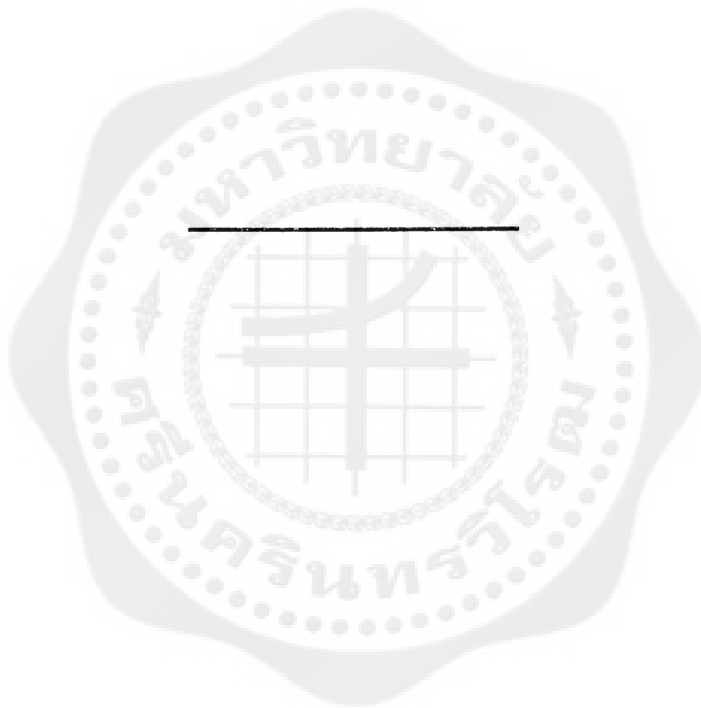
ชื่อปริญาานิพนธ์ : ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านกับความเข้าใจใน
องค์ประกอบด้านเนื้อหาในหนังสืออ่านนอกเวลาภาษาอังกฤษ
เรื่อง David and Marianne ของ John Dent

ผู้เขียน : วยุพา ทศตะ
สาขาวิชาเอก : ภาษาอังกฤษ
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : ผศจ. ดร. ตำออง หิรัญบุรณะ
กรรมการ : รศจ. ปราณี ธนะชานนท์
กรรมการ : อจ. จิราภรณ์ ทิพย์รัตน์

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีความมุ่งหมายที่จะทราบว่า ความเข้าใจของนักเรียนในองค์ประกอบด้านเนื้อหาอันได้แก่ แนวคิดสำคัญของเรื่อง ประเภทของเรื่อง การดำเนินเรื่อง ตัวละคร และฉากของเรื่องว่ามีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านหนังสืออ่านนอกเวลาของนักเรียนอย่างไร และดูว่าองค์ประกอบด้านเนื้อหาแต่ละด้าน ดังกล่าวจะ ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านหนังสืออ่านนอกเวลามากน้อยเพียงใด และเพื่อที่จะสร้างสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านหนังสืออ่านนอกเวลาของนักเรียนซึ่งสมการพยากรณ์นี้จะให้ประโยชน์ใน การทำนาย ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านหนังสืออ่านนอกเวลาของนักเรียน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้านี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ จำนวน ๕๗๒ คน ของภาคปลาย ปีการศึกษา ๒๕๑๙ แบบทดสอบที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลมี ๒ ฉบับ คือแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านหนังสืออ่านนอกเวลาภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบความเข้าใจในองค์ประกอบด้านเนื้อหาในหนังสือเรื่อง David and Marianne แบ่งออกเป็น ๕ ตอนดังกล่าวมาแล้ว

ผลการศึกษารูปได้ว่า ความเข้าใจในองค์ประกอบด้านเนื้อหาทุกด้านมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านหนังสืออ่านนอกเวลาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ (โดยมีพหุคูณของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ r ตั้งแต่ .๓๓๗๓๗ ถึง .๕๕๓๙๑) และพบว่าองค์ประกอบด้านเนื้อหา ด้านความเข้าใจ ด้านตัวละครส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านหนังสืออ่านนอกเวลาเป็นอันดับ ๑ คือ ส่งผลถึง ๒๓% และความเข้าใจด้านการดำเนินเรื่องส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านหนังสืออ่านนอกเวลา ๒๑% ความเข้าใจด้านฉากของเรื่อง ๒๑% ความเข้าใจด้านแนวคิดสำคัญของเรื่อง ๑๙% และความเข้าใจด้านประเภทของเรื่อง ๑๖% ตามลำดับ

ชื่อปริญญาโท : การวิเคราะห์ศัพท์ภาษาอังกฤษทั่วไป และความถี่ที่ปรากฏ
ในตำราเคมีระดับปริญญาตรี ชื่อ University Chemistry

ผู้เขียน : วัลภา วงศ์ฉลาด

สาขาวิชาเอก : ภาษาอังกฤษ

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : รศจ. เสาวณี อินทรภักดี

กรรมการ : รศจ. สุนทรี พิริยกิจ

กรรมการ : อจ. สิริมา วรยิ่งยง

วัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เพื่อ วิเคราะห์การ เสนอศัพท์ภาษาอังกฤษทั่วไปใน ตำราวิชา
เคมีชื่อ University Chemistry ในหัวข้อต่อไปนี้

๑. เพื่อศึกษาว่า ตำราเคมีเล่มนี้มีศัพท์ภาษาอังกฤษทั่วไป (General English Vocabulary)
ที่นิสิตไม่เคยเรียนมาก่อนจากระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมากน้อยเท่าไร

๒. เพื่อศึกษาว่า คำศัพท์เหล่านี้มีความถี่ของการปรากฏซ้ำ (Frequency of Occurrence)
อย่างไร

๓. เพื่อศึกษาว่า คำศัพท์เหล่านี้มีประโยชน์ในการใช้ทั่ว ๆ ไปมากน้อยเพียงใดโดยนำไป
พิจารณาเปรียบเทียบกับคำศัพท์จากหนังสือ A General Service List of English Words

๔. เพื่อศึกษาลักษณะการสร้างศัพท์ ของคำศัพท์ใหม่ที่ได้จากข้อ ๑. ว่ามีการเติมอุปสรรค
(Prefix) และปัจจัย (Suffix) อย่างไร

๕. เพื่อเปรียบเทียบ จำนวนคำศัพท์ใหม่กับคำ ศัพท์เทคนิคที่ ปรากฏในตำราเล่มนี้ว่าเป็นสัดส่วน
ส่วนเท่าใด

ปรากฏผลออกมาพอสรุปได้ดังนี้คือ

๑. คำศัพท์ภาษาอังกฤษทั่วไปที่เป็นคำศัพท์ใหม่ในตำราเคมีเล่มนี้มีทั้งหมด ๑,๓๓๓ คำ
๒. จำนวนความถี่ของการปรากฏซ้ำของคำศัพท์ใหม่ในตำราเคมีเล่มนี้สรุปได้ดังนี้ จำนวนคำศัพท์ที่ปรากฏระหว่าง ๑-๕ ครั้งมี ๕๖-๘๖% ที่ปรากฏระหว่าง ๖-๑๐ ครั้งมี ๑๔.๘๖% ที่ปรากฏระหว่าง ๑๑-๑๕ ครั้งมี ๗.๒๐% ที่ปรากฏระหว่าง ๑๖-๒๐ ครั้งมี ๕.๒๕% และที่ปรากฏเกินกว่า ๒๐ ครั้งมี ๑๕.๘๒%
๓. ในจำนวนคำศัพท์ใหม่ ๑,๓๓๓ คำนี้เป็นคำศัพท์ใหม่ที่มีประโยชน์ในการใช้ทั่วไป ๓๐๘ คำ (หรือ ๒๓.๑๐%)
๔. คำศัพท์ที่เกิดจากการเติมอุปสรรค (Prefix) และปัจจัย (Suffix) จำนวนทั้งหมด ๖๖๓ (หรือ ๔๙.๗๓%)
 - อุปสรรค (Prefix) ที่พบในคำศัพท์ใหม่ในตำราเคมีเล่มนี้ได้แก่ dis-, en-, im-, in-, inter-, ir-, mis-, non-, over-, pre-, re-, super-, และ un-
 - ปัจจัยที่พบในคำศัพท์ใหม่ในตำราเคมีเล่มนี้ได้แก่
 - ปัจจัยที่ทำหน้าที่เปลี่ยนคำกริยาและคำนามให้เป็นคำคุณศัพท์ได้แก่ -al, -ial, -ual, -ble, ic, -ical, -less, -ous, -sive, -tive, และ y
 - ปัจจัยที่ทำหน้าที่เปลี่ยนคำคุณศัพท์และคำนามให้เป็นคำกริยา ได้แก่ -ate, -en, -fy, -ize
 - ปัจจัยที่ทำหน้าที่เปลี่ยนคำคุณศัพท์ให้เป็นคำกริยาวิเศษณ์ได้แก่ -ly
๕. จำนวนคำศัพท์ใหม่ที่เป็นศัพท์ภาษาอังกฤษทั่วไปมี ๑,๓๓๓ คำ เมื่อเปรียบเทียบกับจำนวนคำศัพท์เทคนิค ๑,๓๐๖ คำ คิดเป็นสัดส่วนโดยประมาณได้ ๑:๑

ชื่อปริญญาณิพนธ์ : การศึกษาโครงสร้างของประโยคและวลีภาษาอังกฤษในตำรา
ชีววิทยา The Science of Biology โดย Paul B. Weisz

ผู้เขียน : ศรีศิลป์ เทศธรรม

สาขาวิชาเอก : ภาษาอังกฤษ

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ศจ. ดร. กานดา ณ ถลาง

กรรมการ : ผศจ. จุรีย์ จิระกุล

ความมุ่งหมายในการวิจัยครั้งนี้เพื่อศึกษาลักษณะโครงสร้างและความถี่ในการปรากฏของเอ-
กรรตประโยค ลักษณะโครงสร้างและความถี่ในการปรากฏของประโยคซับซ้อนพร้อมทั้งคำสันธานที่
เป็นตัวเชื่อม ลักษณะความซับซ้อนของการเชื่อมภายในประโยค ลักษณะโครงสร้างและความถี่ในการ
ปรากฏของนามวลีและกริยาวลี พร้อมทั้ง ลักษณะของส่วนขยายของกริยาวลีที่ปรากฏอยู่ในตำรา
ชีววิทยา The Science of Biology แต่งโดย Paul B. Weisz

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำ การศึกษา ลักษณะโครงสร้าง และความถี่ใน การปรากฏ ของ
ประโยคและวลีต่าง ๆ จากเอกรรตประโยคจำนวน 10,000 ประโยค ในตำราชีววิทยาดังกล่าว

ผลของการวิจัยปรากฏว่าในตำราเล่มนี้มีโครงสร้างเอกรรตประโยคอยู่ 17 แบบใหญ่ ๆ โครง
สร้างเอกรรตประโยคที่มีความถี่ปรากฏสูงเด่น ได้แก่ โครงสร้างแบบ S → Nom. 1 + V - t
Nom. 2 โครงสร้างแบบ S → Nom. + V - i + (Adv) และโครงสร้างแบบกรรมวาจก คือ
S → Nom. 2 + V - be + past participle + by + Nom. 1 โดยมีความถี่ปรากฏ ร้อยละ
25.52, 24.88 และ 18.32 ตามลำดับ

ผลของการวิจัยเกี่ยวกับประโยคซับซ้อนในตำราเล่มนี้ปรากฏว่า ประโยคซับซ้อนแบบสังกร
ประโยคมีความถี่ปรากฏร้อยละ 54.93 ส่วนประโยคซับซ้อนแบบอเนกรรตประโยคมีความถี่ปรากฏ
ร้อยละ 45.07 คำสันธานแบบ sub-ordinators ซึ่งเป็นตัวเชื่อมในประโยคซับซ้อนแบบสังกร

ประโยคมีอยู่ 52 ตัว คำสันธานที่มีความถี่ปรากฏสูงเด่น ได้แก่ คำสันธาน which, that และ if โดยมีความถี่ปรากฏร้อยละ 24.26, 21.41 และ 11.96 ตามลำดับ ส่วนคำสันธานแบบ co-ordinators 16 ตัว และเครื่องหมายเชื่อมประโยค 2 ชนิด คำสันธานประเภทนี้ที่มีความถี่ปรากฏสูงเด่น ได้แก่ คำสันธาน and และ but โดยมีความถี่ปรากฏร้อยละ 60.32 และ 12.93 ตามลำดับ สำหรับการวิเคราะห์ความซับซ้อนของการเชื่อมภายในประโยค ผลปรากฏว่า ลักษณะการเชื่อมที่มีความถี่ปรากฏสูงเด่น ได้แก่ ลักษณะการเชื่อมด้วยคำสันธานแบบ sub-ordinators 1 ครั้ง ลักษณะการเชื่อมด้วยคำสันธานแบบ co-ordinators 1 ครั้ง และลักษณะการเชื่อมด้วยคำสันธานแบบ sub-ordinators 1 ครั้ง และคำสันธานแบบ co-ordinators อีก 1 ครั้ง ลักษณะการเชื่อมเหล่านี้มีความถี่ปรากฏร้อยละ 37.66, 29.59 และ 11.67 ตามลำดับ

ผลของการวิเคราะห์หัวข้อปรากฏว่า มีนามวลีทั้งหมด 21 แบบ นามวลีที่มีความถี่ปรากฏสูงเด่น ได้แก่ นามวลีแบบ NP → D + N, NP → (D) Adj.N, และ NP → (D) (Adj.) N + prep. + (D) (Adj.) N โดยมีความถี่ปรากฏร้อยละ 28.33, 27.62 และ 20.78 ตามลำดับ ส่วนกริยาวลีมีทั้งหมด 15 แบบ กริยาวลีที่มีความถี่ปรากฏสูงเด่น ได้แก่ กริยาวลีแบบ VP → V - t + Nom., VP → V - i + (Adv.), VP → V - be + past participle + by + Nom. และ VP → V - be + Nom. โดยมีความถี่ปรากฏ ร้อยละ 28.45, 25.45, 18.32 และ 10.18 ตามลำดับ สำหรับตัวขยายของกริยาวลีที่มีความถี่ปรากฏสูงเด่น ได้แก่ ตัวขยายที่เป็น adverb ตัวขยายที่เป็น preposition + NP และตัวขยายที่เป็น adverbial clause โดยมีความถี่ปรากฏร้อยละ 40.32, 30.96 และ 20.61 ตามลำดับ

**ชื่อปริญาณิพนธ์ : การวิเคราะห์คำศัพท์ภาษาอังกฤษทั่วไป และ ความถี่ ในการ
ปรากฏในตำราชีววิทยา ชื่อ The Science of Biology**

ผู้เขียน : สำรวย อ่างทอง

สาขาวิชาเอก : ภาษาอังกฤษ

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : รศจ. เสาวณี อินทรภักดี

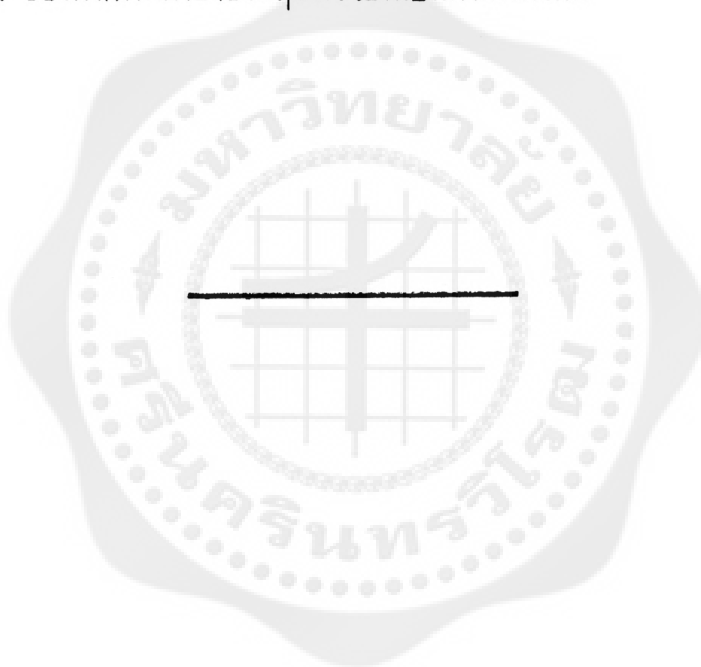
กรรมการ : อจ. ศิริมา วรียงยง

กรรมการ : อจ. ทองเจือ เถระพัฒน์

การศึกษวิเคราะห์คำศัพท์ภาษาอังกฤษทั่วไปในตำราชีววิทยาชื่อ The Science of Biology ของ พอล บี. วิช มีความมุ่งหมายเพื่อจะทราบว่าคำศัพท์ภาษาอังกฤษทั่วไปที่ยังไม่เคยปรากฏในแบบเรียนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาตอนปลาย มัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลาย ในตำราเล่มนี้ มีจำนวนทั้งสิ้นเท่าใด รวมทั้งความถี่ในการปรากฏซ้ำของคำศัพท์ใหม่เหล่านี้ด้วย นอกจากนั้นจะได้ทราบถึงจำนวนคำศัพท์ใหม่ที่มีประโยชน์ในการใช้ สำหรับผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ โดยนำไปเปรียบเทียบกับคำศัพท์ที่ไม่เคิล เวสต์ ได้รวบรวมไว้ในหนังสือ A General Service List of English Words ตลอดจนเพื่อทราบว่าลักษณะการสร้างคำของคำศัพท์ใหม่ในตำราชีววิทยาเล่มนี้มีการเติมอุปสรรค และปัจจัย เป็นจำนวนมากน้อยเพียงใด และเพื่อทราบถึงสัดส่วนของคำศัพท์ภาษาอังกฤษทั่วไปที่เป็นคำศัพท์ใหม่กับคำศัพท์เทคนิคที่ปรากฏในตำราชีววิทยาเล่มนี้

ผลของการศึกษา ปรากฏว่า คำศัพท์ภาษาอังกฤษทั่วไปที่ยังไม่เคยปรากฏในแบบเรียนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาตอนปลาย มัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลาย มีจำนวนทั้งสิ้น ๓,๕๔๒ คำ และความถี่ในการปรากฏซ้ำของคำศัพท์จำนวนดังกล่าว มีดังนี้คือ คำศัพท์จำนวน ๒,๕๐๙ คำ หรือ ๗๐.๘๔% ปรากฏระหว่าง ๑-๕ ครั้ง คำศัพท์จำนวน ๔๑๘ คำหรือ ๑๑.๘๐% ปรากฏระหว่าง ๖-๑๐ ครั้ง คำศัพท์จำนวน ๑๗๙ คำ หรือ ๕.๐๕% ปรากฏระหว่าง ๑๑-๑๕ ครั้ง คำศัพท์จำนวน

๘๔ คำ หรือ ๒.๓๗% ปรากฏระหว่าง ๑๖-๒๐ ครั้ง คำศัพท์จำนวน ๘๔ คำ หรือ ๒.๓๗% ปรากฏระหว่าง ๒๑-๒๕ ครั้ง คำศัพท์จำนวน ๕๓ คำ หรือ ๑.๕๐% ปรากฏระหว่าง ๒๖-๓๐ ครั้ง และ คำศัพท์จำนวน ๒๑๕ คำ หรือ ๖.๐๗% ปรากฏเกินกว่า ๓๐ ครั้งขึ้นไป นอกจากนี้ปรากฏว่าคำศัพท์ใหม่ที่มีประโยชน์ในการใช้สำหรับผู้ที่ยื่นภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศตามที่ ไมเคิล เวสต์ ได้รวบรวมไว้ในหนังสือ A General Service List of English Words มีจำนวนทั้งสิ้น ๕๖๑ คำ หรือ ๑๕.๘๔% ของคำศัพท์ใหม่ทั้งหมด ส่วนคำศัพท์ที่เกิดจากการเติมอุปสรรคและปัจจัยจำนวนทั้งสิ้น ๑,๗๗๕ คำ หรือ ๕๐.๑๑% ของคำศัพท์ใหม่ทั้งหมด และจำนวนคำศัพท์เทคนิคในตำราชีววิทยาเล่มนี้มีประมาณ ๒ ใน ๕ ของคำศัพท์ภาษาอังกฤษทั่วไปที่เป็นคำศัพท์ใหม่

ชื่อปริญญาบัตร : การวิเคราะห์คำศัพท์ภาษาอังกฤษทั่วไป และความถี่ที่ปรากฏ
ในตำราภูมิศาสตร์ชื่อ Elements of Geography

ผู้เขียน : สำราญ กุรุครวชิต

สาขาวิชาเอก : ภาษาอังกฤษ

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : รศจ.ปราณี ธาระชานันท์

กรรมการ : ศจ. สวาท เสนาณรงค์

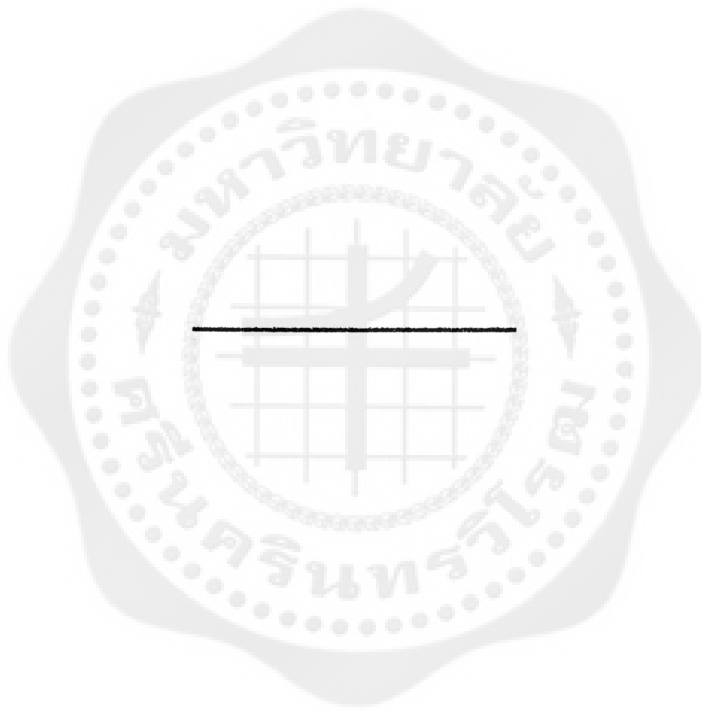
กรรมการ : อจ. แรกรวม บุญทริก

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีจุดประสงค์เพื่อการวิเคราะห์คำศัพท์ภาษาอังกฤษทั่วไป และความถี่ที่ปรากฏในตำราภูมิศาสตร์ชื่อ Elements of Geography : Physical and Cultural ซึ่งแต่งโดย Vernor C. Finch และคนอื่นๆ

การวิเคราะห์พบว่า มีคำศัพท์ใหม่เพิ่มขึ้นจากคำศัพท์ในระดับประถมศึกษาตอนปลาย ถึงระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน ๓,๕๘๖ คำ มีคำศัพท์เทคนิค ๑,๐๖๘ คำ และคำศัพท์กึ่งเทคนิค ๓๐๗ คำ เมื่อนำคำศัพท์ใหม่ ๓,๕๘๖ คำนี้ไปเปรียบเทียบกับคู่มือประโยชน์ในการใช้ทั่วไปจากหนังสือรายการคำศัพท์ของ Michael West พบว่ามีคำศัพท์ที่เป็นประโยชน์ในการใช้ทั่วไป ๔๓๔ คำ หรือร้อยละ ๑๒.๑๐ คำศัพท์ใหม่ทั้งหมดเป็นคำนาม ๑,๔๓๘ คำ หรือร้อยละ ๔๐.๑๐ คำกริยา ๘๒๕ คำ หรือร้อยละ ๒๓.๐๑ คำคุณศัพท์ ๙๘๕ คำ หรือร้อยละ ๒๗.๔๗ และคำกริยาวิเศษณ์ ๓๓๘ คำ หรือร้อยละ ๙.๔๒ หรือเมื่อเทียบสัดส่วนระหว่างคำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ และคำกริยาวิเศษณ์ก็เท่ากับ ๒๑:๑๓:๒๐:๕ ในเรื่องการสร้างคำ พบว่าตำราเล่มนี้ใช้อุปสรรคในการสร้างคำ ๔๐ กลุ่ม บัจจัย ๔๕ กลุ่ม รวมเป็นคำที่สร้างด้วยการเติมอุปสรรคหรือบัจจัยอย่างหนึ่งอย่างใด หรือทั้งสองอย่างจำนวน ๑,๘๔๓ คำ หรือร้อยละ ๕๑.๓๙ ของคำศัพท์ใหม่ทั้งหมด นอกจากนี้พบว่า ตำราเล่มนี้ใช้อุปสรรคและบัจจัยสร้างคำศัพท์ใหม่จากคำศัพท์เก่า ๘๐๘ คำ หรือร้อยละ ๒๒.๕๓ ของคำศัพท์ทั้ง

หมด มีคำศัพท์ใหม่ที่สะกดเหมือนคำศัพท์เก่า แต่ทำหน้าที่ในประโยคต่างกัน ความหมายไม่แตกต่างกันนัก จำนวน ๔๐ คำ หรือร้อยละ ๑.๑๒ ของศัพท์ใหม่ทั้งหมด มีคำศัพท์ใหม่ที่เป็นกลุ่มคำ ซึ่งสร้างมาจากคำเดี่ยวโดด ๆ ที่นักศึกษาเคยพบมาแล้ว โดยที่กลุ่มความหมายของคำในกลุ่มนั้นก็ไม่ได้แตกต่างไปจากเดิมนัก จำนวน ๙๙ คำ หรือร้อยละ ๒.๗๙ ดังนั้นคำศัพท์ใหม่จริง ๆ จึงควรมีเพียง ๒,๖๓๙ คำ

โดยสรุปแล้ว คำศัพท์เทคนิคและคำศัพท์กึ่งเทคนิคมีเพียง ๕ ใน ๑๓ ของคำศัพท์ใหม่ทั้งหมด นักศึกษารู้คำศัพท์ในระดับก่อนมาแล้ว ๓,๕๖๗ คำและตำราเล่มนี้ก็มีคำศัพท์ใหม่จริง ๆ ที่อาจเป็นคำศัพท์ยากสำหรับนักศึกษาเพียง ๒,๖๓๙ คำนั้น นักศึกษาน่าจะอ่านตำราเล่มนี้ได้ด้วยความไม่ลำบากนัก

ชื่อปริญญาณิพนธ์ : การวิเคราะห์คำศัพท์ภาษาอังกฤษทั่วไป และความถี่ที่ปรากฏ
ในตำราวิชาคณิตศาสตร์ ชื่อ Modern Geometry

ผู้เขียน : สุมา ศศิเมณฑล

สาขาวิชาเอก : ภาษาอังกฤษ

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : รศจ. เสาวณี อินทรภักดี

กรรมการ : ผศจ. จุรีย์ จิระกุล

กรรมการ : ผศจ. ดร. ลาวัลย์ พลกล้า

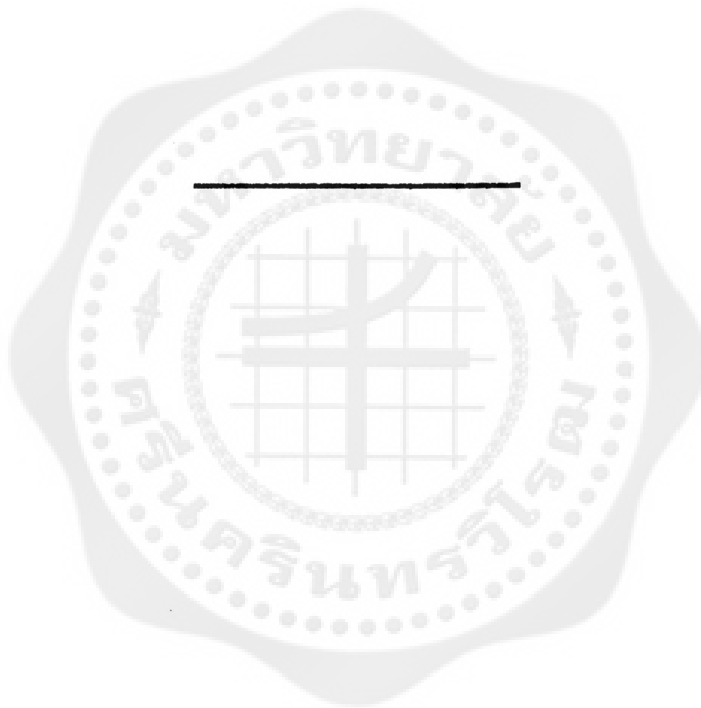
วัตถุประสงค์ในการวิจัยครั้งนี้เพื่อศึกษาคำศัพท์ภาษาอังกฤษทั่วไป ในตำราวิชาคณิตศาสตร์ ชื่อ Modern Geometry เขียนโดย แคลร์ ฟิชเชอร์ แอดเลอร์ (Claire Fisher Adler) โดยศึกษาตามหัวข้อต่อไปนี้ คือ หาจำนวนคำศัพท์ใหม่กับความถี่ในการปรากฏซ้ำของคำศัพท์ใหม่เหล่านั้น ศึกษาประโยชน์ในการใช้ทั่วไปของคำศัพท์ใหม่ ศึกษาลักษณะการสร้างคำศัพท์ใหม่โดยการเติมอุปสรรคและปัจจัย พร้อมทั้งจำนวนคำศัพท์ใหม่ที่เกิดจากการสร้างคำศัพท์ในลักษณะดังกล่าว และหาอัตราส่วนระหว่างคำศัพท์ใหม่กับคำศัพท์เทคนิคที่ปรากฏในตำราเล่มนี้

ผลของการวิจัยปรากฏว่า คำศัพท์ใหม่ในตำราคณิตศาสตร์เล่มนี้ มีจำนวนทั้งสิ้น ๑,๑๖๙ คำ คำศัพท์ใหม่ที่มีความถี่ในการปรากฏซ้ำระหว่าง ๑-๕ ครั้งมีจำนวนถึง ๙๖๖ คำ แต่คำศัพท์ใหม่ที่มีความถี่ในการปรากฏซ้ำมากกว่า ๒๐ ครั้งมีจำนวน ๕๔ คำ

เมื่อพิจารณาถึงประโยชน์ในการใช้ทั่วไปของคำศัพท์ใหม่ พบว่า มีคำศัพท์เพียง ๒๙๔ คำ มีประโยชน์ในการใช้ทั่วไปสำหรับผู้ที่ยื่นภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ และในจำนวนนี้ มีคำศัพท์ที่มีความถี่ในการปรากฏซ้ำมากกว่า ๒๐ ครั้งเพียง ๑๓ คำ เท่านั้น

สำหรับการศึกษาลักษณะการสร้างคำศัพท์โดยการเติมอุปสรรคและปัจจัยปรากฏว่า คำศัพท์ใหม่ที่เกิดจากการเติมอุปสรรค มีจำนวน ๙๙ คำ คำศัพท์ใหม่ที่เกิดจากการเติมปัจจัย มีจำนวน ๓๘๘ คำ และในจำนวนคำศัพท์ที่เกิดจากการเติมอุปสรรคและปัจจัยนี้ มีคำศัพท์ที่มาจากรากศัพท์ที่นิสิตเคยเรียนมาแล้วในชั้นประถมศึกษาและมัธยมศึกษาเป็นจำนวน ๒๔๗ คำ

เมื่อสำรวจจำนวนคำศัพท์เทคนิคในตำราเล่มนี้แล้ว ปรากฏว่า อัตราส่วนระหว่างคำศัพท์ใหม่กับคำศัพท์เทคนิคเป็น ๑๘:๕ โดยประมาณ

ชื่อปริญญาบัตร : การวิเคราะห์ศัพท์ภาษาอังกฤษทั่วไป และความดีที่ปรากฏในตำรา
จิตวิทยา ชื่อ Introduction to Psychology

ผู้เขียน : เสนีย์ หมัดหนาน

สาขาวิชาเอก : ภาษาอังกฤษ

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ.ดร. ส่าง หิรัญบุรณะ

กรรมการ : รศจ.ปราณี ณะชานันท์

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาคำศัพท์ใหม่ที่ปรากฏในตำราจิตวิทยา โดยแยกประเภทเป็นคำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ และคำกริยาวิเศษณ์ โดยเน้นในเรื่องจำนวนของคำศัพท์ ความดีของการปรากฏ ประโยชน์ในการใช้โดยทั่วไป ลักษณะการสร้างคำ และสัดส่วนของคำศัพท์เหล่านี้เมื่อจำแนกประเภทเป็นคำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ และคำกริยาวิเศษณ์ ตำราจิตวิทยาที่ใช้เป็นตัวอย่างในการวิเคราะห์ครั้งนี้ คือ ตำราชื่อ Introduction to Psychology เขียนโดย Hilgard และคณะ ผู้วิจัยได้ทำการนับคำศัพท์ทุกคำ โดยนับบทเว้นบท จากนั้นจึงนำศัพท์ที่นับได้ไปเปรียบเทียบรายการคำศัพท์ที่เคยปรากฏมาแล้วจากระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เพื่อต้องการหาคำศัพท์ใหม่ที่ปรากฏในตำราเล่มนี้ ผลของการศึกษาปรากฏว่าคำศัพท์ใหม่ที่ปรากฏในตำราเล่มนี้มีจำนวนทั้งสิ้น ๔,๒๖๓ คำ แยกเป็นคำนาม ๑,๙๖๘ คำ หรือร้อยละ ๔๖.๕๘ คำกริยา ๖๒๕ คำ หรือร้อยละ ๑๔.๖๖ คำคุณศัพท์ ๑,๔๑๓ คำ หรือร้อยละ ๓๓.๑๔ คำกริยาวิเศษณ์ ๒๓๙ คำ หรือร้อยละ ๕.๖๑ อัตราส่วนระหว่างคำนาม : คำกริยา : คำคุณศัพท์ : คำกริยาวิเศษณ์ มีสัดส่วนเท่ากับ ๘๓ : ๒๖ : ๕๙ : ๑๐ ตามลำดับ ลักษณะความดีของการปรากฏซ้ำของคำศัพท์มีดังนี้คือ คำศัพท์ที่ปรากฏระหว่าง ๑-๕ ครั้ง มีจำนวน ๓,๔๙๒ คำ หรือร้อยละ ๘๑.๙๑ คำศัพท์ปรากฏระหว่าง ๖-๑๐ ครั้งมีจำนวน ๔๓๑ คำหรือ

ร้อยละ ๑๐.๑๑ คำศัพท์ที่ปรากฏระหว่าง ๑๑-๑๕ ครั้งมีจำนวน ๑๙๗ คำหรือร้อยละ ๔.๖๒ คำศัพท์ที่ปรากฏระหว่าง ๑๖-๒๐ ครั้งมีจำนวน ๕๒ คำหรือร้อยละ ๑.๒๑ ส่วนคำศัพท์ที่ปรากฏตั้งแต่ ๒๐ ครั้งขึ้นไป มีจำนวน ๙๑ คำ หรือร้อยละ ๒.๑๓ จากจำนวนศัพท์ ๔,๒๖๓ คำนี้ ปรากฏว่าเป็นคำศัพท์ที่มีประโยชน์ในการใช้โดยทั่วไปสำหรับผู้ที่ยื่นภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศตามรายการของไมเคิล เวสต์ในหนังสือ A General Service List of English Words เพียงจำนวน ๖๘๘ คำหรือร้อยละ ๑๖.๑๔ ของคำศัพท์ใหม่ทั้งหมด แต่คำศัพท์ใหม่เหล่านี้เป็นคำศัพท์ที่เกิดจากการเติมวิภัติปัจจัยให้กับศัพท์เดิมในระดับมัธยมศึกษา มีจำนวน ๖๒๑ คำ หรือร้อยละ ๑๔.๕๗ ของคำศัพท์ใหม่ทั้งหมด และเป็นศัพท์ที่เกิดจากการเติมวิภัติปัจจัยให้กับคำศัพท์ใหม่อีก ๑,๓๘๗ คำหรือร้อยละ ๓๒.๕๔ ของคำศัพท์ใหม่ทั้งหมด จึงอาจจะนับได้ว่ามีศัพท์ใหม่จริงๆ เพียง ๓,๖๔๒ คำ

ชื่อปริญญาโท : การศึกษาโครงสร้างของประโยคและวลีภาษาอังกฤษ ในตำรา
เคมี University Chemistry โดย Bruce h. manan

ผู้เขียน : อรพิน ไสร์จกกิจ

สาขาวิชาเอก : ภาษาอังกฤษ

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : รศจ. สุไร พงษ์ทองเจริญ

กรรมการ : ผศจ. สมทรง เจริญกุล

การศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาโครงสร้างของประโยคและวลีที่ปรากฏในตำราเคมีชื่อ University Chemistry ซึ่งเขียนโดย Bruce H. Mahan โดยจะศึกษาลักษณะโครงสร้างของเอกรรตประโยค ลักษณะโครงสร้างประโยคซับซ้อนแบบเอกรรตประโยค และแบบสังกรประโยค พร้อมทั้งคำสันธานซึ่งเชื่อมประโยคซับซ้อนนั้น ๆ รวมทั้งศึกษาลักษณะโครงสร้างของนามวลี ลักษณะโครงสร้างของกริยาวลีและตัวขยายกริยาวลีชนิดต่าง ๆ ที่ปรากฏ การดำเนินการวิเคราะห์โครงสร้างของประโยคและวลีในครั้งนี้วิเคราะห์เพียงโครงสร้างที่ปรากฏภายในจำนวนเอกรรตประโยค ๑๐,๐๐๐ ประโยค ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า โครงสร้างของประโยคเอกรรตประโยคในตำราเล่มนี้มีปรากฏเช่นเดียวกับแบบประโยคพื้นฐานของ Norman C. Stageberg ทั้ง ๙ แบบ และมีโครงสร้างที่ไม่ใช่แบบประโยคพื้นฐาน แต่เป็นประโยคเอกรรตประโยคปรากฏอีก ๘ แบบ รวมเป็น ๑๗ แบบ แบบที่มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุดและรองลงมา ได้แก่

๑. โครงสร้างแบบ S → Nominal₁ + V – t + Nominal₂

๒. โครงสร้างแบบ S → Passive Voice

๓. โครงสร้างแบบ S → Nominal + V – be + Adjectival

แบบประโยคดังกล่าวมีความถี่ในการปรากฏคิดเป็นอัตราร้อยละ 35.20, 17.97 และ 14.31

ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์ประโยคซับซ้อน ปรากฏว่า ในคำรากลุ่มนี้มีประโยคซับซ้อนแบบอนุกรม ประโยคปรากฏร้อยละ 25.18 และมีประโยคซับซ้อนแบบสังกรประโยค ปรากฏร้อยละ 74.82 มี คำสันธานแบบ Co-ordinators ปรากฏทั้งหมด 25 คำ คำที่มีความถี่ในการปรากฏสูงสุดและรอง ลงมาคือ and และ but มีความถี่ในการปรากฏคิดเป็นร้อยละ 67.60 และ 9.08 คำสันธานแบบ Sub-ordinators และ Relative Pronouns มีปรากฏทั้งหมด 38 คำ คำที่มีความถี่ในการปรากฏ สูงสุดและรองลงมาได้แก่ that และ which มีความถี่ในการปรากฏคิดเป็นร้อยละ 37.70 และ 19.45 ตามลำดับ

ส่วนการวิเคราะห์ประโยคซับซ้อน โดยคุณลักษณะการเชื่อมภายในประโยคที่จบลงด้วยเครื่องหมายมหัพภาค (.) นั้น ปรากฏว่า ลักษณะการเชื่อมของประโยคที่มีการถี่ในความปรากฏสูงสุดและ รองลงมาได้แก่

1. การเชื่อมด้วย Sub-ordinator หรือ Relative pronoun 1 ครั้ง
2. การเชื่อมด้วย Sub-ordinator หรือ Relative pronoun 2 ครั้ง
3. การเชื่อมด้วย Co-ordinator 1 ครั้ง และเชื่อมด้วย Sub-ordinator หรือ Relative pronoun 1 ครั้ง

ลักษณะการเชื่อมทั้ง 3 แบบนี้มีความถี่ในการปรากฏคิดเป็นร้อยละ 45.77, 14.63 และ 12.41 ตามลำดับ

การวิเคราะห์นามวลี ปรากฏว่า นามวลีที่ปรากฏมีทั้งหมด 23,155 วลี แบ่งออกเป็นแบบ ย่อย ๆ ได้ 12 แบบด้วยกัน แบบที่มีความถี่ในการปรากฏสูงสุดและรองลงมา ได้แก่

1. NP → (D) + N
2. NP → (D) Adj + N
3. NP → (D) (Adj) N + prep. + (D) (Adj) N

นามวลีทั้ง 3 แบบนี้มีความถี่ในการปรากฏคิดเป็นร้อยละ 26.74; 24.99 และ 22.45 ตาม ลำดับ

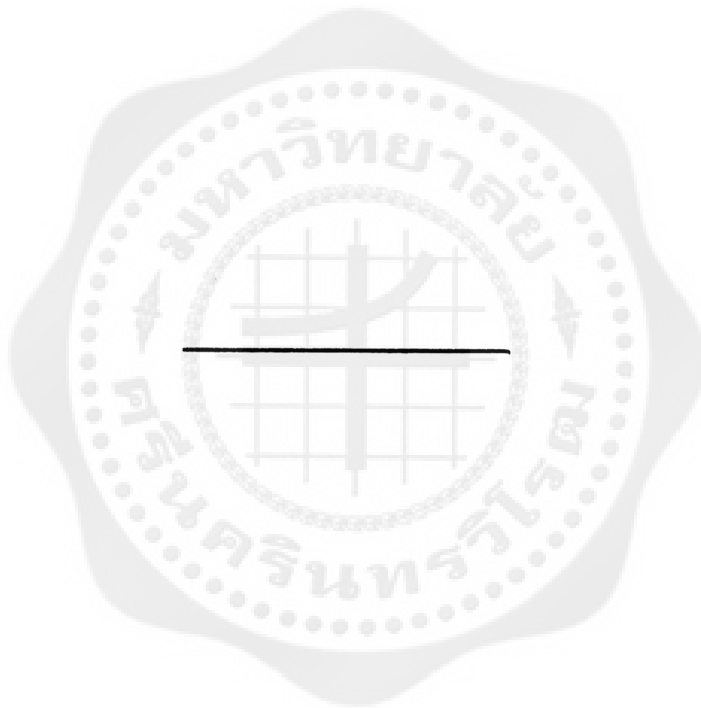
การวิเคราะห์กริยาวลี ปรากฏว่า กริยาวลีปรากฏทั้งหมด 10,000 วลี แบ่งออกเป็น 15 แบบย่อยด้วยกัน แบบที่มีความถี่ในการปรากฏสูงสุดและรองลงมา ได้แก่

1. VP → V-t + Nom
2. VP → Passsive Voice ของแบบที่ 5 A
3. VP → V-be + Adj.

กริยาวลีทั้ง 3 แบบมีความถี่ในการปรากฏร้อยละ 36.64, 17.92 และ 15.80 ตามลำดับ ส่วนการวิเคราะห์กริยาวลีโดยดูจากลักษณะการขยายนั้น ผลปรากฏว่า ตัวขยายกริยาวลี มีทั้งหมด 6 แบบ แบบที่มีความถี่ในการปรากฏสูงสุดและรองลงมาได้แก่ แบบ

1. VP + preposition + NP
2. VP + adverb
3. VP + infinitive

ส่วนขยายกริยาวลีทั้ง 3 แบบนี้มีความถี่ในการปรากฏคิดเป็นร้อยละ 58.90, 27.57 และ 9.19 ตามลำดับ

**ชื่อปริญญาพิเศษ : การศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาเรขาคณิตโปรเจกตีฟของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น**

ผู้เขียน : ชวลิต เอี่ยมเจริญ

สาขาวิชาเอก : คณิตศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : รศจ. สุพจน์ ชะนะมา

กรรมการ : ผศจ. ดร. ชาศรี เมืองนาโพธิ์

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อจะศึกษาว่า นักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑-๓ สามารถเรียนวิชาเรขาคณิตโปรเจกตีฟเบื้องต้นได้หรือไม่ และเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเรียนวิชาเรขาคณิตโปรเจกตีฟเบื้องต้นของนักเรียนในแต่ละระดับชั้น

ผู้วิจัยได้สร้างบทเรียนวิชาเรขาคณิตโปรเจกตีฟเบื้องต้น จำนวน ๑๐ บทเรียนและได้ทำการทดลองสอนแก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑-๓ ของโรงเรียนวัดธาตุทอง พระโขนง กรุงเทพมหานคร ในปีการศึกษา ๒๕๑๘ จำนวนชั้นละ ๓๐ คน รวม ๙๐ คน

ผลการศึกษาค้นคว้า

๑. คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒ และ ๓ คิดเป็นเปอร์เซ็นต์ได้ ๕๖.๗๕%, ๕๘.๒๕% และ ๖๐.๐๐% ตามลำดับ ซึ่งเป็นการแสดงว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ ๑-๓ สามารถเรียนวิชาเรขาคณิตโปรเจกตีฟได้

๒. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ และ ๓ สามารถเรียนวิชาเรขาคณิตโปรเจกตีฟได้ดีกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ และนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ ๓ สามารถเรียนวิชาเรขาคณิตโปรเจกตีฟได้ดีกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ แต่ความสามารถในการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑-๓ ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๓. นักเรียนที่มีพื้นฐานความรู้ทางด้านคณิตศาสตร์เพียงเล็กน้อย ก็สามารถเรียนวิชาเรขาคณิตโปรเจกตีฟเบื้องต้นได้

ชื่อปริญญาบัตร : การทดลองเปรียบเทียบผลการสอนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่องเรขาคณิตวิเคราะห์ในระดับ ป.กศ. สูง วิชาเอกคณิตศาสตร์ โดย
ใช้บทเรียนโปรแกรมกับการสอนปกติ

ผู้เขียน : เทอดศักดิ์ จันทร์อรุณ
สาขาวิชาเอก : คณิตศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : ผศจ. ดร. ชาศรี เมืองนาโพธิ์
กรรมการ : ศจ. ดร. สุชาติ รัตนกุล

วัตถุประสงค์

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายทั่วไปเพื่อเปรียบเทียบผลการสอนวิชาเรขาคณิตวิเคราะห์ระดับ ป.กศ. สูง เอกคณิตศาสตร์ โดยใช้บทเรียนโปรแกรมกับการสอนปกติ มีจุดมุ่งหมายเฉพาะคือ ๑) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาเรขาคณิตวิเคราะห์ของนักศึกษาที่เรียนโดยใช้บทเรียนโปรแกรมกับการสอนปกติ และ ๒) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาเรขาคณิตวิเคราะห์ด้าน ความรู้ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ และการสังเคราะห์ของนักศึกษาที่เรียนโดยใช้บทเรียนโปรแกรมกับการสอนปกติ

การดำเนินการ

การทดลองครั้งนี้กระทำกับนักศึกษาระดับ ป.กศ. สูง เอกคณิตศาสตร์ จำนวน ๗๐ คน ซึ่งเลือกมาจากนักศึกษาระดับ ป.กศ. สูง เอกคณิตศาสตร์ วิทยาลัยครูพิบูลสงคราม จังหวัด พิษณุโลก จำนวน ๒๖๑ คน โดยการสุ่มแบ่งเป็นสองกลุ่มๆ ละ ๓๕ คน เป็นกลุ่มทดลองและกลุ่ม ควบคุม กลุ่มทดลองให้เรียนรู้ด้วยตนเองจากบทเรียนโปรแกรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น กลุ่มควบคุมให้เรียนรู้จากการสอนของครู ทดลองในภาคเรียนฤดูร้อน ปี พ.ศ. ๒๕๑๙ ใช้เวลาในการเรียนกลุ่มละ ๑๒ ชั่วโมง หลังจากเรียนจบแล้วทดสอบทั้งสองกลุ่มด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา เรขาคณิตวิเคราะห์ เวลา ๑ ชั่วโมง ๓๐ นาที

การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยทั้งสองกลุ่มใช้ t-test

ผลการทดลอง

จากการวิเคราะห์ข้อมูลตามวิธีสถิติ ปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่เรียนจากการสอนทั้งสองวิธีไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อย่างไรก็ตาม เมื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ด้านความรู้ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ และการสังเคราะห์ ปรากฏว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษากลุ่มทดลอง ด้านความรู้ และการนำไปใช้ สูงกว่านักศึกษากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .01$) และ ($p < .05$) ตามลำดับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกลุ่มควบคุมในด้านการสังเคราะห์ สูงกว่านักศึกษากลุ่มทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .05$) และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาทั้งสองกลุ่มในด้านความเข้าใจ การวิเคราะห์ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ผลการทดลองครั้งนี้พบว่าบทเรียนโปรแกรมให้ผลการเรียนรู้ด้านสติปัญญา (Cognitive domain) ในระดับต่ำ คือ ด้านความรู้ และด้านการนำไปใช้ ได้ดีกว่าการสอนของครู และการสอนของครูให้ผลการเรียนรู้ด้านสติปัญญาในระดับสูงคือ ด้านการสังเคราะห์ได้ดีกว่าบทเรียนโปรแกรมสรุปได้ว่า ถ้านำบทเรียนโปรแกรมมาเสริมการสอนของครูจะทำให้การเรียนรู้ของนักศึกษาด้านสติปัญญา (Cognitive domain) ในวิชาเรขาคณิตวิเคราะห์มีความก้าวหน้าเพิ่มขึ้น

ชื่อปริญญานิพนธ์ : การศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนเรื่องกรุป (Group) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ – ๗

ผู้เขียน : นิยม ยอดมนต์

สาขาวิชาเอก : คณิตศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : รศจ. สุพจน์ ชะนะมา

กรรมการ : ผศจ. จรินทร์ ประสงค์สม

จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

๑. เพื่อศึกษาว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ – ๗ สามารถเรียนเรื่องกรุปได้หรือไม่

๒. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเรียนเรื่องกรุปของนักเรียนแต่ละชั้น

วิธีดำเนินการ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ – ๗ ของโรงเรียนประถมศึกษา สาทิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร กรุงเทพมหานคร จำนวน ๑๐๙ คน ซึ่งเลือกมาโดยวิธีสุ่ม ผู้วิจัยสอนเรื่องกรุปที่สร้างขึ้นกับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ในภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๑๙ ใช้เวลาสอนชั้นละ ๑๐ ชั่วโมง โดยใช้เนื้อหาและวิธีสอนเดียวกัน

ผลการทดลอง

๑. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ – ๗ สามารถเรียนเรื่องกรุปได้

๒. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ และชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนเรื่องกรุปสูงกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ และ ๗ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ข้อปริญญานิพนธ์ : **ความเข้าใจในวิชาคณิตศาสตร์แผนใหม่ ของครูผู้สอน ใน
ชั้นประถมศึกษา**

ผู้เขียน : ประสิทธิ์ กิจจนศิริ

สาขาวิชาเอก : คณิตศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : รศจ. สุพจน์ ชะนะมา

กรรมการ : ผศจ.ดร. ลาวลีย์ พลกล้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาหาความเข้าใจในวิชาคณิตศาสตร์แผนใหม่
ของครูคณิตศาสตร์ชั้นประถมศึกษา กลุ่มตัวอย่างเป็นครูคณิตศาสตร์ชั้นประถมศึกษาในจังหวัด
เชียงใหม่ จำนวน ๑,๐๓๕ คน ซึ่งเลือกมาโดยการสุ่ม ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ
คะแนนจากแบบทดสอบคณิตศาสตร์แผนใหม่ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เนื้อหาในแบบทดสอบได้แก่ เซท
ความสัมพันธ์และฟังก์ชัน ตรรกศาสตร์สัญลักษณ์ ระบบจำนวน คุณสมบัติต่างๆ เกี่ยวกับจำนวน
และประโยคคณิตศาสตร์ จากการศึกษาพบว่า

๑. ครูคณิตศาสตร์ชั้นประถมศึกษาตอนปลาย มีความเข้าใจในวิชาคณิตศาสตร์แผนใหม่
มากกว่าครูคณิตศาสตร์ชั้นประถมศึกษาตอนต้น

๒. ครูคณิตศาสตร์ชั้นประถมศึกษาที่ผ่านการอบรมวิชาคณิตศาสตร์แผนใหม่ มีความเข้าใจ
ในวิชาคณิตศาสตร์แผนใหม่ มากกว่าครูคณิตศาสตร์ชั้นประถมศึกษา ที่ไม่ผ่านการอบรมคณิตศาสตร์
แผนใหม่

๓. ครูคณิตศาสตร์ชั้นประถมศึกษา ที่มีวุฒิทางครูสูง มีความเข้าใจในวิชาคณิตศาสตร์
แผนใหม่ มากกว่าครูคณิตศาสตร์ชั้นประถมศึกษา ที่มีวุฒิทางครูต่ำกว่า

๔. ครูคณิตศาสตร์ชั้นประถมศึกษา ยังไม่มีความเข้าใจในเนื้อหาวิชาคณิตศาสตร์แผนใหม่

ชื่อปริญญาโท : การศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาสถิติ ของนักเรียนฝึกหัดครู ป.กศ. โดยใช้วิธีสอนแบบธรรมดา กับวิธีสอนที่ใช้บทเรียนแบบโปรแกรม

ผู้เขียน : มานะ เอกจริยวงศ์
สาขาวิชาเอก : คณิตศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : ศจ.ดร. อารี สัมหะวี
กรรมการ : รศจ. สุพจน์ ชะนะมา

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายที่จะเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาสถิติ เรื่อง การวัดแนวโน้มเข้าสู่ส่วนกลางและการวัดการกระจาย ของนักเรียนฝึกหัดครู ป.กศ. โดยใช้วิธีสอนแบบธรรมดากับวิธีสอนที่ใช้บทเรียนแบบโปรแกรม

วิธีสอนที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้ามีอยู่ ๓ แบบคือ วิธีสอนที่ใช้บทเรียนแบบโปรแกรมและมีครูคอยควบคุม วิธีสอนที่ใช้บทเรียนแบบโปรแกรมโดยไม่มีครูคอยควบคุม และวิธีสอนแบบธรรมดา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนฝึกหัดครู ป.กศ. ปีที่ ๒ วิทยาลัยครูเทพสตรี ลพบุรี ปีการศึกษา ๒๕๑๙ จำนวน ๙๐ คน ซึ่งแบ่งออกเป็น ๓ กลุ่ม ๆ ละ ๓๐ คน โดยวิธีสุ่ม ใช้เวลาในการทดลองสอน กลุ่มละ ๑๑ ชั่วโมง

ภายหลังจากที่การเรียนได้สิ้นสุดลง ได้ทำการทดสอบทุกกลุ่มโดยใช้แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนร่วมกัน ๒ ฉบับ แบบทดสอบฉบับที่ ๑ เป็นแบบทดสอบที่วัดความสามารถในการคิดคำนวณ (Calculation) ส่วนแบบทดสอบฉบับที่ ๒ เป็นแบบทดสอบที่วัดความคิดรวบยอด (Concepts) ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ย เมื่อแยกพิจารณาจากแบบทดสอบแต่ละฉบับ โดยใช้ F-test ปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบด้วยแบบทดสอบทั้ง ๒ ฉบับ ของนักเรียนที่เรียนจากการสอนทั้ง ๓ แบบ ไม่แตกต่างกัน ที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๕

สรุปได้ว่า วิธีสอนทั้ง ๓ แบบ ให้ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาสถิติ ไม่แตกต่างกัน แสดงว่า บทเรียนแบบโปรแกรม มีคุณค่าที่จะใช้ในการสอนได้ดีทัดเทียมกับการสอนแบบธรรมดา

ชื่อปริญญาโท : การศึกษาผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ใน
การเรียนเรื่องความน่าจะเป็น

ผู้เขียน : วสันต์ โภคาทรัพย์

สาขาวิชาเอก : คณิตศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ. ดร. ชาทรี เมืองนาโพธิ์

กรรมการ : ศจ.ดร. สุชาติ รัตนกุล

จุดมุ่งหมาย

การศึกษาค้นคว้านี้มีจุดหมายทั่วไปเพื่อศึกษาว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕, ๖ และ ๗ สามารถเรียนเรื่องความน่าจะเป็นได้หรือไม่ จุดมุ่งหมายเฉพาะในการศึกษาคือ

๑. เพื่อศึกษาว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕, ๖ และ ๗ ได้คะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบหลังการสอนคิดเป็นเปอร์เซ็นต์ชั้นละเท่าไร

๒. เพื่อศึกษาว่าจำนวนนักเรียนที่ได้คะแนนจากการทดสอบหลังการสอนตั้งแต่ ๖๐% ขึ้นไปในแต่ละชั้นคิดเป็นเปอร์เซ็นต์ชั้นละเท่าไร

๓. เพื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทดสอบก่อนและหลังการสอนของนักเรียนในแต่ละชั้น

๔. เพื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทดสอบหลังการสอน ระหว่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕, ๖ และ ๗

การดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยใช้แบบเรียนที่สร้างขึ้นเองสอนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕, ๖ และ ๗ ชั้นละ ๙ ชั่วโมง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาสุ่มมาจากนักเรียนโรงเรียนประถมศึกษา มหาววิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ชั้นละ ๓๐ คน รวมจำนวน ๙๐ คน ในภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๑๘

การวัดผลใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนเรื่อง น่าจะเป็นที่ได้วิเคราะห์แล้ว โดยทดสอบก่อนและหลังการสอนเนื้อหา และใช้ t-test ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการทดลองและสรุปผล

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕, ๖ และ ๗ ได้คะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบหลังการสอนคิดเป็นเปอร์เซ็นต์เท่ากับ ๕๑.๐๘, ๕๗.๓๓ และ ๖๗.๐๐ ตามลำดับ และจำนวนนักเรียนที่ได้คะแนนจากการทดสอบหลังการสอนตั้งแต่ ๖๐% ขึ้นไปในแต่ละชั้นคิดเป็นเปอร์เซ็นต์เท่ากับ ๓๖.๖๗, ๓๖.๖๗ และ ๗๐.๐๐ ตามลำดับ คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนในแต่ละชั้นที่ได้จากการทดสอบก่อนและหลังการสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ .๐๑ ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทดสอบหลังการสอนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ กับปีที่ ๖ แต่คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ และ ๖ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ .๐๑ และ ณ ระดับ .๐๕ ตามลำดับ

ผลสรุปคือควรสอนเรื่องความน่าจะเป็นในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗

ชื่อปริญญาบัตร : การเปรียบเทียบพัฒนาการด้านมโนภาพ เกี่ยวกับการอนุรักษ์
จำนวนและการบวกจำนวน ของเด็กในเมืองใหญ่กับเด็กชนบท

ผู้เขียน : วิชัย ชำนิ

สาขาวิชาเอก : คณิตศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ. ดร. ชชาติ เมื่อนำโพธิ์

กรรมการ : ศจ. ดร. สุชาติ รัตนกุล

จุดมุ่งหมาย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายทั่วไป เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจเกี่ยวกับจำนวนของ
เด็กในเมืองใหญ่และชนบท และมีจุดมุ่งหมายเฉพาะคือ เพื่อศึกษาว่า (๑) พัฒนาการด้านมโน-
ภาพเกี่ยวกับการอนุรักษ์จำนวนและการบวกจำนวน ของเด็กในเมืองใหญ่และเด็กชนบท แตกต่าง
กันหรือไม่ (๒) เด็กชายและเด็กหญิงมีพัฒนา การด้านมโนภาพ เกี่ยวกับการอนุรักษ์ จำนวนและ
การบวกจำนวน แตกต่างกันหรือไม่ และ (๓) การสอนเรื่องเกี่ยวกับมโนภาพทางจำนวน ควร
เริ่มต้นสอนตั้งแต่ระดับอายุใด

วิธีดำเนินการค้นคว้า

กลุ่มตัวอย่างของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือนักเรียนที่มีอายุระหว่าง ๗ ปีถึง ๑๐ ปี จำนวน
๑๑๒ คน ซึ่งเลือกโดยวิธีการสุ่มตัวอย่าง ระดับอายุละ ๒๘ คน แยกเป็นนักเรียนในเมืองใหญ่ ๑๔
คน และนักเรียนในชนบท ๑๔ คน รวม ๔ ระดับอายุ มีนักเรียนในเมืองใหญ่ ๕๖ คน และ
นักเรียนในชนบท ๕๖ คน

การเก็บรวบรวมข้อมูล ใช้วิธีการทดลองกับเด็กเป็นรายบุคคล วิธีการทดลองนี้สร้างขึ้นตาม
หลักและวิธีการทดลองของเป็ยเจท์ เกี่ยวกับการอนุรักษ์จำนวนและการบวกจำนวน การทดสอบนี้
สำคัญทางสถิติใช้วิธีวิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis of Variance) เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจ

ใจเกี่ยวกับการอนุรักษ์จำนวนของเด็กในเมืองใหญ่และเด็กชนบทครั้งหนึ่ง และของเด็กชายและเด็กหญิงอีกครั้งหนึ่ง และถ้าเด็กในระดับอายุใดตอบคำถามได้ถูกต้องทุกข้อ มีจำนวนถึงร้อยละ ๗๕ จะกล่าวว่าเด็กในระดับอายุนั้นมีมโนภาพเกี่ยวกับจำนวน

ผลการค้นคว้าและสรุปผล

ผลการศึกษาค้นคว้าปรากฏว่า คะแนนเกี่ยวกับพัฒนาการด้านมโนภาพเกี่ยวกับการอนุรักษ์จำนวนและการบวกจำนวนของเด็กในเมืองใหญ่ ดีกว่าคะแนนของเด็กชนบทอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($F = ๔.๘๓, p < .๐๕$ และ $F = ๘.๘๒, p < .๐๕$) คะแนนเกี่ยวกับเรื่องนี้ของเด็กชายและเด็กหญิงแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($F = ๐.๙๔$ และ $F = ๐.๓๐$) เด็กในเมืองเริ่มมีมโนภาพเกี่ยวกับการอนุรักษ์จำนวนเมื่ออายุ ๘ ปี และเริ่มมีมโนภาพเกี่ยวกับการบวกจำนวนเมื่ออายุ ๑๐ ปี แต่เด็กชนบทอายุ ๑๐ ปี ยังไม่มีมโนภาพด้านดังกล่าวนี้ ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าเด็กในเมืองใหญ่มีพัฒนาการด้านมโนภาพทางจำนวนเร็วกว่าเด็กชนบท พัฒนาการด้านนี้ของเด็กชายและเด็กหญิงไม่แตกต่างกัน และเด็กไทยมีพัฒนาการด้านมโนภาพเกี่ยวกับจำนวนช้ากว่าเด็กในวัฒนธรรมตะวันตกซึ่งเริ่มมีมโนภาพด้านนี้เมื่ออายุประมาณ ๗ ปี

ชื่อปริญญาบัตร : การทดลองเปรียบเทียบผลการสอนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่องความน่าจะเป็น แก่นักศึกษาชั้นประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง เอกคณิตศาสตร์ โดยใช้บทเรียนโปรแกรมกับการสอนปกติ

ผู้เขียน : สุพจน์ ไชยสังข์

สาขาวิชาเอก : คณิตศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ. ดร. ลาวัดย์ พลกล้า

กรรมการ : รศจ. สุพจน์ ชะนะมา

การทดลองเปรียบเทียบผลการสอนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่องความน่าจะเป็น แก่นักศึกษาชั้นประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง เอกคณิตศาสตร์ โดยใช้บทเรียนโปรแกรมกับการสอนปกติ

จุดมุ่งหมายในการทดลองครั้งนี้ก็เพื่อสร้างบทเรียนโปรแกรม เรื่องความน่าจะเป็น สำหรับนักศึกษาชั้นประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง วิชาเอกคณิตศาสตร์ และเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียน เรื่องความน่าจะเป็น ของนักศึกษาชั้นประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูงเอกคณิตศาสตร์ โดยใช้บทเรียนโปรแกรมกับการสอนแบบปกติ

การทดลองครั้งนี้กระทำกับนักศึกษาวิชาเอกคณิตศาสตร์ วิทยาลัยครูสวนสุนันทา อำเภอตุสิต จังหวัดกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา ๒๕๑๘ จำนวน ๗๐ คน ซึ่งเลือกมาอย่างสุ่มแล้วแบ่งออกเป็น ๒ กลุ่มๆ ละเท่าๆ กัน กลุ่มหนึ่งใช้เป็นกลุ่มทดลอง อีกกลุ่มหนึ่งใช้เป็นกลุ่มควบคุม แต่ละกลุ่มเรียนเนื้อหาเดียวกัน เรื่องความน่าจะเป็น ใช้เวลาในการเขียนกลุ่มละ ๑๐ ชั่วโมง กลุ่มทดลองศึกษาค้นคว้าตนเองจากแบบเรียนโปรแกรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น อาจารย์คณิตศาสตร์ของวิทยาลัยครูสวนสุนันทาสอนกลุ่มควบคุมโดยใช้วิธีสอนแบบปกติ หลังจากจบบทเรียนแล้วได้มีการทดสอบเป็นเวลา ๑ ชั่วโมงโดยใช้ข้อทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นฉบับเดียวกัน

ผลจากการทดลองปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ในการเรียน ของนักศึกษาที่เรียนจากบทเรียนโปรแกรม สูงกว่า ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักศึกษาที่เรียนจากการสอนตามปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

**ชื่อปริญญานิพนธ์ : การศึกษาความเป็นพิษของยาฆ่าแมลงสองประเภทที่มีต่อปลาไน
(Cyprinus carpio Linn.)**

ผู้เขียน : ประชาติ วัชรบัลเทศ

สาขาวิชาเอก : เคมี

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ดร. ประยูร ดีมา

กรรมการ : อจ. เกษร พะลัง

จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เพื่อเปรียบเทียบความเป็นพิษของยาฆ่าแมลงประเภท **technical grade** และ **commercial grade** ของออลดริน คีลตรินและเอ็นดรินที่มีต่อปลาไน (Cyprinus carpio Linn.)

ปลาที่ใช้ทดลองมีอายุประมาณ ๖๐ วัน ความยาวประมาณ ๒ เซนติเมตร ใช้ยาฆ่าแมลงประเภท **commercial grade** ของออลดรินและคีลตรินจากผลิตภัณฑ์ของบริษัทเจียไต่และเอ็นดรินจากผลิตภัณฑ์ของบริษัทเชลล์โดยมีเปอร์เซ็นต์ของสารออกฤทธิ์คือ ออลดริน ๔๐% คีลตริน ๕๐% และเอ็นดริน ๒๐%

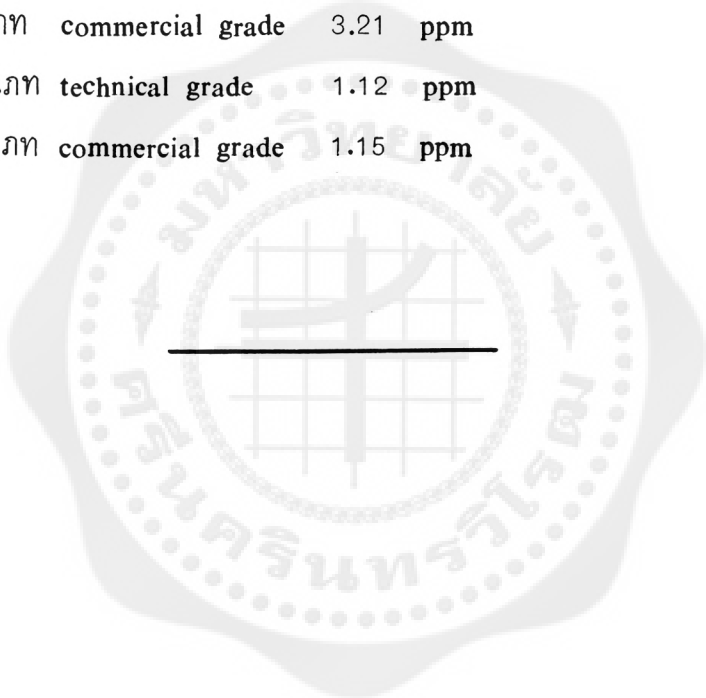
ศึกษาหาค่า LC_{50} ที่ระยะเวลา 48 ชั่วโมงและหาปริมาณพิษตกค้างในปลาที่ LC_{50} ในเวลา 48 ชั่วโมง

จากการศึกษาพบว่าความเป็นพิษของยาฆ่าแมลงประเภท **commercial grade** ของออลดรินและคีลตรินมีผลทำให้ปลาตายมากกว่า **technical grade** ของออลดรินและคีลตรินอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .001 ส่วนประเภท **commercial grade** และ **technical grade** ของเอ็นดรินไม่ทำให้ปลาตายต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ .05 ค่า LC_{50} ของยาฆ่าแมลงปรากฏผลดังนี้

ออลดรินประเภท **technical grade** 75 ppb

ออลดรินประเภท **commercial grade** 43 ppb

ดีลครินประเภท	technical grade	68	ppb
ดีลครินประเภท	commercial grade	36	ppb
เอ็นครินประเภท	technical grade	4.4	ppb
เอ็นครินประเภท	commercial grade	3.8	ppb
ค่าเฉลี่ยของปริมาณพิษตกค้างที่ LC ₅₀ ดังนี้			
ออกดรินประเภท	technical grade	10.06	ppm
ออกดรินประเภท	commercial grade	7.25	ppm
ดีลครินประเภท	technical grade	7.99	ppm
ดีลครินประเภท	commercial grade	3.21	ppm
เอ็นครินประเภท	technical grade	1.12	ppm
เอ็นครินประเภท	commercial grade	1.15	ppm

ชื่อปริญญาโท : การศึกษาผลของการทดสอบย่อยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และ ความวิตกกังวลของนักศึกษา วิชาเอกวิทยาศาสตร์ ในการ เรียนวิชาเคมี

ผู้เขียน : ระมัต ไชชัย

สาขาวิชาเอก : เคมี

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : อจ. วนิตา ตราชู

กรรมการ : อจ. สมสรร วงษ์อยู่น้อย

การศึกษาค้นคว้าที่จะศึกษาถึงผลของการทดสอบย่อยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และ ความวิตกกังวล ตลอดจนหาความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักศึกษาวิชาเอกวิทยาศาสตร์ ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง จำนวน ๖๐ คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ประกอบด้วยแบบทดสอบย่อย ๓ ฉบับแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและแบบสอบถามความวิตกกังวล

การวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏผลดังนี้

๑. การทดสอบย่อยทำให้ ผล สัมฤทธิ์ ทาง การ เรียน ของ นักเรียน นัก ศึกษา ดี กว่า ไม่มีการทดสอบย่อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
๒. การทดสอบย่อยทำให้นักศึกษามีความวิตกกังวลเพิ่มขึ้นอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
๓. ความวิตกกังวลมีความ สัมพันธ์ กับ ความ สัมฤทธิ์ ผล ในทางลบ อย่าง ไม่มีนัย สำคัญทางสถิติ

ชื่อปริญาพนธ์ : การหาชนิดและปริมาณ ของยาฆ่าแมลงที่ตกค้างในดิน จังหวัดลพบุรี

ผู้เขียน : วันเพ็ญ อึ้งเจริญ
สาขาวิชาเอก : เคมี
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : ดร. ประยูร ติมา
กรรมการ : อจ. สมเกียรติ กীরทอง

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์หาชนิดและปริมาณของยาฆ่าแมลงประเภทคลอริเนตเต็ตไฮโดคาร์บอน ที่ตกค้างในดินที่ใช้ทำการเกษตรของจังหวัดลพบุรี โดยวิธีโครมาโตกราฟีแบบกาซ-ของเหลว ตัวอย่างดินที่นำมาวิเคราะห์นั้นได้จากการสำรวจเก็บจากแหล่งที่ทำการเกษตรทุก ๆ อำเภอของจังหวัดลพบุรี ที่มีการใช้ยาฆ่าแมลง ในระหว่างเดือนมิถุนายน ถึง เดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๙

ผลจากการวิเคราะห์ยาฆ่าแมลง ๑๓ ชนิด จากตัวอย่างดินจำนวน ๘๘ ตัวอย่าง ปรากฏว่าพบยาฆ่าแมลงที่ตกค้างอยู่ในดินทุกตัวอย่าง แต่พบชนิดและปริมาณของยาฆ่าแมลงที่แตกต่างกัน ส่วนยาฆ่าแมลงที่ตรวจไม่พบเลยมี ๒ ชนิดคือ เคลเทน และ เมทอกซีคลอร์

ยาฆ่าแมลงที่ตกค้างในดินแต่ละตัวอย่างมีปริมาณที่แตกต่างกันนั้น เนื่องจากเกษตรกรใช้ยาฆ่าแมลงเพื่อป้องกันกำจัดศัตรูพืชต่างกันตามชนิดของพืชที่ปลูกและศัตรูพืช ปริมาณที่ตรวจพบมีดังนี้ ดีดีที. ๑.๙-๒๖๓.๔ พีพีพี., ดีลควิน ๔.๘-๒๔๓.๗ พีพีพี., ดีดีอี. ๔.๐-๒๐๘.๐ พีพีพี., เฮฟตากลอร์ ๘.๙-๒๐๓.๖ พีพีพี., ออโตพารา ดีดีที. ๒.๓-๑๓๖.๗ พีพีพี., เฮฟตากลอร์เอพอกไซด์ ๑๐.๑-๙๙.๔ พีพีพี., เอ็นควิน ๑.๑-๙๙.๓ พีพีพี., ทีดีอี. ๑.๑-๙๓.๕ พีพีพี., ออลควิน ๘.๖-๗๓.๖ พีพีพี., คลอร์เทน ๔.๒-๕๗.๖ พีพีพี., และ ลินเคน ๓.๒-๒๐.๑ พีพีพี.

จากผลการวิจัยยาฆ่าแมลงที่ตกค้างอยู่ในดินที่ใช้ทำการเกษตรของจังหวัดลพบุรีครั้งนี้พอจะสรุปได้ว่า ปริมาณที่ตรวจพบยังมีไม่มากพอที่จะเป็นอันตรายแก่ชีวิตมนุษย์ และ สัตว์เลี้ยงในเวลาเฉียบพลันได้ แต่อาจจะเป็นอันตรายต่อสิ่งมีชีวิตอื่น ๆ ได้

ชื่อปริญญาโท : การศึกษาการสกัดวัตถุมีพิษจากต้นยาสูบ และประสิทธิภาพในการกำจัดแมลง

ผู้เขียน : สมบัติ กาญจนศูนย์

สาขาวิชาเอก : เคมี

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ดร. ประยูร ดีมา

กรรมการ : อจ. อภรณ์ วีรสาร

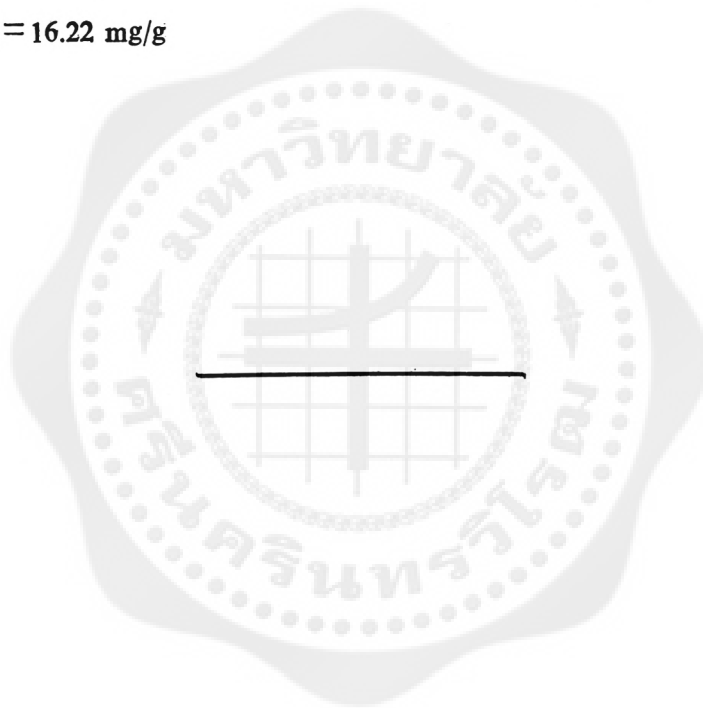
การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาหาปริมาณของนิโคตินจากยาสูบพันธุ์เมืองกาญจน์ (*Nicotiana tabacum*) เมื่อมีอายุต่างๆ กันซึ่งปลูกเปรียบเทียบที่จังหวัดกาญจนบุรีกับกรุงเทพมหานคร และ เพื่อศึกษาการสกัดวัตถุมีพิษจากต้นยาสูบและประสิทธิภาพในการกำจัดแมลงสำหรับกลุ่มตัวอย่างยาสูบที่ศึกษาหาปริมาณนิโคตินและศึกษาการสกัด เป็นยาสูบพันธุ์เมืองกาญจน์ ตัวอย่างหนอนที่ใช้ทดลองหาประสิทธิภาพวัตถุมีพิษได้แก่ หนอนหลอดหอม หนอนใยผัก และหนอนคืบกะหล่ำ ซึ่งอยู่ในระยะ instar ที่ ๓

ในการวิเคราะห์หาปริมาณนิโคตินจากยาสูบโดยวิธี Silicotungstic acid method พบว่าใบยาสูบส่วนกลางต้นซึ่งปลูกที่กรุงเทพมหานครในเวลา ๕ เดือนมีปริมาณนิโคตินสูงที่สุดคือเท่ากับ ๑.๒๗๗% ปริมาณนิโคตินนี้สูงกว่าปริมาณนิโคตินที่ได้จากใบยาสูบซึ่งปลูกที่จังหวัดกาญจนบุรีในเวลาเท่ากันอยู่ ๐.๕๙๓ %

การศึกษากการสกัดวัตถุมีพิษจากยาสูบปรากฏว่า ถ้าสกัดด้วยน้ำในอัตราส่วนน้ำหนักผงยาสูบต่อปริมาตรน้ำ ๑:๒๐ ที่อุณหภูมิ ๖๐°c จะมีประสิทธิภาพในการสกัดสูง ๘๘.๖% และถ้าสกัดด้วยสารละลายโซเดียมไฮดรอกไซด์ ๐.๑% ในอัตราส่วนเดียวกัน อุณหภูมิเดียวกัน จะมีประสิทธิภาพในการสกัดถึง ๙๓.๒% แต่การสกัดจะมีประสิทธิภาพสูงขึ้นถ้าสกัดด้วยน้ำเมื่อแช่ผงยาสูบด้วยกรดอะซิติก ๕% ก่อนสกัด คือจะมีประสิทธิภาพในการสกัด ๘๔.๔% ในอัตราส่วนน้ำหนักผงยาสูบต่อปริมาตรน้ำ ๑:๒๕ การสกัดยาสูบโดยวิธีต่อเนื่องโดยเพิ่มปริมาณยาสูบแต่ปริมาตรของตัวทำละลาย

กึ่งที่จะทำให้ประสิทธิภาพของการสกัดลดลง แต่อัตราส่วนของปริมาณวัตถุดิบพืชต่อสารละลายที่ได้ ภายหลังสกัดจะเพิ่มขึ้น การสกัดโดยใช้สารละลายที่เป็นสารอินทรีย์ อีเธอร์มีประสิทธิภาพในการสกัดถึง ๘๗.๕๐% ซึ่งมากกว่าคลอโรฟอร์ม ซึ่งมีประสิทธิภาพในการสกัด ๘๔.๘๕% สำหรับประสิทธิภาพในการสกัดโดยการกลั่นด้วยไอน้ำ ในชั่วโมงแรกของการสกัดยาสูบ ๑๐ กรัม จะมีประสิทธิภาพในการสกัด ๔๔.๘๔% ต่อมาในชั่วโมงที่สองประสิทธิภาพจะลดลงเหลือ ๒๙.๓๐% และจะลดลงอีกในชั่วโมงต่อไป

การหาประสิทธิภาพในการกำจัดแมลง ทำการทดลองโดยวิธี Topical application ปรากฏว่า หนอนหลอดหอมมีค่า $LD_{50} = 86.54 \text{ mg/g}$ หนอนใยผักมีค่า $LD_{50} = 2.49 \text{ mg/g}$ และหนอนคืบกะหล่ำมีค่า $LD_{50} = 16.22 \text{ mg/g}$

ชื่อปริญญาบัตร : การศึกษายาฆ่าแมลงที่ตกค้างในน้ำและตะกอนใต้น้ำ

ผู้เขียน : เสวต สัจจากุล

สาขาวิชาเอก : เคมี

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ดร. ประยูร ตีมา

กรรมการ : อจ. สมเกียรติ กรีทอง

การศึกษาค้นคว้านี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อหาชนิดและปริมาณของยาฆ่าแมลง พวกคลอริเนตเต็ดไฮโดรคาร์บอน ที่ตกค้างในน้ำ และตะกอนใต้น้ำ ในแม่น้ำยม จังหวัดสุโขทัย และคลองดำเนินสะดวก จังหวัดราชบุรี และเพื่อเปรียบเทียบปริมาณยาฆ่าแมลงที่ตกค้างอยู่ในน้ำ กับในตะกอนใต้น้ำ ของแหล่งน้ำเดียวกัน การวิเคราะห์ใช้ Gas-Liquid Chromatography ซึ่งประกอบด้วย electron capture detector

ผลจากการศึกษาปรากฏว่า ในแม่น้ำยม จังหวัดสุโขทัย พบ p,p'-DDT 0.04, ppb, p,p' - DDE 0.02 ppb อยู่ในน้ำ และพบ p,p'-DDT 4.26 ppb, p,p'-DDE 3.0 ppb, p,p'-TDE 4.94 ppb, o,p'-DDT 0.2 ppb, Aldrin 0.34 ppb ในตะกอนใต้น้ำ ส่วนคลองดำเนินสะดวก จังหวัดราชบุรี พบ p,p'-DDT 0.07 ppb, p,p'-DDE 0.13 ppb, p,p'-TDE 0.07 ppb, Dieldrin 0.02 ppb อยู่ในน้ำ และ พบ p,p'-DDT 12.33 ppb, p,p'-DDE 10.5 ppb, p,p'-TDE 18.61 ppb, o,p'-DDT 2.14 ppb, Dieldrin 4.53 ppb ในตะกอนใต้น้ำ ซึ่งปรากฏว่ายาฆ่าแมลงทุกชนิดที่พบในน้ำจะมีปริมาณน้อยกว่าในตะกอนใต้น้ำ

ชื่อปริญาานิพนธ์ : การสำรวจนวัตกรรมการศึกษาในคณะวิทยาศาสตร์ของมหาวิทยาลัยในประเทศไทย

ผู้เขียน : เอื้อจิตต์ ล้อบุรณะ

สาขาวิชาเอก : เคมี

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : รศจ. ดร. เป็รื่อง กุ่มุท

กรรมการ : อจ. สุนันท์ ศลโกสุม

กรรมการ : อจ. อาภรณ์ วีรสาร

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายสำคัญเพื่อสำรวจประเภทและ กระบวนการของนวัตกรรม แนวโน้มของการใช้นวัตกรรม และองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการใช้นวัตกรรมการศึกษาในคณะวิทยาศาสตร์ของมหาวิทยาลัยในประเทศไทย โดยการสัมภาษณ์ผู้บริหารการศึกษา ๒๔ คน อาจารย์ ๑๑๓ คน และสอบถามนักศึกษา ๗๖๑ คน ในมหาวิทยาลัย ๘ แห่งคือ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์และ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ผลการวิจัยพบว่านวัตกรรมที่มหาวิทยาลัยทุกแห่งนำมาใช้ ได้แก่วิธีการจัดหลักสูตรแบบ สหวิทยาการ การสอนเป็นคณะ การสอนโดยการทดลอง และการสอนโดยการสัมมนา นวัตกรรมที่มีอยู่เฉพาะคือ การสอนโดยใช้ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง และการสอนโดยการอภิปรายเป็นกลุ่มย่อย ที่มหาวิทยาลัยมหิดล ส่วนที่มหาวิทยาลัยรามคำแหงนั้นได้นำเอาโทรทัศน์มาใช้ในการสอน ในมหาวิทยาลัยขอนแก่นอาจารย์ในคณะวิทยาศาสตร์ และอักษรศาสตร์ ทดลองสอนโดยใช้วิธีการของเคลเลอร์ และนวัตกรรมที่อาจารย์ในคณะวิทยาศาสตร์ และอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น อาจารย์ในคณะวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และมหาวิทยาลัยมหิดล ใช้เหมือนกันก็คือจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม นอกจากนี้มหาวิทยาลัยทุกแห่งยังได้จัดบริการเพื่อพัฒนาการสอนของอาจารย์อีกด้วย

จากการศึกษาถึงแนวโน้มของการใช้นวัตกรรมการศึกษาพบว่า ผู้มีส่วนร่วมในการใช้นวัตกรรมการศึกษาต้องการปรับปรุงและแก้ไขข้อบกพร่องของการใช้นวัตกรรมแต่ละประเภทให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นไม่ต้องการยกเลิกการใช้นวัตกรรมใด ๆ สำหรับองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการใช้นวัตกรรมตามผลของการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ ระบบบริหารของมหาวิทยาลัย การส่งเสริมการใช้นวัตกรรมของมหาวิทยาลัยและความร่วมมือในการทำงานของผู้มีส่วนร่วมในการใช้นวัตกรรม

ชื่อปริญาานิพนธ์ : อิทธิพลของความเข้มของแสงสว่างที่มีต่อการเจริญเติบโตของพืช

ผู้เขียน : เกษม เก่งกล้า

สาขาวิชาเอก : ชีววิทยา

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ. ดร. องอาจ ผ่องลักษณ์

กรรมการ : อจ. เสริมสิน ศิริวัฒนา

การทดลองครั้งนี้เป็นการปลูกพืช ๕ ชนิดคือ ข้าวโพด (Zea mays L.) ถั่วลิสง (Arachis hypogaea L.) ถั่วเขียว (Phaseolus aureus Roxb) ถั่วฝักยาว (Vigna sinensis Savi) และผักบุ้งจีน (Impomoea raptants Poir) ในกระบะที่ควบคุมชนิดของดิน น้ำ และปุ๋ย ให้ได้ระดับเดียวกัน แต่ให้ได้รับความเข้มของแสงสว่างตามธรรมชาติแตกต่างกันคือ ๑๐๐, ๘๐, ๖๐ และ ๔๐ เปอร์เซ็นต์ เพื่อให้ทำการหาความยาวของลำต้น ความยาวของราก น้ำหนักของลำต้น น้ำหนักของราก น้ำหนักของใบ พื้นที่ใบ น้ำหนักแห้งรวมเฉลี่ยต่อต้น และผลผลิตของแต่ละระดับความเข้มของแสงสว่าง ผลการทดลองพบว่า พืชทั้ง ๕ ชนิดนั้นมีการเจริญเติบโตที่ดีที่สุดที่ความเข้มของแสงสว่าง ๑๐๐, ๘๐, ๖๐ และ ๔๐ เปอร์เซ็นต์ตามลำดับ นอกจากพืชบางชนิดเท่านั้นที่ลำต้นและรากของต้นที่ปลูกในที่ที่มีความเข้มของแสงสว่างน้อยจะยาวกว่าต้นที่ปลูกในที่ที่มีความเข้มของแสงสว่างมาก แต่ลักษณะการเจริญเช่นนี้จะเป็นระยะแรกของการเจริญเติบโตเท่านั้น

ชื่อปริญญาโท : การสำรวจสาหร่ายในเขตอำเภอชัยบุรี ปทุมธานี

ผู้เขียน : จงรักษ์ ผลประพตติ

สาขาวิชาเอก : ชีววิทยา

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : อจ. สมศักดิ์ แสนสุข

กรรมการ : อจ. ประเสริฐ เกียรติประวัติ

จุดมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เพื่อสำรวจสาหร่ายในเขต อำเภอชัยบุรี ปทุมธานี ในแง่ สัตว์น้ำจืด อนุกรมวิธานวิทยา และนิเวศวิทยาบางประการ โดยเก็บตัวอย่างน้ำจากบริเวณต่าง ๆ ๒๘ บริเวณ ระหว่างเดือน กุมภาพันธ์ ๒๕๑๘-มกราคม ๒๕๑๙ นำสาหร่ายที่สำรวจพบมาวิเคราะห์ จัดหมวดหมู่ตามที่ Smith และ Prescott ได้ศึกษาไว้

ผลการสำรวจสาหร่าย พบ ๑๒๗ เจเนอรา และไดอะตอมหนึ่งกลุ่ม ซึ่งไม่ได้จำแนกถึงระดับ เจเนอรา มีรายละเอียดดังต่อไปนี้คือ Division Chlorophyta ๘๐ เจเนอรา, Division Euglenophyta ๖ เจเนอรา, Division Chrysophyta ๕ เจเนอรา และ ไดอะตอม, Division Pyrrophyta ๖ เจเนอรา, Division Cyanophyta ๒๘ เจเนอรา, Division Rhodophyta ๑ จีโนส และ Uncertain Group ๑ จีโนส ซึ่งพบในฤดูร้อน ๗๐ เจเนอรา ฤดูฝน ๑๐๖ เจเนอรา ฤดูหนาว ๑๑๕ เจเนอรา สาหร่ายบางเจเนอรา ปรากฏทุกฤดูกาล บางเจเนอราปรากฏเฉพาะฤดูกาล บางเจเนอรา มีการกระจายกว้างขวางทุกบริเวณ ที่สำรวจ ได้แก่ Closterium sp. Spirogyra sp. และ Diatoms

สาหร่ายเจเนอราที่พบใหม่ในเขตนี้และไม่พบในเขตสำรวจก่อน ๆ มี ๔ เจเนอราคือ Enastri-
dium, Leptosira, Spinocosmarium และ Tetrallantos ส่วนสาหร่ายสปีชีส์ใหม่ที่พบมี ๓ สปีชีส์ คือ Micrasterias americana, Micrasterias pinatifida และ Scenedesmus opaliensis

ชื่อปริญญาบัตร : พฤติกรรมทางสังคมของไก่แจ้พื้นเมือง

ผู้เขียน : ชิน ขำเพชร
สาขาวิชาเอก : ชีววิทยา
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : อจ. สุมณฑา พรหมบุญ
กรรมการ : อจ. เชิดศักดิ์ โฉวาสินธุ์

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาพฤติกรรมทางสังคมและสิ่งแวดล้อมของไก่แจ้พื้นเมือง กลุ่มตัวอย่างได้แก่ไก่แจ้ในเขตสำนักสงฆ์ถ้ำเสือ ตำบลกลัดหลวง อำเภอท่ายาง จังหวัดเพชรบุรี จำนวนไก่แจ้ทั้งหมด ๑๒๔ ตัว ไก่แจ้ตัวผู้ ๑๕ ตัว ตัวเมีย ๕๕ ตัว ไก่รุ่น ๓๙ ตัว ลูกไก่ ๒๕ ตัว

การศึกษาใช้วิธีการสังเกตและรวบรวมข้อมูลจากการสังเกตด้วยการบันทึกลงในตาราง วาดภาพ ถ่ายภาพ และมีการทำเครื่องหมายไก่แจ้บางตัวโดยการพันขาด้วยเทปสี

ในถิ่นลักษณะถิ่นที่อยู่อาศัยของไก่แจ้ ไก่แจ้หาอาหารและมีที่พักหลับนอนอยู่ในป่ารอบสำนักสงฆ์ซึ่งเป็นป่าดงดิบ ป่าไผ่รวม และป่าเกิดใหม่ภายหลังการทำไร่เลื่อนลอย อาหารของไก่แจ้ นอกจากจะหาได้จากในป่าแล้วยังได้จากที่พระภิกษุให้วันละหนึ่งเวลา

จากการศึกษาพฤติกรรมด้านการสืบพันธุ์พบว่า ตัวผู้จะเรียกร้องความสนใจจากตัวเมียเพื่อการจับคู่ผสมพันธุ์โดยใช้เสียงและ กริยาอาการเรียกร้องให้ร่วมจิกอาหาร (feeding calls) อาจจะมีบ้างในบางโอกาสที่ไก่แจ้ตัวผู้จะจิกบังคับไก่แจ้ตัวเมียเพื่อร่วมเพศ ไก่แจ้ตัวเมียจะวางไข่โดยไม่มีการตระเตรียมรัง มันอาจจะวางไข่บนพื้นไม้ กอหญ้า หรือพื้นดิน ที่มันคิดว่าปลอดภัยจากศัตรู จำนวนไข่ประมาณรังละ ๗-๑๔ ฟอง ไข่ยาวประมาณ ๔-๕ เซนติเมตร เส้นผ่าศูนย์กลางด้านกว้างประมาณ ๔ เซนติเมตร น้ำหนักโดยเฉลี่ยประมาณ ๒๗-๓๐ กรัม ลูกไก่เมื่อแรกฟักออกจากไข่มีน้ำหนักโดยเฉลี่ยประมาณ ๒๔ กรัม และจะมีน้ำหนักเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่งโตเต็มที่จะมีน้ำหนักประมาณ ๘๐๐-๑,๑๐๐ กรัม ลักษณะขนของไก่แจ้จะพัฒนาไปตามอายุและจะมีขน breeding plumage ประมาณสัปดาห์ที่ ๑๖

ในตำนานพฤติกรรมกรรมการจัดระเบียบสังคม ทั้งไก่แจ้ตัวผู้และตัวเมียจะมีสถานภาพ “เด่น” และ “รอง” ลดหลั่นกันตามลำดับ สถานภาพดังกล่าวเกิดจากการจิกตีต่อสู้กันเรื่อย ๆ มาตั้งแต่เล็กจนโต ตัวที่มีอายุมากและร่างกายแข็งแรงกว่ามักจะมีสถานภาพ “เด่น” กว่าตัวที่มีอายุและสมรรถภาพทางร่างกายต่ำกว่า สถานภาพเด่นและรองลดหลั่นกันลงมาตามลำดับของไก่แจ้ตัวผู้ทำให้เกิดสิทธิ และอำนาจลดหลั่นกันลงมาตามลำดับ สถานภาพสิทธิและอำนาจดังกล่าวได้แก่ การจับคู่ผสมพันธุ์กับไก่แจ้ตัวเมีย การครอบครองพื้นที่และการจิกตี ขบไล่ หรือรุกรานผู้อื่น

ในตำนานพฤติกรรมกรรมการติดต่อสื่อสาร ภาษาที่ใช้ในการสื่อสารของไก่แจ้ได้แก่เสียงและกริยาอาการ ลักษณะการสื่อสารตลอดจนจุดประสงค์ของการสื่อสารของไก่แจ้แตกต่างกันไปตามเพศและวัย

สำหรับพฤติกรรมกรรมการครอบครองอาณาเขตพื้นที่บริเวณใดบริเวณหนึ่งของไก่แจ้ตัวผู้เพื่อหาอาหารและสืบพันธุ์นั้น จะปรากฏให้เห็นชัด เมื่อไก่แจ้ตัวผู้ไปหาอาหารในป่าซึ่งมันมักจะเข้าไปพร้อมกับไก่แจ้ตัวเมียโดยไก่แจ้ตัวผู้จะขึ้นประกาศความเป็นเจ้าของพื้นที่บริเวณนั้น ไก่แจ้ตัวผู้ตัวอื่นได้ยินเสียงขันจะไม่เข้าไปครอบครองพื้นที่ที่ตัวอื่นครอบครอง แต่จะครอบครองพื้นที่ที่ติดต่อกว้างไกลเคียงโดยส่งเสียงขันประกาศความเป็นเจ้าของพื้นที่เช่นเดียวกัน แหล่งที่พักหลับนอนก็มีลักษณะเป็นอาณาเขตพื้นที่ที่ไก่แจ้ตัวผู้แต่ละตัวครอบครอง และมักติดต่อหรือ ใกล้เคียงกับพื้นที่ที่ครอบครองเพื่อหาอาหารและสืบพันธุ์

ชื่อปริญญาโท : รากแบบกัลปังหาในปรงไทยบางชนิด

ผู้เขียน : ผจก. ตันวัฒน์กุล
สาขาวิชาเอก : ชีววิทยา
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : ผศจ. ดร. บุญเอิญ มลิณฑสุต
กรรมการ : ผศจ. ศาคร ตรีนันทวัน
กรรมการ : อจ. เสริมสิน ศิริวัฒนา

รากแบบกัลปังหาของ Cycas rumphii Miq. และ Cycas siamensis Miq. ซึ่งพบขึ้นอยู่ในป่าในประเทศไทย ได้รับการศึกษาตรวจสอบในด้านรูปร่างลักษณะ (morphology) โครงสร้างภายใน (anatomy) พัฒนาการ (development) และจุดต้นกำเนิด (origin) พบว่าปรงไทยทั้งสองชนิดที่ขึ้นในธรรมชาติจะมีรากแบบกัลปังหาเจริญออกมาจากต้นข้างหรือส่วนปลายของรากแขนง และมีรากแบบกัลปังหาบางส่วนของ Cycas rumphii เจริญออกมาจากปลายรากพิเศษ รากแบบกัลปังหาจะเจริญเป็นกระจุกคล้ายกัลปังหาอยู่บริเวณผิวดินหรือใต้ผิวดินใกล้ ๆ กับลำต้น ภายในรากแบบกัลปังหาที่เพิ่งเกิดขึ้นใหม่ ๆ จะไม่พบสาหร่ายเลย แต่ภายในรากแบบกัลปังหาที่เจริญเต็มที่แล้วจะพบสาหร่ายสีน้ำเงินแกมเขียวเข้าไปอาศัยอยู่ด้วย ซึ่งสาหร่ายส่วนใหญ่จะอาศัยอยู่ในบริเวณสาหร่าย แต่มีสาหร่ายบางส่วนอาศัยอยู่ภายในเซลล์และระหว่างเซลล์ในชั้น cortex และ secondary cortex ภายในรากแบบกัลปังหารากแก้วว่าหมวกรากจะเปลี่ยนแปลงไปเป็น secondary cortex และปกคลุมผิวรากแบบกัลปังหาอย่างถาวร ได้ secondary cortex จะเป็นบริเวณสาหร่ายซึ่งเปลี่ยนแปลงมาจากเซลล์ในชั้น protoderm ส่วน cortex และ stele ของรากแบบกัลปังหาจะมีการเจริญเปลี่ยนแปลงเหมือนกับรากธรรมดาทั่วไป

ชื่อปริญญาบัตร : การสำรวจสาหร่ายทะเลบริเวณชายฝั่งทะเลของจังหวัดตราด

ผู้เขียน : พรรณี ภิรมย์ภักดิ์

สาขาวิชาเอก : ชีววิทยา

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : อจ. สมศักดิ์ แสนสุข

กรรมการ : อจ. ประเสริฐ เกียรติประวัติ

จุดมุ่งหมายในการศึกษาครั้งนี้เพื่อสำรวจสาหร่ายทะเลบริเวณชายฝั่งทะเลของจังหวัดตราด ในแง่สัณฐานวิทยา อนุกรมวิธานวิทยา และลักษณะที่อยู่อาศัยในธรรมชาติบางประการ โดยเริ่มศึกษาระหว่างเดือนมีนาคม 2518 ถึงเดือน มีนาคม 2519 โดยการเก็บตัวอย่างสาหร่ายทะเลจากแหล่งต่าง ๆ แล้วนำมาตรวจวิเคราะห์ด้วยกล้องจุลทรรศน์ เพื่อศึกษาค้นค้นสัณฐานวิทยา และทำการจำแนกประเภทโดยอาศัยแนวในการจัดจำแนกของ Newton, Smith และ Taylor

สาหร่ายที่สำรวจพบมี 6 Division รวม 54 Genera ไม่รวม Unidentified genera 4 Genera และ Diatom โดยพบดังนี้

Division Chlorophyta 12 genera

Division Chrysophyta 2 genera

Division Pyrrophyta 1 genus

Division Phaeophyta 10 genera

Division Rhodophyta 22 genera

Division Cyanophyta 7 genera

และพบว่าในฤดูหนาวจะพบมาก genera ที่สุด โดยพบถึง 48 genera ในฤดูร้อนพบ 32 genera และฤดูฝนพบ 37 genera สาหร่ายที่สำรวจพบส่วนใหญ่มีลักษณะสัณฐานวิทยา อนุกรมวิธานวิทยา คล้ายกับที่ Newton, Smith และ Taylor ได้ศึกษาไว้

ชื่อปริญญาโท : การศึกษาสาหร่ายทะเลทางสัณฐานวิทยา และการกระจายในบริเวณชายฝั่งทะเล จังหวัดชลบุรี

ผู้เขียน : พิศิษฐ์ แสงวงศ์

สาขาวิชาเอก : ชีววิทยา

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : อจ. สมศักดิ์ แสนสุข

กรรมการ : อจ. ประเสริฐ เกียรติประวัติ

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อสำรวจสาหร่ายทะเลบริเวณชายฝั่งทะเล จังหวัดชลบุรี ในแง่การกระจายของสาหร่ายทะเล เกี่ยวกับสภาพนิเวศวิทยาบางประการ สัณฐานวิทยา อนุกรมวิธานวิทยา และเปรียบเทียบการปรากฏของสาหร่ายทะเลในฤดูต่างกัน โดยเริ่มศึกษาตั้งแต่วันที่ ๑ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๘ ถึงวันที่ ๒๕ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๙ โดยการเก็บตัวอย่างสาหร่ายทะเลจากแหล่งต่างๆ รวม ๑๒ แหล่งมาตรวจวิเคราะห์ด้วยกล้องจุลทรรศน์ เพื่อจำแนกประเภทของสาหร่ายทะเลผลการสำรวจครั้งนี้พบสาหร่ายทะเล 60 Genera และ Diatoms โดยไม่รวม Unidentified Genera 2 Genera และจัดแยกเป็น 6 Division ดังต่อไปนี้

Division Chlorophyta	15 Genera
Division Chrysophyta	1 Genus Diatoms
Division Pyrrophyta	2 Genera
Division Cyanophyta	5 Genera
Division Phaeophyta	9 Genera
Division Rhodophyta	28 Genera
Unidentified Genera	2 Genera

และพบว่าการกระจายของสาหร่ายทะเลในแต่ละฤดูแตกต่างกันออกไป พบในฤดูหนาวมาก Genera ที่สุด โดยพบ 55 Genera ในฤดูร้อนพบ 48 Genera และในฤดูฝนพบ 44 Genera สาหร่ายทะเลที่สำรวจพบส่วนใหญ่มีลักษณะสัณฐานวิทยา และอนุกรมวิธาน คล้ายคลึงกับที่ William Randolph Taylor, Gilbert M. Smith, Lily Newton และ Sokichi Sekawa ได้ศึกษาไว้

ชื่อปริญญาบัตร : การสำรวจสาหร่ายในเขตอำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ

ผู้เขียน : มานี เตือสกุล

สาขาวิชาเอก : ชีววิทยา

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : อจ. สมศักดิ์ แสนสุข

กรรมการ : อจ. ประเสริฐ เกียรติประวัติ

จุดมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เพื่อสำรวจสาหร่ายในเขตอำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ในแง่สัณฐานวิทยา อนุกรมวิธานวิทยา นิเวศวิทยา บางประการ และเปรียบเทียบการปรากฏของสาหร่ายในฤดูต่างๆ กัน คือในฤดูฝน ฤดูร้อน ฤดูหนาว และแยกเป็น ฤดูก่อนทำนา กับระหว่างการทำนา โดยเก็บน้ำมาจากแหล่งน้ำต่างๆ ๓๐ แห่ง ในระหว่าง วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๑๙ จนถึงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๒๐ มาตรวจด้วยกล้องจุลทรรศน์และวินิจฉัยตามแบบของสมิท (Smith) และเพรสคอต (Prescott)

ผลการสำรวจครั้งนี้พบสาหร่าย 111 genera และ Diatom ที่ยังไม่ทราบ genera มี 6 Division แต่ละ Division มีจำนวนสาหร่ายดังนี้

Chlorophyta	68	genera
Euglenophyta	6	genera
Chrysophyta	6	genera และ Diatom
Pyrrophyta	5	genera
Cyanophyta	23	genera
Rhodophyta	2	genera
Uncertained group	1	genus
รวม	111	genera

สาหร่ายที่พบในฤดูร้อนรวม 72 genera ในฤดูฝน 105 genera ในฤดูหนาว 93 genera เมื่อแยกออกเป็น 2 ฤดู คือ ฤดูก่อนทำนาและระหว่างทำนาพบว่าในฤดูก่อนทำนาพบสาหร่าย 72 genera ในระหว่างการทำนาพบ 105 genera

สาหร่ายที่พบทุกชนิดไม่แตกต่างกันไปจากสาหร่ายที่เคยพบในเขตต่างๆ มีอยู่ชนิดหนึ่ง คือ *Conochaete* sp. ซึ่งเคยพบในเขตอำเภอมืองสมุทรปราการและได้พบในอำเภอบางพลีด้วย

ชื่อปริญาานิพนธ์ : การศึกษาอัตราการติดเชื้อพยาธิโดยการตรวจอุจจาระของประชาชนในแหล่งสลัมปทุมวนาราม เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร

ผู้เขียน : ยุคล ละม้ายจีน

สาขาวิชาเอก : ชีววิทยา

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ. แพทย์หญิงอุคมพร จุลฤกษ์

กรรมการ : อจ. วีระวรรณ จุลเกษม

การศึกษ้อัตราการติดเชื้อพยาธิโดยการตรวจอุจจาระของประชาชนในแหล่งสลัมปทุมวนาราม เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร จำนวน ๕๐๐ คน โดยวิธี Simple Smear และ Formalin Ether Concentration ปรากฏว่ามีประชาชนที่ตรวจพบพยาธิจำนวน ๒๖๘ คน ร้อยละ ๕๓.๖๐ พบพยาธิสำคัญคือ Ertamoeba histolytica จำนวน ๓๑ คน ร้อยละ ๖.๒๐ Giadria lamblia ๑๓ คน ร้อยละ ๒.๖๐ Hookworms ๘๘ คน ร้อยละ ๑๗.๖๐ Ascaris lumbricoides ๖๖ คน ร้อยละ ๑๓.๒๐ Trichuris trichiura ๒๕ คน ร้อยละ ๕.๘๐ และ Opisthochis viverrini ๒๕ คน ร้อยละ ๕ เมื่อจำแนกตามอายุ ผู้ที่มีช่วงอายุ ๒๐-๒๕ ปี มีอัตราการติดเชื้อสูงสุด เมื่อจำแนกตามอาชีพ อาชีพรับจ้าง พบพยาธิมากที่สุด และผู้ที่มีความรู้ระดับประถมศึกษาพบพยาธิมากกว่าผู้ที่มีความรู้ระดับอื่นๆ

ชื่อปริญญาโท : การศึกษารูปร่างลักษณะภายนอกของตัวเต็มวัย และวงจรชีวิต
ของเห็บชนิด อาร์กัส โรเบิร์ตไช

ผู้เขียน : รัตนภรณ์ ภักดีพันธุ์

สาขาวิชาเอก : ชีววิทยา

อาจารย์ที่ปรึกษา

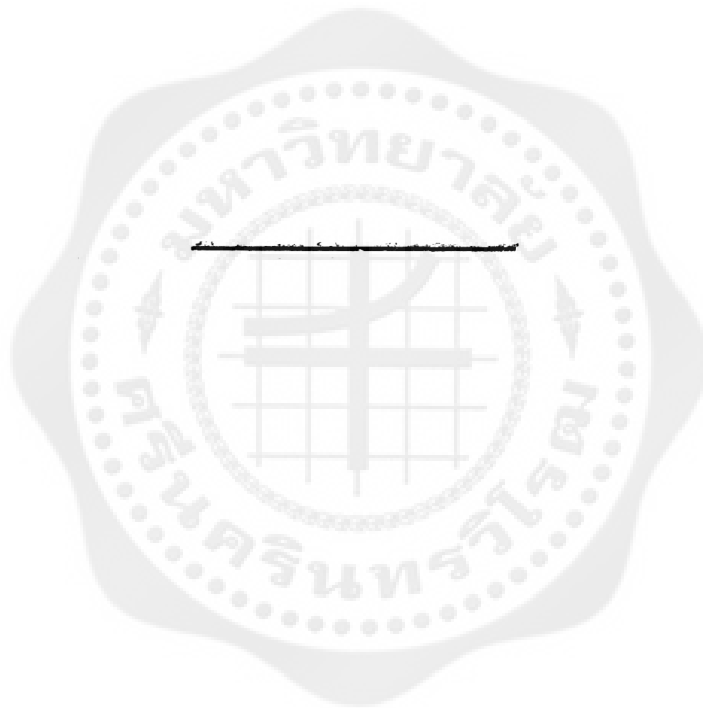
ประธาน : รศจ. ดร. สุภรณ์ โพธิ์เงิน

กรรมการ : อจ. วีรวรรณ จุลเกษม

ตัวเต็มวัยของ Argas (P.) robertsi ทั้งสองเพศมีลักษณะคล้ายกัน ยกเว้นส่วนของช่องเปิดของอวัยวะสืบพันธุ์เท่านั้นที่แตกต่างกัน A. (P.) robertsi ที่พบในประเทศไทยจะมีลักษณะแตกต่างกับ A. (P.) robertsi ที่พบในประเทศออสเตรเลียและประเทศอินโดนีเซีย คือที่ปลายเพดดิพาลัสจะมีขนสั้นๆ ขึ้นเป็นกระจุกนับได้ ๑๒ เส้น ซึ่งขนนี้จะไม่พบในเห็บจากประเทศออสเตรเลียที่ปลายขา (tarsi) มีขน ๖ เส้นส่วนของออสเตรเลียมี ๔ เส้น รูปร่างของปุ่ม (mamillae) ที่บริเวณขอบของลำตัวเป็นรูปสามเหลี่ยมและรูปกลม ส่วนเห็บจากออสเตรเลีย จะมีรูปกลมอย่างเดียว ในขณะที่เห็บจากอินโดนีเซีย มีรูปร่างไม่แน่นอน

ในการศึกษาวงจรชีวิตของ A. (P.) robertsi ที่อุณหภูมิ ๒๗-๓๒°C ความชื้นสัมพัทธ์ ๘๓-๘๑% โดยใช้นกพิราบเป็นโฮสต์ พบว่ามีวงจรชีวิตนาน ๒-๖ เดือน ระยะฟักไข่นาน ๑๑ วัน ตัวอ่อนพร้อมที่จะถูกเลือกเมื่ออายุได้ ๕.๗ วัน และถูกเลือกบนตัวโฮสต์นานประมาณ ๕.๗ วัน ตัวอ่อนจะลอกคราบเป็นตัวกลางวัยที่ ๑ ประมาณ ๕ วัน ตัวกลางวัยที่ ๑, ที่ ๒, ที่ ๓ และที่ ๔ พร้อมที่จะถูกเลือกได้เมื่ออายุประมาณ ๓, ๔, ๒ และ ๓ วันตามลำดับ ตัวกลางวัยที่ ๑ จะลอกคราบเป็นตัวกลางวัยที่ ๒, ตัวกลางวัยที่ ๒ จะลอกคราบเป็นตัวกลางวัยที่ ๓ และตัวกลางวัยที่ ๓ ลอกคราบเป็นตัวกลางวัยที่ ๔ หลังจากถูกเลือกอิมแล้วประมาณ ๘, ๑๑ และ ๑๓ วันตามลำดับ ตัว

กลางวัยที่ ๒ ส่วนใหญ่ลอกคราบเป็นตัวกลางวัยที่ ๓ (๖๗.๕๙%) บางส่วนลอกคราบเป็นตัวผู้ (๒๗.๓๑%) ส่วนน้อยลอกคราบเป็นตัวเมีย (๕.๑%) ครึ่งหนึ่งของตัวกลางวัยที่ ๓ (๕๕.๗๓%) ลอกคราบเป็นตัวเมีย บางส่วนเป็นตัวผู้ (๒๙.๕๒%) และส่วนน้อยกลายเป็นตัวกลางวัยที่ ๔ จำนวนตัวผู้ที่ได้จากการลอกคราบของตัวกลางวัยที่ ๔ มีเพียง ๖.๒๕% ในขณะที่ส่วนใหญ่ (๙๓.๗๕%) จะลอกคราบเป็นตัวเมีย (A) (P.) robertsi จากประเทศไทยไม่มีระยะตัวกลางวัยที่ ๕

ชื่อปริญาานิพนธ์ : การศึกษาชีววิทยาของตัวเต็มวัยของเห็บชนิดอาร์กัส โรเบิร์ตไซ

ผู้เขียน : สุกัญญา ชูเชิดศักดิ์

สาขาวิชาเอก : ชีววิทยา

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : รศจ. ดร. สุภรณ์ โพธิ์เงิน

กรรมการ : อจ. วีระวรรณ จุลเกษม

การศึกษาชีววิทยาของตัวเต็มวัยของเห็บ Argas (P.) robertsi ที่อุณหภูมิ 22–32 °ซ ความชื้นสัมพัทธ์ 82–91% โดยใช้นกพิราบเป็นโฮสต์ พบว่าตัวผู้และตัวเมียพร้อมที่จะดูดเลือดเมื่ออายุประมาณ 7 วัน และ 5 วันตามลำดับ ระยะดูดเลือดของตัวผู้และตัวเมีย 30 นาที และ 34 นาที โดยเฉลี่ย ตัวผู้มีน้ำหนักก่อนดูดเลือดน้อยกว่าตัวเมียและดูดเลือดเพียง $\frac{1}{3}$ – $\frac{1}{2}$ ของปริมาณเลือดที่ตัวเมียดูด ในระยะเวลา 6 เดือนตัวเมียสามารถวางไข่ได้สูงสุด 4 ชุด โดยมีระยะเวลาก่อนวางไข่ของชุดที่ 1, 2, 3 และ 4 คือ 7, 8.7, 6.1 และ 5.5 วันตามลำดับ ระยะเวลาในการวางไข่ชุดที่หนึ่ง 6.2 วัน ชุดที่สอง 6.6 วัน ชุดที่สาม 8.4 วัน และชุดที่สี่ 9 วัน จำนวนไข่ที่ตัวเมียวางในแต่ละชุดคือ ชุดที่หนึ่ง 73 ฟอง ชุดที่สอง 80 ฟอง ชุดที่สาม 126 ฟอง และชุดที่สี่ 140 ฟอง

ชื่อปริญญาโท : การสำรวจสาหร่ายในเขตอำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร

ผู้เขียน : อนันต์ ปานสุภวัชร

สาขาวิชาเอก : ชีววิทยา

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : อจ. สมศักดิ์ แสนสุข

กรรมการ : อจ. ประเสริฐ เกียรติประวัติ

จุดมุ่งหมายในการศึกษานี้ เพื่อสำรวจสาหร่ายในเขตอำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร ในแง่
สัณฐานวิทยา อนุกรมวิธานวิทยา และนิเวศวิทยาบางประการ การสำรวจเริ่มตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม
2517 ถึง วันที่ 30 มิถุนายน 2518 โดยเก็บตัวอย่างสาหร่ายจากแหล่งน้ำ 24 แหล่งมาวิเคราะห์
จัดหมวดหมู่ตามที่ Smith และ Prescott ได้ศึกษาไว้

ผลของการสำรวจพบสาหร่าย 100 genera และ Diatoms ซึ่งแยกเป็น Division ดังนี้

Division Chlorophyta	66 genera
Division Euglenophyta	5 genera
Division Pyrrophyta	4 genera
Division Chrysophyta	2 genera & Diatoms
Division Cyanophyta	22 genera
Uncertained group	1 genus

การกระจายของสาหร่ายในแต่ละฤดูมีแตกต่างกันไป กล่าวคือ ในฤดูร้อน พบ 68 genera
ฤดูฝน 100 genera และ ฤดูหนาว 176 genera

**ชื่อปริญญาบัตร : การคำนวณความร้อนจำเพาะของระบบซึ่งทราบการกระจาย
โดยวิธีฟลักชูเอชัน**

ผู้เขียน : ไกรสร คำมา

สาขาวิชาเอก : ฟิสิกส์

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ศจ. ดร. ประยงค์ พงษ์ทองเจริญ

กรรมการ : ดร. ทรงศรี วิมลวณิชย์

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายที่จะคำนวณหาความสัมพันธ์ ระหว่างความร้อนจำเพาะเมื่อ
ปริมาตรคงที่ กับฟลักชูเอชันของพลังงานตามทฤษฎีกลศาสตร์คว้นันต์ และนำความสัมพันธ์นี้มา
คำนวณหาความร้อนจำเพาะ เมื่อปริมาตรคงที่ของระบบที่ทราบการกระจาย

ระบบที่ใช้ในการคำนวณมี m ระบบ คือ

๑. ก๊าซอุดมคติแบบโบลทซ์แมน
๒. ก๊าซอุดมคติแบบโบส
๓. ก๊าซอุดมคติแบบเฟอร์มี

ผลการคำนวณปรากฏว่าความสัมพันธ์ระหว่างความร้อนจำเพาะ เมื่อปริมาตรคงที่กับฟลัก-
ชูเอชันของพลังงาน คือ

$$\langle H^2 \rangle - \langle H \rangle^2 = C_V kT^2$$

เมื่อ $\langle H^2 \rangle - \langle H \rangle^2 =$ ฟลักชูเอชันของพลังงาน

$k =$ ค่าคงที่ของโบลทซ์แมน

$T =$ อุณหภูมิของระบบ

$C_V =$ ความร้อนจำเพาะเมื่อปริมาตรคงที่

และความร้อนจำเพาะเมื่อปริมาตรคงที่คำนวณโดยวิธีฟลักชูเอชัน มีผลเท่ากับคำนวณโดยวิธีอื่นๆ

ชื่อปริญญาบัตร : การศึกษาเปรียบเทียบผลการสอนวิชาแสง ในระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับชั้นสูง โดยใช้แบบเรียน โปรแกรมกับการสอนตามปกติ

ผู้เขียน : ถุงเงิน ปานสำลี

สาขาวิชาเอก : ฟิสิกส์

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : อจ. สมศักดิ์ แสนสุข

กรรมการ : อจ. สมบูรณ์ ร่มแก้ว

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาแสง และความเปลี่ยนแปลงทัศนคติทางวิทยาศาสตร์ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับชั้นสูง โดยใช้แบบเรียนโปรแกรมกับการสอนตามปกติของอาจารย์ และเพื่อสำรวจว่านักศึกษากลุ่มทดลองมีทัศนคติต่อแบบเรียนโปรแกรมอย่างไร

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองเป็นนักศึกษาคณะศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับชั้นสูง ปีที่ ๑ ของวิทยาลัยครูนครสวรรค์ จังหวัดนครสวรรค์ จำนวน ๓๖ คน ซึ่งแยกออกเป็นกลุ่มทดลอง ๑๘ คน และกลุ่มควบคุม ๑๘ คน ให้นักศึกษาทั้งสองกลุ่มเรียนในเนื้อหาวิชาแสงเหมือนกัน เป็นเวลา ๑๒ ชั่วโมง โดยที่กลุ่มทดลองเรียนจากแบบเรียนจากแบบเรียนโปรแกรม และกลุ่มควบคุมเรียนจากการสอนตามปกติของอาจารย์

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่า นักศึกษาที่เรียนจากแบบเรียนโปรแกรมมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงกว่านักศึกษาที่เรียนจากการสอนตามปกติของอาจารย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และทัศนคติทางวิทยาศาสตร์ของนักศึกษาทั้งสองกลุ่มเปลี่ยนแปลงอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับการสำรวจทัศนคติของนักศึกษากลุ่มทดลองที่มีแบบเรียนโปรแกรมพบว่า นักศึกษามีทัศนคติที่ดีต่อแบบเรียนโปรแกรม

ชื่อปริญาานิพนธ์ : การศึกษาเปรียบเทียบผลการสอนวิทยาศาสตร์ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ เรื่องบรรยากาศ โดยใช้บทเรียนแบบ โมดูลกับการสอนปกติ

ผู้เขียน : นิยม ทองอุดม

สาขาวิชาเอก : ฟิสิกส์

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : อจ. สมศักดิ์ แสนสุข

กรรมการ : อจ. ฉวี ชัยมงคล

จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ที่เรียนโดยใช้บทเรียนแบบโมดูลกับที่เรียนจากการสอนตามปกติของครู นอกจากนี้ก็เพื่อศึกษาทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนแบบโมดูลสำหรับนักเรียนที่เรียนโดยใช้บทเรียนแบบโมดูล และเพื่อแนะนำบทเรียนแบบโมดูลให้เป็นที่รู้จักแพร่หลายยิ่งขึ้น

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลอง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ของโรงเรียนวัดเพลง ไสภณศิริราษฎร์ จังหวัดราชบุรี จำนวน ๖๐ คน แบ่งออกเป็นกลุ่มควบคุม ๓๐ คน และกลุ่มทดลอง ๓๐ คน โดยให้นักเรียนทั้งสองกลุ่มเรียนในเนื้อหาเรื่องบรรยากาศเหมือนกันเป็นเวลา ๑๐ ชั่วโมง กลุ่มทดลองเรียนโดยใช้บทเรียนแบบโมดูล กลุ่มควบคุมเรียนจากการสอนตามปกติของครู หลังจากการสอนสิ้นสุดลง ได้ทำการทดสอบเพื่อหาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ที่นักเรียนได้รับ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนโดยใช้บทเรียนแบบโมดูลสูงกว่ากลุ่มที่เรียนจากการสอนตามปกติของครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติและนักเรียนที่เรียนโดยใช้บทเรียนโมดูลมีทัศนคติในทางสนับสนุนต่อการเรียนโดยใช้บทเรียนแบบโมดูลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ชื่อปริญญาพนธ์ : การศึกษาเปรียบเทียบการสอนวิชาแม่เหล็กไฟฟ้า ๑ ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง โดยใช้บทเรียนแบบโปรแกรมกับการสอนตามปกติ

ผู้เขียน : ประสาร ไชยณรงค์
สาขาวิชาเอก : ฟิสิกส์
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : อจ. สมศักดิ์ แสนสุข
กรรมการ : อจ. สมบูรณ์ ร่วมแก้ว

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และทัศนคติทางวิทยาศาสตร์ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง โดยใช้บทเรียนแบบโปรแกรมกับการสอนตามปกติ และศึกษาทัศนคติของนักศึกษาที่มีต่อบทเรียนแบบโปรแกรมสำหรับนักศึกษาที่เรียนโดยใช้บทเรียนแบบโปรแกรม

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองกับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูงปีที่ ๑ ของวิทยาลัยครูอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี จำนวน ๖๐ คน แยกเป็นกลุ่มทดลอง ๓๐ คนและกลุ่มควบคุม ๓๐ คน โดยให้นักศึกษาทั้งสองกลุ่มเรียนวิชาแม่เหล็กไฟฟ้า ๑ (วท.พท. ๔) เหมือนกัน เรียนกลุ่มละ ๒๕ ชั่วโมง กลุ่มทดลองเรียนโดยใช้บทเรียนแบบโปรแกรม กลุ่มควบคุมเรียนจากการสอนปกติของอาจารย์

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาแม่เหล็กไฟฟ้า ๑ ของนักศึกษากลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้บทเรียนโปรแกรมสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่เรียนจากการสอนปกติ ส่วนทัศนคติทางวิทยาศาสตร์ของนักศึกษากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมไม่เปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติและนักศึกษากลุ่มทดลองที่เรียนแบบโปรแกรมมีทัศนคติในทางสนับสนุนต่อการเรียนการสอนโดยใช้บทเรียนแบบโปรแกรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ชื่อปริญญาโท : บริการต่าง ๆ และคุณลักษณะของผู้แนะแนวที่นักเรียนระดับ
ประถมศึกษาจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ต้องการ

ผู้เขียน : กาญจนา ทองอุไร

สาขาวิชาเอก : การแนะแนว

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ดร. สุธีรพันธ์ กรลักษ์ณ์

กรรมการ : อจ. พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา

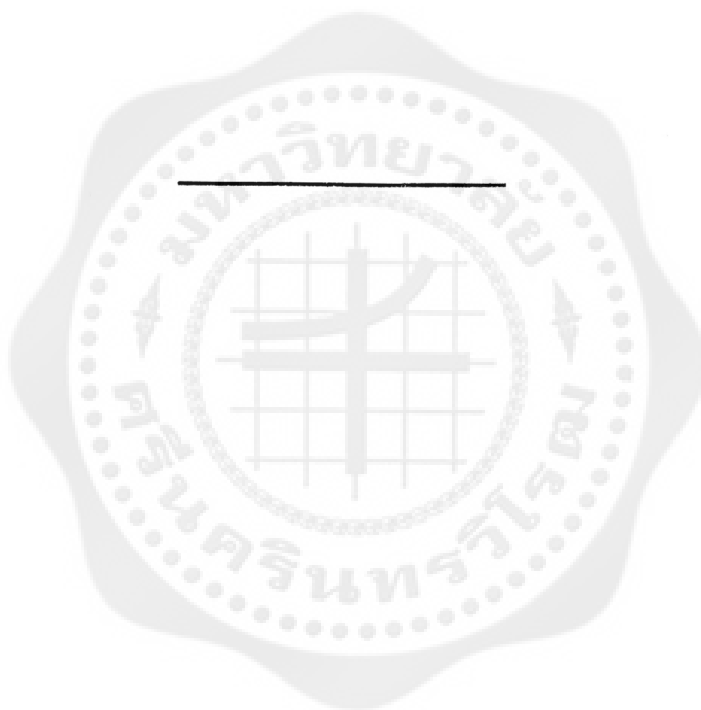
การศึกษาครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อทราบความต้องการบริการต่าง ๆ ปัญหา และความต้องการเกี่ยวกับคุณลักษณะของผู้แนะแนว ของ นักเรียนระดับประถมศึกษา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยเปรียบเทียบความแตกต่างของความต้องการบริการต่าง ๆ ปัญหา และความต้องการเกี่ยวกับคุณลักษณะของผู้แนะแนวโดยแยกตาม เพศ ชุมชน และระดับชั้น เครื่องมือในการเก็บข้อมูลเป็นแบบสอบถาม จำนวน ๘๘ ข้อ โดยการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง นักเรียนประถมศึกษา ๖๔๕ คน ใน ๒๔ โรงเรียน ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ สถิติที่ใช้ คือ การหาค่าคะแนนเฉลี่ยและ t-test

ผลจากการศึกษาสรุปได้ว่า บริการที่นักเรียนต้องการให้โรงเรียนจัดขึ้นมากที่สุด คือ บริการห้องสมุด ปัญหาที่นักเรียนประสบมากที่สุด คือ ปัญหาการเรียนและ คุณลักษณะของผู้แนะแนวที่นักเรียนต้องการมากที่สุด คือ คุณลักษณะด้านความรู้

เมื่อเปรียบเทียบตามตัวแปรอิสระ คือ เพศ พบว่านักเรียนหญิงมีความต้องการเกี่ยวกับบริการข่าวสาร บริการโรงอาหาร บริการให้คำปรึกษา และบริการสอนพิเศษ มากกว่านักเรียนชาย นักเรียนชายมีปัญหาด้านสังคมและการปรับตัวมากกว่านักเรียนหญิง และนักเรียนหญิงต้องการคุณลักษณะของผู้แนะแนวด้านความรู้มากกว่านักเรียนชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เมื่อเปรียบเทียบตามตัวแปรอิสระ คือ ชุมชน พบว่านักเรียนในเขตเทศบาลต้องการบริการโรงอาหารและบริการสอนพิเศษ มากกว่านักเรียนนอกเขตเทศบาล แต่นักเรียนนอกเขตเทศบาลประสบปัญหาด้านสุขภาพมากกว่านักเรียนในเขตเทศบาลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เมื่อเปรียบเทียบตามตัวแปรอิสระ คือ ระดับชั้น พบว่านักเรียนประถมศึกษาตอนต้นต้องการบริการทุกๆ บริการ มากกว่านักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย และนักเรียนประถมต้นมีปัญหาด้านครอบครัวและการเงิน มากกว่านักเรียนประถมปลาย นักเรียนประถมปลายมีปัญหาด้านสังคมและการปรับตน มากกว่านักเรียนประถมต้น และนักเรียนประถมต้นต้องการคุณลักษณะของผู้แนะแนวด้านลักษณะท่าทางมากกว่านักเรียนประถมปลาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ชื่อปริญาานิพนธ์ : การศึกษา ทศนคติ แบบ ประชาธิปไตย ของ นักเรียน อาชีวศึกษา
ระดับ ม.ศ. ๖ เขตศึกษา ๒

ผู้เขียน : โกศล ธรรมชาติ

สาขาวิชาเอก : การแนะแนว

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ. สมกวร อภัยพันธ์

กรรมการ : อจ. อังคณา สายยศ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีความมุ่งหมายที่จะเปรียบเทียบทัศนคติแบบประชาธิปไตยของนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก แบบลงโทษ และแบบคาดหวังเอากับเด็ก ศึกษาความสัมพันธ์ของการอบรมเลี้ยงดูทั้ง ๓ แบบ กับทัศนคติแบบประชาธิปไตย และเปรียบเทียบทัศนคติแบบประชาธิปไตยของนักเรียนที่นับถือศาสนาพุทธ กับนักเรียนที่นับถือศาสนาอิสลาม กลุ่มตัวอย่างได้แก่นักเรียนโรงเรียนอาชีวศึกษา ชั้น ม.ศ. ๖ ในจังหวัดปัตตานี ยะลา นราธิวาส และสตูล ปีการศึกษา ๒๕๑๘ จำนวน ๒๒๗ คน เป็นนักเรียนพุทธ ๑๖๙ คน อิสลาม ๕๘ คน เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลคือ แบบสอบถามวัดการอบรมเลี้ยงดู และแบบสอบถามวัดทัศนคติแบบประชาธิปไตย ผลการศึกษาค้นคว้า

๑. ทัศนคติแบบประชาธิปไตยด้านสามัคคีธรรมและด้านปัญญาธรรม ของนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก และแบบคาดหวังเอากับเด็ก แตกต่างจากนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ แต่นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก กับแบบคาดหวังเอากับเด็ก มีทัศนคติแบบประชาธิปไตยทั้งสองด้านไม่แตกต่างกัน และนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูทั้ง ๓ แบบ มีทัศนคติแบบประชาธิปไตยด้านคารวะธรรมไม่แตกต่างกัน

๒. การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก มีความสัมพันธ์กับทัศนคติแบบประชาธิปไตยด้านสามัคคีธรรม และด้านคารวะธรรม อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติแบบ

ประชาธิปไตยด้านปัญญาธรรม การอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติแบบประชาธิปไตยทั้ง ๓ ด้าน และการอบรมเลี้ยงดูแบบคาดหวังเอากับเด็กมีความสัมพันธ์ทางลบกับทัศนคติแบบประชาธิปไตยด้านสามัคคีธรรม แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติแบบประชาธิปไตย ด้านปัญญาธรรมและด้านคารวธรรม

๓. นักเรียนที่นับถือศาสนาพุทธกับนักเรียนที่นับถือศาสนาอิสลามมีทัศนคติแบบประชาธิปไตยด้านสามัคคีธรรม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ และมีทัศนคติแบบประชาธิปไตยด้านคารวธรรม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ แต่มีทัศนคติแบบประชาธิปไตยด้านปัญญาธรรมไม่แตกต่างกัน

ชื่อปริญาานิพนธ์ : การศึกษาปัญหาในการจัดบริการแนะแนวของโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร

ผู้เขียน : จรัส สุขก้องวารี

สาขาวิชาเอก : การแนะแนว

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ.ดร. สุธีรพันธ์ กรลักษ์ณ์

กรรมการ : อจ. คมเพชร จิตรศุภกุล

การวิจัยครั้งนี้มุ่งที่จะศึกษาปัญหาของครูแนะแนว และทราบความคิดเห็นของนักเรียนครู และผู้บริหารโรงเรียน เกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนว กลุ่มตัวอย่างเป็นครูแนะแนว ๓๕ คน นักเรียน ๕๑๗ คน ครู ๑๖๓ คน และผู้บริหารโรงเรียน ๔๘ คน ซึ่งสุ่มมาจากโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานครจำนวน ๑๔ โรงเรียน รวบรวมข้อมูลกระทำโดยใช้แบบสอบถาม สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูลคือ การหาค่าอัตราส่วนร้อยละ ค่าคะแนนเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยโดยใช้ t-test

ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาเด่น ๆ ของครูแนะแนวคือ จำนวนครูแนะแนวมีน้อยเกินไป เจ้าหน้าที่ของแผนกแนะแนวไม่มี เช่น เสมียนพิมพ์ดีด วัสดุเครื่องใช้ในงานแนะแนวมีไม่พอ คณะครูไม่มีเวลาช่วยงานแนะแนว นักเรียนมักจะทำปัญหาด้วยตนเอง การติดตามผลไม่ได้รับความร่วมมือจากนักเรียน ผู้ปกครองนักเรียนส่วนมากมีฐานะยากจน ไม่มีเวลาดูแลบุตรหลานของตน และไม่เข้าใจระดับสติปัญญา ความสามารถ ความสนใจ และความถนัดของบุตรหลานของตน นอกจากนี้ผลการวิจัยพบว่า ครูแนะแนวที่ได้รับการศึกษาอบรมมาอย่างดี มีประสบการณ์ในการทำงานด้าน การแนะแนวมากกว่า และมีประสบการณ์ในการสอนมากกว่า จะพบปัญหาน้อยกว่าครูแนะแนวที่ได้รับการศึกษาอบรมมาน้อย มีประสบการณ์ในการทำงานด้าน การแนะแนวน้อย และมีประสบการณ์ในการสอนน้อย ตามลำดับ

ในต้นความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดบริหารแนะแนวสรุปได้ว่า จำนวนครูแนะแนวมีไม่เพียงพอ แผนกแนะแนวควรมีห้องโดยเฉพาะ ครูแนะแนวควรจะศึกษามาทางด้านการแนะแนวโดยตรง เป็นผู้ที่มีประสบการณ์ในการสอน เป็นผู้ที่มีความสามารถหลายด้าน และมีเวลาให้นักเรียนพบปะอย่างพอเพียง บริการแนะแนวเป็นสิ่งที่ประโยชน์ การจัดบริการแนะแนวมีส่วนกระตุ้นให้นักเรียนสนใจในการเรียน ทำให้นักเรียนมีความรู้กว้างขวางขึ้นเกี่ยวกับการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ ระเบียบสะสมเป็นเครื่องมือสำคัญในการศึกษาเด็ก บริการแนะแนวจัดเพื่อให้นักเรียนทุกคนและจะสำเร็จลงได้ด้วยความร่วมมือของบุคลากรทุกฝ่าย และควรจัดการอบรมครูแนะแนวและคณะครูเพื่อให้มีความรู้ด้านการแนะแนวมากยิ่งขึ้น

ชื่อปริญญาโท : การศึกษาคูณลักษณะของนักแนะแนว ตามความคาดหวังของ
ผู้บริหาร อาจารย์และนักศึกษา

ผู้เขียน : จัรัส ท้วงสุวรรณ

สาขาวิชาเอก : การแนะแนว

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ.ดร. วชิรญา บัวศรี

กรรมการ : อจ.สุนันท์ ศัลโกสุม

วัตถุประสงค์ของการศึกษาคูณลักษณะของนักแนะแนวตามความคาดหวัง
ของผู้บริหาร อาจารย์และนักศึกษา ในวิทยาลัยครูส่วนกลางของประเทศไทย กลุ่มตัวอย่างประกอบ
ด้วย ผู้บริหาร อาจารย์และนักศึกษา จำนวน ๔๘๕ คน จากวิทยาลัยครูส่วนกลาง ๖ วิทยาลัย
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามจำนวน ๖๐ ข้อ เกี่ยวกับคุณลักษณะ ๒ ด้าน คือ ด้าน
มนุษยสัมพันธ์ ด้านความเป็นผู้นำ ด้านประสบการณ์ในการสอนการแนะแนวและการดำเนินชีวิต
ด้านบุคลิกภาพ ด้านความรู้เกี่ยวกับการสอนและการแนะแนว ด้านคุณธรรมและความประพฤติ
ด้านทักษะในการแนะแนว ผลการวิจัยพบว่า คุณลักษณะที่ผู้บริหาร อาจารย์และนักศึกษา มีความ
ต้องการสอดคล้องกันซึ่งถือเป็นคุณลักษณะของนักแนะแนวที่ดีคือ (๑) มีความจริงใจในการช่วยเหลือ
ผู้อื่น (๒) มีความมั่นคงทางอารมณ์ (๓) มีความสุขุม รอบคอบ (๔) มีความสุภาพ อ่อนโยน
(๕) ยึดมั่นในจรรยาบรรณของนักแนะแนว (๖) รักษาความลับและไว้ใจได้ (๗) มีความสามารถ
ในการตัดสินใจในการทำงาน (๘) มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ (๙) มีความสามารถในการวินิจฉัย
ข้อเท็จจริง (๑๐) เคยทำหน้าที่อาจารย์ฝ่ายปกครองหรืออาจารย์ที่ปรึกษามาแล้ว (๑๑) มีทักษะ
ในการถาม การฟัง การพูด (๑๒) มีทักษะในการแก้ไขปัญหา (๑๓) รู้กลวิธีของการแนะแนว
(๑๔) มีความรู้จิตวิทยาพัฒนาการและจิตวิทยาการศึกษา

เมื่อเปรียบเทียบคุณลักษณะของนักแนะแนวตามความคาดหวังของอาจารย์ ปรากฏว่าอาจารย์ที่มีวุฒิปริญญาตรี มีความต้องการนักแนะแนวที่มีความสุขุมรอบคอบ มีความสามารถในการกระตุ้นและนำผู้อื่น มีทักษะในการแก้ไขปัญหา มากกว่าอาจารย์ที่มีวุฒิสองปริญญาตรี ขณะที่อาจารย์ที่มีวุฒิสองปริญญาตรี มีความต้องการนักแนะแนวที่มีความยุติธรรม มีทักษะในการรวบรวมข้อมูล เพื่อนำมาวิเคราะห์และสังเคราะห์ปัญหา มากกว่าอาจารย์ที่มีวุฒิปริญญาตรี

เมื่อเปรียบเทียบคุณลักษณะของนักแนะแนวตามความคาดหวังของผู้บริหาร อาจารย์และนักศึกษาปรากฏว่า นักศึกษามีความต้องการนักแนะแนวที่แต่งกายเหมาะสม มีทักษะในการใช้เครื่องมือในการแนะแนว ทักษะในการค้นคว้าวิจัย รู้รายละเอียดเกี่ยวกับอาชีพ การศึกษาต่อ ระบบการเรียนการสอน และมีประสบการณ์ในการสอนการแนะแนวและการดำเนินชีวิตมากกว่าอาจารย์ ขณะที่อาจารย์ต้องการนักแนะแนวที่มีความมั่นคงทางอารมณ์ มีทักษะในการแก้ไขปัญหา มากกว่านักศึกษา

อาจารย์มีความต้องการนักแนะแนวที่มีความสามารถชี้แจงให้คนอื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนปรารถนา มีทักษะในการแก้ไขปัญหา มีความรู้เกี่ยวกับภาวะเศรษฐกิจสังคมและเหตุการณ์ปัจจุบันมากกว่าผู้บริหาร

ชื่อปริญาณานิพนธ์ : การศึกษา ทักษะคิดของเด็กวัยรุ่นที่ติดยาเสพติด ที่มีต่อการ อบรม
เลี้ยงดูของบิดามารดา

ผู้เขียน : จิตรา ฝ้า์ทรัพย์

สาขาวิชาเอก : การแนะแนว

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ดร. สวนา พรพัฒน์กุล

กรรมการ : อจ. สุนันท์ ศลโกสุม

กรรมการ : อจ. คมเพชร จิตรศุภกุล

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย ๓ ประการคือ ประการแรกเพื่อเปรียบเทียบแบบแผนการ
อบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย แบบเข้มงวด และแบบปล่อยปละละเลย ของบิดามารดาที่มีต่อเด็ก
วัยรุ่นที่ติดยาเสพติดที่บิดามารดามีสภาพเศรษฐกิจ การศึกษา สถานภาพสมรส และอาชีพต่างกัน
ประการที่สอง เพื่อเปรียบเทียบทักษะคิดของเด็กวัยรุ่นที่ติดยาเสพติดที่มีต่อแบบแผนการอบรมเลี้ยงดู
ของบิดามารดาที่มีความแตกต่างกันในด้านสภาพทางเศรษฐกิจ การศึกษาสถานภาพการสมรส และ
อาชีพประการสุดท้าย เพื่อเปรียบเทียบทักษะคิดของเด็กวัยรุ่นที่ติดยาเสพติดที่มีต่อแบบแผนการอบรม
เลี้ยงดูของบิดามารดา เมื่อเด็กมีความแตกต่างกันในด้านการศึกษาและอายุ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็น
เด็กวัยรุ่นเพศชายที่ติดยาเสพติด ที่มีอายุระหว่าง ๑๕-๒๔ ปี จำนวน ๑๐๐ คน จากโรงพยาบาล
พระมงกุฎเกล้า กรุงเทพมหานคร โรงพยาบาลตำรวจ กรุงเทพมหานคร และโรงพยาบาลธัญญารักษ์
ปทุมธานี การทดสอบใช้แบบสอบถามทักษะคิดที่มีต่อการอบรมเลี้ยงดู ๓ แบบ สำหรับสถิติที่ใช้ใน
การวิเคราะห์คือ x^2 ค่า t-test และค่า F-test

ผลการศึกษาปรากฏว่า บิดามารดาที่มีสภาพเศรษฐกิจ การศึกษา สถานภาพการสมรสและ
อาชีพต่างกัน จะให้การอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ส่วนทัศนคติของเด็กรุ่นที่ติดยาเสพติด ปรากฏว่า เด็กรุ่นที่ติดยาเสพติดที่บิดามารดามีความแตกต่างกันตามสภาพเศรษฐกิจ การศึกษา สถานภาพการสมรส และอาชีพ จะมีทัศนคติแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ยกเว้นกลุ่มที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยที่มีบิดามารดามีสภาพเศรษฐกิจต่างกัน จะมีทัศนคติต่อการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ กล่าวคือ กลุ่มที่มีรายได้สูงจะมีทัศนคติสูงกว่ากลุ่มที่มีรายได้ต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ กลุ่มที่มีรายได้ปานกลาง จะมีทัศนคติ ไม่แตกต่างจากกลุ่มที่มีรายได้ต่ำ กลุ่มที่มีรายได้สูง และรายได้ปานกลาง มีทัศนคติไม่แตกต่างกัน

ในด้านทัศนคติ เด็กรุ่นที่ติดยาเสพติดที่มีการศึกษา และอายุต่างกัน จะมีทัศนคติต่อการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ชื่อปริญญาโท : ความสัมพันธ์ ระหว่าง ความขัดแย้ง ของเด็กวัยรุ่น กับพ่อแม่ และ ลักษณะความเป็นผู้นำ

ผู้เขียน : นพรัตน์ สมประสงค์

สาขาวิชาเอก : การแนะแนว

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ. ดร. ปรีชา ธรรมา

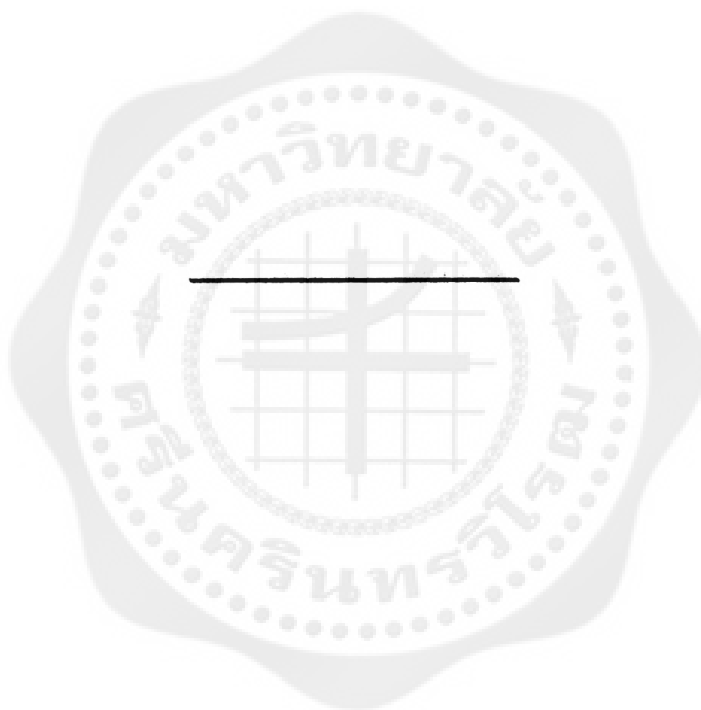
กรรมการ : ผศจ. ภัทรา สุคนธ์ทรัพย์

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษา ลักษณะ ความขัดแย้ง ระหว่างวัยรุ่น กับพ่อแม่ และ เปรียบเทียบความแตกต่างของความขัดแย้ง โดยจำแนกกลุ่มตัวอย่างตาม เพศ อายุ ภูมิลำเนา จำนวนบุตรในครอบครัว อายุของพ่อแม่ และสถานภาพทางเศรษฐกิจ—สังคมของพ่อแม่ นอกจากนี้ ยังมุ่งศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความขัดแย้งของวัยรุ่นกับพ่อแม่ และลักษณะความเป็นผู้นำ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนวัยรุ่นที่กำลังศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลและวิทยาลัยครู ในกรุงเทพมหานครและ จังหวัดลำปาง ปีการศึกษา ๒๕๑๗ จำนวน ๔๗๓ คน

ผลการศึกษาพบว่า วัยรุ่นมีความขัดแย้งกับพ่อแม่มากในเรื่องที่พ่อแม่ชอบยกเอาพี่น้องหรือ เพื่อนบ้านขึ้นมาเป็นตัวอย่าง เข้มงวดในเรื่องการคบเพื่อนและเพื่อนต่างเพศ จู้เรื่องการเรียน การออกนอกบ้าน การกลับบ้าน ความสะอาด การใช้จ่ายเงิน ชอบให้ลูกปฏิบัติตามความต้องการของตนทุกอย่าง พ่อแม่หัวเก่าไม่เข้าใจความต้องการของวัยรุ่นในปัจจุบัน ชอบย้าให้ลูกทำดี และลงโทษ ลูกอย่างรุนแรงเมื่อมีอารมณ์โกรธ วัยรุ่นมีความขัดแย้งกับพ่อแม่ น้อยในเรื่องที่ พ่อแม่มีเรื่องตกเตียง ทะเลาะกับเพื่อนบ้าน ชอบกำหนดเวลาให้ลูกทำกิจกรรมต่าง ๆ จู้เกี่ยวกับทรงผม การแต่งกาย เกี่ยวเชิญให้ไปทำบุญ แสดงความลำเอียงต่อลูก ให้เงินใช้ไม่เพียงพอ ต้องการให้ประกอบอาชีพ ตามที่พ่อแม่เลือกให้ นอกจากนี้ยังพบอีกว่าวัยรุ่นมีความขัดแย้งกับแม่มากกว่ากับพ่อ

ความแตกต่างของความขัดแย้งระหว่างวัยรุ่นกับพ่อแม่ เมื่อเปรียบเทียบกันโดยจำแนกกลุ่มตัวอย่างตาม ภูมิภาค อาชีพของพ่อแม่ และสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมของพ่อแม่ พบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อจำแนกกลุ่มตัวอย่างตามเพศ วัย และจำนวนบุตรในครอบครัว

ความสัมพันธ์ระหว่างความขัดแย้งของวัยรุ่นกับพ่อแม่ และลักษณะความเป็นผู้นำ มีความสัมพันธ์กันอย่างไรไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของลักษณะความเป็นผู้นำระหว่างกลุ่มที่มีความขัดแย้งสูง กับกลุ่มที่มีความขัดแย้งต่ำ ปรากฏว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ชื่อปริญาานิพนธ์ : ความสัมพันธ์ระหว่างความขัดแย้งของวัยรุ่นกับพ่อแม่ และการ
อบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่

ผู้เขียน : นรา สมประสงค์

สาขาวิชาเอก : การแนะแนว

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ. ดร. ปรีชา ธรรมมา

กรรมการ : ผศจ. ภัทรา สุคนธ์ทรัพย์

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีความมุ่งหมายที่สำคัญ คือ (๑) เพื่อศึกษาลักษณะความขัดแย้งของวัยรุ่นกับพ่อแม่ (๒) เพื่อศึกษาความแตกต่างของความขัดแย้งของวัยรุ่นกับพ่อแม่ โดยจำแนกตามเพศวัย ถิ่นที่อยู่, สถานภาพการสมรสของพ่อแม่ สถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมของพ่อแม่ และลำดับที่เกิด (๓) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความขัดแย้งของวัยรุ่นกับพ่อแม่ และการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนวัยรุ่นที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนและวิทยาลัยครู ปีการศึกษา ๒๕๑๘ ในกรุงเทพมหานครและจังหวัดนครราชสีมา จำนวน ๔๓๓ คน เป็นชาย ๒๑๒ คน หญิง ๒๒๑ คน เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า ซึ่งแบ่งเป็น ๒ ตอนคือ แบบสอบถามความขัดแย้งของวัยรุ่นกับพ่อแม่ และแบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่

ผลการศึกษาพบว่า วัยรุ่นเกิดความรู้สึกขัดแย้งกับพ่อแม่มากที่สุดในเรื่องเกี่ยวกับการที่พ่อแม่ชอบยกเอาพี่น้องหรือเพื่อนบ้านขึ้นมาเป็นตัวอย่าง ย้ำให้เอาอย่างคนที่ประสบความสำเร็จในการเรียน ชอบให้ลูกอยู่บ้านไม่ค่อยอนุญาตให้ไปไหน ให้ลูกทำตามความต้องการ การและคำแนะนำของตน จู้เรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ เมื่อเกิดโมโหหลงโทษอย่างรุนแรง หัวเก่าไม่เข้าใจความต้องการของเด็กในปัจจุบัน ไม่ค่อยอนุญาตให้ซื้อของที่อยากได้และพอที่จะซื้อได้ วัยรุ่นเกิดความรู้สึกขัดแย้งกับพ่อแม่

แม่น้อยในเรื่องที่พ่อแม่ จู้จู้ป่นว่าเรื่องการสูบบุหรี่ การไปทำบุญ การแต่งกาย การวางตนกับเพื่อนต่างเพศ การรับประทานอาหาร การกังวลเกี่ยวกับสุขภาพของลูกจนเกินไป และการที่พ่อแม่ก็มีเรื่องทะเลาะถกเถียงกับเพื่อนบ้าน

วัยรุ่นตอนปลายมีความขัดแย้งกับพ่อแม่มากกว่าวัยรุ่นตอนต้น วัยรุ่นที่อยู่ในสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมปานกลางมีความขัดแย้งกับ พ่อแม่มากกว่าวัยรุ่นที่อยู่ในสถาน ภาพเศรษฐกิจสังคมต่ำ วัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง มีความขัดแย้งกับพ่อแม่มากกว่าวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยและแบบให้ความคุ้มครองจนเกินไป วัยรุ่นในทุกสถาน ภาพทางเศรษฐกิจสังคมได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมากกว่าแบบทอดทิ้งและแบบให้ความคุ้มครองจนเกินไป และวัยรุ่นมีความขัดแย้งกับแม่มากกว่ากับพ่อ

ในด้านความสัมพันธ์ระหว่างความขัดแย้งของวัยรุ่นกับพ่อแม่และการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้งมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความขัดแย้งของวัยรุ่นกับพ่อแม่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย และแบบให้ความคุ้มครองจนเกินไปมีความสัมพันธ์กับความขัดแย้งของวัยรุ่นกับพ่อแม่ อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ชื่อปริญญาโท : **ปัญหาในการให้ และการรับบริการให้คำปรึกษา ในระดับมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร**

ผู้เขียน : นารี แซ่ลี้
สาขาวิชาเอก : การแนะแนว
อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ.ดร. สุธีรพันธุ์ กรลักษ์ณ์
กรรมการ : อจ.พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อ สํารวจและเปรียบเทียบปัญหาในการให้ และการรับบริการให้คำปรึกษาระหว่างมหาวิทยาลัยรามคำแหง มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ ผู้ให้คำปรึกษาจำนวน ๑๔ คน และนิสิต นักศึกษาจำนวน ๖๖๕ คน โดยใช้แบบสัมภาษณ์ และแบบสอบถาม

ผลจากการศึกษาพบว่า

๑. ผู้ให้คำปรึกษาของปทุมวัน ประสบปัญหาในการให้บริการให้คำปรึกษามากกว่าผู้ให้คำปรึกษาของรามคำแหง และธรรมศาสตร์

๒. ผู้ให้คำปรึกษาของธรรมศาสตร์ ประสบปัญหาในการให้บริการให้คำปรึกษามากกว่าผู้ให้คำปรึกษาของรามคำแหง

๓. ความคิดเห็นของผู้ให้คำปรึกษาที่มีต่อบริการให้คำปรึกษา เมื่อเปรียบเทียบระหว่างมหาวิทยาลัยแล้ว ไม่แตกต่างกัน

๔. เมื่อเปรียบเทียบระหว่างมหาวิทยาลัย นิสิต นักศึกษา ประสบปัญหาเกี่ยวกับห้องให้คำปรึกษา และผู้ให้คำปรึกษา แตกต่างกัน

๕. นักศึกษารามคำแหง ที่เคยรับ และไม่เคยรับบริการให้คำปรึกษา มีความคิดเห็นเกี่ยวกับบริการนี้ดีกว่านักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และนิสิตปทุมวัน

๖. นิสิต นักศึกษาทั้ง ๓ มหาวิทยาลัย ได้คาดหว้งปัญหาเกี่ยวกับห้องให้คำปรึกษา และผู้ให้คำปรึกษา ไม่แตกต่างกัน

ชื่อปริญญาานิพนธ์ : การศึกษาปัญหาทางสังคม ของเด็กวัยรุ่นตอนต้น ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในภาคกลาง

ผู้เขียน : นิภา พงศ์วิรัตน์

สาขาวิชาเอก : การแนะแนว

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ.ดร.วชิรญา บัวศรี

กรรมการ : อจ.สุนันท์ ศลโกสุม

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาปัญหาทางสังคมของเด็กวัยรุ่นตอนต้นในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในภาคกลาง ในด้านเศรษฐกิจ และการศึกษาตำานการเมือง ศาสนา และวัฒนธรรม ด้านสัมพันธ์ภาพกับบุคคลในครอบครัว ด้านสัมพันธ์ภาพกับบุคคลภายนอก ตามตัวแปร สถานที่ตั้งของโรงเรียน เพศ ความรู้สึกต่อครอบครัว และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

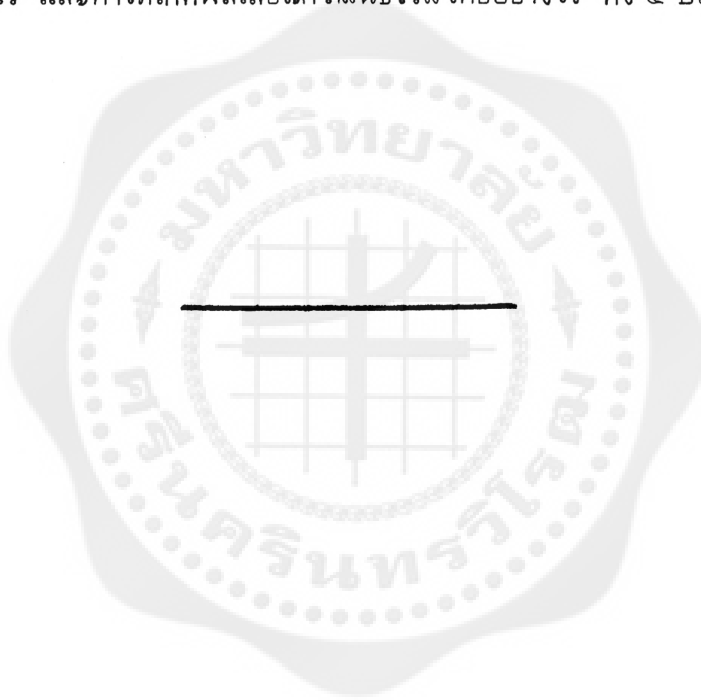
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นเด็กนักเรียนชาย และหญิง อายุ ๑๓-๑๖ ปีจำนวน ๓๖๑ คน ที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑-๓ ตามหลักสูตร พ.ศ. ๒๕๐๓ ในปีการศึกษา ๒๕๑๕ ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จำนวน ๘ โรงเรียน ในกรุงเทพมหานคร และจังหวัดต่าง ๆ ในภาคกลาง

ผลการวิจัยพบว่า เด็กวัยรุ่นตอนต้นมีปัญหาด้านกรการเมือง ศาสนาและวัฒนธรรมมากเป็นอันดับ ๑ ด้านสัมพันธ์ภาพกับบุคคลภายนอกมาเป็นอันดับ ๒ ด้านสัมพันธ์ภาพกับบุคคลในครอบครัวเป็นอันดับ ๓ ด้านเศรษฐกิจและการศึกษาเป็นอันดับสุดท้าย

จากผลการวิเคราะห์ความแตกต่างตามตัวแปร โดยใช้ t-test พบว่า เด็กวัยรุ่นตอนต้นในต่างจังหวัดมีปัญหาทางสังคมมากกว่าเด็กวัยรุ่นตอนต้นในกรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เด็กวัยรุ่นตอนต้นชายและหญิงมีปัญหาทางสังคมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ยกเว้น ปัญหาทางสังคมด้านสัมพันธ์ภาพกับบุคคลในครอบครัว เด็กวัยรุ่นตอนต้นหญิงมีปัญหามากกว่าเด็กวัยรุ่น

ตอนต้นชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เด็กวัยรุ่นตอนต้นที่รู้สึกว่าการครอบครัวยังไม่สงบสุข มีปัญหาทางสังคมมากกว่าเด็กวัยรุ่นตอนต้นที่รู้สึกว่าการครอบครัวยังสงบสุข อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เด็กวัยรุ่นตอนต้นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีปัญหาทางสังคมน้อยกว่าเด็กวัยรุ่นตอนต้นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากรายละเอียดของปัญหาในแบบสอบถามทั้งหมด ๖๐ ปัญหา พบว่าข้อปัญหาที่เด่นที่สุดคือ ไม่ชอบทำตามความคิดเห็นของผู้ใหญ่ เพราะผู้ใหญ่ไม่ฟังความคิดเห็นของเด็ก ไม่กล้าแสดงออก เพราะขาดประสบการณ์ อยากให้วัฒนธรรมไทยคงอยู่ แต่ไม่รู้ว่าจะต้องทำอะไร ไม่ทราบว่าจะวัฒนธรรมตะวันตกคืออะไร และทำให้เกิดผลเสียแก่วัฒนธรรมไทยอย่างไร ทั้ง ๔ ปัญหานี้จัดอยู่ในเกณฑ์ที่เป็นปัญหามาก

ชื่อปริญญาานิพนธ์ : การศึกษาเปรียบเทียบคุณลักษณะของผู้ให้คำปรึกษาในความคาดหวังของผู้รับคำปรึกษาและผู้ให้คำปรึกษา

ผู้เขียน : นิภา อัครถาวร

สาขาวิชาเอก : การแนะแนว

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ.ดร. สุธีรพันธ์ กรลักษ์ณ์

กรรมการ : อจ. คมเพชร จัตุรัสกุล

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเปรียบเทียบความคาดหวัง ระหว่างกลุ่มผู้ให้คำปรึกษา และกลุ่มผู้รับคำปรึกษา ที่มีต่อคุณลักษณะของผู้ให้คำปรึกษา ว่าคาดหวังผู้ให้คำปรึกษาที่มีคุณลักษณะอย่างใดมากที่สุด คือในด้านทัศนคติ บุคลิก การแสดงออก และความรู้ ในสถานการณ์ปัญหา ๘ หมวด คือ

- ปัญหาสุขภาพ
- ปัญหาทางเศรษฐกิจ
- ปัญหาการปรับปรุงตัว
- ปัญหาทางบุคลิกภาพ
- ปัญหาทางครอบครัว
- ปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างเพศ
- ปัญหาเรื่องเพศ
- ปัญหาทางศาสนา
- ปัญหาทางอาชีพ

โดยอาศัย The Mooney problems check lists (Gordon and Mooney, 1950) สำหรับสร้างแบบสอบถาม

กลุ่มตัวอย่างได้จาก นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนมัธยมแบบประสม ๕ แห่ง จำนวน ๕๐๐ คน และผู้ให้คำปรึกษา ซึ่งสำเร็จปริญญาโทสาขาการแนะแนว จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำนวน ๕๐ คน สถิติที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ T-score และ Analysis of Variation

การวิจัยปรากฏผลดังนี้

— ทั้งกลุ่มผู้ให้คำปรึกษาและกลุ่มผู้รับคำปรึกษา มีความคาดหวังด้านทัศนคติสูงสุด โดยกลุ่มผู้ให้คำปรึกษา ให้ความคาดหวังด้านความรู้ การแสดงออก และบุคลิกทรงลงไปตามลำดับ ขณะที่กลุ่มผู้รับคำปรึกษา ให้ความคาดหวังด้านการแสดงออก บุคลิก และความรู้ รองลงไปตามลำดับ

— กลุ่มผู้ให้คำปรึกษาชาย ให้ความคาดหวังด้านการแสดงออกสูง ขณะที่กลุ่มผู้ให้คำปรึกษาหญิง ให้ความคาดหวังด้าน บุคลิก และความรู้สูง

-- กลุ่มผู้รับคำปรึกษาชาย ให้ความคาดหวังด้านการแสดงออก และความรู้สูง ขณะที่กลุ่มผู้รับคำปรึกษาหญิง ให้ความคาดหวังด้านบุคลิกสูง

ชื่อปริญาานิพนธ์ : การศึกษามโนภาพแห่งตน และความคาดหวังแห่งตนของผู้ใหญ่
ที่เรียนสำเร็จหลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จ ในเขต
การศึกษา ๓

ผู้เขียน : ประเทือง แดงงาม
สาขาวิชาเอก : การแนะแนว
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : ผศจ. ดร. นवलเพ็ญ วิเชียรโชติ
กรรมการ : อจ. สมประสงค์ วิทย์เกียรติ
กรรมการ : อจ. कमเพชร ฉัตรศุภกุล

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายสำคัญคือ เพื่อประเมิน ประสิทธิภาพ และประสิทธิผล ของ
หลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จ ที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงทัศนคติต่อตนเอง ของผู้ใหญ่ที่เรียน
สำเร็จหลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จ โดยใช้เกณฑ์การวัดมโนภาพแห่งตน และความคาด
หวังแห่งตน เปรียบเทียบระหว่างผู้ที่เรียนและผู้ที่ไม่เรียนการศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จ โดยจำแนก
ตามตัวแปรเพศ พื้นฐานการศึกษาและสถานภาพสมรส

กลุ่มตัวอย่างที่นำมาศึกษา คือผู้ใหญ่ที่เรียนสำเร็จหลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จ
ปีการศึกษา ๒๕๑๙ เพศชาย และเพศหญิง จำนวน ๖๐ คน และผู้ใหญ่ที่ไม่ได้เรียนหลักสูตรการ
ศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จ เพศชาย และเพศหญิง จำนวน ๖๐ คน ซึ่งอยู่ในเขตการศึกษา ๓ ผู้วิจัย
ได้กลุ่มตัวอย่างมาศึกษาโดยวิธีสุ่มตามระดับชั้น สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ใช้ t-test
ทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยสองกลุ่ม และใช้ Product Moment Correlation (r)
หาค่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตามมโนภาพแห่งตน และความคาดหวังแห่งตนของกลุ่มตัวอย่าง

ผลการวิจัยพบว่าผู้ที่เรียนมีมโนภาพแห่งตน (ทุกประเภท) และความคาดหวังแห่งตนสูง
กว่าผู้ที่ไม่เรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และพบว่าผู้ใหญ่ที่เรียนมีมโนภาพแห่งตน (ทุกประเภท)

ยกเว้นมีโนภาพแห่งตนตามปณิธานของสังคม) สัมพันธ์กับความคาดหวังแห่งตนในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ผู้ที่ไม่เรียนมีมโนภาพแห่งตน (ทุกประเภท) กับความคาดหวังแห่งตนสัมพันธ์ในทางบวกอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

จากการวิเคราะห์ความแตกต่างตามตัวแปรเพศ พื้นฐานการศึกษา และสถานภาพสมรส ในกลุ่มผู้ที่เรียนพบว่า เพศชายมีมโนภาพแห่งตน (ทุกประเภท) และความคาดหวังแห่งตนสูงกว่าเพศหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้ที่มีพื้นฐานการศึกษา (เรียนจบชั้น ป. ๑-๓) และผู้ที่ไม่มีความรู้พื้นฐานการศึกษา (ไม่เคยเรียนหนังสือ) มีมโนภาพแห่งตน (ทุกประเภท) และความคาดหวังแห่งตนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และผู้ที่มีสถานภาพสมรสแบบแต่งงานแล้ว มีมโนภาพแห่งตนตามปณิธาน และมีมโนภาพแห่งตนตามปณิธานของสังคมสูงกว่าผู้ที่มีสถานภาพสมรสแบบเป็นโสดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่มีทัศนคติต่อบทบาทที่เป็นมาตรฐานสังคม และความคาดหวังแห่งตนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างเฉพาะตัวแปรเพศในกลุ่มที่ไม่เรียน พบว่าเพศชายมีมโนภาพแห่งตนตามอัตภาพและทัศนคติต่อบทบาทที่เป็นมาตรฐานสังคมสูงกว่าเพศหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่มีมโนภาพแห่งตนตามปณิธาน และมีมโนภาพแห่งตนตามปณิธานของสังคม และความคาดหวังแห่งตน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ชื่อปริญาานิพนธ์ : **ค่านิยมในอาชีพ และการเลือกอาชีพของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐบาล นครสวรรค์**

ผู้เขียน : ประมวล วิทยากร
สาขาวิชาเอก : การแนะแนว
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : ผศจ.ดร. สุธีรพันธ์ กวลักษณ์
กรรมการ : อจ. कमเพชร ฉัตรศุภกุล

วัตถุประสงค์ของการศึกษาในครั้งนี้เพื่อศึกษาแนวโน้มของค่านิยมในอาชีพและการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้น ม.ศ. ๓ ในโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐบาล จังหวัดนครสวรรค์ และศึกษาเปรียบเทียบค่านิยมในอาชีพและการเลือกอาชีพของนักเรียนโดยพิจารณาตามเพศ ประเภทของโรงเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและอาชีพของผู้ปกครอง กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชาย ๓๙๑ คน หญิง ๑๔๐ คน จาก ๗ โรงเรียน โดยใช้แบบสอบถามในการรวบรวมข้อมูลซึ่งประกอบด้วยแบบสอบถามการเลือกอาชีพและแบบสอบถามค่านิยมในอาชีพ แบ่งออกเป็น ๙ ด้าน คือ ด้านเกียรติยศ ชื่อเสียงและความก้าวหน้า ด้านการบริการสังคมและการทำงานกับบุคคล ด้านความมั่นคงปลอดภัยในอาชีพ ด้านรายได้ ด้านความเป็นอิสระ ด้านความมีอำนาจและการเป็นผู้นำ ด้านการทำงานกับธรรมชาติและวัตถุ ด้านความสามารถ และด้านความมีระเบียบแบบแผน สถิติที่ใช้คือ t-test, F-test และ Chi-square test ปรากฏผลดังนี้

๑. นักเรียนมีค่านิยมในอาชีพด้านการบริการสังคมและการทำงานกับบุคคลมากที่สุด
๒. นักเรียนชายมีค่านิยมในอาชีพด้านความมีอำนาจ และการเป็นผู้นำมากกว่านักเรียนหญิง ส่วนนักเรียนหญิงมีค่านิยมในอาชีพด้านการบริการสังคมและการทำงานกับบุคคล ด้านความมั่นคงปลอดภัย และด้านความมีระเบียบแบบแผน มากกว่านักเรียนชาย

๓. นักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสมมีค่านิยมในอาชีพด้านความมีอำนาจ และการเป็นผู้นำมากกว่านักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา ส่วนนักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดามีค่านิยมในอาชีพด้านการบริการสังคมและการทำงานกับบุคคลมากกว่านักเรียนในโรงเรียนแบบประสม

๔. นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีค่านิยมในอาชีพด้านความมีอำนาจ และการเป็นผู้นำและด้านความสามารถสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลางและต่ำ

๕. นักเรียนที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพที่ใช้วิชาชีพและวิชาการและงานบริการมีค่านิยมในอาชีพด้านการบริการสังคมและการทำงานกับบุคคลมากกว่านักเรียนที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพที่มีอาจจัดประเภทได้ นักเรียนที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพหมวดงานที่ใช้วิชาชีพและวิชาการมีค่านิยมในอาชีพด้านความมีระเบียบแบบแผนมากกว่านักเรียนที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพหมวดเสมียนพนักงาน

๖. อาชีพที่นักเรียนเลือกมากที่สุดคือหมวดงานที่ใช้วิชาชีพและวิชาการรองลงมาคือ ทหาร

๗. มีความแตกต่างในการเลือกอาชีพระหว่างเพศ ประเภทของโรงเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพของผู้ปกครอง และค่านิยมในอาชีพ

ชื่อปริญาณานิพนธ์ : ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อโครงการแนะแนวของผู้บริหาร
ระดับโรงเรียน ครูแนะแนว และครูประจำวิชา กับสภาพบริการ
แนะแนวในโรงเรียนมัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร

ผู้เขียน : ปรีชา สมแก้ว

สาขาวิชาเอก : การแนะแนว

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ.ดร. วชิรญา บัวศรี

กรรมการ : อจ. บังอร เสตนนท์

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายสำคัญ ๓ ประการ คือ (๑) เพื่อศึกษาสภาพของบริการแนะแนวในโรงเรียนรัฐบาล ระดับมัธยมศึกษา ในกรุงเทพมหานคร และนำมาเปรียบเทียบกันตามขนาดโรงเรียน (๒) เพื่อศึกษาทัศนคติของผู้บริหารระดับโรงเรียน ครูแนะแนว และครูประจำวิชาที่มีต่อโครงการแนะแนวและนำมาเปรียบเทียบกัน และ (๓) เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติกับสภาพของบริการแนะแนว ข้อมูลต่างๆ เก็บรวบรวมจากผู้บริหารระดับโรงเรียนจำนวน ๑๙ คน ครูแนะแนว ๓๐ คน และครูประจำวิชา ๒๗๔ คน จากโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาของรัฐบาลในกรุงเทพมหานคร ๒๔ แห่ง โดยกำหนดให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามสภาพบริการแนะแนวในโรงเรียน ซึ่งมีจำนวน ๕๕ ข้อ และแบบสอบถามวัดทัศนคติต่อโครงการแนะแนวซึ่งมีจำนวน ๒๐ ข้อ ผลของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีดังนี้

(๑) สภาพบริการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัวเด็ก และบริการให้คำปรึกษาของโรงเรียนรัฐบาล ระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร อยู่ในเกณฑ์พอใช้ได้ ส่วนสภาพบริการสนทนา บริการจัดวางตัวบุคคล และบริการติดตามผลอยู่ในเกณฑ์เกือบพอใช้ได้ ผลการเปรียบเทียบสภาพของบริการแนะแนวตามขนาดโรงเรียน พบว่า สภาพบริการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัวเด็ก บริการ

สนเทศ บริการให้คำปรึกษา บริการจัดวางตัวบุคคลและบริการติดตามผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนมากโรงเรียนขนาดใหญ่ และขนาดกลางจัดบริการแนะแนวได้ดีกว่าโรงเรียนขนาดเล็ก

(๑๔) ผู้บริหารระดับโรงเรียน ครูแนะแนว และครูประจำวิชามีทัศนคติที่ดีต่อโครงการแนะแนว ผลการเปรียบเทียบทัศนคติ พบว่า ผู้บริหารระดับโรงเรียน และครูแนะแนวมีทัศนคติต่อโครงการแนะแนวไม่แตกต่างกัน แต่บุคคลทั้งสองกลุ่มนี้มีทัศนคติต่อโครงการแนะแนวต่างกับครูประจำวิชาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือผู้บริหารระดับโรงเรียนและครูแนะแนวมีทัศนคติต่อโครงการแนะแนวดีกว่าครูประจำวิชา

(๓) ทัศนคติต่อโครงการแนะแนวของผู้บริหารระดับโรงเรียน ครูแนะแนว และครูประจำวิชาไม่มีความสัมพันธ์กับคุณภาพของบริการแนะแนว

ชื่อปริญญาโท : การเปรียบเทียบการสอนแบบเดิมกับการสอนแบบสืบสวนสอบสวนที่ส่งผลต่อทัศนคติแบบธรรมาธิปไตย

ผู้เขียน : พิศิษฐ์ สร้อยธูหระ

สาขาวิชาเอก : การแนะแนว

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ. ดร. นवलเพ็ญ วิเชียรโชติ

กรรมการ : อจ. กมเพชร นัทรศุภกุล

การวิจัยนี้มีความมุ่งหมาย เพื่อศึกษาเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงทัศนคติแบบธรรมาธิปไตยของนักศึกษาภายหลังจากได้รับการสอนแบบเดิม และแบบสืบสวนสอบสวน โดยศึกษากับนักศึกษาวิทยาลัยครู ปีที่ ๑ จำนวน ๗๓ คน เป็นกลุ่มควบคุม ๓๖ คนและกลุ่มทดลอง ๓๗ คน

ผลของการวิจัยพบว่า กลุ่มที่ได้รับการสอนแบบสืบสวนสอบสวนมีทัศนคติทางศีล ทัศนคติทางธรรม และทัศนคติทางธรรมาธิปไตย ไม่แตกต่างไปจากกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบเดิม

ในขณะที่ทำการทดลอง พบปัญหาเกี่ยวกับการสอนแบบสืบสวนสอบสวน เนื่องจากนักศึกษาไม่สนใจในบทเรียน เนื่องจากเกรงว่าจะไม่ได้เรียนครบตามหลักสูตร และนักศึกษาไม่เคยชินกับการฝึกให้คิด เหล่านี้คือสาเหตุสำคัญที่ทำให้การวิจัยครั้งนี้พบว่าทัศนคติแบบธรรมาธิปไตยของนักศึกษาไม่แตกต่างไปจากเดิม

ข้อปริญญานิพนธ์ : การเปรียบเทียบพฤติกรรมตอบสนองระหว่างบุคคลของนักเรียน
ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเอง กับแบบยับยั้งการ
ฟังตนเอง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในโรงเรียนรัฐบาล จังหวัด
ชลบุรี

ผู้เขียน : พี่ระพงค์ ลีรั้วนางกูร

สาขาวิชาเอก : การแนะแนว

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ. ดร. สุรินทร์ สุทธิธาทิพย์

กรรมการ : อจ. กาญจนา มณีแสง

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายที่สำคัญคือ ต้องการเปรียบเทียบพฤติกรรมตอบสนองระหว่างบุคคล ในสองลักษณะ คือ พฤติกรรมในลักษณะบีบบังคับ และพฤติกรรมในลักษณะแก้ปัญหาระหว่างนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเอง กับแบบยับยั้งการฟังตนเอง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้น ม.ศ. ๓ โรงเรียนรัฐบาล จังหวัดชลบุรี จำนวน ๒๕๐ คน ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้ใช้แบบทดสอบวัดพฤติกรรมตอบสนองระหว่างบุคคล ๑ ฉบับ กับแบบสอบถาม ๒ ฉบับ คือ แบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดู และแบบสอบถามรายละเอียดส่วนตัว การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าสถิติ $t - test$

ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า (๑) ไม่ว่าจะนักเรียนจะได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเอง หรือแบบยับยั้งการฟังตนเอง มีพฤติกรรมตอบสนองระหว่างบุคคลในลักษณะบีบบังคับ หรือลักษณะแก้ปัญหามา ไม่แตกต่างกัน (๒) นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูทั้งแบบฝึกให้ฟังตนเอง และแบบยับยั้งการฟังตนเอง มีพฤติกรรมตอบสนองระหว่างบุคคลในลักษณะบีบบังคับมากกว่าลักษณะแก้ปัญหามา (๓) เพศชายมีพฤติกรรมตอบสนองระหว่างบุคคลในลักษณะแก้ปัญหามากกว่าเพศหญิง (๔) ทั้งเพศชายและเพศหญิง มีพฤติกรรมตอบสนองระหว่างบุคคลในลักษณะบีบบังคับมากกว่าลักษณะแก้ปัญหามา (๕) ทั้งเพศชายและเพศหญิง มีพฤติกรรมตอบสนองระหว่างบุคคลในลักษณะบีบบังคับ ไม่แตกต่างกัน

ชื่อปริญญาโท : **ขวัญของครูแนะแนว โรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดโรงเรียนรัฐบาล
กรมสามัญศึกษา**

ผู้เขียน : มัลลวีร์ ห่อสกุลกล

สาขาวิชาเอก : การแนะแนว

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ. ดร. วชิรญา บัวศรี

กรรมการ : อจ. อรุณศรี กุมุท

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อทราบระดับขวัญของครูแนะแนวโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดโรงเรียนรัฐบาล และดูว่าระดับขวัญมีความสัมพันธ์กับ เพศ วุฒิ ประสบการณ์ และสถานที่ทำงานหรือไม่ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้คือครูแนะแนวโรงเรียนมัธยมศึกษา ๒๒๑ คน การรวบรวมข้อมูลกระทำโดยใช้แบบสอบถาม สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูลคือ การหาค่าเปอร์เซ็นต์ ค่าคะแนนเฉลี่ย และเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ย โดยใช้ $t - test$ และ $F - test$

ผลการวิจัยพบว่า ขวัญของครูแนะแนวโรงเรียนมัธยมศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาองค์ประกอบของขวัญในแต่ละด้าน พบว่า องค์ประกอบขวัญในด้านความสัมพันธ์กับผู้บังคับบัญชาสูงที่สุด องค์ประกอบขวัญที่สูงรองลงไปตามลำดับคือ ความสัมพันธ์กับนักเรียน ความสัมพันธ์กับผู้ปกครอง สภาพความพึงพอใจในงาน เงินเดือน โอกาสก้าวหน้า และสวัสดิการ ส่วนองค์ประกอบขวัญของครูแนะแนวที่ค่อนข้างต่ำ คือ สิ่งอำนวยความสะดวกสบายในการทำงาน ความสัมพันธ์กับผู้ร่วมงาน และความเหมาะสมของปริมาณงานที่รับผิดชอบ เมื่อเปรียบเทียบระดับขวัญของครูแนะแนวตามตัวแปร เพศ วุฒิ ประสบการณ์ และสถานที่ทำงานผลปรากฏว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ชื่อปริญาานิพนธ์ : ศึกษาวิธีการที่ครูและครูแนะแนวใช้ในการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษาในกรุงเทพมหานคร

ผู้เขียน : มาลินี จุโทปะมา

สาขาวิชาเอก : การแนะแนว

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ. ดร. วชิรญา บัวศรี

กรรมการ : อจ. อรุณศรี กุ่มท

การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาวิธีการที่ครูประจำชั้นและครูแนะแนวใช้ในการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียน โดยเปรียบเทียบตามประเภทของครู ระดับการศึกษา และประสบการณ์ในการทำงาน กลุ่มตัวอย่างเป็นครูประจำชั้น จำนวน ๒๘๐ คน และครูแนะแนว จำนวน ๘๐ คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถามซึ่งสร้างขึ้นเอง เพื่อสำรวจพฤติกรรมที่เป็นปัญหาและวิธีการแก้ปัญหา จำนวน ๒๕ พฤติกรรม

ผลการศึกษาพบว่า พฤติกรรมที่เป็นปัญหาที่พบมีปริมาณมากที่สุด เป็นพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนการสอน และพฤติกรรมที่พบมีปริมาณน้อยที่สุดคือ พฤติกรรมทางสังคม ส่วนวิธีการที่ครูประจำชั้นและครูแนะแนวใช้ในการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาที่ใช้มากเป็นอันดับที่หนึ่งคือ วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูก อันดับรองลงมา ครูประจำชั้นใช้วิธีการลงโทษ แต่ครูแนะแนวใช้วิธีการค้นหาสาเหตุ

เมื่อเปรียบเทียบวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูประจำชั้นและครูแนะแนว พบว่า พฤติกรรมไม่สนใจเรียน หลับในห้องเรียน ขาดอุปกรณ์การเรียน เล่นการพนัน เกียจคร้าน ทำลายทรัพย์สินสมบัติของโรงเรียน สูบบุหรี่ ซึม นั่งเหม่อลอย ครูประจำชั้นและครูแนะแนวใช้วิธีการแก้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ และพฤติกรรมติดยาเสพติด ผ่าฝิ่นระเบียน

ข้อบังคับของโรงเรียน มาเรียนสาย ลักขโมย ประพฤติตนในทำนองซู้สาว ซื่อาย ครูประจำชั้นและครูแนะแนวใช้วิธีการแก้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ส่วนวิธีการแก้ปัญหาที่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติคือพฤติกรรม หนีเรียน ไม่ส่งการบ้าน ขาดเรียนบ่อยๆ ทุจริตเวลาสอบ ลอกงานคนอื่นมาส่ง รบกววนชั้นขณะกำลังสอน ลองดีกับครู เข้ากับเพื่อนไม่ได้ พูดยึด พุดจาหยาบคาย และวิวาทชกต่อยกับคนอื่น ๆ

เมื่อเปรียบเทียบโดยแยกตามตัวแปรวุฒิทางการศึกษา ปรากฏว่าครูประจำชั้นที่มีวุฒิทางการศึกษาต่างกัน ใช้วิธีการแก้พฤติกรรมไม่ส่งการบ้าน ทุจริตเวลาสอบ หนีเรียน รบกววนชั้นขณะกำลังสอน สูบบุหรี่ และพุดจาหยาบคาย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และครูแนะแนวที่มีวุฒิทางการศึกษาต่างกันใช้วิธีการแก้พฤติกรรม หลับในห้องเรียน และฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อเปรียบเทียบโดยแยกตามตัวแปรประสบการณ์ในการทำงาน ปรากฏว่า ครูประจำชั้นที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกัน ใช้วิธีการแก้พฤติกรรม รบกววนชั้นขณะกำลังสอน เล่นการพนัน และพุดจาหยาบคาย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และครูแนะแนวที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกัน ใช้วิธีการแก้พฤติกรรม ขาดอุปกรณ์การเรียน ทุจริตเวลาสอบ รบกววนชั้นขณะกำลังสอน และทำลายทรัพย์สินสมบัติของโรงเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

**ชื่อปริญญาานิพนธ์ : ความขัดแย้ง ระหว่างผู้ปกครอง นักเรียนกับนักเรียน ที่มีพฤติกรรม
เชิงนิเสธและนิมานในโรงเรียนอาชีวศึกษา จังหวัดขอนแก่น**

ผู้เขียน : รัตนา ปวะบุตร

สาขาวิชาเอก : การแนะแนว

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ. ดร. วชิรญา บัวศรี

กรรมการ : อจ. สุนันท์ ศลโกสม

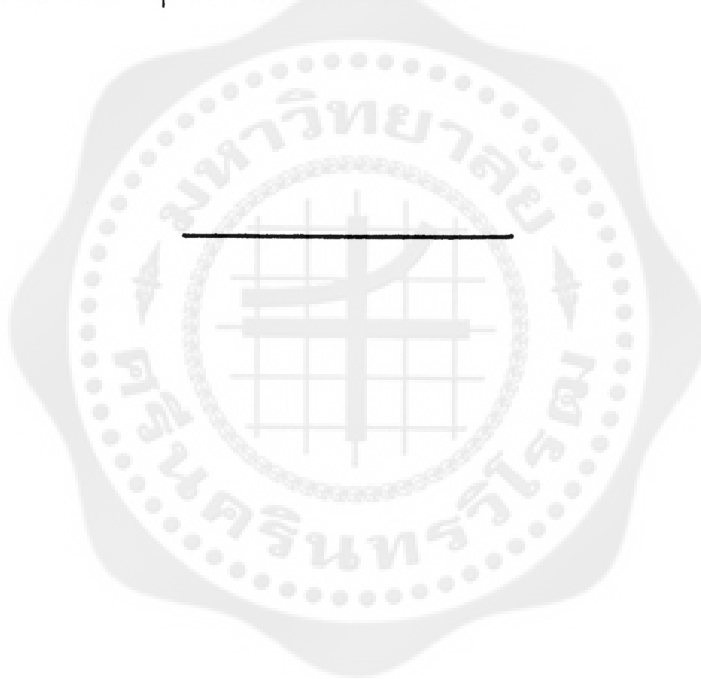
การศึกษาค้นคว้าเรื่องนี้ มีวัตถุประสงค์ที่จะทราบว่าผู้ปกครองนักเรียน กับนักเรียน ที่มีพฤติกรรมเชิงนิเสธและเชิงนิมาน มีความขัดแย้งกันเพียงใดในเรื่องการเรียนและการเลือกอาชีพ การสังคมและวัฒนธรรม การดำเนินชีวิตในครอบครัว การปกครองและการควบคุมความประพฤติ และความขัดแย้งทั้ง ๔ ด้านขึ้นอยู่กับสภาพทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง ระดับความแตกต่างระหว่างอายุของผู้ปกครองกับนักเรียน สถานภาพทางการสมรสของผู้ปกครองเพียงใดหรือไม่ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคือ นักเรียนที่มีพฤติกรรมเชิงนิเสธ จำนวน ๑๔๐ คน นักเรียนที่มีพฤติกรรมเชิงนิมาน จำนวน ๑๔๐ คน และผู้ปกครองของนักเรียนกลุ่มนี้ ๑๔๐ คน เป็นกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักเรียนและผู้ปกครองของนักเรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษา ๗ แห่งในจังหวัดขอนแก่น มีจำนวนรวมทั้งสิ้น ๕๖๐ คน

การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้ t-test โดยจับคู่กับนักเรียนกับผู้ปกครองของตน เพื่อจะดูว่านักเรียนและผู้ปกครองทั้งสองกลุ่มมีความขัดแย้งกันทั้ง ๔ ด้านมากน้อยเพียงใด

ผลของการวิจัยปรากฏว่ากลุ่มผู้ปกครองนักเรียนกับนักเรียนที่มีพฤติกรรมเชิงนิเสธและเชิงนิมาน ทั้งที่มาจากครอบครัวที่มีสภาพทางเศรษฐกิจสูงหรือต่ำ จากระดับอายุของผู้ปกครองที่ต่างกับนักเรียนน้อยหรือมาก ทั้งผู้ปกครองที่มีสถานภาพทางการสมรสสมบูรณ์หรือไม่สมบูรณ์ มีความขัดแย้งกันทั้ง ๔ ด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐๑ ความขัดแย้งทั้งสองกลุ่ม มีลำดับต่างกันดังนี้คือ กลุ่มผู้ปกครองกับนักเรียนที่มีพฤติกรรมเชิงนิเสธมีความขัดแย้งกันมากที่สุด ในด้านการ

ปกครองและการควบคุมความประพฤติ ความขัดแย้งอันดับที่สอง คือด้านการเรียนและการเลือกอาชีพ ความขัดแย้งอันดับที่สามคือ ด้านสังคมและวัฒนธรรม ความขัดแย้งอันดับสุดท้ายคือ ด้านการดำเนินชีวิตในครอบครัว สำหรับความขัดแย้งในกลุ่มผู้ปกครองกับนักเรียนที่มีพฤติกรรมเชิงนิมานั้นพบว่า มีความขัดแย้งกันมากที่สุดในด้านการปกครองและการควบคุมความประพฤติ ความขัดแย้งอันดับที่สองคือ ด้านสังคมและวัฒนธรรม ความขัดแย้งอันดับที่สามคือ ด้านการเรียนและการเลือกอาชีพ ความขัดแย้งอันดับสุดท้ายคือ ด้านการดำเนินชีวิตในครอบครัว

กลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมในเชิงนิเสธและกลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมเชิงนิมานต่างก็มีความขัดแย้งกับผู้ปกครองในด้านต่าง ๆ ในทำนองที่คล้ายคลึงกัน

ชื่อปริญญาบัตร : การศึกษาความเห็นของผู้ปฏิบัติงานแนะแนว และนิสิตสาขาการ
แนะแนวต่อลักษณะสำคัญทางทัศนคติ ความรู้ และความสามารถ
ของผู้ให้คำปรึกษา

ผู้เขียน : วิไล แพงคำ

สาขาวิชาเอก : การแนะแนว

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ. ดร. สุธีรพันธ์ กรลักษ์ณ์

กรรมการ : อจ. พงษ์พันธ์ุ พงษ์โสภา

จุดมุ่งหมายของการวิจัยในครั้งนี้เพื่อศึกษาความเห็นของผู้ปฏิบัติงานแนะแนว และนิสิต
สาขาการแนะแนวว่า ทัศนคติ ความรู้ และความสามารถ ในด้านใดบ้างของผู้ให้คำปรึกษาที่จะเป็น
ประโยชน์ต่อการปฏิบัติงานแนะแนว และจะเป็นประโยชน์เพียงใด กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ปฏิบัติงาน
แนะแนวในหน่วยงานต่าง ๆ ในกรุงเทพมหานคร จำนวน ๕๘ คน นำมาจำแนกตามสถาบันที่สังกัด
และตามระดับความรู้ทางการแนะแนว และนิสิตสาขาการแนะแนวจาก ๒ มหาวิทยาลัย จำนวน ๓๖
คน นำมาจำแนกตามสถาบันที่ศึกษา การรวบรวมข้อมูลใช้แบบสอบถามซึ่งประกอบด้วยข้อคำถาม
๗๘ ข้อ

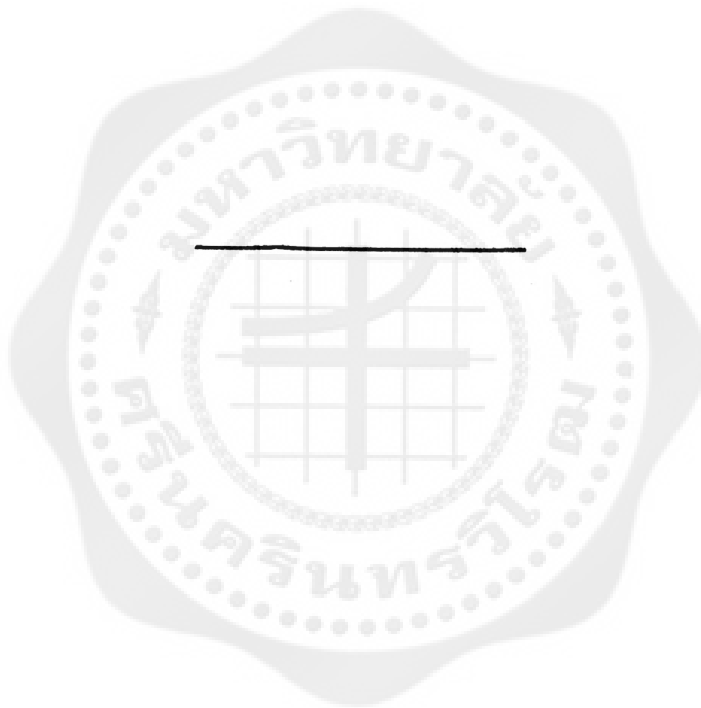
ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

เมื่อเปรียบเทียบความเห็นของผู้ปฏิบัติงานแนะแนวโดยจำแนกตามสถาบันที่สังกัด และนิสิต
สาขาการแนะแนวจำแนกตามสถาบันที่ศึกษา พบว่า

ทุกกลุ่มมีความเห็นไม่แตกต่างกันเกี่ยวกับทัศนคติของผู้ให้คำปรึกษา เกือบทุกกลุ่มยกเว้นผู้
ปฏิบัติงานแนะแนวในศูนย์แนะแนวมีความเห็นคล้ายกันเกี่ยวกับ ความรู้ และความสามารถของผู้

ให้คำปรึกษา และเมื่อเปรียบเทียบความเห็นในกลุ่มผู้ปฏิบัติงานแนะแนว โดยจำแนกตามระดับความรู้ทางการแนะแนว พบว่า ผู้ปฏิบัติงานแนะแนวที่มีระดับความรู้ทางการแนะแนว หรือการให้คำปรึกษาต่างกัน มีความเห็นคล้ายกันเกี่ยวกับ ทักษะคติ และความสามารถของผู้ให้คำปรึกษาแต่เห็นต่างกันเกี่ยวกับความรู้ของผู้ให้คำปรึกษา

นอกจากนี้ผู้วิจัยได้นำทุกข้อทางทัศนคติ ความรู้ และความสามารถของผู้ให้คำปรึกษามาจัดอันดับความสำคัญ ตามประโยชน์ที่จะมีต่อการปฏิบัติงานแนะแนว จากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุดในแต่ละหมวด เพื่อประโยชน์ในการคัดเลือก ฝึกอบรม และประเมินผลผู้จะออกไปเป็นผู้ให้คำปรึกษา

**ชื่อปริญญานิพนธ์ : การศึกษาเปรียบเทียบเรื่องยาเสพติดให้โทษของเด็กและเยาวชน
ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค**

ผู้เขียน : สุชาติ บัณฑุ์นันทกุล

สาขาวิชาเอก : การแนะแนว

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ศจ. บุญถึง แน่นหนา

กรรมการ : อจ. คมเพชร ฉัตรสุภกุล

จุดมุ่งหมายของการวิจัย เพื่อศึกษาเรื่องยาเสพติดให้โทษของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจ
และคุ้มครองเด็กทุกภาคของประเทศ ในปี พ.ศ. ๒๕๑๙ มีจำนวนผู้ติดยาเสพติดให้โทษ ๑๐๖ คน
ไม่เสพยาเสพติดให้โทษ ๑,๕๕๓ คน มีอายุอยู่ระหว่าง ๑๓-๑๘ ปี
จากการศึกษาทำให้พบว่า

ภาคต่าง ๆ ของประเทศมีอิทธิพลต่อการติดยาเสพติดให้โทษและไม่เสพยาเสพติดให้โทษ
แตกต่างกัน และชนิดของยาเสพติดในแต่ละภาคก็มีความแตกต่างกันด้วย เฮโรอีนและผงขาว (เฮโร-
อีนเบอร์ ๔) เสพติดมากที่สุดในภาคกลาง, ภาคเหนือ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ส่วนภาคใต้
นั้นส่วนใหญ่จะเสพกัญชามากที่สุด

ปัจจัยที่เป็นเครื่องชักนำให้เด็กและเยาวชนเสพยาเสพติดให้โทษคือการมั่วสุมในอบายมุข โดย
เฉพาะอย่างยิ่งการพนัน การอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง ความภาคภูมิใจในการเสพยาเสพติดให้โทษ
ความต้องการทับทุกซ์ ต้องการปรับตัวเข้ากับพวก ถูกบังคับกับคลุกคลี-ซื้อขายยาเสพติดให้โทษ และ
อยากลองเป็นปัจจัยที่รองลงมา

ส่วนความต้องการพักผ่อน ความคับแค้นใจ ความว่าเหว่ การเอาอย่างคนต่างชาติและอื่น ๆ
บางประการ ไม่เป็นสาเหตุในการติดยาเสพติดให้โทษ

ปัจจัยต่าง ๆ ของการเสพยาเสพติดให้โทษนั้นแตกต่างกันออกไปตาม ภาควิทยาศาสตร์ของ
ประเทศ

**ชื่อปริญาานิพนธ์ : การศึกษาปัญหาซึ่ง มีความสัมพันธ์ กับความพึงพอใจ ในการปฏิบัติ
งานของครูที่สอน ในระดับมัธยมศึกษา ในกรุงเทพมหานคร
เปรียบเทียบกับครู ในจังหวัด ใกล้เคียง**

ผู้เขียน : สุธรรม ประทานทรัพย์

สาขาวิชาเอก : การแนะแนว

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ. สมควร อภัยพันธ์ุ

กรรมการ : ดร. สวณา พรพัฒน์กุล

กรรมการ : อจ. ชูศรี พรรณแซงษ์

การศึกษาครั้งนี้มุ่งหมายจะศึกษาปัญหาของครู ทั้งด้านปัญหาส่วนตัวเกี่ยวกับบุคลิกภาพครอบครัว เศรษฐกิจ และปัญหาด้านสภาพการปฏิบัติงานระหว่างครูในกรุงเทพมหานคร กับครูในจังหวัดใกล้เคียง ครูหญิงและครูชาย ครูโสดและครูที่สมรสแล้ว ครูที่มีประสบการณ์ในการสอนแตกต่างกันว่าจะประสบปัญหาแตกต่างกันหรือไม่

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นครูที่สอนในระดับมัธยมศึกษา ในกรุงเทพมหานคร ๒๓๑ คน ครูที่สอนระดับมัธยมศึกษาในจังหวัดใกล้เคียง ๑๖๙ คน โดยใช้แบบมาตราส่วนประมาณค่าถามปัญหาของครู ๗๐ ข้อ ดำเนินการวิเคราะห์โดยใช้ t-test และ F-test ปรากฏผลดังนี้

ครูที่สอนในระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานครกับครูในจังหวัดใกล้เคียง ประสบปัญหาส่วนตัวและปัญหาด้านสภาพการปฏิบัติงาน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ครูชายประสบปัญหาส่วนตัวเกี่ยวกับเศรษฐกิจแตกต่างจากครูหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ครูชายและครูหญิง ประสบปัญหาด้านสภาพการปฏิบัติงานแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ครูโสดและครูที่สมรสแล้วประสบปัญหาส่วนตัวแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ครูโสดประสบปัญหาด้านสภาพการปฏิบัติงานแตกต่างจากครูที่สมรสแล้วอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ครูที่มีประสบการณ์ในการสอนแตกต่างกัน ประสบปัญหาส่วนตัวแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ปัญหาด้านสภาพการปฏิบัติงาน ครูที่มีประสบการณ์ในการสอนแตกต่างกัน ประสบปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

**ชื่อปริญญาบัตร : การศึกษาปัญหาทางวินัยของนักเรียน ชั้นมัธยม ศึกษาตอนต้นใน
จังหวัดนครศรีธรรมราช ในทัศนะของนักเรียน**

ผู้เขียน : สุวรรณ อร่ามเมธาพงศา

สาขาวิชาเอก : การแนะแนว

อาจารย์ที่ปรึกษา

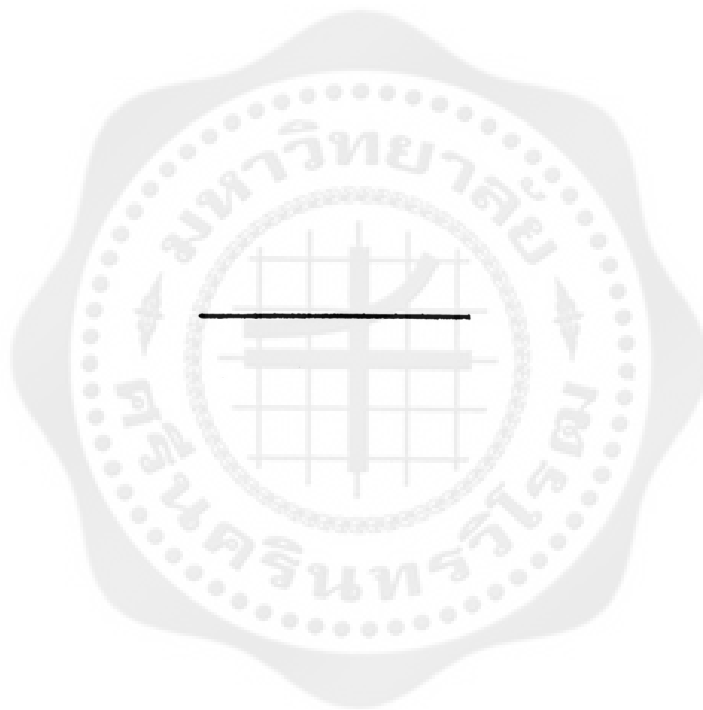
ประธาน : ผศจ.ดร. วชิรญา บัวศรี

กรรมการ : อจ. ทองหล่อ วิภาวิน

การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความเห็นของนักเรียน เกี่ยวกับบทบาทของนักเรียน ที่มีต่อระเบียบโรงเรียน ความเหมาะสมของระเบียบการแต่งกายและระเบียบความประพฤติของนักเรียน การลงโทษนักเรียนที่ประพฤติผิดระเบียบโรงเรียน และความบกพร่องทวงวินัยของนักเรียน โดยเปรียบเทียบความเห็นของนักเรียน แยกตาม เพศ ชนิดโรงเรียน ระดับชั้นเรียน และสังกัดโรงเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียน ๕๐๐ คน ที่กำลังเรียนอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนราษฎร์และโรงเรียนรัฐบาล ในจังหวัดนครศรีธรรมราชจำนวน ๑๖ โรงเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล คือแบบสอบถามความเห็นของนักเรียน จำนวน ๘๒ ข้อซึ่งแบ่งออกเป็น ๕ ตอน ตามจุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนชายและหญิง ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ และปีที่ ๓ ในโรงเรียนหญิง โรงเรียนชาย และโรงเรียนสหศึกษา ทั้งโรงเรียนราษฎร์และโรงเรียนรัฐบาล มีความเห็นเกี่ยวกับบทบาทของนักเรียนที่มีต่อระเบียบโรงเรียนแตกต่างกัน เมื่อเปรียบเทียบความเห็นของนักเรียนในเรื่องระเบียบการแต่งกายและระเบียบความประพฤติของนักเรียน ปรากฏว่า นักเรียนชายและหญิงที่เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ปีที่ ๒ และปีที่ ๓ ในโรงเรียนหญิง โรงเรียนชาย และโรงเรียนสห-

ศึกษา ทั้งโรงเรียนราษฎร์และโรงเรียนรัฐบาล มีความเห็นแตกต่างกัน สำหรับในด้านการลงโทษนักเรียนที่ประพฤติผิดระเบียบโรงเรียนนั้น นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ และปีที่ ๒ โรงเรียนราษฎร์และโรงเรียนรัฐบาล มีความเห็นแตกต่างกัน และนักเรียนโรงเรียนหญิงมีความเห็นแตกต่างจากนักเรียนในโรงเรียนชายและสหศึกษา ในด้านความบกพร่องทางวินัยของนักเรียนนั้น นักเรียนชายและหญิง ทุกระดับชั้นเรียน ในโรงเรียนราษฎร์และโรงเรียนรัฐบาล มีความเห็นแตกต่างกัน และนักเรียนในโรงเรียนสหศึกษามีความเห็นแตกต่างจากนักเรียนในโรงเรียนหญิงและชาย

ชื่อปริญญาโท : สภาพ การ จัดบริการ เนะแนว และ บทบาท ของครู เนะแนว ใน
ทักณะของครู และนักเรียน โรงเรียนมัธยมแบบประสม ภาคใต้

ผู้เขียน : อนันต์ สุวรรณเมธี

สาขาวิชาเอก : การเนะแนว

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ. ดร. สุธีรพันธุ์ กวลักษณ์

กรรมการ : อจ. กมเพชร ฉัตรศุภกุล

การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายที่จะเปรียบเทียบทักณะของครูและนักเรียนที่มีต่อสภาพการจัดบริการเนะแนวและบทบาทของครูเนะแนว ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม ภาคใต้

กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยนักเรียน ระดับ ม.ศ. ๑-๒-๓ จำนวน ๔๕๙ คน ครูจำนวน ๑๓๒ คน การรวบรวมข้อมูลกระทำโดยใช้แบบสอบถามที่เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า แบ่งออกเป็น ๒ ฉบับ คือ สภาพการจัดบริการเนะแนว และบทบาทของครูเนะแนว ประกอบด้วยข้อคำถามทั้งหมด ๘๑ ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ t-test และ F-test การวิจัยปรากฏผลดังนี้

๑. สภาพทั่วไปของการจัดบริการเนะแนว อยู่ในระดับ “ดี” นักเรียนมีทักณะต่อสภาพทั่วไปของการจัดบริการเนะแนวดีกว่าทักณะของครู จากการเปรียบเทียบระหว่างสถานศึกษาพบว่าโรงเรียนคณะราษฎรบำรุง และหาดใหญ่วิทยาลัย มีสภาพทั่วไปของการจัดบริการเนะแนวดีกว่าโรงเรียนเบญจมราชูทิศ

๒. การให้บริการเนะแนวของโรงเรียนอยู่ในระดับ “ปานกลาง” ครูและนักเรียนมีทักณะต่อการให้บริการเนะแนวไม่แตกต่างกัน แต่จากการเปรียบเทียบระหว่างสถานศึกษาพบว่าโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาลัยจัดบริการเนะแนวดีกว่า โรงเรียนคณะราษฎรบำรุงและโรงเรียนเบญจมราชูทิศ

๓. ครูมีความต้องการให้ครูเนะแนว ช่วยเหลือนักเรียน ในด้านการเรียน มากกว่าความต้องการของนักเรียน โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาลัยต้องการให้ครูเนะแนวช่วยเหลือนักเรียน ในด้านการเรียน

มากกว่า โรงเรียนคณะราษฎรบำรุงและโรงเรียนเบญจมราชูทิศ แต่ไม่พบความแตกต่างในทัศนะของครูต่างสถานศึกษา และนักเรียนในระดับชั้นต่างกัน

๔. ครูมีความต้องการให้ครูแนะแนวช่วยเหลือนักเรียนในด้านส่วนตัวและสังคม มากกว่าความต้องการของนักเรียน แต่เมื่อเปรียบเทียบทัศนะระหว่างโรงเรียน ครูต่างสถานศึกษา และนักเรียนต่างระดับชั้น ปรากฏผลว่ามีทัศนะไม่แตกต่างกัน

๕. ครูมีความต้องการให้ครูแนะแนวช่วยเหลือนักเรียนในด้านการเลือกอาชีพมากกว่าความต้องการของนักเรียน แต่เมื่อเปรียบเทียบทัศนะระหว่างโรงเรียน ครูต่างสถานศึกษา และนักเรียนต่างระดับชั้น ปรากฏผลว่ามีทัศนะไม่แตกต่างกัน

ชื่อปริญญาานิพนธ์ : **ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะผู้นำของอาจารย์ใหญ่กับบรรยากาศองค์การของโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร**

ผู้เขียน : จรรยาภรณ์ งามญาติ

สาขาวิชาเอก : การบริหารการศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ. ดร. วิจิตร ชีระกุล

กรรมการ : ดร. สวณา พรพัฒน์กุล

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีความมุ่งหมายที่จะศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะผู้นำอาจารย์ใหญ่สามแบบคือ แบบอัตตนิยม แบบเสรีนิยม และแบบประชาธิปไตยกับองค์ประกอบบรรยากาศโรงเรียนแปดมิติ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษาเป็นอาจารย์ใหญ่และผู้อำนวยการโรงเรียนและครูโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร ๑๙ โรงเรียน จำนวน ๔๔๔ คน เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลคือแบบสอบถามวัดลักษณะผู้นำ และแบบสอบถามวัดบรรยากาศองค์การ ซึ่งผู้เขียนได้แก้ไขปรับปรุงแล้ว สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คือ T-score, F-test และค่าความสัมพันธ์ของ w^2

ผลการศึกษาพบว่า ลักษณะผู้นำของอาจารย์ใหญ่สามแบบมีความสัมพันธ์กับบรรยากาศโรงเรียนทั้งแปดมิติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ นอกจากนี้ยังพบว่า ลักษณะผู้นำของอาจารย์ใหญ่โรงเรียนมัธยมศึกษาส่วนใหญ่มีลักษณะเป็นแบบประชาธิปไตย แต่ถ้าแยกออกเป็นกลุ่มตามลักษณะผู้นำแล้วจะพบว่า กลุ่มโรงเรียนที่ผู้นำเป็นแบบอัตตนิยมบรรยากาศโรงเรียนจะเป็นแบบรวบอำนาจ กลุ่มโรงเรียนที่ผู้นำเป็นแบบเสรีนิยมบรรยากาศโรงเรียนจะเป็นแบบชิมเซา และกลุ่มโรงเรียนที่ผู้นำเป็นแบบประชาธิปไตย บรรยากาศโรงเรียนจะเป็นแบบแจ่มใส

ชื่อปริญญานิพนธ์ : **งานบริหารการศึกษาโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในภาคใต้**

ผู้เขียน : เฉลิม แซ่มซ้อย
สาขาวิชาเอก : การบริหารการศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : ผศจ. ดร. วิจิตร สินศิริ
กรรมการ : ผศจ. ดร. วิจิตร ธีระกุล

งานวิจัยนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาโครงสร้างของ ระบบการบริหารการศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในภาคใต้ เพื่อเปรียบเทียบโครงสร้างของระบบการบริหารโรงเรียน กับระเบียบการบริหารโรงเรียนของกรมสามัญศึกษา และหลักวิชาในการบริหารการศึกษาเพื่อศึกษางานบริหาร ๕ ประเภทในโรงเรียน ได้แก่งานด้านความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับชุมชน งานบริหารวิชาการ งานบริหารบุคลากร งานบริหารกิจการนักเรียน งานบริหารธุรการ การเงิน และบริการ และเพื่อศึกษาปัญหาต่างๆ ที่เกิดจากโครงสร้างของระบบการบริหารโรงเรียน และงานบริหารทั้ง ๕ ประเภท ดังกล่าวแล้ว

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยมี ๔ กลุ่ม คือกลุ่มผู้บริหารการศึกษา จำนวน ๔๔ คน กลุ่มนักวิชาการ จำนวน ๒๖๕ คน และกลุ่มประชาชน จำนวน ๑๒๐ คน รวมทั้งสิ้น ๔๒๙ คน กลุ่มตัวอย่างดังกล่าวได้มาจากการสุ่มตัวอย่างอย่างง่ายโดยวิธีจับฉลาก

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บและรวบรวมข้อมูลได้แก่เอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ใช้ในการศึกษาและเปรียบเทียบโครงสร้างของการบริหารการศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัด กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในภาคใต้ กับโครงสร้างของการบริหารโรงเรียนประถมศึกษาตามที่กรมสามัญศึกษากำหนด และโครงสร้างของการบริหารโรงเรียนประถมศึกษาตามหลักวิชาการ บริหารการศึกษาในปัจจุบัน แบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า ๓ ฉบับ ใช้กับกลุ่มตัวอย่าง ๓ กลุ่ม แต่ละฉบับมีข้อคำถามเกี่ยวกับงานด้านต่าง ๆ เพื่อวัด พฤติกรรมของโรงเรียน ใน ด้านการ ปฏิบัติงาน

บริหาร ๕ ประเภท แบบสัมภาษณ์ จำนวน ๖๐ ข้อ ใช้สัมภาษณ์ผู้บริหารการศึกษาเพื่อวิเคราะห์ปัญหาการบริหารการศึกษาของโรงเรียนที่เกิดจากโครงสร้างการบริหารและงานบริหารทั้ง ๕ ประเภท การสังเกตใช้ศึกษาข้อมูลประกอบกับข้อมูลที่ได้จากเครื่องมืออื่น ๆ ตามที่ได้กล่าวมาแล้ว

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่การหาค่าร้อยละ และการหาค่าตัวกลางเลขคณิต

ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการในภาคใต้ จัดโครงสร้างของการบริหารโรงเรียนโดยยึดระเบียบแบบแผนของทางราชการและคำนึงถึงสายงานบังคับบัญชาเป็นเกณฑ์ ยังไม่ได้ใช้หลักวิชาการบริหารในการจัดโครงสร้างการบริหารโรงเรียนมากนัก ส่วนงานบริหาร ๕ ประเภท นั้น พบว่าโรงเรียนปฏิบัติงานในด้านความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับชุมชน และงานบริหารกิจการนักเรียน อยู่ในระดับน้อย ส่วนงานด้านอื่นๆ โรงเรียนได้ปฏิบัติอยู่ในระดับมากเรียงตามลำดับ คือ งานบริหารบุคลากร งานบริหารธุรการ การเงิน และบริการ และงานบริหารวิชาการ กับพบว่าเขตการศึกษา ๒ มีปัญหาทางการบริหารการศึกษามากกว่าเขตอื่นๆ ส่วนโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา โดยทั่วไปในภาคใต้ นั้น ประสบปัญหาในตำแหน่งงานธุรการ การเงิน และบริการ มากกว่าด้านอื่นๆ

ชื่อปริญาานิพนธ์ : **กิจกรรมและปัญหาในการดำเนินงาน ของโรงเรียนชุมชนใน
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ**

ผู้เขียน : ทนงศักดิ์ คุ้มไชน้ำ

สาขาวิชาเอก : การบริหารการศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : รศจ. ดร. สุภรณ์ ศรีพหล

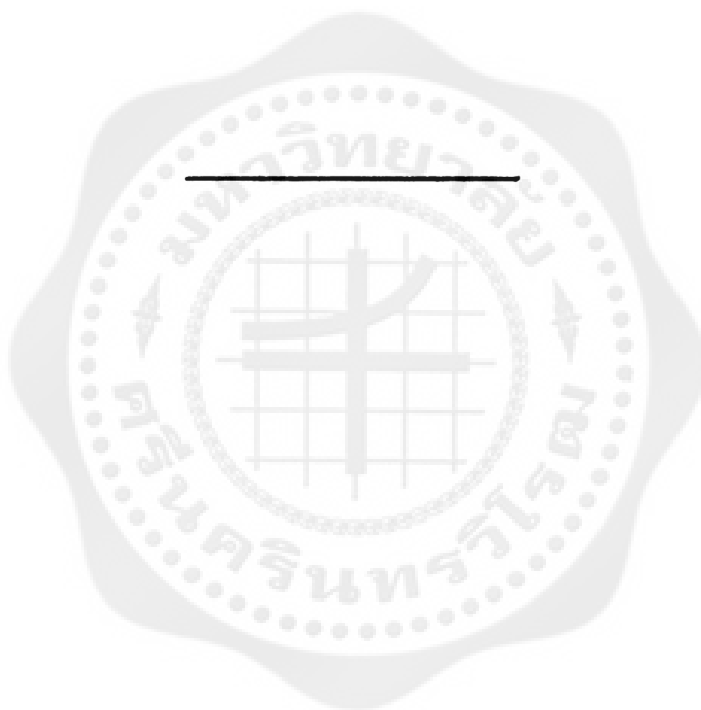
กรรมการ : ผศจ. ดร. ปรีชา ธรรมมา

งานวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายที่จะศึกษาถึงกิจกรรมและปัญหา ในการดำเนินงานของโรงเรียน ชุมชนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ๓ ตำบล คือ ตำบลการปรับปรุงโรงเรียนและการเรียนการสอน ตำบล การให้บริการด้านความรู้แก่ประชาชนและปรับปรุงชุมชน และตำบลสร้างความสัมพันธ์ระหว่าง โรงเรียนกับชุมชน โดยศึกษาว่าโรงเรียนชุมชนได้ทำอะไรไปแล้วมากน้อยเพียงไร มีความก้าวหน้า และสอดคล้องตามหลักการของโรงเรียนชุมชนหรือไม่ และศึกษาว่าการดำเนินงานมีปัญหาที่สำคัญ ในเรื่องใด

แหล่งข้อมูลในการศึกษาค้นคว้า เป็นโรงเรียนชุมชนที่เริ่มดำเนินงานตามโครงการปรับปรุง โรงเรียนประชาบาลให้เป็นโรงเรียนชุมชน ของกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๕ จังหวัดละ ๑ โรงเรียน รวมทั้งสิ้น ๑๖ โรงเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษามี ๓ กลุ่ม คือ กลุ่มครู จำนวน ๑๙๒ คน กลุ่มประชาชน จำนวน ๑๙๒ คน และกลุ่มผู้บริหารโรงเรียน จำนวน ๓๙ คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาเป็นแบบสอบถาม ๓ ฉบับ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นสำหรับสอบถามกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่ม โดยเฉพาะ ผู้วิจัยได้นำไปแจกจ่ายและเก็บรวบรวมข้อมูลตามแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ด้วยตนเอง

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า โรงเรียนชุมชนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีกิจกรรมเน้นหนักไปใน ตำบลการปรับปรุงโรงเรียนและการเรียนการสอน และตำบลสร้างความสัมพันธ์ระหว่าง โรงเรียนกับ ชุมชน ส่วนการให้บริการด้านความรู้แก่ประชาชนและปรับปรุงชุมชนอยู่ในระดับน้อย การดำเนินงาน

ของโรงเรียนชุมชนยังไม่สอดคล้องตามวัตถุประสงค์ หลักการ และแนวดำเนินการของการจัดโรงเรียนชุมชนเท่าที่ควร ปัญหาที่สำคัญในการดำเนินงานได้แก่ ขาดเครื่องมือและครุสำหรับฝึกสอนวิชาชีพให้แก่ประชาชน ขาดความช่วยเหลือสนับสนุนด้านกำลังใจและงบประมาณจากฝ่ายบริหารระดับเหนือขึ้นไป ประชาชนส่วนใหญ่มีฐานะยากจน มักจะใช้เวลาไปประกอบอาชีพหารายได้มาเลี้ยงครอบครัว ไม่สนใจต่อกิจกรรมการศึกษาของโรงเรียน

ชื่อปริญญาานิพนธ์ : การศึกษาปัญหาของครูพี่เลี้ยง ในการปฏิบัติงานร่วมกับนักศึกษาฝึกสอน จากวิทยาลัยครูนครสวรรค์

ผู้เขียน : บำรุง สิมพลีวงศ์

สาขาวิชาเอก : การบริหารการศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : รศจ. สวัสดิ์ ปุษapakom

กรรมการ : อจ. บุญเชิด ภิญญอนันตพงษ์

การศึกษาครั้งนี้มุ่งเพื่อที่จะศึกษาปัญหาของครูพี่เลี้ยง ในการปฏิบัติงานร่วมกับนักศึกษาฝึกสอนว่ามีปัญหาในด้านใดบ้างและเพื่อที่จะทราบว่าวุฒิ ตำแหน่ง เพศ จำนวนปีที่ เป็นครูพี่เลี้ยงมีผลทำให้เกิดปัญหาแตกต่างกันหรือไม่ โดยใช้แบบสอบถามวัดปัญหาซึ่งมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า ๕ ช่วง กลุ่มตัวอย่างเป็นครูพี่เลี้ยงในโรงเรียนฝึกสอนจำนวน ๓๒๖ คน

ผลการศึกษาพบว่า ครูพี่เลี้ยงที่ดำรงตำแหน่งแตกต่างกันและครูพี่เลี้ยงที่ทำหน้าที่เป็นครูพี่เลี้ยงที่มีระยะเวลาอย่างน้อยต่างกันจะมีปัญหาในการปฏิบัติงานร่วมกับนักศึกษาฝึกสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ส่วนครูพี่เลี้ยงที่มีวุฒิ เพศ ต่างกันมีปัญหาแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญในทางสถิติ

ชื่อปริญญาโท : บัณฑิตบริหารงานด้านความสัมพันธ์กับชุมชนของครูใหญ่
โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดอ่างทอง
ตามที่คณะของครูและประชาชน

ผู้เขียน : ประจวบ ต่อดระกุล
สาขาวิชาเอก : การบริหารการศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : ผศจ. ดร. วิจิตร ธีระกุล
กรรมการ : ผศจ. ดร. วิจิตร สินศิริ

การศึกษาคั้งนี้มุ่งจะศึกษาทัศนะของครูและประชาชนที่มีต่อการบริหารงานด้านความสัมพันธ์กับชุมชนของครูใหญ่โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดอ่างทอง ตามที่ปฏิบัติจริงและตามความคาดหวังของครูและประชาชน และต้องการเปรียบเทียบว่า ครูที่มีวัยวุฒิ คุณวุฒิ และเพศแตกต่างกัน และประชาชนที่มีอายุ ฐานะทางเศรษฐกิจและอาชีพแตกต่างกัน จะมีความคาดหวังต่อการบริหารงานด้านนี้ของครูใหญ่แตกต่างกันหรือไม่ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ประกอบด้วยครู ๑๙๒ คน ประชาชน ๒๐๐ คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาเป็นแบบสอบถาม ๒ ฉบับ คือ แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่าง และแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทการบริหารงานด้านความสัมพันธ์กับชุมชน จำนวน ๔๐ ข้อ

ผลการวิจัยพบว่า ครูและประชาชนมีความต้องการให้ครูใหญ่แสดงบทบาทการบริหารงานด้านความสัมพันธ์กับชุมชนมากกว่าที่ได้ปฏิบัติมาแล้ว ผลการทดสอบสมมุติฐานปรากฏว่า บทบาทจริงและบทบาทที่คาดหวังในการบริหารงานด้านนี้ของครูใหญ่ ตามที่คณะของครูและตามทัศนะของประชาชน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ และ .๑๐ ตามลำดับ แต่ความคาดหวังของกลุ่มตัวอย่างเมื่อจำแนกตาม วัยวุฒิ คุณวุฒิ และเพศของครู และจำแนกตาม อายุ ฐานะทางเศรษฐกิจและอาชีพของประชาชนแล้ว ไม่พบความแตกต่างกันแต่อย่างใด

**ชื่อปริญาพนธ์ : บทบาททางวิชาการของครูใหญ่โรงเรียนประถมศึกษาตามทัศนะ
ของนักการศึกษาและประชาชนในจังหวัดนราธิวาส**

ผู้เขียน : ประมวล รัคนวงศ์
สาขาวิชาเอก : การบริหารการศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : ผศจ. ดร. วิจิตร ชีระกุล
กรรมการ : ผศจ. ประภาพันธุ์ กรโกสัยกาจ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบบทบาทที่เป็นจริง กับบทบาทที่คาดหวังของครูใหญ่โรงเรียนประถมศึกษาที่เกี่ยวกับการบริหารงานด้านวิชาการในโรงเรียน ตามทัศนะของ ครูใหญ่ ผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือครูใหญ่ขึ้นไป และคณะกรรมการศึกษาของโรงเรียนว่าจะมีความแตกต่างกันอย่างไรหรือไม่ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ ครู ๒๐๙ คน ครูใหญ่ ๕๒ คน ผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือครูใหญ่ขึ้นไป ๑๙ คน และคณะกรรมการศึกษาของโรงเรียน ๕๔ คน รวมทั้งสิ้น ๓๓๔ คน เป็นกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในจังหวัดนราธิวาสทั้งสิ้น เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการปฏิบัติงานของครูใหญ่โรงเรียนประถมศึกษา จำนวน ๖๐ ข้อ

จากการศึกษาพบว่า ทุกกลุ่มเห็นว่า บทบาทที่เป็นจริงของครูใหญ่ แตกต่างกับบทบาทที่คาดหวัง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐๑ ทุกกลุ่มมีความคาดหวังที่จะให้ครูใหญ่ปฏิบัติงานด้านวิชาการให้มากกว่าที่ได้ปฏิบัติอยู่จริง กลุ่มครูมีความเห็นในเรื่องบทบาทที่เป็นจริงของครูใหญ่ และบทบาทที่คาดหวังของครูใหญ่ แตกต่างกับกลุ่มครูใหญ่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และระดับ .๐๕ ตามลำดับ แต่กลุ่มผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือครูใหญ่ขึ้นไป และกลุ่มคณะกรรมการศึกษาของโรงเรียน มีความเห็นไม่แตกต่างกับกลุ่มครูใหญ่ทั้งในเรื่องบทบาทที่เป็นจริง และบทบาทที่คาดหวัง งานวิชาการที่แบ่งย่อยออกเป็น ๕ ด้านนั้นทุกกลุ่มต้องการให้ครูใหญ่ปฏิบัติงานในด้านกิจกรรมทางวิชาการมากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาได้แก่งานในด้านการเรียนการสอน ด้านการพัฒนาหลักสูตร ด้านการวัดผลและด้านการนิเทศ

ชื่อปริญญาโท : คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของครูองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา

ผู้เขียน : ประโยชน์ จันทโรจิติ

สาขาวิชาเอก : การบริหารการศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษา

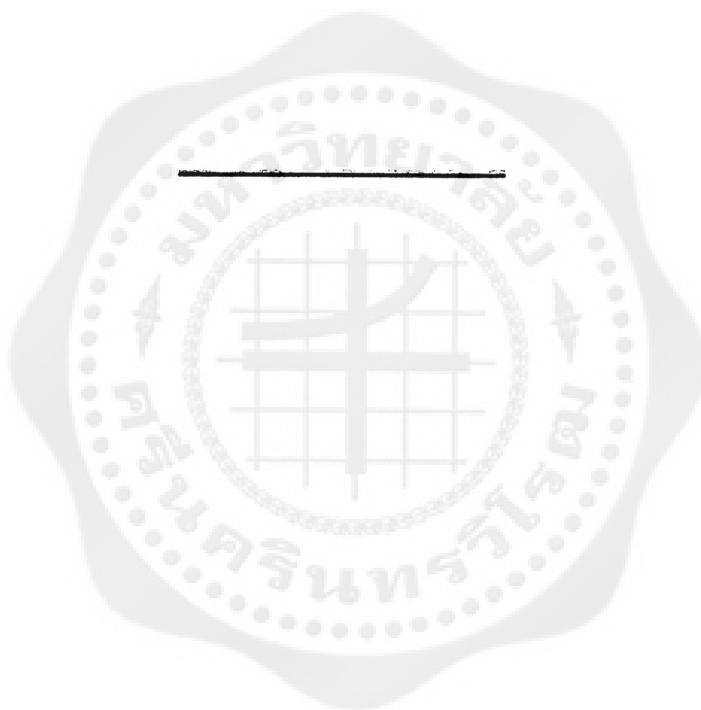
ประธาน : ผศจ. ดร. วิจิตร วรุตบางกูร

กรรมการ : ผศจ. ประภาพันธ์ กรโกสียกาจ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อทราบคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของครูองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา ตามทัศนะของบุคคลกลุ่มต่างๆ คือ ครู ผู้บริหารการศึกษา นักเรียนและผู้ปกครองนักเรียน แล้วนำคุณลักษณะต่างๆ ที่ได้ศึกษามาสร้างเป็นเครื่องมือเพื่อใช้ประกอบการพิจารณาคัดเลือกครูขององค์การบริหารส่วนจังหวัด เครื่องมือที่สร้างขึ้นนี้คือแบบสำรวจคุณลักษณะครู เป็นแบบสำรวจประเภทคู่เปรียบเทียบ (มีจำนวน ๘๔ ข้อ) และใช้เครื่องมือนี้เพื่อศึกษาว่า บุคคลกลุ่มต่างๆ ให้ความสำคัญต่อคุณลักษณะครูด้านต่างๆ อย่างไร แตกต่างกันหรือไม่ และเพื่อเปรียบเทียบทัศนะของครูที่มีสถานภาพต่างกันในเรื่องเพศ อายุ วุฒิ ว่ามีทัศนะต่อคุณลักษณะครูอย่างไร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือ ครู ๑๙๔ คน ผู้บริหารการศึกษา ๕๐ คน นักเรียน ๙๕ คน และผู้ปกครองนักเรียน ๑๕๐ คน รวมทั้งสิ้น ๔๘๙ คน เป็นกลุ่มตัวอย่างในจังหวัดสงขลาทั้งหมด

การศึกษาค้นคว้านี้พบว่าบุคคลกลุ่มต่างๆ มีทัศนะต่อคุณลักษณะครูด้านต่างๆ แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญ เมื่อรวมทัศนะของทุกฝ่ายแล้วได้อันดับความสำคัญของคุณลักษณะครูตามลำดับดังนี้ คือ คุณลักษณะด้านการสอน คุณลักษณะด้านการปฏิบัติงานทั่วไป คุณลักษณะด้านความเป็นประชาธิปไตย คุณลักษณะด้านสัมพันธภาพกับนักเรียน คุณลักษณะด้านคุณธรรม-ศีลธรรม คุณลักษณะด้านมนุษยสัมพันธ์ และคุณลักษณะด้านบุคลิกลักษณะ โดยคิคน้ำหนัก เป็นอัตราส่วนตามลำดับดังนี้คือ ๖:๕:๕:๕:๔:๔ : ๓ นอกจากนี้ยังพบว่า ครูที่มีความแตกต่างกันในเรื่อง

เพศ อายุ วุฒิ มีทักษะต่อคุณลักษณะครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญด้วย กล่าวคือ ครูหญิงกับครูชาย มีทักษะแตกต่างกันในด้านการสอน ด้านสัมพันธภาพกับนักเรียนและด้านคุณธรรม—ศีลธรรม ส่วนครูอายุมากให้ความเห็นแตกต่างไปจากครูอายุน้อยใน ด้านสัมพันธภาพกับนักเรียน ด้านคุณธรรม—ศีลธรรม ด้านบุคลิกลักษณะ ด้านการปฏิบัติงานทั่วไป และด้านความเป็นประชาธิปไตย สำหรับครู วุฒิสองนั้นมีทักษะต่างไปจากครูวุฒิต่ำในตำแหน่งต่าง ๆ ทำนองเดียวกับครูอายุน้อยและครูอายุมาก

ชื่อปริญาานิพนธ์ : การส่งเสริมครูประจำการระดับมัธยมศึกษาในเขตการศึกษา ๖ :
ความต้องการของครู การปฏิบัติการ และปัญหา

ผู้เขียน : ประสิทธิ์ ธรรมประสิทธิ์

สาขาวิชาเอก : การบริหารการศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ. ดร. วิจิตร วรุตบางกูร

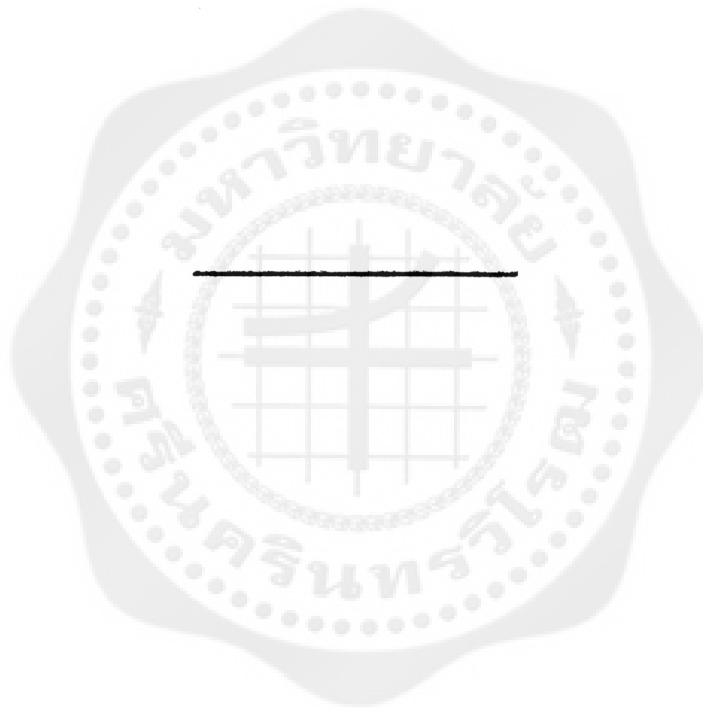
กรรมการ : รศจ. ดร. สุภรณ์ ศรีพหล

การศึกษาครั้งนี้ต้องการ ประเมินสภาพ การส่งเสริม ครูประจำการของครูโรงเรียนมัธยมศึกษา
ในเขตการศึกษา ๖ ในด้านการปฏิบัติการ ความต้องการ และปัญหา ว่ากลุ่มผู้บริหารและครูประจำ
การมีความคิดเห็นตรงกันหรือไม่

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือ กลุ่มผู้บริหารได้แก่ ศึกษาธิการจังหวัด หัวหน้าหน่วย
ศึกษานิเทศก์จังหวัด ศึกษาธิการอำเภอ ครูใหญ่และอาจารย์ใหญ่โรงเรียนมัธยมศึกษาจำนวน ๗๒ คน
และครูในโรงเรียนมัธยมศึกษาอีกจำนวน ๒๗๐ คน โดยแต่ละคนในกลุ่มตัวอย่างจะประเมินผลการ
ปฏิบัติการ ความต้องการ และปัญหาเกี่ยวกับการส่งเสริมครูประจำการ โดยตอบแบบสอบถามแบบ
มาตราส่วนประเมินค่า เมื่อรวบรวมข้อมูลแล้วดำเนินการวิเคราะห์โดยคำนวณหาค่าเฉลี่ยและความ
เบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนจากแบบสอบถามแล้วใช้ t-test ทดสอบสมมุติฐานที่ตั้งไว้

ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า การปฏิบัติการและปัญหาในการส่งเสริมครูประจำการอยู่ในเกณฑ์
ระดับปานกลาง ส่วนความต้องการอยู่ในระดับสูง จากผลการวิเคราะห์รายข้อทั้ง ๓ คำนปรากฎว่า
การส่งเสริมครูประจำการหลายประการที่ควรจะได้รับ ความสนใจและปรับปรุงให้ดีขึ้น และผลการ
ทดสอบสมมุติฐานปรากฏว่า ความคิดเห็นของกลุ่มผู้บริหารและครูประจำการมีความแตกต่างกันอย่าง
มีนัยสำคัญทั้ง ๓ ด้าน

ผู้วิจัยได้เสนอแนะว่ากระทรวงศึกษาธิการ กรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา จังหวัด และสถาบันอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาควรให้ความสนใจและมองเห็นความสำคัญของการส่งเสริมครูประจำการ ควรหาทางวางแผนและประสานงานกันเพื่อจัดกิจกรรมส่งเสริมแก่ครู ตลอดจนเตรียม จัดงบประมาณเพื่อการฝึกอบรมครูโดยวิธีประหยัดและเกิดประโยชน์ มากที่สุด และได้เสนอแนะให้ผู้บริหารได้ศึกษาถึงเทคนิควิธีการต่างๆ เพื่อจัดส่งเสริมครูได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งค้นคว้าวิจัยเพิ่มเติมเกี่ยวกับการจัดโปรแกรมต่าง ๆ และประเมินผลการส่งเสริมครูประจำการเพื่อประกอบการพิจารณาส่งเสริมครูประจำการให้ถูกต้องตามความจำเป็นและความต้องการต่อไป

ชื่อปริญญาโท : **ความต้องการของครู อาจารย์ในงานบริการการศึกษา วิทยาลัยครูสกลนคร**

ผู้เขียน : ไพจิตร สหัสร์จินดา

สาขาวิชาเอก : การบริหารการศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ. ดร. วิจิตร สิ้นสิริ

กรรมการ : อจ. ดวงเดือน ศาสตรภักดิ์

การศึกษาครั้งนี้ต้องการทราบถึงความต้องการของครูโรงเรียนในโครงการและของอาจารย์วิทยาลัยครูสกลนครที่มีต่อโครงการบริการการศึกษาวิทยาลัยครูสกลนคร ว่าพอใจในบริการที่ได้รับหรือต้องการเพิ่มขึ้นอีกหรือไม่เพียงไร และครูอาจารย์ที่มีวุฒิต่างกันจะมีความต้องการแตกต่างกันหรือไม่ ทั้งยังต้องการทราบถึงปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงานด้านบริการการศึกษาอีกประการหนึ่งด้วย

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือ ครูโรงเรียนระดับประถมศึกษา ๑๘๗ คน และอาจารย์วิทยาลัยครู ๗๐ คน ครู อาจารย์แต่ละคนตอบแบบสอบถามที่เป็นแบบอัตราส่วนประเมินค่าและคำถามแบบปลายเปิด เมื่อรวบรวมข้อมูลได้แล้วก็ดำเนินการวิเคราะห์โดยคำนวณหาค่าเฉลี่ย และความเบี่ยงเบนมาตรฐานจากแบบสอบถามแล้วใช้ t-test ทดสอบสมมุติฐาน

ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า ครูอาจารย์มีความพอใจในบริการด้านวิชาการที่ได้รับอยู่ ขณะเดียวกันก็ยังต้องการบริการด้านวิชาการและด้านอื่นเพิ่มขึ้นอีก เช่นบริการด้านสุขภาพอนามัย และด้านทุนการศึกษาแก่นักเรียน นักศึกษาที่ขาดแคลน ทั้งยังพบว่าครูอาจารย์ที่มีวุฒิต่างกัน มีความต้องการในด้านวิชาการไม่ต่างกันด้วย

ชื่อปริญาณีนีพนธ์ : การประเมินสมรรถภาพการบริหารของ คีชาธิการ อำเภอในเขต
การศึกษา ๑๑

ผู้เขียน : รุ่งศักดิ์ บึงกงลาด

สาขาวิชาเอก : การบริหารการศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : รศจ. ดร. สุภรณ์ ศรีพหล

กรรมการ : ดร. สุวัจ ธิลปอนันต์

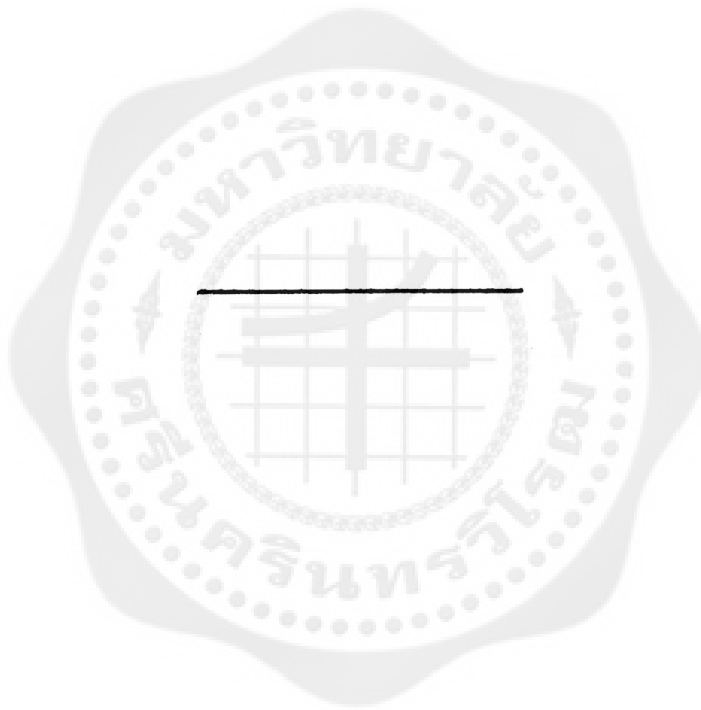
การวิจัยครั้งนี้ต้องการประเมินสมรรถภาพการบริหารของคีชาธิการอำเภอ ในเขตการศึกษา ๑๑ ตำบลบุคลากร ตำบลวิชาการ ตำบลธรรการ ตำบลความสัมพันธ์กับชุมชน ต้องการทราบว่ คีชาธิการอำเภอที่มี วุฒิ อายุ ประสบการณ์ต่างกัน มีสมรรถภาพการบริหารต่างกันหรือไม่ และต้องการทราบว่ สิทธิชนัดนิยมจะมีความสัมพันธ์กับสมรรถภาพการบริหารหรือไม่

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ได้แก่ คีชาธิการจังหวัด ๕ คน ผู้ช่วยคีชาธิการจังหวัด ๕ คน นายอำเภอ ๖๒ คน ครูใหญ่หรืออาจารย์ใหญ่โรงเรียนมัธยมศึกษา ๕๙ คน ซึ่งอยู่ในเขตการศึกษา ๑๑ ทำการประเมินสมรรถภาพการบริหารของคีชาธิการอำเภอ ตำบลบุคลากร วิชาการ ธรรการ ความสัมพันธ์กับชุมชน โดยตอบแบบสอบถามมาตราส่วนประเมินค่า คีชาธิการอำเภอ ๖๒ คน แสดงความคิดเห็นของตน โดยตอบแบบสอบถามมาตราส่วนประเมินค่าสิทธิชนัดนิยม เมื่อรวบรวมข้อมูลแล้ว ดำเนินการวิเคราะห์โดยคำนวณหาค่าเฉลี่ย ความแปรปรวน และความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนจากแบบสอบถาม แล้วใช้ t-test และ χ^2 ทดสอบสมมติฐาน

ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า สมรรถภาพการบริหารของคีชาธิการอำเภอตำบลบุคลากร วิชาการ ธรรการ และความสัมพันธ์กับชุมชนอยู่ในระดับกลาง ผลการวิเคราะห์รายข้อทราบว่า มีหลายข้อที่คีชาธิการอำเภอยังปฏิบัติน้อย ควรปรับปรุง โดยเฉพาะตำบลวิชาการ ผลการทดสอบสมมติฐานปรากฏว่

ศึกษานิเทศก์อำเภอที่มีวุฒิ อายุ ประสบการณ์ต่างกัน มีสมรรถภาพการบริหารไม่แตกต่างกัน บุคลิกภาพหรือลีลาทํานายไม่มีความสัมพันธ์กับสมรรถภาพการบริหารของศึกษานิเทศก์อำเภอ

ผู้วิจัยได้เสนอแนะให้จัดอบรมด้านวิชาการแก่ศึกษานิเทศก์อำเภอ โดยเฉพาะการนิเทศการศึกษา ด้วยการเริ่มจากศึกษานิเทศก์อำเภอที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีก่อน เพื่อเพิ่มความเชื่อมั่นด้านวิชาการแก่ตนเอง ศึกษานิเทศก์อำเภอจะได้มีบทบาททางด้านวิชาการมากขึ้น และได้เสนอให้มีการศึกษาเพิ่มเติมว่า ศึกษานิเทศก์อำเภอในทุกเขตการศึกษา จะมีสมรรถภาพการบริหารอย่างไร แล้วนำมาเปรียบเทียบกัน

ชื่อปริญญาโท : การวิเคราะห์การจัสตรรงบประมาณเพื่อการผลิตครูตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๑๕-๒๕๑๙)

ผู้เขียน : ศุภศักดิ์ แก้วขาว
สาขาวิชาเอก : การบริหารการศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : รศจ. ดร. สุภรณ์ ศรีพหล
กรรมการ : ผศจ. นิภา แนวนบุญเนียร

ความมุ่งหมายของการวิจัยครั้งนี้ เพื่อวิเคราะห์การจัสตรรและการใช้งบประมาณเพื่อการผลิตครู เปรียบเทียบการลงทุน การหาค่าใช้จ่ายเฉลี่ยรายหัวและเปรียบเทียบสภาพการผลิตและการลงทุนกับเป้าหมายที่กำหนดไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๓ พ.ศ. ๒๕๑๕-๒๕๑๙ ระหว่างกรมการฝึกหัดครู มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยของรัฐ ผลการวิจัยสรุปได้ดังต่อไปนี้

๑. ตลอดระยะเวลา ๕ ปีของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๓ พ.ศ. ๒๕๑๕-๒๕๑๙ กรมการฝึกหัดครู ได้ใช้งบประมาณเพื่อการผลิตครูระดับประกาศนียบัตรเป็นเงิน ๑,๘๕๒,๘๑๗,๓๐๐ บาท จ่ายเป็นงบดำเนินการ ร้อยละ ๔๑.๓๔ และงบลงทุนร้อยละ ๕๘.๖๖ ส่วนงบประมาณเพื่อการผลิตครู ระดับปริญญาบัตรของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒเป็นเงิน ๓๗๗,๐๗๐,๘๐๐ บาท เป็นงบดำเนินการ ร้อยละ ๖๖.๔๗ และงบลงทุนร้อยละ ๓๓.๕๓ ส่วนคณะศึกษาศาสตร์ของมหาวิทยาลัยอื่นๆ ได้ใช้งบประมาณสำหรับการผลิตครูปริญญาเป็นเงินทั้งสิ้น ๒๗๔,๐๘๕,๘๐๐ บาท เป็นงบดำเนินการร้อยละ ๕๘.๗๔ และ งบลงทุนร้อยละ ๔๑.๒๖

๒. ตลอดระยะเวลา ๕ ปีของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๓ พ.ศ. ๒๕๑๕-๒๕๑๙ ใช้จ่ายเพื่อการผลิตครูทั้งสอง ระดับเป็นเงินรวมกันทั้งสิ้น ๒,๕๐๓,๙๗๔,๑๐๐ บาท จ่ายเป็นงบประมาณเพื่อการผลิตครูระดับประกาศนียบัตร คิดเป็นร้อยละ ๗๔.๐๐ และจ่ายเป็นงบ-

ประมาณเพื่อการผลิตครูระดับปริญญาบัตรของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ร้อยละ ๑๕.๐๖ และ คณะศึกษาศาสตร์ ร้อยละ ๑๐.๙๔

๓. งบดำเนินการเฉลี่ยรายหัวของนักศึกษาระหว่างกรมการฝึกหัดครู มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒและคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยของรัฐ เป็นเงิน ๓,๐๙๓, ๖,๙๔๔, และ ๘,๓๑๐ บาท ตามลำดับ ส่วนงบลงทุนเฉลี่ยรายหัวระหว่างส่วนราชการทั้งสามแห่งเป็นเงิน ๕๑,๖๔๓, ๒๙,๗๙๒ และ ๔๗,๐๔๓ บาท ถ้าคิดเป็นอัตราส่วนการใช้จ่ายเงินงบประมาณในรอบ ๕ ปี ของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๓ จะพบว่าสัดส่วนของงบดำเนินการระหว่างกรมการฝึกหัดครู มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒและคณะศึกษาศาสตร์ จะเป็น ๑ : ๒.๒๕ : ๒.๖๙ ตามลำดับ ส่วนสัดส่วนของงบลงทุนของทั้งสามส่วนราชการจะเป็น ๑ : ๐.๕๘ : ๐.๙๑ ตามลำดับ

๔. จำนวนนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรมีจำนวนสูงกว่าเป้าหมายที่กำหนดไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๓ เป็นจำนวน ๙,๓๘๒ คน หรือ ร้อยละ ๓.๒๗ ส่วนจำนวนนักศึกษาระดับปริญญาบัตรของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ต่ำกว่าเป้าหมาย ๑,๐๗๒ คน หรือ ร้อยละ ๒.๕๘ และคณะศึกษาศาสตร์มีจำนวนนักศึกษาต่ำกว่าเป้าหมายทั้งสิ้น ๙,๐๑๖ คน หรือ ร้อยละ ๒๙.๒๒

๕. จำนวนผู้สำเร็จการศึกษา ระดับประกาศนียบัตรต่ำกว่าเป้าหมายเล็กน้อยเพียง ๗๘ คน หรือ ร้อยละ ๐.๐๖ ส่วนระดับปริญญาบัตรของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒต่ำกว่าเป้าหมาย ๑,๕๔๓ คน หรือ ร้อยละ ๙.๔๗ และ คณะศึกษาศาสตร์ มีผู้สำเร็จการศึกษาต่ำกว่าเป้าหมาย ๑,๑๕๖ คน หรือ ร้อยละ ๑๘.๔๗

๖. งบประมาณเพื่อการลงทุนผลิตครู ระดับประกาศนียบัตรสูงกว่าประมาณการตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๓ พ.ศ. ๒๕๑๕-๒๕๑๙ คิดเป็นร้อยละ ๔๗.๑๐ ส่วนระดับปริญญาบัตรของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้รับงบประมาณต่ำกว่าประมาณการ ร้อยละ ๕.๗๔ และคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยของรัฐ ได้รับงบประมาณสูงกว่าประมาณการ ร้อยละ ๘.๗๔

ชื่อปริญญาโท : บทบาทและความต้องการของชุมชนเกี่ยวกับการบริหารการศึกษา
ประชากรขององค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา

ผู้เขียน : สอนง สุวรรณวงศ์
สาขาวิชาเอก : การบริหารการศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : ผศจ.ดร. วิจิตร ชีระกุล
กรรมการ : ผศจ.ประภาพันธุ์ กรโกสียกาจ

งานวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาบทบาทและความต้องการของชุมชน เกี่ยวกับการบริหารการศึกษาประชากร ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา ในด้านบริหารความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับชุมชน การบริหารวิชาการ การบริหารบุคลากร กิจการนักเรียน ธุรการ การเงิน และบริการ และเปรียบเทียบบทบาทและความต้องการของสมาชิกสภาจังหวัด สมาชิกสภาตำบล กรรมการศึกษาและประชาชน

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา มีภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัดสงขลา แบ่งเป็น ๔ กลุ่ม คือสมาชิกสภาจังหวัด ๑๖ คน สมาชิกสภาตำบล ๕๗ คน กรรมการศึกษา ๗๖ คน และประชาชนทั่วไป ๑๒๕ คน รวม ๒๗๔ คน

การรวบรวมข้อมูล ใช้แบบสอบถามที่สร้างขึ้นตามกลุ่มตัวอย่าง เพื่อทราบบทบาท และความต้องการเกี่ยวกับการบริหารการศึกษาประชากรทั้ง ๕ ด้าน

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างต้องการครูใหญ่ที่คนในท้องถิ่นนับถือ มีมนุษยสัมพันธ์และมีความรู้เกี่ยวกับงานในหน้าที่ ต้องการให้ครูได้รับการอบรมเกี่ยวกับวิธีสอนใหม่ๆ ครูที่จะได้รับการบรรจุใหม่ควรเป็นบุคคลในท้องถิ่น และมีความปรารถนาที่จะช่วยเหลือครูให้ได้รับความปลอดภัยจากโจรผู้ร้าย สำหรับสิ่งที่กลุ่มตัวอย่างไม่พึงประสงค์ คือ การสอนนักเรียนด้านวิชาการเพียงอย่างเดียว

การเลือกกรรมการศึกษาโดยไม่ขอความคิดเห็นจากประชาชน การนำเด็กและประชาชนไปทัศนศึกษาในวันหยุดราชการ การทำโทษนักเรียนโดยการเมียนตีและต้องเสียเงินบำรุงการศึกษาเพิ่มขึ้น

เมื่อเปรียบเทียบความต้องการระหว่างกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มพบว่า ประชาชนทั่วไป กรรมการศึกษา สมาชิกสภาตำบล มีบทบาทและความต้องการไม่แตกต่างกัน และกลุ่มสมาชิกสภาตำบลกับกลุ่มสมาชิกสภาจังหวัด ก็มีบทบาทและความต้องการไม่แตกต่างกัน แต่สำหรับกลุ่มประชาชนทั่วไปและกลุ่มสมาชิกสภาจังหวัดมีบทบาทและความต้องการแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และระหว่างกลุ่มกรรมการศึกษากับกลุ่มสมาชิกสภาจังหวัดก็มีบทบาทและความต้องการแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ เช่นเดียวกัน

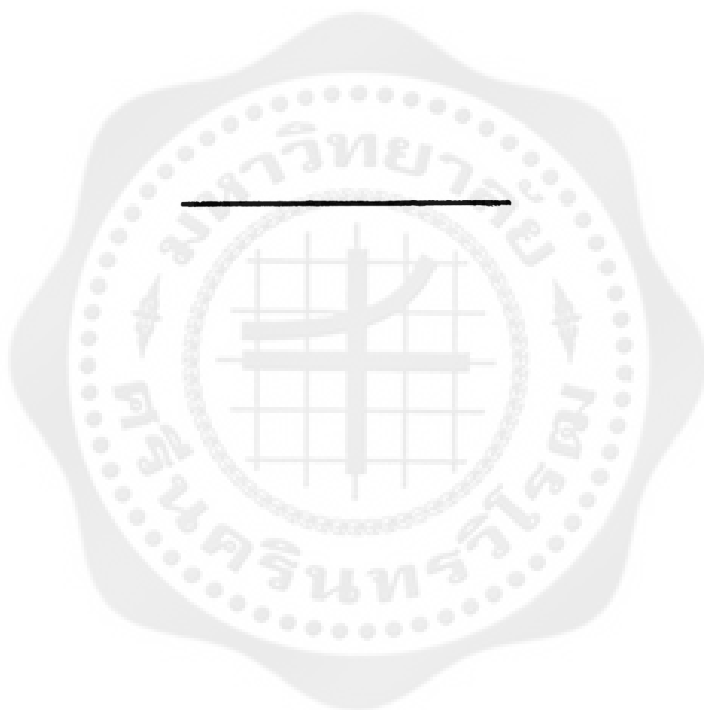

ชื่อปริญาพนธ์ : การศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิผลทางการศึกษาระหว่างโรงเรียน
ประถมศึกษาขององค์การบริหารส่วนจังหวัดกับของเทศบาล ใน
จังหวัดสระบุรี

ผู้เขียน : สิทธิชัย รอดเดชา
สาขาวิชาเอก : การบริหารการศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : ผศจ.ดร.วิจิตร สิ้นศิริ
กรรมการ : ผศจ.ดร.วิจิตร วรุศบางกูร

การศึกษาวิจัยนี้มีความมุ่งหมาย เพื่อเปรียบเทียบประสิทธิผลทางการศึกษาระหว่างโรงเรียน
ประถมศึกษาขององค์การบริหารส่วนจังหวัดกับของเทศบาล นักเรียนรุ่นปีการศึกษา ๒๕๐๙-๒๕๑๑
ของจังหวัดสระบุรี วิเคราะห์ความสูญเสียค่าทางการศึกษาและค่าใช้จ่ายที่สูญเสีย ไปอันเนื่องมาจาก
นักเรียนซ้ำชั้นและออกกลางคัน เพื่อศึกษาสาเหตุที่นักเรียนซ้ำชั้นและออกกลางคัน และเสนอแนว
ทางการแก้ปัญหาดังกล่าว กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยโรงเรียนขององค์การบริหารส่วนจังหวัด ๑๕
โรงเรียน โรงเรียนของเทศบาล ๑๑ โรงเรียน ครูในโรงเรียนดังกล่าวมีจำนวน ๑๖๘ คน นักเรียน
๒,๒๘๔ คน โดยการศึกษาข้อมูลจากแบบสอบถามและเอกสารต่าง ๆ ของโรงเรียน เช่น ทะเบียน
นักเรียน เป็นต้น ผลการศึกษาสรุปได้ว่า ประสิทธิภาพทางการศึกษาระหว่างโรงเรียนขององค์การบริหาร
ส่วนจังหวัดกับของเทศบาลไม่แตกต่างกัน ความสูญเสียค่าทางการศึกษาเนื่องจากนักเรียนซ้ำชั้น
และออกกลางคันในโรงเรียนขององค์การบริหารส่วนจังหวัดต่ำกว่าโรงเรียนของเทศบาล ค่าใช้จ่ายที่
สูญเสียไปเนื่องจากนักเรียนซ้ำชั้นและออกกลางคัน ของนักเรียนรุ่นปีการศึกษา ๒๕๐๙, ๒๕๑๐ และ
๒๕๑๑ รวมกันทั้งสิ้นเท่ากับ ๖๖๐,๐๘๕ บาท สาเหตุที่สำคัญที่นักเรียนซ้ำชั้นได้แก่ ผู้ปกครองไม่สน

ใจในการศึกษา สาเหตุอื่นๆ ได้แก่ ผู้ปกครองยากจน สุขภาพไม่ดีและเรียนอ่อน การสอนของครูไม่ต่อเนื่องกัน นักเรียนออกกลางคันมากที่สุด มีสาเหตุมาจากความยากจนของครอบครัว เด็กออกไปช่วยผู้ปกครองทำงาน ครูส่วนมากมีความเห็นว่า วิธีแก้ปัญหานักเรียนซ้ำชั้น ควรจะเน้นการสอนวิชาภาษาไทยและเลขคณิต ในชั้นประถมปีที่ ๑ ให้มากกว่าวิชาอื่น และควรมีการอบรมครูประจำการเพื่อปรับปรุงการสอนให้ดีขึ้น

ชื่อปริญญาบัตร : **บทบาททางวิชาการของอาจารย์มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ**
บางแสน ปีการศึกษา ๒๕๑๗

ผู้เขียน : สุธีระ ทานตวนิช

สาขาวิชาเอก : การบริหารการศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ.ดร. วิจิตร สิ้นศิริ

กรรมการ : ผศจ.ดร. เฉลิมวงศ์ วัจนสุนทร

งานวิจัยเรื่องนี้มีจุดมุ่งหมายคือ ศึกษาบทบาททางวิชาการของอาจารย์ในด้านการสอน การวิจัยและการให้บริการทางวิชาการ โดยศึกษาถึงสภาพของการปฏิบัติและอุปสรรคที่มีต่อการปฏิบัติงานให้สมบูรณ์ จากกลุ่มประชากรอาจารย์และนิสิตของมหาวิทยาลัย เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงกลไกการบริหารงานทางวิชาการของมหาวิทยาลัย วิธีการรวบรวมข้อมูลได้จากการค้นคว้าเอกสารสร้างแบบสอบถามขึ้นใช้ครั้งนี้โดยเฉพาะ

ผลของการวิจัยสรุปได้ว่า อาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสนในปีการศึกษา๒๕๑๗ ปฏิบัติหน้าที่ด้านการสอนอย่างมีเสริภาพทางวิชาการอยู่ในขั้นพึงพอใจ แต่ยังมีข้อขัดข้องบางประการที่ไม่ส่งเสริมและสนับสนุนให้อาจารย์สอนอย่างมีเสริภาพทางวิชาการได้เต็มที่ เช่น นิสิตขาดพื้นความรู้ในวิชานั้น ๆ นิสิตเคยชินต่อการเรียนแบบฟังคำบรรยาย เนื้อหาวิชามีมาก หนังสืออ่านประกอบมีน้อยหรืออ่านไม่เข้าใจและจำนวนนิสิตในชั้นเรียนมีมากเกินไป ส่วนงานวิจัยและงานให้บริการทางวิชาการนั้นยังมีการปฏิบัติกันน้อยมาก ทั้งนี้เพราะ ขาดการสนับสนุนด้านการเงินและอุปกรณ์ ขาดความสะดวกและขาดความร่วมมือ มีชั่วโมงสอนมากอยู่แล้ว ไม่เห็นความสำคัญของการวิจัยและการให้บริการทางวิชาการ ขาดผู้นำ และขาดความรู้และทักษะ มหาวิทยาลัยน่าจะ ได้ปรับปรุงกลไกการบริหารงานทางวิชาการของมหาวิทยาลัยเพื่ออาจารย์จะได้ปฏิบัติหน้าที่ทั้ง ๓ ประการอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ทั้งนี้อาจจะทำได้โดย ให้ความสำคัญแก่งานวิจัยเท่ากับงานสอน ส่งเสริมให้อาจารย์เห็นความสำคัญของการให้บริการทางวิชาการ พร้อมทั้งอำนวยความสะดวกให้มากยิ่งขึ้น

ข้อปริญญานิพนธ์ : **ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมผู้นำของผู้บริหารวิทยาลัยครู กับ
บรรยากาศองค์การ**

ผู้เขียน : ชาญชัย สงวนให้

สาขาวิชาเอก : การบริหารการศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ.ดร. วิจิตร ธีระกุล

กรรมการ : อจ. นิคม ตังคะพิภพ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายที่จะศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมผู้นำของผู้บริหารวิทยาลัยครูกับบรรยากาศองค์การ เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลคือ แบบสอบถามวัดพฤติกรรมผู้นำชื่อ LBDQ และแบบสอบถามวัดบรรยากาศองค์การ ชื่อ OCDQ (แบบที่ ๔) กลุ่มตัวอย่างที่จะศึกษาเป็นอาจารย์ ๔๐๐ คน จากวิทยาลัยครู ๑๔ แห่ง ที่ตั้งอยู่ในภาคกลางของประเทศไทย ในปีการศึกษา ๒๕๑๘

ผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหารวิทยาลัยครูมีพฤติกรรมผู้นำมิติสัมพันธ์ภาพกับมิติกิจสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลางและมีมิติสัมพันธ์ภาพสูงกว่ามิติกิจสัมพันธ์ บรรยากาศองค์การของวิทยาลัยครู โดยส่วนรวมเป็นแบบอิสระ พฤติกรรมผู้นำมิติสัมพันธ์ภาพมีความสัมพันธ์ทางลบกับบรรยากาศองค์การ มิติขาดความสามัคคีและอุปสรรคอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และมีความสัมพันธ์ทางบวกกับบรรยากาศองค์การมิติขวัญ มิตรสัมพันธ์ มุ่งผลงาน เป็นแบบอย่าง และกรุณาปราณีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับบรรยากาศองค์การมิติห่างเหิน พฤติกรรมผู้นำมิติกิจสัมพันธ์มีความสัมพันธ์ทางลบกับบรรยากาศองค์การมิติขาดความสามัคคีอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และมีความสัมพันธ์ทางบวกกับบรรยากาศองค์การมิติขวัญ มิตรสัมพันธ์ ห่างเหิน มุ่งผลงาน เป็นแบบอย่างและกรุณาปราณีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับบรรยากาศองค์การมิติอุปสรรค พฤติกรรมผู้นำมิติสัมพันธ์ภาพและมิติกิจสัมพันธ์ไม่มีความสัมพันธ์กับแบบบรรยากาศองค์การ

ชื่อปริญาานิพนธ์ : ความยากง่ายในการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทยที่ใช้ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง

ผู้เขียน : แก้วตา ไทรวงาม

สาขาวิชาเอก : การประถมศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษา

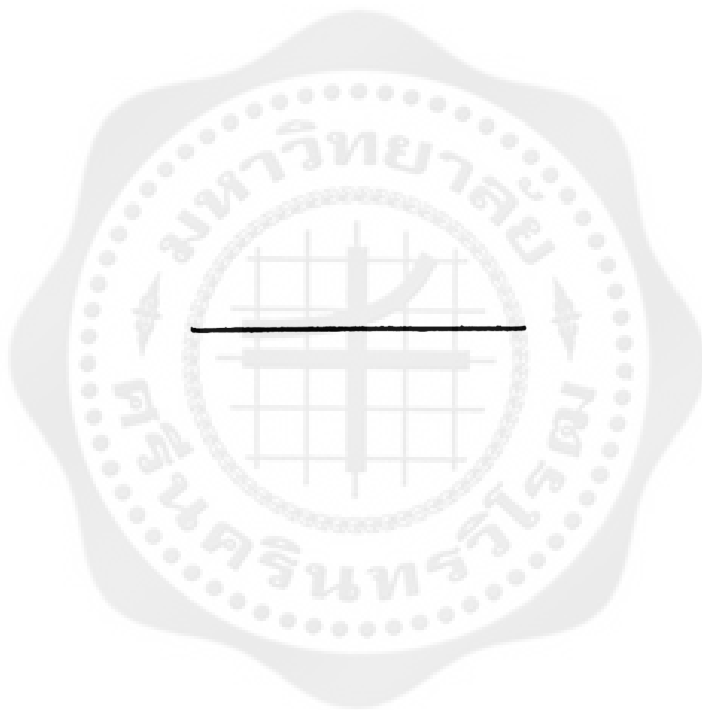
ประธาน : ผศจ.ดร. ศีลา จายนีโยธิน

กรรมการ : อจ. วรณี โสมประยูร

กรรมการ : อจ. ชูศรี พรรณเชษฐ์

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความยากง่ายของคำพื้นฐานภาษาไทยที่ใช้ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง และเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทยระหว่างเด็กที่เคยเรียนชั้นเด็กเล็กกับเด็กที่ไม่เคยเรียนชั้นเด็กเล็ก ระหว่างเด็กชายกับเด็กหญิง และระหว่างเด็กที่เรียนในโรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด สังกัดเทศบาล และสังกัดกรมสามัญศึกษา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง ปีการศึกษา ๒๕๑๙ จากโรงเรียนในเขตอำเภอเมือง จังหวัดระนอง จำนวน ๙๖ คน การรวบรวมข้อมูลกระทำโดยนำคำพื้นฐานภาษาไทย ๔๕๐ คำมาจัดเรียงเป็นประโยค วลี คำผสม หรือคำโดด และแบ่งคำพื้นฐานภาษาไทยออกเป็น ๙ ชุดเพื่อทดสอบครั้งละหนึ่งชุด โดยบอกให้เด็กเขียนสะกดคำทีละคำ แล้วแบ่งกลุ่มและลำดับคำตามระดับความยากง่ายเป็น ๕ กลุ่ม เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทยระหว่างเด็กที่เคยเรียนชั้นเด็กเล็กกับเด็กที่ไม่เคยเรียนชั้นเด็กเล็กและระหว่างเด็กชายกับเด็กหญิง โดยใช้ t-test และระหว่างเด็กที่เรียนในโรงเรียนต่างสังกัดกันโดยใช้ F-test ผลการศึกษาพบว่าจำนวนคำพื้นฐานภาษาไทยแบ่งตามระดับความยากง่ายได้ดังนี้ คำที่ง่ายมาก ๗ คำ คำที่ง่าย ๒๖ คำ คำที่ยากง่ายปานกลาง ๗๒ คำ คำที่ยาก ๑๘๗ คำ และคำที่ยากมาก ๑๔๘ คำ เด็กที่เคยเรียนชั้นเด็กเล็กมีความสามารถในการเขียนสะกดคำสูงกว่าเด็กที่ไม่เคยเรียนชั้นเด็กเล็กอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ

.๐๑ เด็กชายกับเด็กหญิงมีความสามารถในการเขียนสะกดคำไม่แตกต่างกัน เด็กที่เรียนในโรงเรียนต่างสังกัดกันมีความสามารถในการเขียนสะกดคำแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ โดยที่เด็กที่เรียนในโรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดและสังกัดกรมสามัญศึกษามีความสามารถในการเขียนสะกดคำสูงกว่าเด็กที่เรียนในโรงเรียนสังกัดเทศบาลอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ และเด็กที่เรียนในโรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด มีความสามารถในการเขียนสะกดคำสูงกว่าเด็กที่เรียนในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕

ชื่อปริญาานิพนธ์ : การสร้างชุดการสอนประกอบหลักสูตรวิชาวิทยาศาสตร์ ชั้น
ประถมศึกษาปีที่ ๓ ให้สัมพันธ์กับลักษณะความเป็นอยู่และปัญหา
ชนบทภาคกลาง โดยใช้วิธีวิเคราะห์ระบบ

ผู้เขียน : ปุบผา สยามชัย

สาขาวิชาเอก : การประถมศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ.ดร. ศีลา จายนียโยธิน

กรรมการ : ศจ. ดร. อารี สัตถ์หนวี

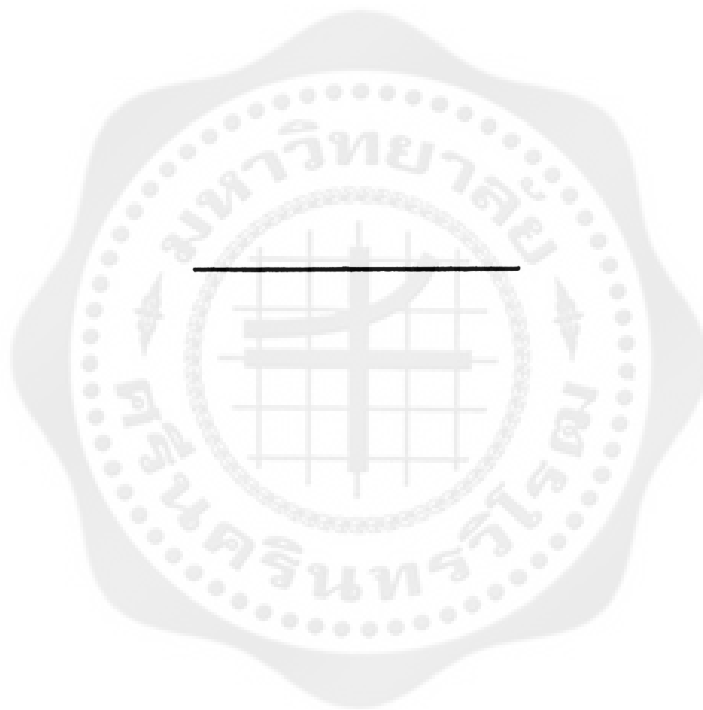
กรรมการ : อจ. บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อสร้างชุดการสอนประกอบหลักสูตร วิชาวิทยาศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ ให้สอดคล้องกับสภาพความเป็นอยู่และปัญหาท้องถิ่นชนบทภาคกลาง โดยใช้วิธีวิเคราะห์ระบบ

กระบวนการในการสร้างชุดการสอน อาศัยขั้นตอนของการวิเคราะห์ระบบดังนี้คือ ศึกษาหลักสูตรวิชาวิทยาศาสตร์ ระดับประถมศึกษา และศึกษาสภาพท้องถิ่นชนบท จังหวัดกาญจนบุรี เพื่อนำมาเป็นข้อมูลประกอบการสร้างชุดการสอน นำชุดการสอนที่สร้างขึ้นไปทดลองใช้กับนักเรียนกลุ่มเล็ก ที่โรงเรียนวัดอมรินทร์าราม กรุงเทพมหานคร แล้วปรับปรุงชุดการสอนให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ต่อจากนั้นนำชุดการสอนที่ปรับปรุงแล้วนี้ไปทดลองภาคสนามกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนวัดศรีโหดะราษฎรบำรุง และโรงเรียนท่าม่วง อำเภوتاม่วง จังหวัดกาญจนบุรี จำนวน ๖๓ คน ข้อมูลที่ได้ คือคะแนนทดสอบของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยชุดการสอน ซึ่งนำมาวิเคราะห์ความแตกต่างด้วย t -test และข้อมูลที่ได้จากการประเมินผลความเหมาะสมของชุดการสอน โดย

คณะครูและศึกษานิเทศก์ จังหวัดกาญจนบุรี จำนวน ๒๐ คน นำค่าเฉลี่ยที่ได้มาเปรียบเทียบกับ อัตราส่วนประมาณค่าของเบสท์ นำข้อมูลที่ได้นี้มาปรับปรุงชุดการสอนอีกครั้งหนึ่ง

ผลการศึกษาค้นคว้าปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนจากการสอบก่อนเรียนและหลังเรียน ด้วยชุดการสอน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และพบว่าความเหมาะสม ของชุดการสอนซึ่งประเมินโดยคณะครูและศึกษานิเทศก์ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในเกณฑ์เหมาะสมมาก (๓.๕๐-๔.๔๙ ตามหลักการประมาณค่าของเบสท์)

ชื่อปริญญาานิพนธ์ : การสร้างชุดการสอนประกอบหลักสูตรวิชาวิทยาศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ ให้สัมพันธ์กับลักษณะความเป็นอยู่และปัญหาชนบทภาคกลาง โดยใช้วิธีวิเคราะห์ระบบ

ผู้เขียน : ยุพดี อธิรัตน์ปัญญา

สาขาวิชาเอก : การประถมศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ.ดร. ศีลา จายนัยโยธิน

กรรมการ : ศจ.ดร. อาวี สันหนวี

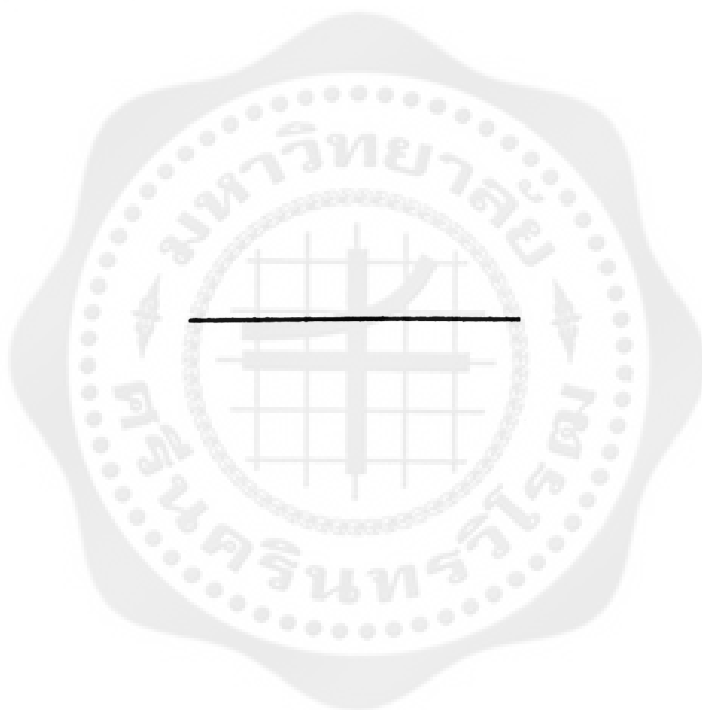
กรรมการ : อจ. บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์

การศึกษาครั้งนี้ครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อสร้างชุดการสอนประกอบหลักสูตรวิชาวิทยาศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ ให้สอดคล้องกับสภาพความเป็นอยู่และปัญหาท้องถิ่นชนบทภาคกลาง โดยใช้วิธีวิเคราะห์ระบบ

การดำเนินการสร้างชุดการสอนโดยใช้วิธีวิเคราะห์ระบบ มีกระบวนการดังนี้ ศึกษาหลักสูตรวิชาวิทยาศาสตร์ระดับประถมศึกษา ศึกษาสภาพท้องถิ่นชนบท จังหวัดกาญจนบุรี และพื้นฐานของเด็ก นำข้อมูลที่ได้มาประกอบการสร้างชุดการสอน นำชุดการสอนไปทดลองสอนกับนักเรียนกลุ่มเล็ก ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ ที่โรงเรียนวัดหนองโพ อำเภอโพธาราม จังหวัดราชบุรี แล้วปรับปรุงชุดการสอนให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น นำชุดการสอนที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองภาคสนามกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนวัดศรีโลหะราษฎร์บำรุง และโรงเรียนท่าม่วง อำเภوتاม่วง จังหวัดกาญจนบุรี จำนวน ๔๔ คน ข้อมูลที่ได้ คือคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยชุดการสอน นำมาวิเคราะห์ความแตกต่างด้วย t-test เพื่อนำข้อมูลมาปรับปรุงชุดการสอนให้ดียิ่งขึ้น และข้อมูลอีกประการหนึ่ง

คือ ข้อมูลที่ได้จากการประเมินค่าความเหมาะสมของชุดการสอน โดยครูและศึกษานิเทศก์ จำนวน ๒๐ คน นำข้อมูลที่ได้มาแจกแจงความถี่หาค่าเฉลี่ยแล้วเปรียบเทียบกับอัตราส่วนตามหลักการประมาณค่าของเบสท์

ผลการศึกษาค้นคว้าปรากฏว่า คะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยชุดการสอน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และจากการประเมินค่าความเหมาะสมของชุดการสอนโดยครู และศึกษานิเทศก์จังหวัดกาญจนบุรี พบว่าชุดการสอนมีค่าเฉลี่ยอยู่ในเกณฑ์ที่มีความเหมาะสมมาก (๓.๕๐-๔.๕๙ ตามหลักการประมาณค่าของเบสท์)

ชื่อปริญาานิพนธ์ : **การสร้างชุดการสอนประกอบ หลักสูตรวิชา ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ ให้สัมพันธ์กับลักษณะความเป็นอยู่และปัญหาชนบทภาคกลางโดยใช้วิธีวิเคราะห์ระบบ**

ผู้เขียน : เรณู อินทรทัศน์

สาขาวิชาเอก : การประถมศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ. ดร. ศีลา จายนัยโยธิน

กรรมการ : ศจ. ดร. อารี สัตนหวั

กรรมการ : อจ. บุญเชิด ภิัญญอนันตพงษ์

กระบวนการในการสร้างชุดการสอน อาศัยขั้นตอนของวิธีวิเคราะห์ระบบ คือศึกษาหลักสูตรวิชาภาษาไทย ระดับประถมศึกษา และศึกษาสภาพท้องถิ่นชนบท จังหวัดกาญจนบุรี เพื่อนำมาเป็นข้อมูลประกอบการสร้างชุดการสอน นำชุดการสอนที่สร้างขึ้นไปทดลองใช้กับนักเรียนประถมปีที่ ๓ เป็นกลุ่มย่อย ที่โรงเรียนบางเขน (ไว้สาลีอนุสรณ์) เขตบางเขน กรุงเทพมหานคร เพื่อนำข้อมูลมาปรับปรุงแก้ไขชุดการสอนให้ดียิ่งขึ้น การปรับปรุงขั้นสุดท้ายเป็นการปรับปรุงโดยอาศัยข้อมูลย้อนกลับ จากการนำชุดการสอนไปทดลองภาคสนาม กับนักเรียนชั้นประถมปีที่ ๓ โรงเรียนวัดศรีโลหะ-ราษฎร์บำรุง และโรงเรียนวัดวังขนาย อำเภอท่าม่วง จังหวัดกาญจนบุรี จำนวน ๕๖ คน ข้อมูลที่ได้คือคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยชุดการสอน นำมาวิเคราะห์ความแตกต่างโดยใช้ t-test และข้อมูลอีกประการหนึ่ง คือข้อมูลที่ได้จากการประเมินผลความเหมาะสมชุดการสอน จากครูและศึกษานิเทศก์จังหวัดกาญจนบุรี จำนวน ๒๐ คน นำค่าประเมินผลที่ได้มาแจกแจงความถี่หาค่าเฉลี่ย แล้วเปรียบเทียบกับอัตราส่วนประมาณค่าตามหลักการของเบสท์

ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า คะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยชุดการสอนของนักเรียน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และพบว่า ความเหมาะสมของชุดการสอนซึ่งประเมินโดยครูและศึกษานิเทศก์ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในเกณฑ์ที่มีความเหมาะสมมาก (๓.๕๐—๔.๔๙ ตามหลักการประมาณค่าของเบสท์)

ชื่อปริญญาโท : การทดลองเปรียบเทียบแบบการคิดให้เหตุผลตามหลักการอนุรักษ์
ของเพียเจต์และความเข้าใจในการอ่าน โดยการฝึกการรับรู้
ทางสายตาแบบภาพซ้อน ในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒

ผู้เขียน : สุดใจ กำแหงกิจ

สาขาวิชาเอก : การประถมศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ. ดร. ศีลา จายนีโยธิน

กรรมสาร : อจ. ทวงเดือน ศาสตร์ภักดิ์

การทดลองครั้งนี้มุ่งศึกษาผลของการฝึกการรับรู้ทางสายตาแบบ ภาพซ้อนที่มีต่อแบบการคิดให้เหตุผลตามหลักการอนุรักษ์ของเพียเจต์ ต่อความเข้าใจในการอ่าน และต่อการรับรู้ทางสายตาแบบภาพซ้อน ในการทดลองได้ใช้กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนอนุบาลสมุทรสงคราม จำนวน ๖๐ คน ซึ่งคัดเลือกมาจากนักเรียนทั้งหมด ๑๒๔ คน โดยกระบวนการวิธีนำแบบทดสอบแบบการคิดให้เหตุผลตามหลักการอนุรักษ์ของเพียเจต์ไปทดสอบ แล้วนำผลจากการทดสอบมาพิจารณาคัดเลือกเฉพาะนักเรียนที่ได้คะแนนต่ำกว่า ๕๐ เปอร์เซนต์ ของคะแนนทั้งหมดไว้ ๖๐ คน โดยวิธีสุ่มอย่างง่าย จากจำนวนนี้ได้แบ่งออกเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ ๓๐ คน กลุ่มทดลองเป็นกลุ่มที่ได้รับการฝึกการรับรู้ทางสายตาแบบภาพซ้อนเป็นเวลา ๗ สัปดาห์ สัปดาห์ละ ๓ ครั้ง ครั้งละ ๑๕ นาที ส่วนกลุ่มควบคุมไม่ได้รับการฝึกอย่างใดเลย

ผลการทดลองปรากฏว่า กลุ่มทดลองมีความสามารถในการรับรู้ทางสายตาแบบภาพซ้อนดีกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่มีความสามารถในด้านความคิดให้เหตุผลตามหลักการอนุรักษ์ของเพียเจต์ และความเข้าใจในการอ่านไม่แตกต่างกัน และจากการหาค่าความสัมพันธ์ปรากฏว่า การคิดให้เหตุผลตามหลักการอนุรักษ์ของเพียเจต์ มีความสัมพันธ์กับความเข้าใจในการอ่านอย่างเชื่อมั่นได้ ๙๙ เปอร์เซนต์ แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับการรับรู้ทางสายตาแบบภาพซ้อน ส่วนความเข้าใจในการอ่านมีความสัมพันธ์กับการรับรู้ทางสายตาแบบภาพซ้อนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ชื่อปริญญาโท : **ทัศนคติต่ออาชีพครู และความ ต้องการ ดำเนิน กิจกรรม นักเรียน
ของนักเรียนชาวเขา วิทยาลัยครูหมู่บ้านจอมบึง ราชบุรี**

ผู้เขียน : **ณรงค์ เทียมเมฆ**

สาขาวิชาเอก : **การมัธยมศึกษา**

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : **ผศจ. ดร. วิชัย วงษ์ใหญ่**

กรรมการ : **อจ. บุญเชิด ภูณโณนนตพงษ์**

ความมุ่งหมายของการศึกษา เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติต่ออาชีพครู และความ ต้องการ ดำเนิน กิจกรรมนักเรียน ระหว่างนักเรียนชาวไทยพื้นราบกับนักเรียนชาวเขา นักเรียนก่อน ป.กศ. กับนักเรียน ป.กศ. นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง กับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และเพื่อเปรียบเทียบความ ต้องการ ดำเนิน กิจกรรมนักเรียน ระหว่างนักเรียนที่มีทัศนคติต่ออาชีพครูต่างกัน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือนักเรียนวิทยาลัยครูหมู่บ้านจอมบึง ราชบุรี ปีการศึกษา ๒๕๑๙ จำนวน ๑๘๓ คน ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล และใช้ t-test วิเคราะห์ข้อมูล ปรากฏผลในการศึกษาดังนี้

๑. นักเรียนชาวเขากับนักเรียนชาวไทยพื้นราบมีทัศนคติต่ออาชีพครูแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

๒. นักเรียนชาวไทยพื้นราบ มีความต้องการกิจกรรมบันเทิงและสันทนาการสูงกว่านักเรียนชาวเขาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนความต้องการกิจกรรมกีฬาและสุขภาพ กิจกรรมวิชาการ กิจกรรมศาสนาและประเพณี กิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และกิจกรรมส่งเสริมความรู้และความสนใจพิเศษแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

๓. นักเรียนก่อน ป.กศ. กับนักเรียน ป.กศ. มีทัศนคติต่ออาชีพครูแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

๔. นักเรียนก่อน ป.กศ. กับนักเรียน ป.กศ. มีความต้องการกิจกรรมนักเรียนทุกด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

๕. นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีทัศนคติต่ออาชีพครู แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

๖. นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีความต้องการกิจกรรมศาสนาและประเพณีสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนความต้องการกิจกรรมอีก ๕ ด้านคือ กิจกรรมกีฬาและสุขภาพ กิจกรรมวิชาการ กิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ กิจกรรมบันเทิงและสันทนาการ และกิจกรรมส่งเสริมความรู้ความสนใจพิเศษแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

๗. นักเรียนที่มีทัศนคติต่ออาชีพครูเชิงนิมมาน มีความต้องการกิจกรรมกีฬาและสุขภาพสูงกว่านักเรียนที่มีทัศนคติต่ออาชีพครูเชิงนิเสธอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนความต้องการกิจกรรมอีก ๕ ด้าน คือ กิจกรรมวิชาการ กิจกรรมศาสนาและประเพณี กิจกรรมบันเทิงและสันทนาการ กิจกรรมส่งเสริมความรู้และความสนใจพิเศษ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ชื่อปริญาานิพนธ์ : การทดลองเปรียบเทียบผลการสอน สมการเชิงเส้นหนึ่งตัวแปร โดยใช้หน่วยการเรียนรู้การสอน (Instructional Module) กับการสอนปกติ

ผู้เขียน : เบ็ญจา โสทรโยม
สาขาวิชาเอก : การมัธยมศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : ผศจ. ดร. ชมพันธ์ุ กุญชร ฒ. อยุธยา
กรรมการ : ผศจ. ดร. ลาวลย์ พลกล้า

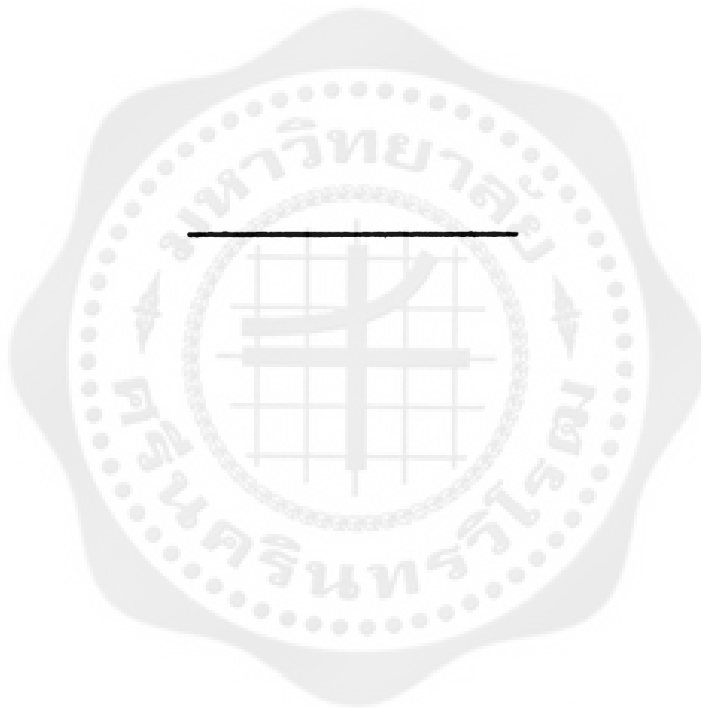
จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า เพื่อสร้างหน่วยการสอนวิชาคณิตศาสตร์เรื่อง สมการเชิงเส้นหนึ่งตัวแปร ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ และเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง สมการเชิงเส้นหนึ่งตัวแปร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โดยใช้หน่วยการเรียนรู้การสอนกับการสอนปกติ

การทดลองครั้งนี้กระทำกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๑๙ ของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน ๗๐ คน ซึ่งเลือกมาโดยการสุ่ม แล้วแบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มทดลอง ๓๕ คน และกลุ่มควบคุม ๓๕ คน โดยการสุ่มอีกครั้งหนึ่ง กลุ่มทดลองเรียนจากหน่วยการเรียนรู้การสอน ผู้วิจัยเป็นผู้สอน ส่วนกลุ่มควบคุมอาจารย์คณิตศาสตร์ของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่เป็นผู้สอนแบบปกติ ตามเนื้อหาเดียวกันในหน่วยการเรียนรู้การสอน ใช้เวลาสอนกลุ่มละ ๑๐ ชั่วโมง หลังจากเรียนจบแล้วทำการทดสอบด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง สมการเชิงเส้นหนึ่งตัวแปรใช้เวลาในการสอบกลุ่มละ ๑ ชั่วโมง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง สมการเชิงเส้นหนึ่งตัวแปร ของนักเรียนที่เรียนจากการสอนโดยใช้หน่วยการเรียนรู้การสอนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสมการเชิง

เส้นหนึ่งตัวแปรของนักเรียนที่เรียนจากการสอนปกติ ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๕

อย่างไรก็ตาม หน่วยการเรียนรู้การสอนจัดว่าเป็นการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนตามความสามารถของตนเอง ผู้เรียนมีโอกาสเลือกกิจกรรมการเรียนรู้หลายอย่าง และผู้เรียนมีส่วนร่วมในการสร้างกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง ดังนั้นผู้วิจัยจึงเห็นว่า ควรสนับสนุนให้มีการสร้างหน่วยการเรียนรู้การสอนขึ้น ทั้งในวิชาคณิตศาสตร์และวิชาอื่นๆ

ชื่อปริญญาบัตร : การเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม ภาคเหนือ

ผู้เขียน : เป็รื่อง จันดา

สาขาวิชาเอก : การมัธยมศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ศจ. บุญถึง แนนหนา

กรรมการ : อจ. บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์

จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เพื่อต้องการทราบแนวโน้มในการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม (ค.ม.ส. ๑) ภาคเหนือ ปีการศึกษา ๒๕๑๘ กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ มีจำนวน ๕๐๖ คน แยกเป็นชาย ๓๘๒ คน และหญิง ๑๒๔ คน

จากการศึกษาทำให้พบว่า

๑. อาชีพของผู้ปกครองของนักเรียน ทำให้นักเรียนมีเหตุผลหรือแรงจูงใจ ในการเลือกอาชีพแตกต่างกันออกไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเหตุผลด้านความจำเป็น พบว่านักเรียนที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพรับจ้าง มีเหตุผลหรือแรงจูงใจในด้านความจำเป็นที่ไม่สามารถศึกษาต่อ มากกว่านักเรียนที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพเกษตรกรรม รับราชการและค้าขาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

อย่างไรก็ตาม เมื่อนำเหตุผลหรือแรงจูงใจในการเลือกอาชีพมาวิเคราะห์ความแปรปรวนเป็นรายข้อ พบว่า บางข้อ นักเรียนให้ความสำคัญต่อเหตุผลหรือแรงจูงใจในการเลือกอาชีพที่ให้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๒. การศึกษาของผู้ปกครอง ไม่มีส่วนทำให้นักเรียนให้ความสำคัญของเหตุผลหรือแรงจูงใจในการเลือกอาชีพแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๓. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน นับว่ามีผลต่อการเลือกอาชีพของนักเรียนเป็นอย่างมาก พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง เลือกอาชีพที่ใช้สติปัญญาความรู้ และวิชาการขั้นสูง มากกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

นอกจากนั้น พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีความต้องการในด้านความมั่นคง ปลอดภัย และก้าวหน้าทางอาชีพ มากกว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง และสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จึงสรุปได้ว่า อาชีพของผู้ปกครองและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกอาชีพของนักเรียน ซึ่งนอกจากจะเลือกอาชีพแตกต่างกันแล้ว ยังให้ความสำคัญของเหตุผลหรือแรงจูงใจในการเลือกอาชีพแตกต่างกันไปอีกด้วย

ชื่อปริญาณิพนธ์ : สภาพปัญหาที่ส่งผลต่อสุขภาพจิตของครูอาจารย์ในโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตการศึกษา ๕

ผู้เขียน : ยนต์ ชุ่มจิต
สาขาวิชาเอก : การมัธยมศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ. ดร. วิชัย วงษ์ใหญ่

กรรมการ : ผศจ. ไพศาล หวังพานิช

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เพื่อต้องการทราบสภาพการณืที่เป็นปัญหาในการปฏิบัติงานที่ส่งผลต่อสุขภาพจิตของครูอาจารย์ในโรงเรียนมัธยมศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นครูอาจารย์ชายหญิงในโรงเรียนมัธยมศึกษาสายสามัญในเขตการศึกษา ๕ จำนวน ๕๐๐ คน เป็นชาย ๑๘๗ คน หญิง ๓๑๓ คน โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล ซึ่งปรากฏผลการศึกษาค้นคว้า ดังนี้

สภาพการณืที่เป็นปัญหาต่อสุขภาพจิตของครูอาจารย์ในโรงเรียนมัธยมศึกษา แยกตามลักษณะปัญหา ๔ ลักษณะ พบปัญหาในแต่ละลักษณะดังต่อไปนี้

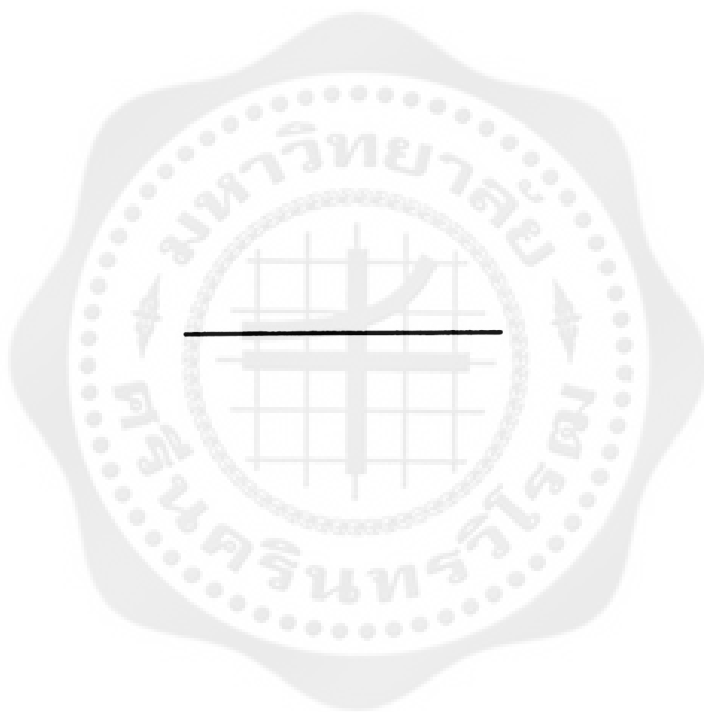
๑. ด้านบรรยากาศในการเรียนการสอน ปัญหาที่พบคือ นักเรียนไม่ค่อยกล้าแสดงความคิดเห็นหรือตอบคำถาม เด็กบางคนชอบก่อวุ่นเพื่อนในขณะที่เรียน นักเรียนชอบละเมียดระเบียบของโรงเรียนเสมอ เช่น มาสาย ไร้ผมยาว แต่งกายไม่เหมาะสม เล่นการพนัน ฯลฯ นักเรียนชอบละเลยหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย และนักเรียนไม่ค่อยสนใจเรียน

๒. ด้านสัมพันธ์ภาพระหว่างบุคลากรในโรงเรียน ปัญหาที่พบคือ ครูอาจารย์เห็นประโยชน์ส่วนตัวมากกว่าส่วนรวม ครูอาจารย์ชอบแบ่งเป็นกลุ่มโดยไม่จำเป็น ครูอาจารย์บางคนชอบทำตนเหนือกว่าคนอื่น และครูอาจารย์ชอบแก่งแย่งชิงดีชิงเด่นกัน

๓. ด้านภารกิจที่ครูอาจารย์ต้องปฏิบัติ ปัญหาที่พบ คือ ครูอาจารย์ถูกยืมไปใช้งานที่อื่น และครู อาจารย์ประจำชั้นมีงานที่ต้องทำมากกว่าครูพิเศษ

๔. ด้านการบริหารงานของผู้บริหาร พบเพียงปัญหาเดียว คือ ระเบียบวินัยบางอย่างหละหลวม

ผลการเปรียบเทียบลักษณะปัญหาที่ส่งผลต่อสุขภาพจิตของครูอาจารย์ในโรงเรียนมัธยมศึกษา เมื่อแยกตาม เพศ อายุ คุณวุฒิ และประสบการณ์ในการสอน ปรากฏผลว่าครูอาจารย์ที่ต่างกันในด้าน เพศ อายุ คุณวุฒิ และประสบการณ์ในการสอน มีลักษณะปัญหาที่ส่งผลต่อสุขภาพจิตแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

**ชื่อปริญญาบัตร : การศึกษาทัศนคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในจังหวัด
ลำปางที่มีต่อการจัดให้มีการสอนเพศศึกษา**

ผู้เขียน : วาสนา ศิลากร
สาขาวิชาเอก : การมัธยมศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : รศจ. เต็มสิริ บุญยสิงห์
กรรมการ : อจ. ดวงเดือน ศาสตร์ภักดิ์

จุดมุ่งหมายของการศึกษาต้องการที่จะทราบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในจังหวัดลำปาง มีทัศนคติต่อการจะจัดให้มีการสอนเพศศึกษาอย่างไร นอกจากนั้นยังศึกษาถึงความรู้ความเข้าใจในเรื่องเพศศึกษาของนักเรียนว่ามีมากน้อยเพียงไร รวมทั้งสำรวจแหล่ง ความรู้เรื่องเพศศึกษาของนักเรียนว่ามีแหล่งใดบ้าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคือนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในจังหวัดลำปาง ปีการศึกษา ๒๕๑๙ จำนวน ๖ โรงเรียน รวม ๓๘๐ คน เครื่องมือที่ใช้รวบรวมข้อมูลมี ๕ ตอนคือ ข้อมูลส่วนตัว แบบทดสอบความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเพศศึกษา แบบสอบถามทัศนคติที่มีต่อการที่จะจัดให้มีการสอนเพศศึกษา แบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการที่จะจัดให้มีการสอนเพศศึกษา และแบบสำรวจแหล่งความรู้เกี่ยวกับเพศศึกษา สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คือ t-test, F-test และอัตราส่วนร้อยละ ผลการศึกษาพบว่านักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการจะจัดให้มีการสอนเพศศึกษา นักเรียนชายมีทัศนคติที่ดีต่อการจะจัดให้มีการสอนเพศศึกษามากกว่านักเรียนหญิง นักเรียนที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองที่มีอาชีพแตกต่างกันมีทัศนคติต่อการจะจัดให้มีการสอนเพศศึกษาไม่แตกต่างกัน นักเรียนที่อยู่ในสภาพชุมชนที่ก่อให้เกิดปัญหาทางเพศมีทัศนคติที่ดีต่อการจะจัดให้มีการสอนเพศศึกษา มากกว่านักเรียนที่อยู่ในสภาพชุมชนที่ไม่ก่อให้เกิดปัญหาทางเพศ ในด้านความรู้ความเข้าใจเรื่องเพศศึกษา นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเรื่องนี้ยังไม่ดีพอ ส่วนการสำรวจแหล่งความรู้เรื่องเพศศึกษาพบว่า แหล่งความรู้ที่ให้ความรู้เพศศึกษาแก่นักเรียนเป็นอันดับหนึ่งคือหนังสือ อันดับสองคือหนังสือพิมพ์ อันดับสามคือเพื่อน

ชื่อปริญาานิพนธ์ : การเปรียบเทียบทัศนคติของครูและผู้บริหาร ที่มีต่อกิจกรรมนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐบาลในเขตการศึกษา๑๒

ผู้เขียน : สมกิต ตีร์รัมย์

สาขาวิชาเอก : การมัธยมศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ. ดร. วิชัย วงษ์ใหญ่

กรรมการ : อจ. ดวงเดือน ศาสตราภรณ์

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบทัศนคติ ของครูและ ผู้บริหารที่มีต่อ กิจกรรมนักเรียน โดยแยกตาม เพศ อายุ และอายุราชการที่ต่างกัน ศึกษาประเภทของกิจกรรมนักเรียน และปัญหาในการจัดกิจกรรมในโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐบาล ในเขตการศึกษา ๑๒ จากผู้บริหาร ๔๔ คนและครู ๒๕๐ คน ที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐบาล ในเขตการศึกษา ๑๒ จำนวน ๒ โรงเรียน ผลของการวิจัยพบว่า

ครูและผู้บริหารมีทัศนคติต่อกิจกรรมนักเรียนในเชิงนิมิต และทัศนคติของครูกับผู้บริหารที่มีต่อกิจกรรมนักเรียนไม่ต่างกัน ครูที่มีเพศ วุฒิ อายุและอายุราชการที่ต่างกันมีทัศนคติต่อกิจกรรมนักเรียนไม่ต่างกัน ผู้บริหารที่มีอายุต่างกันมีทัศนคติต่อกิจกรรมนักเรียนต่างกัน ส่วนผู้บริหารซึ่งมีวุฒิต่างกันมีทัศนคติต่อกิจกรรมนักเรียนไม่ต่างกัน

กิจกรรมที่จัดมากที่สุดได้แก่ กิจกรรมกีฬาและสุขภาพอนามัย และกิจกรรมเกี่ยวกับสังคม สงเคราะห์ ส่วนกิจกรรมที่จัดน้อยที่สุด คือ กิจกรรมที่เกี่ยวกับเศรษฐกิจและอาชีพ ปัญหาส่วนใหญ่ที่พบในการจัดกิจกรรมคือ งบประมาณสำหรับจัดกิจกรรมมีน้อย ครูส่วนใหญ่มีชั่วโมงสอนและมืงานส่วนตัวมากเกินไป อุปกรณ์ที่ใช้ในการจัดกิจกรรมมีน้อย ครูส่วนมากขาดความสนใจในการจัดกิจกรรม และ วัน เวลา ของการจัดกิจกรรมไม่กำหนดไว้ให้แน่นอน

ชื่อปริญญาบัตร : การศึกษาเปรียบเทียบความรู้ และทัศนคติ คำนอนามัยและการวางแผนครอบครัวของผู้เรียน และผู้ไม่เคยเรียน หลักสูตร การศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จ

ผู้เขียน : สมบัติ บุตรคำ

สาขาวิชาเอก : การมัธยมศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ดร. โกวิท วรพิพัฒน์

กรรมการ : อจ. ทวงเดือน ศาสตรภักดิ์

จุดหมายของการศึกษานี้คือเปรียบเทียบความรู้ และทัศนคติค่านอนามัยและการวางแผนครอบครัวของกลุ่มผู้เรียนกับกลุ่มผู้ที่ไม่เคยเรียนหลักสูตรการศึกษา ผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จ กลุ่มตัวอย่างสุ่มอย่างมีระบบจากผู้เรียน และผู้ที่ไม่เคยเรียนในเขตการศึกษา ๘ จำนวน ๒๕๐ คน แยกเป็นกลุ่มผู้เรียน ๑๓๐ คน กลุ่มผู้ที่ยังไม่เคยเรียน ๑๒๐ คน ผลการศึกษาที่สำคัญคือ ในด้านความรู้พบว่า กลุ่มผู้เรียนมีความรู้สูงกว่ากลุ่มผู้ไม่เคยเรียน เมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มที่มีเพศเดียวกัน และระดับพื้นฐานความรู้เดิมอย่างเดียวกันพบว่า กลุ่มผู้เรียนมีความรู้สูงกว่ากลุ่มผู้ที่ไม่เคยเรียน ในด้านทัศนคติกลุ่มผู้เรียนมีทัศนคติดีกว่ากลุ่มผู้ที่ไม่เคยเรียน เมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มที่มีเพศเดียวกัน พบว่า กลุ่มผู้เรียนเพศชายมีทัศนคติไม่แตกต่างจากกลุ่มผู้ที่ไม่เคยเรียน แต่กลุ่มผู้เรียนเพศหญิงมีทัศนคติดีกว่ากลุ่มผู้ที่ไม่เคยเรียน เมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มที่มี พื้นฐานความรู้เดิมเหมือนกัน พบว่า กลุ่มผู้เรียนมีทัศนคติไม่แตกต่างจากกลุ่มผู้ที่ไม่เคยเรียน เมื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้และทัศนคติ พบว่า กลุ่มผู้เรียนมีความรู้และทัศนคติสัมพันธ์กันแบบเส้นตรงเชิงนิมิต ส่วนกลุ่มผู้ที่ไม่เคยเรียนมีความรู้และทัศนคติไม่สัมพันธ์กัน

ชื่อปริญาานิพนธ์ : การเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ผู้เขียน : สมพงษ์ อาภาพันธุ์

สาขาวิชาเอก : การมัธยมศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ศจ. บุญถึง แน่นหนา

กรรมการ : อจ. บุญเชิด ภิญาญอหนันทพงษ์

ความมุ่งหมายที่สำคัญในการศึกษาครั้งนี้ เพื่อต้องการทราบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม (ค.ม.ส. ๑) ภาคตะวันออกเฉียงเหนือปีการศึกษา ๒๕๑๘ จะมีเหตุผลหรือแรงจูงใจในการเลือกอาชีพแตกต่างกันหรือไม่ รวมทั้งอาชีพและระดับการศึกษาของผู้ปกครองที่ต่างกัน จะมีส่วนสัมพันธ์ต่อการเลือกอาชีพของนักเรียนหรือไม่เพียงใด โดยใช้กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ทั้งสิ้น ๖๒๐ คน เป็นชาย ๕๒๕ คน หญิง ๙๕ คน

จากการศึกษา พบว่า

๑. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน มีส่วนทำให้นักเรียนให้ความสำคัญของเหตุผลหรือแรงจูงใจในการเลือกอาชีพ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เช่น เหตุผลหรือแรงจูงใจในการเลือกอาชีพเพื่อความก้าวหน้าทางอาชีพ และเหตุผลหรือแรงจูงใจในการเลือกอาชีพเพราะความจำเป็น

๒. อาชีพของผู้ปกครองของนักเรียน มีอิทธิพลต่อการให้เหตุผลในการเลือกอาชีพของนักเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยเฉพาะเหตุผลด้านความจำเป็น พบว่า นักเรียนที่ผู้ปกครองมีอาชีพรับจ้าง มีเหตุผลหรือแรงจูงใจในด้านความจำเป็นที่ไม่สามารถศึกษาต่อมากกว่านักเรียนที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพค้าขาย และรับราชการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๓. ระดับการศึกษาที่แตกต่างกันของผู้ปกครองของนักเรียน มีส่วนทำให้นักเรียนให้ความสำคัญ

สำคัญของเหตุผลหรือแรงจูงใจในการเลือกอาชีพแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เช่น เหตุผลหรือแรงจูงใจในการเลือกอาชีพ เพื่อต้องการเกียรติยศ ชื่อเสียง ปรากฏว่านักเรียนที่ผู้ปกครองมีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาให้เหตุผลหรือแรงจูงใจในการเลือกอาชีพ เพื่อต้องการเกียรติยศชื่อเสียงมากกว่านักเรียนที่ผู้ปกครองมีการศึกษาระดับประถมศึกษา และอุดมศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

นอกจากนี้ เมื่อนำเหตุผลหรือแรงจูงใจในการเลือกอาชีพของนักเรียนมาวิเคราะห์เป็นรายข้อ โดยเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความแตกต่างระหว่างอาชีพของผู้ปกครอง ความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษาของผู้ปกครอง พบว่าบางข้อ นักเรียนให้ความสำคัญต่อเหตุผลหรือแรงจูงใจในการเลือกอาชีพ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน อาชีพและระดับการศึกษาของผู้ปกครอง มีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพของนักเรียน ซึ่งนอกจากจะมีส่วนทำให้นักเรียนเลือกอาชีพต่างกันแล้วยังให้ความสำคัญของเหตุผลหรือแรงจูงใจในการเลือกอาชีพแตกต่างกันอีกด้วย

ชื่อปริญญานิพนธ์ : การทดลองเปรียบเทียบผลการสอนในห้องเรียนแบบศูนย์การเรียนรู้และแบบครูเป็นศูนย์กลาง ในวิชาวิทยาศาสตร์ทั่วไป
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔

ผู้เขียน : สุเทพ อ่อนไสว

สาขาวิชาเอก : การมัธยมศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ.ดร. วิชัย วงษ์ใหญ่

กรรมการ : รศจ. สุนทรี พิริยกิจ

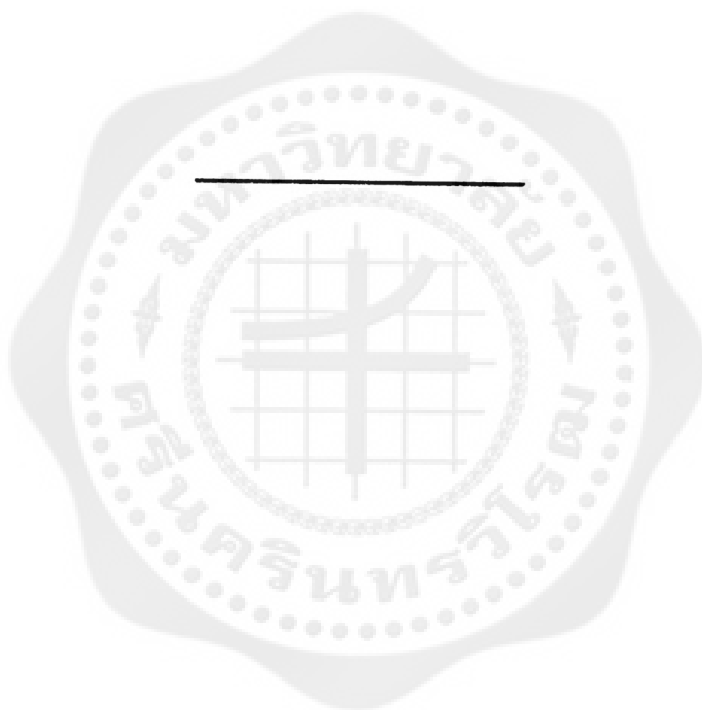
กรรมการ : อจ. สมสรร วงษ์อ่อน้อย

การวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ทั่วไป และศึกษาเปรียบเทียบผลการเปลี่ยนแปลงทัศนคติทางวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ที่เรียนในห้องเรียนแบบศูนย์การเรียนรู้กับที่เรียนในห้องเรียนแบบครูเป็นศูนย์กลาง

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนโคกสำโรงวิทยา จังหวัดลพบุรี จำนวน ๗๒ คน แยกเป็นกลุ่มทดลอง ๓๖ คน และกลุ่มควบคุม ๓๖ คน โดยให้นักเรียนทั้งสองกลุ่มเรียนในเนื้อหาเรื่องการสงวนรักษาทรัพยากรธรรมชาติเหมือนกัน ใช้เวลาสอนกลุ่มละ ๖ ชั่วโมง กลุ่มทดลองเรียนในห้องเรียนแบบศูนย์การเรียนรู้ และกลุ่มควบคุมเรียนในห้องเรียนแบบครูเป็นศูนย์กลาง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ทั่วไปของนักเรียนกลุ่มที่เรียนในห้องเรียนแบบศูนย์การเรียนรู้สูงกว่าที่เรียนในห้องเรียนแบบครูเป็นศูนย์กลาง อย่างมีนัย

สำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑ ส่วนทัศนคติทางวิทยาศาสตร์ของนักเรียนที่เรียนในห้องเรียนแบบศูนย์การเรียนรู้และแบบครูเป็นศูนย์กลางต่างก็มีทัศนคติทางวิทยาศาสตร์สูงขึ้นกว่าเดิมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑ และนักเรียนที่เรียนในห้องเรียนแบบศูนย์การเรียนรู้มีทัศนคติทางวิทยาศาสตร์สูงกว่านักเรียนที่เรียนในห้องเรียนแบบครูเป็นศูนย์กลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑

ข้อปริญญานิพนธ์ : การศึกษาทัศนคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในจังหวัด
ชลบุรี ที่มีต่อการจัดให้มีการสอนเพศศึกษา

ผู้เขียน : อภาพพร สุขวางษ์

สาขาวิชาเอก : การมัธยมศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : รศจ. เต็มสิริ บุญยสิงห์

กรรมการ : อจ. ดวงเดือน ศาสตราภักดิ์

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีความมุ่งหมายที่จะทราบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในจังหวัดชลบุรีจะมีทัศนคติต่อการจัดให้มีการสอนเพศศึกษาอย่างไร นักเรียนชายและนักเรียนหญิง มีทัศนคติต่อการจัดให้มีการสอนเพศศึกษาแตกต่างกันหรือไม่ นักเรียนที่อาศัยอยู่ในสภาพชุมชนต่างกันจะมีทัศนคติต่อการจัดให้มีการสอนเพศศึกษาแตกต่างกันหรือไม่ นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกันจะมีทัศนคติต่อการจัดให้มีการสอนเพศศึกษาแตกต่างกันหรือไม่ และแหล่งความรู้เรื่องเพศศึกษาของนักเรียนมาจากแหล่งใด

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ของโรงเรียนในจังหวัดชลบุรี ปีการศึกษา ๒๕๑๙ ๗ โรงเรียน จำนวน ๔๕๓ คน

เครื่องมือที่ใช้รวบรวมข้อมูลคือแบบสอบถาม ๕ ประเภทคือ แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัว แบบสอบถามทัศนคติที่มีต่อการจัดสอนเพศศึกษา แบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการจัดให้มีการสอนเพศศึกษา แบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูและแบบสอบถามแหล่งความรู้เรื่องเพศศึกษา

ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า

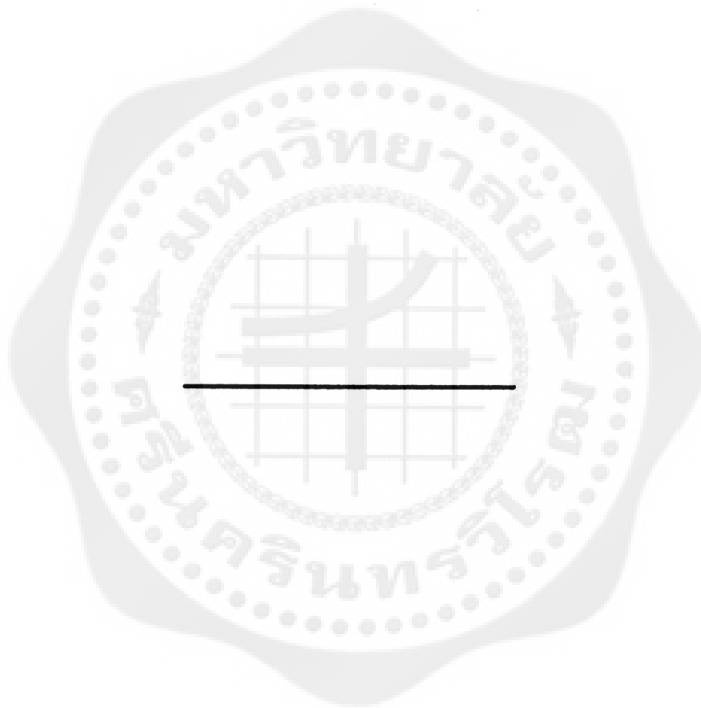
๑. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในจังหวัดชลบุรีโดยส่วนรวมมีทัศนคติที่ดีต่อการจัดให้มีการสอนเพศศึกษา

๒. นักเรียนชายมีทัศนคติต่อการจัดให้มีการสอนเพศศึกษาดีกว่านักเรียนหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

๓. นักเรียนที่อาศัยอยู่ในสภาพชุมชนต่างกัน มีทัศนคติต่อการจัดให้มีการสอนเพศศึกษาไม่แตกต่างกัน

๔. นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน มีทัศนคติต่อการจัดให้มีการสอนเพศศึกษาไม่แตกต่างกัน

๕. นักเรียนร้อยละ ๘๑.๘๐ ได้รับความรู้เรื่องเพศศึกษาจากหนังสือพิมพ์ ซึ่งจัดเป็นอันดับ ๑

ชื่อปริญาานิพนธ์ : การศึกษาเปรียบเทียบวิธีการตอบ และการตรวจให้คะแนน
แบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบที่มีลักษณะแตกต่างกัน

ผู้เขียน : กาญจนา ศิริวัฒน์พงษ์

สาขาวิชาเอก : การวัดผลการศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ.ดร. อนันต์ ศรีโสภา

กรรมการ : ผศจ. ไพศาล หวังพานิช

การศึกษาครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบ ค่าความเชื่อมั่น ค่าความเที่ยงตรง ค่าอำนาจ
จำแนก และเปอร์เซ็นต์การเดา ของแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ ๓ ลักษณะ คือ ตัวเลือกถูก
ตัวเดียว ตัวเลือกถูกที่สุดเพียงตัวเดียว และตัวเลือกถูกหลายตัว เมื่อตอบและตรวจให้คะแนนด้วย
วิธีการ ๓ วิธี คือ วิธี ๐-๑ วิธีของคูมบ์ส และวิธีของอนันต์ แบบทดสอบที่ใช้เป็นแบบทดสอบ
วิชาวิทยาศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ และนำไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ ๓ ปีการศึกษา ๒๕๑๙ ในจังหวัดปทุมธานี ๔ โรงเรียน จำนวน ๘๑๐ คน โดย
แบ่งเป็น ๙ กลุ่มๆ ละ ๙๐ คน เพื่อให้ทำแบบทดสอบทั้ง ๓ ลักษณะ ด้วยวิธีการตอบและการ
ตรวจให้คะแนนทั้ง ๓ วิธี

ผลการศึกษาปรากฏว่า

๑. เมื่อตอบและตรวจให้คะแนนด้วยวิธี ๐-๑ และวิธีของคูมบ์ส ไม่พบว่าค่าความเชื่อมั่น
ค่าความเที่ยงตรง และค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบ ทั้ง ๓ ลักษณะแตกต่างกัน แต่เมื่อตอบ
และตรวจให้คะแนนด้วยวิธีของอนันต์ ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบที่มีตัว
เลือกถูกตัวเดียวสูงกว่าที่มีตัวเลือกถูกที่สุดเพียงตัวเดียว และตัวเลือกถูกหลายตัว ส่วนค่าความ
เที่ยงตรงและค่าอำนาจจำแนก ไม่พบว่าแตกต่างกัน

๒. แบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบที่มีตัวเลือกถูกตัวเดียว และตัวเลือกถูกที่สุดเพียงตัวเดียว เมื่อตอบและตรวจให้คะแนนด้วยวิธีของอนันต์ ให้ค่าความเชื่อมั่นและค่าความเที่ยงตรงสูงกว่าวิธี ๐-๑ และวิธีของคูมบ์ส ส่วนค่าอำนาจจำแนกไม่พบว่าแตกต่างกัน นอกจากนี้ วิธี ๐-๑ ให้ค่าความเชื่อมั่นสูงกว่าวิธีของคูมบ์ส แต่ค่าความเที่ยงตรงและค่าอำนาจจำแนก ไม่พบว่าแตกต่างกัน ส่วนแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบที่มีตัวเลือกถูกหลายตัว เมื่อตอบและตรวจให้คะแนนด้วยวิธีทั้ง ๓ ไม่พบว่าคุณภาพทั้ง ๓ ท่านแตกต่างกัน

๓. เมื่อตอบและตรวจให้คะแนนทั้ง ๓ วิธี แบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบที่มีตัวเลือกถูกตัวเดียว และตัวเลือกถูกหลายตัว มีการเดาน้อยกว่าตัวเลือกถูกที่สุดเพียงตัวเดียว ส่วนตัวเลือกถูกตัวเดียว มีการเดาน้อยกว่าตัวเลือกถูกหลายตัว เมื่อตอบและตรวจให้คะแนนด้วยวิธีของอนันต์ แต่ไม่พบว่าแตกต่างกัน เมื่อตอบและตรวจให้คะแนนด้วยวิธี ๐-๑ และวิธีของคูมบ์ส

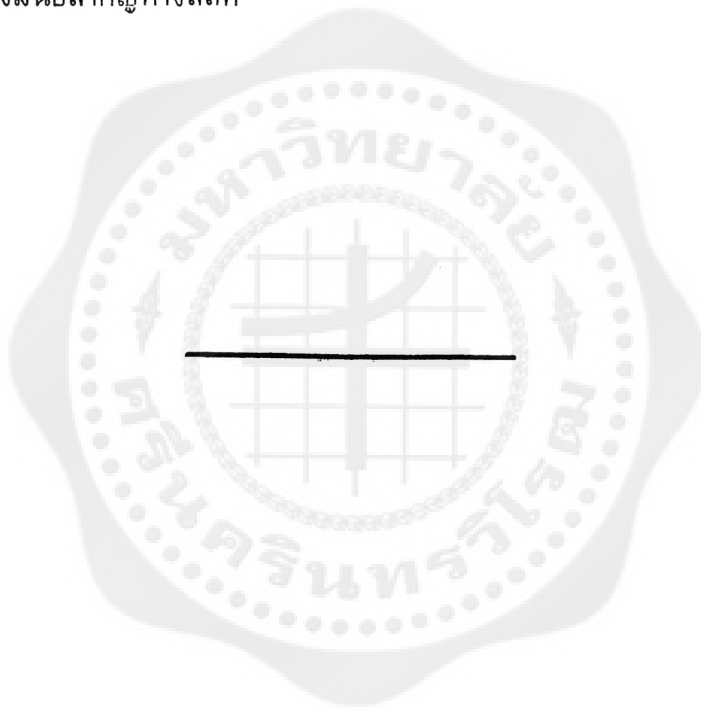
๔. แบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบทั้ง ๓ ลักษณะ ทุกลักษณะเมื่อตอบและตรวจให้คะแนนด้วยวิธีของอนันต์ มีการเดาน้อยกว่าเมื่อตอบและตรวจให้คะแนนด้วยวิธี ๐-๑ และวิธีของคูมบ์ส สำหรับแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบที่มีตัวเลือกถูกตัวเดียวและตัวเลือกถูกหลายตัวนั้น วิธี ๐-๑ มีการเดาน้อยกว่าวิธีของคูมบ์ส แต่ไม่พบว่าแตกต่างกันในแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบที่มีตัวเลือกถูกที่สุดเพียงตัวเดียว

ชื่อปริญญานิพนธ์ : **ความสัมพันธ์ระหว่างความพร้อมในการเรียนอ่านและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ในกรุงเทพมหานคร**

ผู้เขียน : **เชาวน์ประภา ทิพย์สุนทรพงษ์**
สาขาวิชาเอก : **การวัดผลการศึกษา**
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : **ผศจ. ดร. อนันต์ ศรีโสภา**
กรรมการ : **อจ. สุนันท์ ศลโกสุ่ม**

จุดมุ่งหมายของการวิจัยครั้งนี้ เพื่อศึกษาอิทธิพลขององค์ประกอบความพร้อมในการเรียนอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๑๙ ของโรงเรียนในโครงการทดลองใช้หลักสูตรประถมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ๔ โรงเรียน จำนวน ๒๘๗ คน โดยศึกษาองค์ประกอบที่ส่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด และเมื่อแยกตัวแปรตามเพศ ประสิทธิภาพในการเรียน และระดับความสามารถทางการเรียน โดยใช้คะแนนจากแบบทดสอบความพร้อมในการเรียนอ่าน ๔ ด้านคือ ด้านการจำแนกความแตกต่างของเสียง การรู้ความหมายของศัพท์ ความเข้าใจในการฟัง และด้านการใช้สายตาและกล้ามเนื้อให้สัมพันธ์กัน เป็นตัวพยากรณ์ซึ่งเป็นคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบความพร้อมในการเรียนอ่านของกองการประถมศึกษา กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ที่ทำการทดสอบนักเรียนกลุ่มตัวอย่างนี้ ไว้เมื่อเดือน มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๑๙ และใช้คะแนนจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เป็นตัวเกณฑ์ ผลการวิจัยพบว่าความพร้อมในการเรียนอ่านด้านความรู้ความหมายของศัพท์ และด้านการใช้สายตาและกล้ามเนื้อให้สัมพันธ์กันส่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดกลุ่มนักเรียนหญิง และกลุ่มนักเรียนที่เคยผ่านอนุบาลมาแล้ว ส่วนนักเรียนชาย นอกจากความพร้อมทั้งสองด้านที่กล่าวมาแล้ว ยังมีความพร้อมด้านความเข้าใจในการฟังที่ส่งผลต่อเกณฑ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับกลุ่มนักเรียนที่ไม่เคยผ่านอนุบาลมีความพร้อมด้านการใช้สายตาและ

กล่ามนื้อมือให้สัมพันธ์กันเพียงด้านเดียวที่ส่งผลต่อตัวเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อเปรียบเทียบความพร้อมในการเรียนอ่าน พบว่านักเรียนชายมีความพร้อมด้านความเข้าใจในการฟัง สูงกว่านักเรียนหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนความพร้อมด้านที่เหลือนอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นักเรียนที่เคยผ่านอนุบาลมาแล้วมีความพร้อมในการเรียนอ่านทุกด้านสูงกว่านักเรียนที่ไม่เคยผ่าน อนุบาลมาเลยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นักเรียนที่เรียนเก่งและปานกลางมีความพร้อมในการเรียนอ่านทุกด้านสูงกว่านักเรียนที่เรียนอ่อนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นักเรียนที่เรียนเก่งมีความพร้อมด้านความรู้ความหมายของศัพท์และด้านความเข้าใจในการฟัง สูงกว่านักเรียนที่เรียนปานกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ชื่อปริญญาโท : การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างหิริ-โอตตปัปะ กับ สัปปริสธรรม
เพื่อเป็นแนวทางในการค้นหาบุคลิกภาพธรรมาธิปไตย

ผู้เขียน : ไชยการ ทองแก้ว

สาขาวิชาเอก : การวัดผลการศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ. ดร. นवलเพ็ญ วิเชียรโชติ

กรรมการ : อจ. นवलละออ เจียนสุวรรณ

กรรมการ : ผศจ. สุขุม ศรีบุรินทร์

วัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เพื่อที่จะตรวจสอบว่าสมมุติฐานต่อไปนี้เป็นจริงหรือไม่

- (๑) ทศนคติต่อหิริ-โอตตปัปะ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทศนคติสัปปริสธรรม
- (๒) เพศหญิงมีทศนคติต่อหิริ-โอตตปัปะสูงกว่าเพศชาย
- (๓) นักศึกษาชั้นปีที่ ๔ มีทศนคติต่อหิริ-โอตตปัปะสูงกว่านักศึกษาชั้นปีที่ ๑
- (๔) นักศึกษาแพทย์มีทศนคติต่อหิริ-โอตตปัปะสูงกว่านักศึกษาครู

กลุ่มตัว อย่างสุ่มมาจากนักศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร และมหาวิทยาลัยมหิดล จำนวนทั้งหมด ๒๐๐ คน จำแนกเป็นชาย ๘๘ คน หญิง ๑๑๒ คน โดยใช้แบบสอบถามวัดหิริ-โอตตปัปะกับแบบสอบถามวัดสัปปริสธรรม เป็นเครื่องมือในการศึกษาค้นคว้า

ผลการศึกษาปรากฏว่า สมมุติฐานที่ ๑, ๒ และ ๔ ได้รับการสนับสนุนดังนี้ (๑) หิริ-โอตตปัปะกับสัปปริสธรรมมีความสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ทั้งเกณฑ์มาตรฐานสังคมและเกณฑ์ตนตามอัตรภาพ (๒) เพศหญิงมีทศนคติต่อ หิริ-โอตตปัปะสูงกว่าเพศชายในเกณฑ์ตนตามอัตรภาพ (๓) ในกลุ่มนักศึกษาแพทย์มีทศนคติต่อ หิริ-โอตตปัปะสูงกว่านักศึกษาครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทั้งเกณฑ์มาตรฐานสังคมและเกณฑ์ตนตามอัตรภาพ (๔) นักศึกษาชั้นปีที่ ๑ และนักศึกษาชั้นปีที่ ๔ มีทศนคติทางหิริ-โอตตปัปะแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติทั้งในเกณฑ์มาตรฐานสังคมและเกณฑ์ตนตามอัตรภาพ

ชื่อปริญญาโท : ความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพสมองบางประการกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓

ผู้เขียน : ต่าย เชิญฉวี
สาขาวิชาเอก : การวัดผลการศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : ผศจ. ดร. อนันต์ ศรีโสภา
กรรมการ : ผศจ. อังคณา สายยศ

ความมุ่งหมายในการศึกษา เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ [เลข—พีชคณิต (C_1) เรขาคณิต (C_2) และคะแนนรวมของเลข—พีชคณิตและเรขาคณิต (C_3)] กับตัวพยากรณ์แต่ละตัวต่อไปนี้:— จำนวนตัวเลข (Z_1) ภาษา (Z_2) เหตุผล (Z_3) มติสัมพันธ์ (Z_4) ความจำ (Z_5) และการรับรู้ทางสายตา (Z_6) และเปรียบเทียบความสามารถในการพยากรณ์ของตัวพยากรณ์ กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยนักเรียนชั้น ม.ศ. 3 จำนวน 318 คน ซึ่งสุ่มมาจากโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในส่วนกลาง การวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏผลดังนี้:—

๑. ความสัมพันธ์ระหว่างตัวพยากรณ์กับเกณฑ์มีความสัมพันธ์กันไปในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑
๒. ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณของตัวพยากรณ์และเกณฑ์มีค่าเป็นบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑
๓. สมการสำหรับพยากรณ์กับเกณฑ์คือ

$$\begin{aligned}\bar{Z}_{C_1} &= .3141Z_1 + .1671Z_2 + .2208Z_3 + .0936Z_4 + .0588Z_5 + .0381Z_6 \\ \bar{Z}_{C_2} &= .2011Z_1 + .1980Z_2 + .2586Z_3 + .1719Z_4 + .0378Z_5 + .0549Z_6 \\ \bar{Z}_{C_3} &= .2615Z_1 + .1812Z_2 + .2390Z_3 + .1306Z_4 + .0499Z_5 + .0458Z_6\end{aligned}$$

๔. สมรรถภาพสมองเกี่ยวกับจำนวนตัวเลข เหตุผล และภาษาส่งผลต่อการเรียนวิชาเลข—พีชคณิตมาก และเหตุผล ภาษา จำนวนตัวเลข และมิติสัมพันธ์ส่งผลต่อการเรียนวิชาเรขาคณิตมาก และจำนวนตัวเลข เหตุผล ภาษา และมิติสัมพันธ์ส่งผลต่อคะแนนรวมของวิชาเลข—พีชคณิตและเรขาคณิตมาก

ชื่อปริญาานิพนธ์ : **อิทธิพลของวิธีการตอบแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบวิธีต่างๆ ที่มีต่อค่าความเชื่อมั่น ค่าความเที่ยงตรง และปริมาณการเดา**

ผู้เขียน : ชีรศักดิ์ อินทรมาตย์

สาขาวิชาเอก : การวัดผลการศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ. ดร. อนันต์ ศรีโสภา

กรรมการ : อจ. ทองหล่อ วิภาวิน

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อจะศึกษาผลของวิธีการตอบแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ ที่มีวิธีตอบธรรมดา วิธีตอบโดยบอกความมั่นใจในการตอบ และวิธีตอบทุกตัวเลือก ที่มีต่อค่าความเชื่อมั่น ค่าความเที่ยงตรง และปริมาณการเดาของแบบทดสอบโดยใช้แบบทดสอบวิชาวิทยาศาสตร์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ ของโรงเรียนเมืองสมุทรสงคราม จำนวน ๒๑๖ คน การดำเนินการสอบ ให้กลุ่มตัวอย่างที่หนึ่ง ได้รับแบบทดสอบที่มีวิธีตอบธรรมดา กลุ่มตัวอย่างที่สอง ได้รับแบบทดสอบที่มีวิธีตอบโดยบอกความมั่นใจในการตอบ กลุ่มตัวอย่างที่สามได้รับแบบทดสอบที่มีวิธีตอบทุกตัวเลือก

ผลการวิจัยพบว่า วิธีตอบโดยบอกความมั่นใจในการตอบ มีค่าความเชื่อมั่นสูงสุดสูงกว่าวิธีตอบธรรมดา และวิธีตอบทุกตัวเลือก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ส่วนวิธีตอบทุกตัวเลือกกับวิธีตอบธรรมดามีค่าความเชื่อมั่นต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ในด้านความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ พบว่า แบบทดสอบที่มีวิธีตอบทุกตัวเลือกมีค่าความเที่ยงตรงสูงสุด แบบทดสอบที่มีวิธีตอบโดยบอกความมั่นใจในการตอบมีค่าความเที่ยงตรงต่ำสุด แต่วิธีตอบทั้ง ๓ วิธีแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

สำหรับปริมาณการเดานั้น แบบทดสอบที่มีวิธีตอบแตกต่างกันทั้ง ๓ วิธี มีปริมาณการเดาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ โดยแบบทดสอบที่มีวิธีตอบธรรมดามีปริมาณการเดาสูงสุด แบบทดสอบที่มีวิธีตอบทุกตัวเลือกมีปริมาณการเดาต่ำสุดและนักเรียนที่มีความสามารถในระดับต่ำ จะตอบแบบทดสอบ โดยการเดามากกว่านักเรียนที่มีความสามารถในระดับสูงทุกวิธีตอบ

ชื่อปริญญาานิพนธ์ : **อิทธิพลของการจัดเรียงลำดับข้อคำถามที่จำแนกตามสมรรถภาพ
สมองที่มีต่อคุณภาพของแบบทดสอบ คณิตศาสตร์และ ภาษาไทย
ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓**

ผู้เขียน : นิโบล นิ่มกิ่งรัตน์

สาขาวิชาเอก : การวัดผลการศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษา

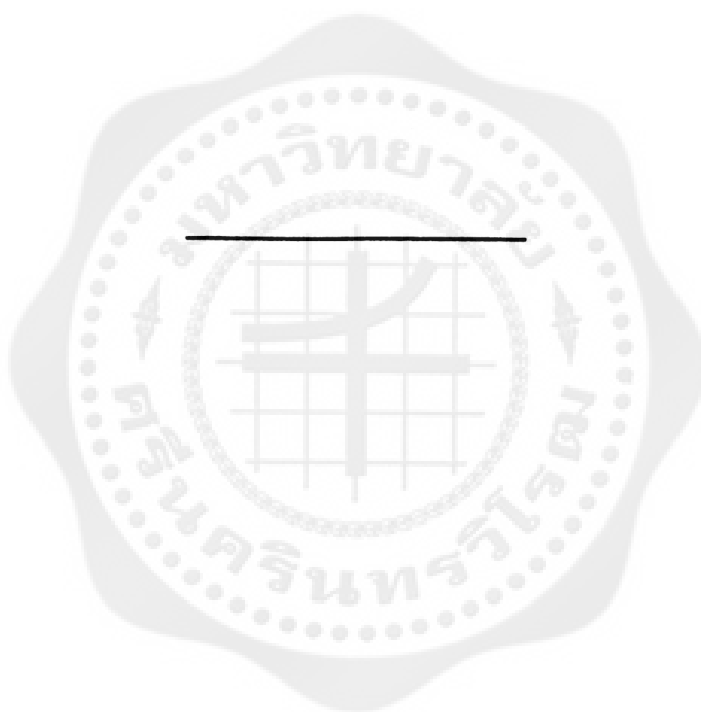
ประธาน : ผศจ. ไพศาล หวังพานิช

กรรมการ : อจ. เชิดศักดิ์ โฆวาสินธุ์

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาถึงอิทธิพลของการจัดเรียงลำดับข้อคำถาม ที่จำแนกตามสมรรถภาพสมองที่มีต่อคุณภาพของแบบทดสอบของนักเรียน ทั้งนี้เพื่อศึกษาว่าการจัดเรียงลำดับข้อคำถามแบบใดจึงจะเหมาะสมกับนักเรียนที่มีความถนัดทางการเรียนต่ำ ปานกลางและสูง กลุ่มตัวอย่างได้แก่นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในเขตเทศบาลเมือง จังหวัดนครสวรรค์ ปีการศึกษา ๒๕๑๘ จำนวน ๕๔๐ คน ในการวิจัยนี้ผู้วิจัยได้ใช้แบบ ทดสอบวิชา คณิตศาสตร์ และภาษาไทยเป็นเครื่องมือ การเรียงข้อคำถามกระทำโดยจำแนกข้อคำถามที่จัดสมรรถภาพสมองออกเป็น ๓ ด้าน คือด้านความรู้ความจำ ด้านความเข้าใจ และด้านการนำไปใช้หรือสูงกว่าการนำไปใช้ แล้วจึงนำข้อสอบดังกล่าวมาจัดเป็นแบบทดสอบใหม่ได้ ๖ ชุด

จากการวิจัยครั้งนี้พบว่า การเรียงข้อคำถามต่างกัน ทำให้ค่าความเชื่อมั่น ค่าความยากมาตรฐาน และผลการสอบของ นักเรียนใน แบบทดสอบ ภาษาไทยแตกต่างกันอย่างมีนัย สำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และทำให้ค่าความเที่ยงตรงของแบบทดสอบแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ แต่ไม่ทำให้ค่าอำนาจจำแนกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ส่วนวิชาคณิตศาสตร์ การจัดเรียงข้อคำถามต่างกัน จะทำให้ผลการสอบของนักเรียนและคุณภาพของแบบทดสอบแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

สำหรับแบบทดสอบภาษาไทยชุดที่มีการจัดเรียงลำดับข้อคำถามแบบวัดความรู้ความจำ—ความเข้าใจ—การนำไปใช้หรือสูงกว่าการนำไปใช้ มีความเหมาะสมกับกลุ่มนักเรียนที่มีความถนัดทางการเรียนสูงและต่ำ และแบบทดสอบ คณิตศาสตร์ชุดที่มีการจัดเรียงลำดับ ข้อคำถามแบบวัดความรู้ความเข้าใจ—การนำไปใช้ หรือสูงกว่าการนำไปใช้—ความรู้ความจำ มีความเหมาะสมกับกลุ่มนักเรียนที่มีความถนัดทางการเรียนสูงและต่ำ ส่วนกลุ่มนักเรียนที่มีความถนัดทางการเรียนปานกลาง จะใช้แบบทดสอบชุดใดก็ได้ทั้งวิชาภาษาไทยและคณิตศาสตร์

ชื่อปริญญาบัตร : การศึกษาสมรรถนะในการวัดของแบบทดสอบชนิดเลือกตอบที่มี
ตัวเลือกซับซ้อนต่างกัน ในวิชาภาษาไทย ระดับชั้นประถมปีที่
ที่ ๗ จังหวัดภูเก็ต

ผู้เขียน : นवलน้อย แต่บรรพกุล

สาขาวิชาเอก : การวัดผลการศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ. ดร. อนันต์ ศรีโสภา

กรรมการ : ผศจ. อังคณา สายยศ

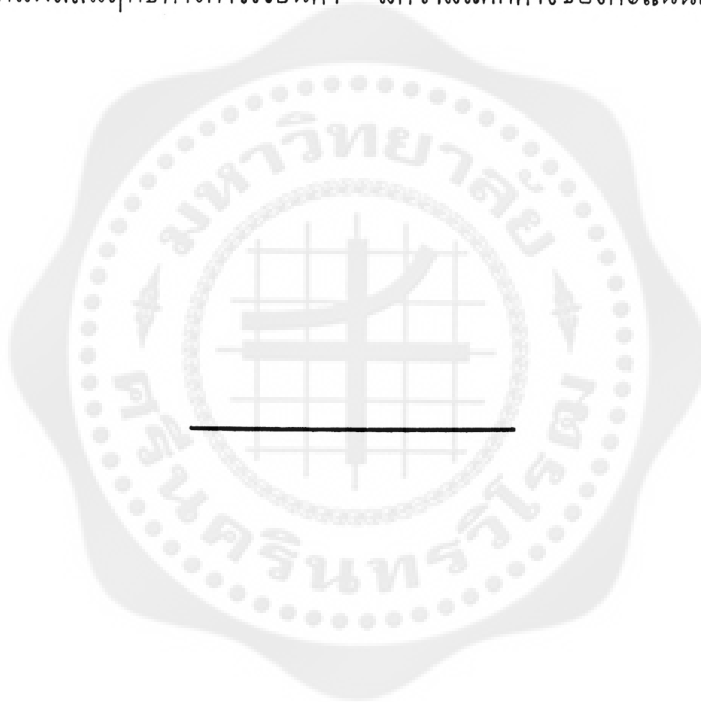
การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาเปรียบเทียบ ค่าความเที่ยงตรง ค่าความเชื่อมั่น อำนาจ
จำแนก ความยากมาตรฐาน และเปอร์เซ็นต์การเดา ของแบบทดสอบชนิดเลือกตอบ ที่มีตัวเลือก
ซับซ้อนต่างกัน คือ ตัวเลือกแบบปลายเปิด “ผิดทุกข้อ” ตัวเลือกปลายปิด “ถูกทุกข้อ” และตัว
เลือกแบบผสม “ถูกทั้ง ก และ ข” กับชนิดที่มีตัวเลือกธรรมดา โดยใช้แบบทดสอบวิชาภาษาไทย
๓ ฉบับ คือ สะกตคำ หลักภาษา และความเข้าใจในการอ่าน ซึ่งเป็นแบบทดสอบชนิดเลือกตอบมี
๕ ตัวเลือก ๔ ชุด ตามลักษณะของตัวเลือก ไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างซึ่งสุ่มมาจากนักเรียนชั้น
ประถมปีที่ ๗ ปีการศึกษา ๒๕๑๙ ในจังหวัดภูเก็ต จำนวน ๔๘๐ คน

ผลการวิจัยครั้งนี้ สรุปได้ดังนี้

ความเที่ยงตรงของแบบทดสอบที่มีตัวเลือกธรรมดา จะสูงกว่าแบบทดสอบที่มีตัวเลือกแบบ
ปลายปิด และแบบผสม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ทั้งในแบบทดสอบหลักภาษาและ
ความเข้าใจในการอ่าน นอกจากนี้ยังพบว่าความเที่ยงตรงของแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่าน ที่มี
ตัวเลือกแบบปลายเปิด สูงกว่าแบบผสมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ส่วนในแบบทดสอบ
สะกตคำ ไม่พบความแตกต่างของความเที่ยงตรงจากแบบทดสอบทั้ง ๔ ชนิด

สำหรับคุณภาพทำนองอื่น ๆ พบว่าความเชื่อมั่น อำนาจจำแนกของแบบทดสอบทั้ง ๔ ชนิด ไม่แตกต่างกันทั้ง ๓ ฉบับ และไม่พบความแตกต่างของความยากมาตรฐานในแบบทดสอบหลัก-ภาษา และสะกดคำ แต่พบความแตกต่างกันในแบบทดสอบความเข้าใจการอ่าน ส่วนเปอร์เซ็นต์ การเดาของตัวเลือกแบบผสมมีค่าต่ำสุดในแบบทดสอบทั้ง ๓ ฉบับ

คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทั่วไปที่ได้จากการตอบแบบทดสอบที่มีชนิดของตัวเลือกต่างกัน ๔ แบบ มีความแตกต่างกันเมื่อใช้แบบทดสอบสะกดคำ และความเข้าใจในการอ่าน และในกลุ่มที่มี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงก็มีคะแนนเฉลี่ยต่างกันเมื่อใช้แบบทดสอบหลักภาษา และความเข้าใจใน การอ่าน ส่วนกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยในแบบทดสอบ ทุกฉบับ

ชื่อปริญญาานิพนธ์ : ความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพสมองค่านมิตีสัมพันธ์ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในเขตกรุงเทพมหานคร

ผู้เขียน : พรทิพย์ ภัทรชาคร

สาขาวิชาเอก : การวัดผลการศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ. ดร. อนันต์ ศรีโสภา

กรรมการ : ดร. สวนา พรพัฒน์กุล

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อหาค่าสหสัมพันธ์ ระหว่างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ กับแบบทดสอบวัดสมรรถภาพสมองค่านมิตีสัมพันธ์แต่ละฉบับ เพื่อค้นหาแบบทดสอบมิตีสัมพันธ์ฉบับที่มีประสิทธิภาพดีที่สุด ในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในเขตกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา ๒๕๑๗ จำนวน ๒๑๗ คน ใช้แบบทดสอบคณิตศาสตร์และแบบทดสอบมิตีสัมพันธ์ เป็นเครื่องมือในการศึกษา แบบทดสอบมิตีสัมพันธ์ที่ใช้มีจำนวน ๕ ฉบับคือ แบบทดสอบซ้อนภาพ หมุนภาพ ซ้อนภาพ ประกอบภาพเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส และแบบทดสอบนับรูปลูกบาศก์

การศึกษาค้นคว้านี้พบว่า'ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์กับสมรรถภาพสมองค่านมิตีสัมพันธ์แต่ละค่านมิตีสัมพันธ์กัน ในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทุกค่า และค่าสหสัมพันธ์ดังกล่าวมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ อื่นแบบทดสอบมิตีสัมพันธ์ที่ใช้เป็นตัวพยากรณ์ผล สัมฤทธิ์ทางการเรียน คณิตศาสตร์ ได้ดีที่สุดคือ แบบทดสอบนับรูปลูกบาศก์ รองลงมาคือแบบทดสอบซ้อนภาพ และต่ำสุดคือแบบทดสอบซ้อนภาพ

ข้อปริญญานิพนธ์ : การเปรียบเทียบอิทธิพล ของการบอก ชนิดของข้อสอบ แบบหาคำตอบ และ แบบ เลือก คำตอบ ที่มีต่อผล สัมฤทธิ์ทางการ เรียน วิชา วิทยาศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓

ผู้เขียน : พิมลรัตน์ จุฑมาตยางกูร

สาขาวิชาเอก : การวัดผลการศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ. ดร. อนันต์ ศรีโสภณ

กรรมการ : อจ. จิราภรณ์ ทิพย์รัตน์

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาถึงผลการบอกชนิดของข้อสอบที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของ นักเรียนโดยทั่วไป และนักเรียนที่มี ระดับความสามารถ ในการเรียน ต่างกัน กลุ่มตัวอย่างได้แก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ปีการศึกษา ๒๕๑๙ ของโรงเรียนอ่างทองวิทยาคม จังหวัดอ่างทอง จำนวน ๑๙๘ คน โดยใช้ข้อสอบวิชาวิทยาศาสตร์แบบหาคำตอบ และแบบเลือกคำตอบเป็นเครื่องมือในการวัด

ผลการวิจัยพบว่าเมื่อใช้ข้อ สอบแบบหาคำตอบและเลือก คำตอบเป็นเครื่อง มือในการวัดการบอกชนิดของ ข้อสอบมี ผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียนของ นักเรียนโดยทั่วไปแตกต่าง กันอย่างมีนัย สำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ การบอกชนิดของข้อสอบว่าจะใช้แบบหาคำตอบทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโดยเฉพาะนักเรียนที่มีระดับ ความสามารถปานกลางสูงกว่าการ บอกว่าจะใช้ข้อสอบแบบเลือกคำตอบหรือการไม่บอกชนิด การบอกหรือไม่บอกชนิดไม่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีระดับความสามารถในการเรียนสูง

สำหรับนักเรียน ที่มีระดับ ความสามารถใน การเรียนต่ำ เมื่อใช้ข้อสอบแบบหาคำตอบเป็น เครื่องมือในการวัด พบว่า การบอกหรือไม่บอกชนิดของข้อสอบ จะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ไม่แตกต่างกัน และเมื่อใช้ข้อสอบ แบบเลือกคำตอบ เป็นเครื่องมือในการวัด, พบว่า การบอกว่าจะใช้ข้อสอบแบบเลือกคำตอบมีผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ค่อนข้างกว่าวิธีอื่น ๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

ชื่อปริญญาานิพนธ์ : **ลักษณะบางประการที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ ในการฝึกสอนของ
นักศึกษาระดับ ป.กศ. และ ป.กศ. สูง วิทยาลัยครูนครสวรรค์
ปีการศึกษา ๒๕๑๙**

ผู้เขียน : ภิสัก สันติสุขวงศ์โชติ
สาขาวิชาเอก : การวัดผลการศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : ผศจ. ไพศาล หวังพานิช
กรรมการ : อจ. เชิดศักดิ์ โฆวาสินธุ์

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่าง มโนภาพเกี่ยวกับอาชีพครู ลักษณะความเป็นผู้นำ ทักษะคติต่ออาชีพครูและผลสัมฤทธิ์ในการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ในการฝึกสอนของนักศึกษาระดับ ป.กศ. และ ป.กศ. สูง เพื่อหาอำนาจในการทำนายผลสัมฤทธิ์ในการฝึกสอนและสร้างเป็นสมการพยากรณ์ รวมทั้งศึกษาความแตกต่างของลักษณะเหล่านี้ระหว่างนักศึกษาชายและหญิง และระหว่างระดับชั้น โดยใช้กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษาระดับ ป.กศ. และ ป.กศ. สูง ที่ออกฝึกสอนในภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๑๙ จำนวน ๓๑๓ คน และใช้มาตรวัดมโนภาพเกี่ยวกับงานในอาชีพครู มาตรวัดลักษณะความเป็นผู้นำและมาตรวัดทัศนคติต่ออาชีพครูเป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล ส่วนการวิเคราะห์ข้อมูลได้คำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบ Product moment correlation คำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณและค่าน้ำหนักในการทำนายของตัวพยากรณ์แบบ Square-root และเปรียบเทียบความแตกต่างของลักษณะต่าง ๆ ระหว่างนักศึกษาชายและหญิง และระหว่างระดับชั้น

ผลการวิจัยปรากฏว่า มโนภาพเกี่ยวกับงานในอาชีพครูและผลสัมฤทธิ์ในการเรียน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการฝึกสอนสูง และพิจารณาอำนาจในการทำนายผลสัมฤทธิ์ในการฝึกสอนของตัวพยากรณ์ทั้งชุด ปรากฏว่าตัวพยากรณ์ชุดนี้มีอำนาจในการทำนายสูงในกลุ่มนักศึกษาระดับ ป.กศ. สูง และในกลุ่มรวมของนักศึกษาทั้ง ๒ ระดับ แต่มีอำนาจในการทำนายต่ำในกลุ่มนักศึกษา

ระดับ ป.กศ. และได้สัมภาษณ์พยากรณ์ สำหรับกลุ่มนักศึกษาระดับ ป.กศ. สูง และกลุ่มรวมของนักศึกษาทั้งสองระดับ ดังนี้

สำหรับกลุ่มนักศึกษาระดับ ป.กศ. สูง

$$Z = .1304z_1 + .1313z_2 + .0170z_3 + .3901z_4$$

สำหรับกลุ่มรวมของนักศึกษาทั้ง ๒ ระดับ

$$Z = .1349z_1 + .0540z_2 + .0222z_3 + .2766z_4$$

ส่วนการเปรียบเทียบลักษณะต่าง ๆ ระหว่างนักศึกษาชายและหญิง และระหว่างระดับชั้นพบว่า นักศึกษาหญิง และนักศึกษาระดับ ป.กศ. สูง มีทัศนคติต่ออาชีพครู และผลสัมฤทธิ์ในการฝึกสอนสูงกว่านักศึกษาชาย และนักศึกษาระดับ ป.กศ. ตามลำดับ (ส่วนมโนภาพเกี่ยวกับงานในอาชีพครู และลักษณะความเป็นผู้นำ ของนักศึกษาชาย กับหญิง และนักศึกษาระดับ ป.กศ. กับ ป.กศ. สูง ไม่แตกต่างกัน)

ชื่อปริญาานิพนธ์ : **พฤติกรรมการสอนด้านการจูงใจและด้านปฏิสัมพันธ์ ระหว่างครูกับนักเรียน ของครูผู้สอนการศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จ**

ผู้เขียน : **มนัส ภาคภูมิ**

สาขาวิชาเอก : **การวัดผลการศึกษา**

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : **ผศจ. ไพศาล หวังพานิช**

กรรมการ : **อจ. วิเชียร เกตุสิงห์**

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาเปรียบเทียบ พฤติกรรมการสอนด้านการจูงใจและด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนของครูผู้สอนการศึกษาผู้ใหญ่ แบบเบ็ดเสร็จ เพื่อสร้างแบบบันทึกการสังเกตและหาความสัมพันธ์ รวมถึงศึกษาลักษณะพฤติกรรมการสอนด้านการจูงใจและด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน ว่าเป็นไปตามจุดมุ่งหมายในการจัดการศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จหรือไม่ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นครูผู้สอนโรงเรียนผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จ ประเภทชั้นเรียน ปีการศึกษา ๒๕๒๐ จำนวน ๒๑ คน ใช้แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมทั้งสองด้านดังกล่าวแล้ว เป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล ส่วนการวิเคราะห์ข้อมูลใช้ U-Test และ H-Test เพื่อทดสอบความแตกต่างของพฤติกรรมทั้งสองด้าน

ผลการวิจัยปรากฏว่า ครูที่มีวุฒิตั้งแต่อนุปริญญาขึ้นไปมีพฤติกรรมการสอนด้านการจูงใจและด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนสูงกว่าครูที่มีวุฒิต่ำกว่าอนุปริญญาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนครูผู้สอนที่มีอายุ ประสบการณ์การสอน สภาพสมรส และสถานที่ตั้งโรงเรียนตามภาคภูมิศาสตร์ต่างกัน มีพฤติกรรมการสอนทั้งสองด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมทั้งสองด้านนี้ มีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงในทางบวก และสรุปได้ว่า ครูผู้สอนโรงเรียนผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จใช้พฤติกรรมทั้งสองด้านได้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายการศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จ

ชื่อปริญญาโท : อิทธิพลของการเฉลยข้อสอบ ที่มีต่อพฤติกรรมทางด้านอาเวคใน
วิชาคณิตศาสตร์

ผู้เขียน : ยุวดี ปริยฉัตรานันท์

สาขาวิชาเอก : การวัดผลการศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ. ดร. อนันต์ ศรีโสภา

กรรมการ : อจ. จิราภรณ์ ทิพย์รัตน์

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมทางด้านอาเวค ๕ ด้าน ในวิชาคณิตศาสตร์ซึ่งประกอบด้วย แรงจูงใจ ความสนใจ ทักษะคิด มโนภาพแห่งตน และความวิตกกังวล ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการเฉลยข้อสอบและกลุ่มที่ไม่ได้รับการเฉลยข้อสอบ การศึกษาครั้งนี้กระทำการทดลองกับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนจันทร์ประดิษฐารามวิทยาคม ปี ๒๕๖๙ จำนวน ๙๐ คน แบ่งโดยวิธีสุ่มเป็นกลุ่มทดลองซึ่งได้รับการเฉลยข้อสอบจำนวน ๔๕ คน และกลุ่มควบคุมซึ่งไม่ได้รับการเฉลยข้อสอบจำนวน ๔๕ คน โดยวิธี **Pretest-Posttest Control Group Design** พิจารณาการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทางด้านอาเวค โดยวัดการเปลี่ยนแปลงของคะแนนจากการทดสอบก่อนและหลังการทดลองด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม ซึ่งใช้คะแนนการสอบก่อนการทดลองเป็นตัวแปรร่วม

ผลจากการวิจัยพบว่า กลุ่มนักเรียนที่ได้รับการเฉลยข้อสอบและกลุ่มนักเรียนที่ไม่ได้รับการเฉลยข้อสอบมีพฤติกรรมทางด้านอาเวคแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน เมื่อแยกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นกลุ่มสูง กลาง และต่ำก็ไม่พบความแตกต่างเช่นเดียวกัน เนื่องจากมีจำนวนนักเรียนที่ใช้ในการทดลองและเวลาในการทำวิจัยจำกัด ผลที่ได้รับจากการวิจัยครั้งนี้จึงมุ่งในการพัฒนาวิธีการในการวิจัย และการเปรียบเทียบพฤติกรรมบางอย่างในแง่ของการทดลองมากกว่าที่จะนำผลอันถูกต้องไปใช้

ชื่อปริญญาโท : ความ ชัด แฉง ของ บท บท ที่เป็น จริง และ บท บท ที่ คาค หวัง ใน
วิทยาลัยครูภาคตะวันออกเฉียง

ผู้เขียน : วาณี คิตละเอียด

สาขาวิชาเอก : การวัดผลการศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ. อังคณา สายยศ

กรรมกร : อจ. จิราภรณ์ ทิพย์รัตน์

การศึกษาค้นนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความชัดแฉงที่เกิดขึ้นในวิทยาลัยครูภาคตะวันออกเฉียง โดยศึกษาถึงความแตกต่างระหว่างบทบทที่เป็นจริงของบุคคลและสภาพแวดล้อมในวิทยาลัยกับบทบทที่ผู้บริหาร อาจารย์ และนักเรียนคาดหวังไว้ และเพื่อสร้างเครื่องมือสำหรับใช้ในการวิจัยด้วย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นนี้ได้แก่ผู้บริหารจำนวน ๕๐ คน อาจารย์จำนวน ๘๒ คน และนักเรียน ป.กศ. ภาคปกติ ปีที่ ๑ ถึงปีที่ ๔ ซึ่งเลือกมาโดยวิธีสุ่มแบบ stratified random sampling จำนวน ๓๑๕ บท

ผลการศึกษาพบว่า เมื่อมองโดยส่วนรวมแล้ว บทบทที่เป็นจริงของกลุ่มบุคคลและสภาพแวดล้อมในวิทยาลัย แตกต่างจากบทบทและสภาพที่ผู้บริหาร อาจารย์ และนักเรียนคาดหวังไว้ อย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติ

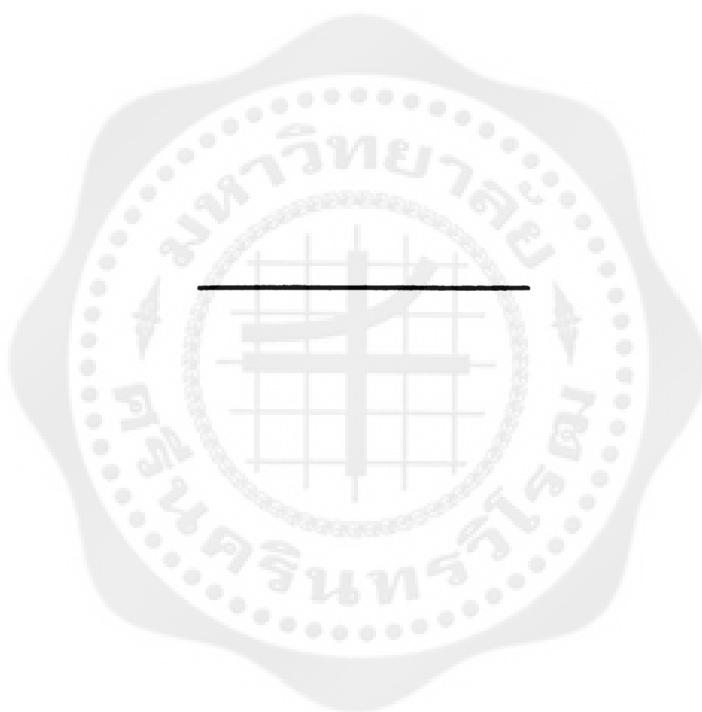
บทบทของผู้บริหารที่ก่อให้เกิดความชัดแฉง เรียงตามลำดับการชัดแฉงจากสูงสุดไปหาต่ำสุด ได้แก่ บทบทด้านการบริหาร ด้านการปกครองและระเบียบวินัย ด้านสังคม ด้านบุคลิกภาพและ อารมณ์ ตามลำดับ

บทบทของอาจารย์ที่ก่อให้เกิดความชัดแฉง เรียงตามลำดับการชัดแฉงจากสูงสุดไปหาต่ำสุด ได้แก่ บทบทด้านการสอน ด้านบุคลิกภาพและอารมณ์ ด้านการปกครองและระเบียบวินัย ด้านสังคม ตามลำดับ

บทบทของนักเรียนที่ก่อให้เกิดความชัดแฉง เรียงตามลำดับการชัดแฉงจากสูงสุดไปหาต่ำสุด ได้แก่ บทบทด้านการปกครองและระเบียบวินัย ด้านบุคลิกภาพและอารมณ์ ด้านสังคม และด้าน การเรียน ตามลำดับ

ส่วนแบบสอบถามและผู้วิจัยสร้างขึ้น ๔ ฉบับ	มีค่าความเชื่อมั่น	ทั้งนี้คือ
ฉบับแบบแผนพฤติกรรมของผู้บริหาร	มีค่าความเชื่อมั่น	๐.๙๐๕๙
ฉบับแบบแผนพฤติกรรมของอาจารย์	มีค่าความเชื่อมั่น	๐.๙๑๖๒
ฉบับแบบแผนพฤติกรรมของนักเรียน	มีค่าความเชื่อมั่น	๐.๙๖๒๑
ฉบับสภาพแวดล้อมของวิทยาลัย	มีค่าความเชื่อมั่น	๐.๙๒๐๗

ซึ่งอยู่ในเกณฑ์สูงพอที่จะนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัยได้

ชื่อปริญาานิพนธ์ : การสำรวจคุณลักษณะของศึกษานิเทศก์ฝ่ายสามัญศึกษาประจำ
จังหวัด

ผู้เขียน : วิจิตร อนุวัชพันธุ์

สาขาวิชาเอก : การวัดผลการศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ. ดร. ปรีชา ธรรมมา

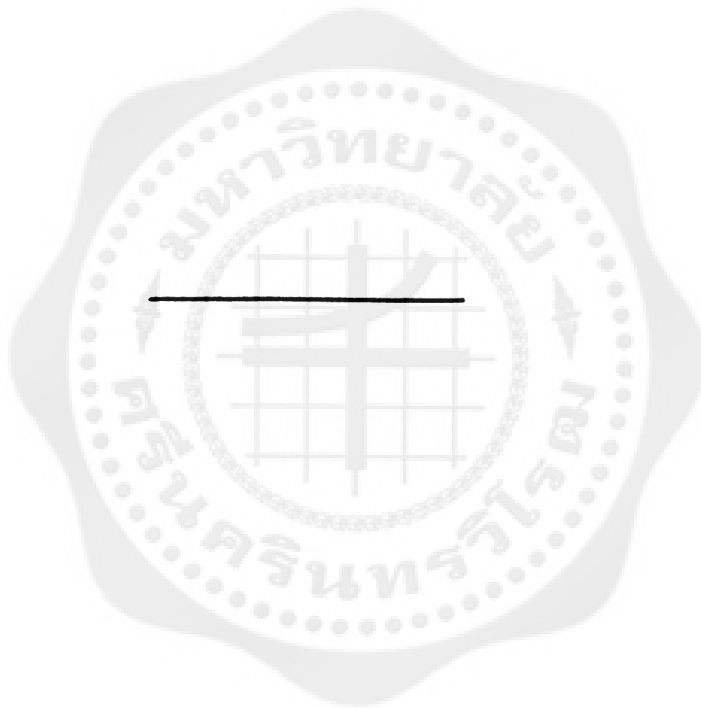
กรรมการ : อจ. เชิดศักดิ์ โฆวาสินธุ์

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดหมายเพื่อทราบ (๑) คุณลักษณะต่างๆ ที่เอื้อต่อการทำงานของศึกษานิเทศก์ (๒) เพื่อทราบปริมาณความแตกต่างของคุณลักษณะเหล่านั้นเมื่อจำแนกตามเพศ อายุ จำนวนปีที่รับราชการในตำแหน่งศึกษานิเทศก์ และวุฒิของศึกษานิเทศก์ และ (๓) เพื่อสร้างเครื่องมือวัดคุณลักษณะของศึกษานิเทศก์ โดยสุ่มตัวอย่างจากศึกษานิเทศก์ ศึกษานิเทศก์จังหวัด ศึกษานิเทศก์อำเภอ ครู และศึกษานิเทศก์ จำนวน ๖๔๓ คน

จากผลของการศึกษาพบว่า คุณลักษณะที่เอื้อต่อการทำงานของศึกษานิเทศก์ มี ๑๐ ประการ คือ ความเป็นผู้นำแบบประชาธิปไตย การตรงต่อเวลา ความรับผิดชอบ เทคนิคในการพูด การประเมินผลงาน ความคิดริเริ่ม การเป็นนักวิจัย ความยุติธรรม การสาธิตการสอน และเทคนิคในการนิเทศการศึกษา

ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างของเครื่องมือ พิจารณาได้จากค่าสหสัมพันธ์ภายในระหว่างตัวแปรทั้ง ๑๐ ตัว ซึ่งมีลักษณะสัมพันธ์เชิงเส้นตรงในทางบวก (สหสัมพันธ์เฉลี่ย .๓๐๕๐) ค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือที่คำนวณได้โดยวิธี Split-half อยู่ในระดับสูง คือมีความเชื่อมั่นเฉลี่ยทั้งฉบับ .๗๘๐๐ และมีพิสัยตั้งแต่ .๖๘๘๘-๘๑๑๒

นอกจากนี้ยังพบว่า ศึกษานิเทศก์ ๖ หญิงมีความรับผิดชอบสูงกว่าศึกษานิเทศก์ ๖ ชาย ศึกษานิเทศก์ ๖ ที่มีอายุต่ำกว่า ๔๐ ปีมีคุณลักษณะด้านประเมินผลงานสูงกว่าศึกษานิเทศก์ ๖ ที่มีอายุตั้งแต่ ๔๐ ปีขึ้นไป และพบว่าศึกษานิเทศก์ ๖ ที่มีวุฒิสูงกว่าปริญญาตรีมีคุณลักษณะด้านความรับผิดชอบ การประเมินผลงาน และการเป็นนักวิจัยสูงกว่าศึกษานิเทศก์ ๖ ที่มีวุฒิปริญญาตรี หรือต่ำกว่าปริญญาตรี ส่วนศึกษานิเทศก์ ๖ ที่มีเวลารับราชการในตำแหน่งศึกษานิเทศก์ ๖ ต่างกัน มีคุณลักษณะของศึกษานิเทศก์ ๖ ด้านต่างๆ ไม่แตกต่างกัน

**ชื่อปริญญาบัตร : พฤติกรรมการสอนด้านการเตรียมการสอน และด้านการใช้
อุปกรณ์การสอน ของครูผู้สอนการศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จ**

ผู้เขียน : วิเชียร ประยูรชาติ
สาขาวิชาเอก : การวัดผลการศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : ผศจ. ไพศาล หวังพานิช
กรรมการ : อจ. วิเชียร เกตุสิงห์

การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อ เปรียบเทียบ หาความสัมพันธ์ และสร้างแบบสังเกต พฤติกรรมการสอนด้านการเตรียมการสอนและด้านการใช้ อุปกรณ์ การสอน ของครู ผู้สอนการศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จ พร้อมทั้งศึกษาความสอดคล้องของพฤติกรรมการสอนทั้งสองด้านกับจุดมุ่งหมาย ของการศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นครูผู้สอนการศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จ ประเภทชั้นเรียน ปีการศึกษา ๒๕๒๐ จำนวน ๒๑ คน ซึ่งเลือกมาโดยสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นตาม สถานที่ตั้งโรงเรียนตามภาคภูมิศาสตร์ และใช้แบบสังเกต พฤติกรรมการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็น เครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล ส่วนการวิเคราะห์ข้อมูลใช้ U-Test และ H-Test เพื่อทดสอบความแตกต่างของพฤติกรรมการสอนทั้งสองด้าน

ผลการศึกษาพบว่า ครูที่มีวุฒิ อายุ และสถานที่ตั้งโรงเรียนตามภาคภูมิศาสตร์ต่างกัน มี พฤติกรรมการสอนด้านการเตรียมการสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่พฤติกรรมการ สอนด้านการใช้อุปกรณ์การสอนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนครูที่มีประสบการณ์ การ สอน และสภาพสมรสต่างกัน มีพฤติกรรมการสอนทั้งสองด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทาง สถิติ ครูที่มีพฤติกรรมการสอนด้านการเตรียมการสอนมากจะใช้อุปกรณ์การสอนมาก ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์กันทางบวกของพฤติกรรมการสอนทั้งสองด้าน นอกจากนี้พบว่า ครูส่วนใหญ่ใช้ พฤติกรรมการสอนด้านการเตรียมการสอนและด้านการใช้ อุปกรณ์การสอน เพื่อมุ่งฝึก ทักษะ การ อ่าน ออกเขียน ได้มากกว่าส่งเสริมการคิดเป็น ซึ่งยังไม่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการศึกษาผู้ใหญ่แบบ เบ็ดเสร็จ

ชื่อปริญญาบัตร : **ปัญหาการฝึกภาคปฏิบัติของนักศึกษาอนุปริญญาพยาบาลอนามัย
และคุณครุภักดิ์ ในสถานศึกษาของ รัฐบาล**

ผู้เขียน : **วิรัตน์ โกศลสมบัติ**

วิชาเอก : **การวัดผลการศึกษา**

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : **ผศจ. ดร. ปรีชา ธรรมา**

กรรมการ : **ผศจ. ไพศาล หวังพานิช**

กรรมการ : **อจ. ละม่อม ศรีจันทร์พานธุ์**

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายที่จะศึกษาเปรียบเทียบปัญหา การฝึกภาค ปฏิบัติของ นักศึกษา พยาบาล ระดับอนุปริญญาชั้นปีที่ ๒ ชั้นปีที่ ๓ และชั้นปีที่ ๔ ในวิทยาลัยพยาบาลส่วนกลางและ ส่วนภูมิภาค ปีการศึกษา ๒๕๑๘ จำนวน ๑,๒๘๒ คน

ผลของการศึกษาพบว่า

๑. นักศึกษาในวิทยาลัยพยาบาลส่วนภูมิภาคประสบปัญหา การฝึกภาคปฏิบัติมากกว่า นักศึกษาในวิทยาลัยพยาบาลส่วนกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๒. นักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ ๒ ชั้นปีที่ ๓ และชั้นปีที่ ๔ ทั้งวิทยาลัยพยาบาลส่วนกลาง และวิทยาลัยพยาบาลส่วนภูมิภาคประสบปัญหาการฝึกภาคปฏิบัติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๓. เมื่อรวมนักศึกษาทุกวิทยาลัยพยาบาลทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาคแล้ว พบว่า ปัญหาการฝึกภาคปฏิบัติที่นักศึกษาพบเป็นอันดับ ๑ ได้แก่ปัญหาเกี่ยวกับผู้ป่วยและญาติ อันดับ ๒ ได้แก่ปัญหาเกี่ยวกับเครื่องมือเครื่องใช้บนหอผู้ป่วย อันดับ ๓ ได้แก่ ปัญหาเกี่ยวกับผู้ร่วมงาน อันดับ ๔ ได้แก่ปัญหาเกี่ยวกับอาจารย์ผู้สอนและควบคุมดูแลการปฏิบัติ อันดับ ๕ ได้แก่ปัญหา เกี่ยวกับการเรียนการสอนบนหอผู้ป่วย อันดับ ๖ ได้แก่ปัญหาส่วนตัวของนักศึกษา

ชื่อปริญญา นีพนธ์ : การศึกษาผลของการใช้แบบทดสอบแบบเลือกตอบ แบบเติมคำ และแบบถูกผิด วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗

ผู้เขียน : ศุภชัย เอื้ออิสระวิมล

สาขาวิชาเอก : การวัดผลการศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ. ดร. ปรีชา ธรรมา

กรรมการ : อจ. สุนันท์ ศลโกสุม

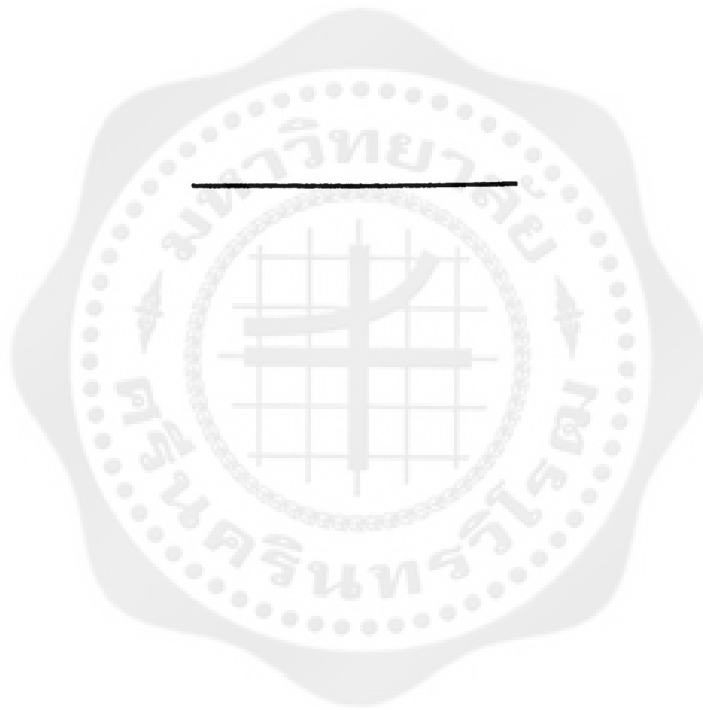
การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายที่จะศึกษาเปรียบเทียบผลของการใช้แบบทดสอบแบบเลือกตอบ แบบเติมคำและแบบถูกผิด วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยเป็นนักเรียนที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ ปีการศึกษา ๒๕๑๘ ของจังหวัดตรัง ซึ่งมาจาก ๑๑ โรงเรียน จำนวน ๕๐๐ คน จากการวิจัยพบว่า คะแนนที่ได้จากการใช้แบบทดสอบทั้ง ๓ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยที่แบบทดสอบแบบถูกผิดให้คะแนนสูงสุด และแบบทดสอบแบบเติมคำให้คะแนนต่ำสุด ส่วนค่าความยากง่าย, ค่าอำนาจจำแนก, ค่าความเชื่อมั่นและค่าความเที่ยงตรงที่ได้จากการใช้แบบทดสอบทั้ง ๓ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน โดยที่แบบทดสอบแบบเติมคำให้ค่าสูงสุด และแบบทดสอบแบบถูกผิดให้ค่าต่ำสุด นั่นคือแบบทดสอบแบบเติมคำมีประสิทธิภาพและคุณภาพสูงที่สุด และแบบทดสอบแบบถูกผิดมีประสิทธิภาพและคุณภาพต่ำที่สุดในการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์

**ชื่อปริญญาบัตร : ทัศนคติต่อวิชาชีพพยาบาล ของพยาบาลสังกัดสำนักงานการแพทย์
กรุงเทพมหานคร**

ผู้เขียน : สมบุญ เกาพัฒนา
สาขาวิชาเอก : การวัดผลการศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : ผศจ. ดร. อนันต์ ศรีโสภณ
กรรมการ : อจ. สุนันท์ ศลโกสุม

การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาการสร้างเครื่องมือสำหรับวัดทัศนคติของพยาบาลต่อวิชาชีพพยาบาล และเพื่อศึกษาทัศนคติของพยาบาลวิชาชีพในระดับพยาบาลปฏิบัติการ ซึ่งปฏิบัติงานในโรงพยาบาลของสำนักงานการแพทย์ กรุงเทพมหานคร จำแนกตามอายุ อายุราชการ ลักษณะงาน สถานภาพสมรส วุฒิ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และรายได้ ซึ่งเปรียบเทียบกับทัศนคติด้านต่าง ๆ ๗ ด้านคือ ด้านงานพยาบาล ด้านผู้ป่วยและญาติ ด้านผู้บังคับบัญชา ด้านเพื่อนร่วมงาน ด้านเครื่องมือเครื่องใช้ ด้านอาคารสถานที่ ด้านบรรยากาศในการปฏิบัติงาน และวิเคราะห์รวมทุกด้าน โดยนำแบบสอบถามทัศนคติไปสอบถามพยาบาล ซึ่งสุ่มแบบแบ่งชั้น (stratified sampling) จากประชากรซึ่งเป็นพยาบาลที่ปฏิบัติงานอยู่ในโรงพยาบาลทั้ง ๔ แห่ง ได้แก่ โรงพยาบาลกลาง โรงพยาบาลตากสิน โรงพยาบาลเจริญกรุงประชารักษ์ และโรงพยาบาลวชิระ ผลการศึกษาพบว่า แบบทดสอบที่สร้างขึ้นมีความเชื่อมั่น .๘๗๑๓ เมื่อเปรียบเทียบกับทัศนคติตามตัวแปรพบว่า พยาบาลที่มีอายุต่างกัน มีทัศนคติต่อวิชาชีพพยาบาลแตกต่างกัน ในด้านงานพยาบาล เพื่อนร่วมงาน อาคารสถานที่ บรรยากาศในการปฏิบัติงาน และเมื่อวิเคราะห์รวมทุกด้านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ พยาบาลที่มีอายุราชการต่างกัน มีทัศนคติต่อวิชาชีพพยาบาลด้านต่าง ๆ ไม่แตกต่างกัน พยาบาลที่มีลักษณะงานต่างกัน มีทัศนคติต่อวิชาชีพพยาบาลแตกต่างกัน ในด้านงานพยาบาล ด้านผู้ป่วยและญาติ พยาบาลที่ยังไม่สมรสมีทัศนคติต่อวิชาชีพพยาบาลด้านงานพยาบาล และด้านผู้บังคับบัญชามากกว่าพยาบาลที่

สมรสแล้ว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ พยาบาลที่มีวุฒิสูงมีทัศนคติต่อวิชาชีพพยาบาลทำงานพยาบาล และท่านผู้บังคับบัญชา ดีกว่าพยาบาลที่มีวุฒิต่ำ แต่พยาบาลที่มีวุฒิต่ำมีทัศนคติต่อวิชาชีพพยาบาล ตำแหน่งบรรยาการในการปฏิบัติงานดีกว่าพยาบาลที่มีวุฒิสูง ส่วนพยาบาลที่มีรายได้มาก มีทัศนคติต่อวิชาชีพพยาบาลดีกว่าพยาบาลที่มีรายได้น้อย ในตำแหน่งพยาบาล และท่านผู้ป่วยและญาติ ในตำแหน่งอื่น ๆ พบว่าพยาบาลที่มีลักษณะต่างกัน มีทัศนคติไม่แตกต่างกัน

ชื่อปริญาานิพนธ์ : **พฤติกรรมการสอนเกี่ยวกับการควบคุมวินัยและการส่งเสริม พฤติกรรมทางการเรียน ของนักศึกษาฝึกสอนในวิทยาลัยครูจันทบุรี**

ผู้เขียน : สมศักดิ์ ทรวงทอง
สาขาวิชาเอก : การวัดผลการศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : รศจ. ดร. พจน์ สะเพียรชัย
กรรมการ : อจ. ชูศรี พรรณเชษฐ์

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาปริมาณและเปรียบเทียบพฤติกรรมการสอนด้านการควบคุมวินัยและการส่งเสริมพฤติกรรมทางการเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ได้แก่ นักศึกษาฝึกสอน ภาคเรียนที่ ๓ ปีการศึกษา ๒๕๑๘ ของวิทยาลัยครูจันทบุรี ซึ่งทำการฝึกสอนในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดจันทบุรี รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ๕๔ คน

ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า นักศึกษาฝึกสอนใช้พฤติกรรมการสอนทั้งสองด้านเป็นปริมาณต่างกัน ทั้งนี้ พฤติกรรมการสอนด้านการควบคุมวินัย ที่ใช้มากที่สุดคือ การว่ากล่าวตักเตือนนักเรียน และที่ใช้น้อยที่สุดคือการใช้คำพูดกระทบกระเทือนนักเรียน ส่วนปริมาณของพฤติกรรมการสอนด้านการส่งเสริมพฤติกรรมทางการเรียนที่ใช้มากที่สุดคือ การยอมรับคำตอบของนักเรียนและที่ใช้น้อยที่สุดคือ การพูดถึงความยากของเนื้อหาบทเรียน

นอกจากนี้พบว่า นักศึกษาฝึกสอนที่มีระดับการศึกษาต่างกันและที่สอนวิชาต่างกัน จะมีพฤติกรรมการสอนทั้งสองด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนนักศึกษาฝึกสอนที่มีปัญหาทางด้านส่วนตัวต่างกัน จะมีพฤติกรรมการสอนด้านการส่งเสริมพฤติกรรมทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ชื่อปริญาานิพนธ์ : การศึกษาความสัมพันธ์ ระหว่างความตั้งใจเรียน กับความวิตกกังวลในการเรียนของนักศึกษาผู้ใหญ่ ชั้นระดับ ๔ เปรียบเทียบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓

ผู้เขียน : สันทัก บุญญาภินันท์

สาขาวิชาเอก : การวัดผลการศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ. ดร. ปรีชา ธรรมมา

กรรมการ : อจ. เชิดศักดิ์ โฆวาสินธุ์

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายสำคัญสามประการคือ ๑. เพื่อสร้างเครื่องมือวัดความตั้งใจเรียน และความวิตกกังวลในการเรียน ๒. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจเรียนกับความวิตกกังวลในการเรียน และ ๓. เพื่อเปรียบเทียบความตั้งใจเรียนกับความวิตกกังวลในการเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาผู้ใหญ่ ชั้นระดับ ๔ จำนวน ๒๒๑ คน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ จำนวน ๓๑๒ คน รวมทั้งหมด ๕๓๓ คน จากโรงเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร

ผลของการศึกษาพบว่า แบบสอบถามวัดความตั้งใจเรียนและความวิตกกังวลในการเรียนมีค่าความเชื่อมั่น .๘๔๘๘ และ .๘๒๘๘ ตามลำดับ

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ มีความวิตกกังวลในการเรียนสูงกว่านักศึกษาผู้ใหญ่ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .๐๑ และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างเพศเดียวกัน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ มีความวิตกกังวลในการเรียนสูงกว่านักศึกษาผู้ใหญ่ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .๐๑ ทั้งกลุ่มชายและกลุ่มหญิงแต่ไม่พบความแตกต่างระหว่างความวิตกกังวลในการเรียนของนักศึกษาผู้ใหญ่ไม่ว่าจะจำแนกตามเพศ อาชีพ หรืออายุ

นักศึกษาผู้ใหญ่มีความตั้งใจเรียนสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .๐๑ เมื่อเปรียบเทียบระหว่างเพศเดียวกันนักศึกษาผู้ใหญ่มีความตั้งใจเรียนสูงกว่า

นักเรียนชั้นมัธยมปีที่ ๓ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .๐๑ ทั้งกลุ่มชายและกลุ่มหญิง และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างนักศึกษาผู้ใหญ่ด้วยกัน เมื่อจำแนกตามเพศแล้ว ปรากฏว่านักศึกษาผู้ใหญ่หญิง มีความตั้งใจเรียนสูงกว่านักศึกษาผู้ใหญ่ชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .๐๕ แต่ไม่พบความแตกต่างระหว่างความตั้งใจเรียนของนักศึกษาผู้ใหญ่เมื่อจำแนกตามอาชีพหรืออายุ นอกจากนี้ ยังพบว่าความวิตกกังวลในการเรียนกับความตั้งใจเรียน ของนักศึกษาผู้ใหญ่สัมพันธ์กันในทางลบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .๐๕

ชื่อปริญญาบัตร : พุทธกรรมการสอนด้านการอภิปรายและด้านการถามตอบ ของครูผู้สอนการศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จ

ผู้เขียน : สุชาติ ผุดผ่อง
สาขาวิชาเอก : การวัดผลการศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : ผศจ. ไพศาล หวังพานิช
กรรมการ : อจ. วิเชียร เกตุสิงห์

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบพุทธกรรมการสอนและหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างพุทธกรรมการสอนด้านการอภิปรายและด้านการถามตอบ และเพื่อศึกษาว่าลักษณะการใช้พุทธกรรมการสอนสองด้านนี้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายในการจัดการศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จหรือไม่ กลุ่มตัวอย่างเป็นครูผู้สอนการศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จ ประเภทชั้นเรียน ปีการศึกษา ๒๕๒๐ จำนวน ๒๑ คน โดยใช้วิธีการสังเกตพุทธกรรมการสอน

ผลการศึกษาพบว่า ครูผู้สอนที่มีวุฒิต่างกัน มีพุทธกรรมการสอนด้านการอภิปรายและด้านการถามตอบแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติของพุทธกรรมทั้งสองด้านนี้เมื่อจำแนกตาม อายุ ประสบการณ์การสอน สภาพสมรส และสถานที่ตั้งโรงเรียนตามภาคภูมิศาสตร์ และพบว่าพุทธกรรมการสอนทั้งสองด้านนี้มีความสัมพันธ์กันเชิงเส้นตรงในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

การศึกษาลักษณะการใช้พุทธกรรมการสอนของครูพบว่า ครูใช้พุทธกรรมการสอนด้านการอภิปรายโดยทั่วไป ร้อยละ ๖๒.๔๐ และใช้พุทธกรรมการสอนด้านการถามตอบโดยทั่วไป ร้อยละ ๖๐ ซึ่งการใช้พุทธกรรมการสอนของครูทั้งสองด้านนี้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายในการจัดการศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จ ที่มุ่งสอนให้คนคิดเป็นและใช้วิธีสอนแบบการอภิปรายเป็นหลัก

ชื่อปริญาานิพนธ์ : พฤติกรรมการสอน : การพูด เสียง ท่าทาง และแบบของภาษา
ของอาจารย์ในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน

ผู้เขียน : เสาวลักษณ์ สิงห์วงษา

สาขาวิชาเอก : การวัดผลการศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : รศจ.ดร.พจน์ สะเพียรชัย

กรรมการ : อจ.ชูศรี พรรณเชษฐ์

การศึกษาค้นคว้านี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อสร้างแบบสังเกตพฤติกรรมการสอน และเพื่อศึกษาปริมาณ และเปรียบเทียบพฤติกรรมการสอนด้านการพูด เสียง ท่าทาง และแบบของภาษา ของอาจารย์ใน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน กลุ่มตัวอย่างได้แก่อาจารย์ในคณะต่างๆ ที่สอนนิสิตชั้นปีที่ ๓ และปีที่ ๔ ในภาคเรียนที่ ๒ ประจำปีการศึกษา ๒๕๑๘ จำนวน ๔๖ คน

ผลการศึกษาพบว่า แบบสังเกตพฤติกรรมการสอนที่สร้างขึ้นมีคุณภาพอยู่ในเกณฑ์ที่ดีพอสมควร เมื่อพิจารณาแยกเป็นรายชื่อของพฤติกรรมการสอนพบว่า อาจารย์ใช้พฤติกรรมการทำมือ ประกอบการอธิบาย มีความถี่สูงสุด และใช้สายตากำชับพฤติกรรมนักเรียน มีความถี่น้อยที่สุด เมื่อพิจารณากลุ่มพฤติกรรมในประเภท ก. การพูดและน้ำเสียง ข. กิริยาอาการและท่าทาง และ ค. แบบของภาษาพบว่า อาจารย์ใช้พฤติกรรมกลุ่มแบบของภาษา มีความถี่สูงสุด และใช้พฤติกรรมกลุ่ม กิริยาอาการและท่าทาง มีความถี่น้อยที่สุด นอกจากนี้ยังพบว่า อาจารย์ชายและอาจารย์หญิงมีพฤติกรรมการสอนด้านการพูด เสียง ท่าทาง และแบบของภาษา แตกต่างกัน โดยเฉพาะในประเภทการพูดและน้ำเสียง

ข้อปริญญานิพนธ์ : อิทธิพลของช่วงเวลาที่มีต่อสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นแบบสอบซ้ำ

ผู้เขียน : โสภา บุญยศรีสวัสดิ์

สาขาวิชาเอก : การวัดผลการศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ดร. สวนา พรพัฒน์กุล

กรรมการ : อจ. เชิดศักดิ์ โฆวาสินธุ์

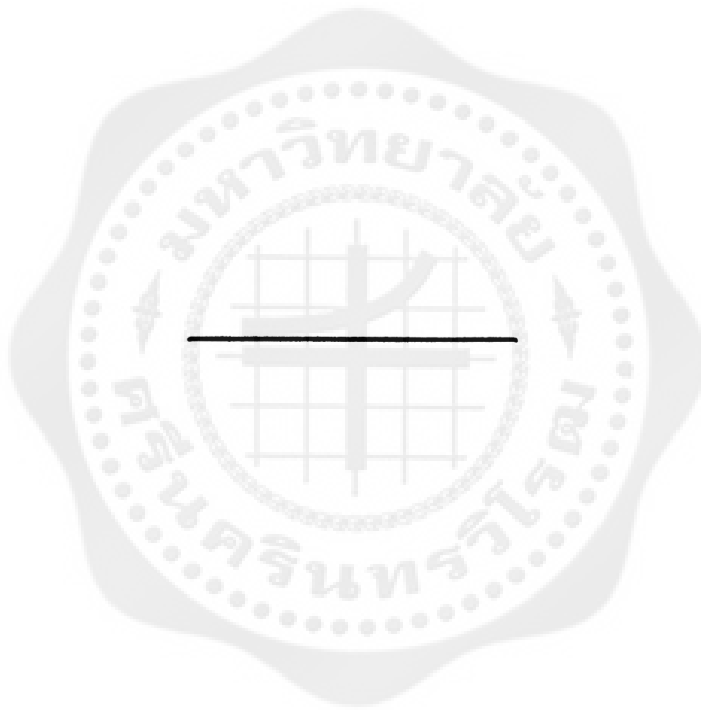
การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายคือ (๑) เพื่อเปรียบเทียบค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบที่ได้จากการสอบซ้ำในช่วงเวลาต่างกัน คือ ๓, ๗, ๑๕, ๓๐ และ ๖๐ วัน และเพื่อเปรียบเทียบค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นที่ได้จากวิธีคำนวณที่ต่างกัน ๔ วิธี คือ วิธีสอบซ้ำ วิธีแบ่งครึ่งแบบทดสอบ วิธีของคูเคอร์-ริชาร์ดสัน สูตรที่ ๒๐ และ ๒๑ (๒) เพื่อศึกษาช่วงเวลาที่เหมาะสมสำหรับหาค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ และ (๓) เพื่อศึกษาผลของการสอบซ้ำที่ส่งผลต่อค่าเฉลี่ยของคะแนนการสอบครั้งหลัง โดยใช้แบบทดสอบมาตรฐานวัดความถนัดทางการเรียน ระดับ ม.ศ. ๓ ของสำนักทดสอบการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำนวน ๒ ฉบับ คือแบบทดสอบเรียงอันดับ ฉบับ ก. และแบบทดสอบศัพท์สัมพันธ์ ฉบับ ก. นำไปทดสอบกับนักศึกษา ๖ กลุ่ม ซึ่งเป็นนักศึกษาวิทยาลัยครูนครปฐม ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา ปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๑๙ ที่ถูกเลือกมาเป็นกลุ่มตัวอย่างแบบสุ่ม

ผลจากการศึกษาค้นคว้านี้พบว่า

ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบที่ได้จากการสอบซ้ำในช่วงเวลาที่ต่างกัน ๕ ช่วง จะไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นที่ได้จากการคำนวณต่างวิธีกันจะไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งในแบบทดสอบเรียงอันดับ ฉบับ ก. และแบบทดสอบศัพท์สัมพันธ์ ฉบับ ก. ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นที่ได้จากการแบ่งครึ่งแบบทดสอบจะให้ค่าสูงสุด และวิธีของ คูเคอร์-ริชาร์ดสัน สูตรที่ ๒๑ จะให้ค่าต่ำสุดในแบบทดสอบเรียงอันดับ

ฉบับ ก. สำหรับทุกช่วงเวลา แต่ในแบบทดสอบศัพท์สัมพันธ์ ฉบับ ก. การคำนวณวิธีต่างกันจะ
ให้ค่าที่ไม่แน่นอน

การทดสอบบ่อยครั้งจะส่งผลต่อค่าเฉลี่ยของคะแนนการสอบครั้งหลังสูงขึ้นอย่างมีนัย
สำคัญทางสถิติเมื่อทำการทดสอบซ้ำ ๕ ครั้ง และจะไม่สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อทำการทดสอบซ้ำน้อยกว่า ๕ ครั้ง สำหรับแบบทดสอบเรียงอันดับ ฉบับ ก. ส่วนในแบบทดสอบศัพท์สัมพันธ์
ฉบับ ก. การสอบซ้ำจะส่งผลต่อค่าเฉลี่ยของคะแนนการสอบครั้งหลังแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ
ทางสถิติ ไม่ว่าจะทำการทดสอบถึง ๕ ครั้งหรือไม่

ชื่อปริญญาโท : **ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถ ในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า
ความรู้สึกรับผิดชอบ และความเชื่อมั่นในตนเอง ของนักศึกษา
พยาบาล วิทยาลัยพยาบาลสภากาชาดไทย**

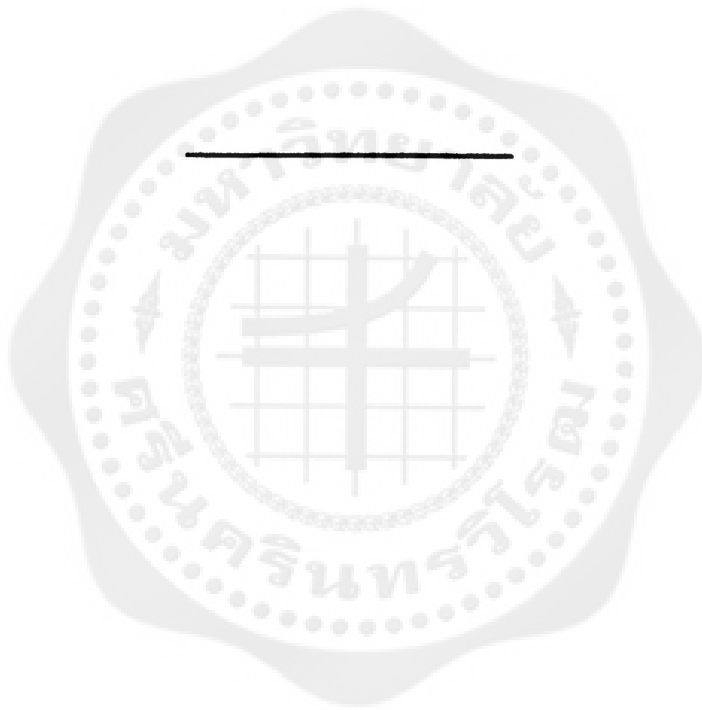
ผู้เขียน : อารีย์ เศรษฐชัย
สาขาวิชาเอก : การวัดผลการศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : ดร. สวนา พรพัฒน์กุล
กรรมการ : อจ. เชิดศักดิ์ โฆวาสินธุ์

การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อหาความสัมพันธ์ และเปรียบเทียบ ความสามารถในการแก้
ปัญหาเฉพาะหน้า ความรู้สึกรับผิดชอบ และความเชื่อมั่นในตนเอง ของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษา
พยาบาล วิทยาลัยพยาบาลสภากาชาดไทย ชั้นปีที่ 1, 2 และ 3 ปีการศึกษา 2519 จำนวน 226 คน
โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า แบบสอบถามวัดความรู้สึกรับผิดชอบ
และแบบสอบถามวัดความเชื่อมั่นในตนเอง เป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล

ผลการศึกษาพบว่า ความสามารถในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ความรู้สึกรับผิดชอบและ
ความเชื่อมั่นในตนเองของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด และของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 กับปีที่ 3 มีความ
สัมพันธ์กันทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .05$) ส่วนนักศึกษาปีที่ 2 มีความสามารถใน
การแก้ปัญหาเฉพาะหน้า และความเชื่อมั่นในตนเองสัมพันธ์กันทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
($p < .01$) เท่านั้น แต่ความรู้สึกรับผิดชอบไม่มีความสัมพันธ์กับคุณลักษณะอื่น

การเปรียบเทียบความสามารถในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ความรู้สึกรับผิดชอบ และความ
เชื่อมั่นในตนเองของนักศึกษาทั้งสามระดับชั้นพบว่า ความสามารถในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าโดย

ส่วนรวม และการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ตำแหน่งผู้ช่วยและญาติ กับตำแหน่งภักดิ์และเครื่องใช้ของกลุ่ม
ตัวอย่างมีพัฒนาการเพิ่มขึ้นตามลำดับชั้น เว้นแต่การแก้ปัญหาเฉพาะหน้าตำแหน่งผู้ร่วมงานที่ไม่เป็นไป
ตามลำดับชั้น สำหรับความรู้สึกรับผิดชอบ และความเชื่อมั่นในตนเอง ก็พบว่านักศึกษามีคุณลักษณะ
ทั้งสองประการนี้เพิ่มขึ้นตามลำดับชั้น แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ชื่อปริญาานิพนธ์ : การวิเคราะห์องค์ประกอบ ความสามารถทางคณิตศาสตร์ ของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี

ผู้เขียน : อนุสรณ์ สกุลคู

สาขาวิชาเอก : การวัดผลการศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ.ดร. อนันต์ ศรีโสภา

กรรมการ : ผศจ.ดร. ระวิพันธุ์ โสমনะพันธุ์

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อวิเคราะห์องค์ประกอบความสามารถทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี และเพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางคณิตศาสตร์ด้านการประมาณ การคำนวณ การให้เหตุผลเชิงอนุมาน การยุตธาธิบาย การแก้ปัญหา มิติสัมพันธ์ ภาษา ความจำ และการค้นพบ ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียน โรงเรียนอุดรพิทยานุกูล และโรงเรียนสตรี-ราชินูทิศ จังหวัดอุดรธานี จำนวน ๒๐๐ คน

ผลการวิจัยพบว่า

๑. ความสามารถทางคณิตศาสตร์มี ๒ องค์ประกอบ คือองค์ประกอบด้านเหตุผล และองค์ประกอบด้านจำนวน

๒. นักเรียนชายมีความสามารถในการประมาณ การคำนวณ การให้เหตุผลเชิงอนุมาน การยุตธาธิบาย การแก้ปัญหา มิติสัมพันธ์ ภาษา และการค้นพบความสัมพันธ์สูงกว่านักเรียนหญิง นักเรียนหญิงและนักเรียนชายมีความสามารถด้านความจำไม่แตกต่างกัน

**ชื่อปริญญาบัตร : การคบเพื่อนของนิสิตหญิง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร**

ผู้เขียน : เตือนจิตต์ จิตต์อารี

สาขาวิชาเอก : การอุดมศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : รศจ. เต็มสิริ บุญยสิงห์

กรรมการ : อจ. พณิตดา เทศนิยม

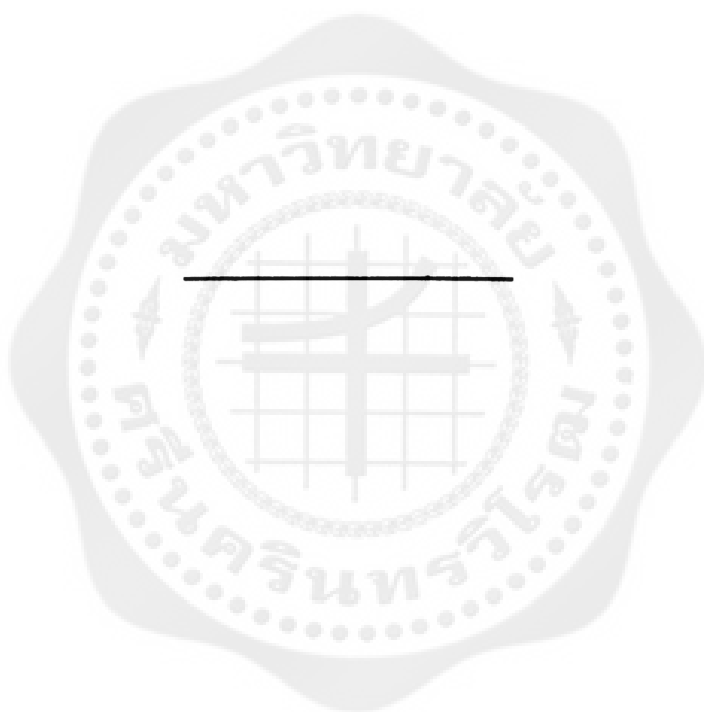
การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีความมุ่งหมายที่จะศึกษาถึงการคบเพื่อนของนิสิตหญิงในรายละเอียดของลักษณะของเพื่อนที่คบ และปัญหาที่เกิดจากการคบเพื่อนของนิสิตหญิง รวมทั้งศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างชั้นเรียน ภูมิภาค และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับลักษณะของเพื่อนที่คบและปัญหาที่เกิดจากการคบเพื่อนของนิสิตหญิง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนิสิตหญิง ชั้นปีที่ ๑ ถึง ๔ ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๑๙ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำนวน ๒๕๕ คน และใช้แบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่าถึงลักษณะของเพื่อนที่คบ ปัญหาที่เกิดจากการคบเพื่อนเพศเดียวกัน และปัญหาที่เกิดจากการคบเพื่อนต่างเพศ

ผลการวิจัยพบว่า นิสิตหญิงส่วนใหญ่นิยมคบเพื่อนที่มีลักษณะ ๕ ลักษณะ เรียงจากมากไปน้อยตามลำดับคือ เพื่อนที่มีความประพฤติดี เพื่อนที่ให้ความช่วยเหลือดี เพื่อนที่มีความสนใจตรงกัน เพื่อนที่เรียนดี และเพื่อนที่มีฐานะดี และนิสิตหญิงประสบปัญหาที่เกิดขึ้นจากการคบเพื่อนเพศเดียวกันมากกว่าปัญหาที่เกิดจากการคบเพื่อนต่างเพศ

นอกจากนี้ยังพบว่าชั้นเรียนและภูมิภาคมีผลทำให้ลักษณะของเพื่อนที่คบ และปัญหาที่เกิดจากการคบเพื่อนของนิสิตหญิงแตกต่างกัน แต่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตหญิงไม่ทำให้ลักษณะ

ของเพื่อนที่คบและปัญหาที่เกิดจากการคบเพื่อนแตกต่างกัน และเมื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่าง
ชั้นเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก็พบว่า ตัวแปรทั้งสองตัวส่งผลทำให้ลักษณะของเพื่อนที่คบและ
ปัญหาที่เกิดจากการคบเพื่อนของนิสิตหญิงแตกต่างกัน รวมทั้งเมื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัว
แปรสามตัวคือ ภูมิลำเนา ชั้นเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ปรากฏว่า มีผลทำให้ลักษณะของ
เพื่อนที่คบและปัญหาที่เกิดจากการคบเพื่อนของนิสิตหญิงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
ความเชื่อมั่น .๐๑

ข้อปริญญานิพนธ์ : การศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมการสอนสังคมศึกษาในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑-๒ ของนักศึกษาครู ป.ถศ. ที่ผ่านการเรียนวิชาวิธีสอนสังคมศึกษาในชั้นประถม โดยวิธีสถานการณ์จำลอง กับ วิธีสอนตามปกติ

ผู้เขียน : ประเสริฐ แจกจันทิก

สาขาวิชาเอก : การอุดมศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ. จันทนา พรหมเศรษฐี

กรรมการ : ศจ. ดร. อารี สัตินหวิ

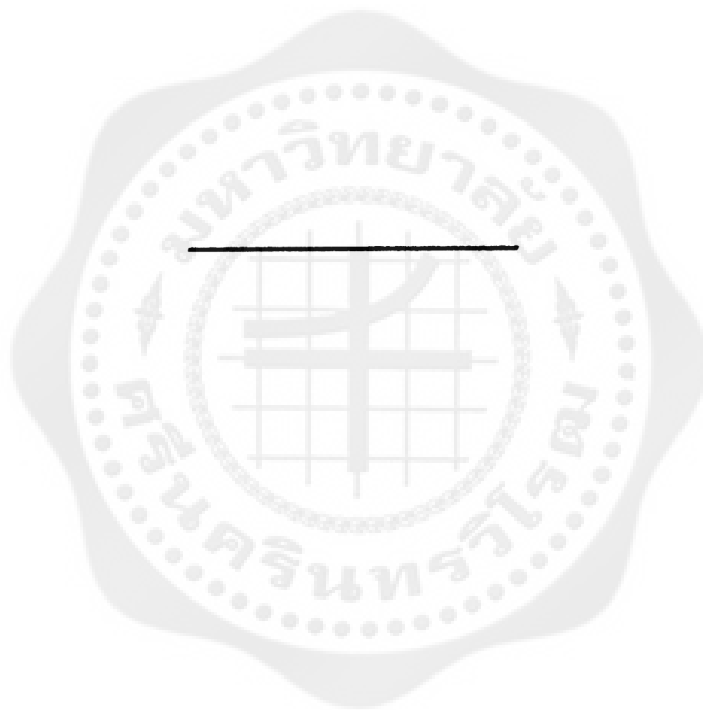
กรรมการ : อจ. ปฐม นิคมานนท์

จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เพื่อศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมการสอนวิชาสังคมศึกษา ในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑-๒ ของนักศึกษาครูที่เรียนวิชาวิธีสอนสังคมศึกษาในชั้นประถม โดยวิธีสถานการณ์จำลอง กับที่เรียนโดยวิธีสอนตามปกติ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ กระทำกับนักศึกษาครูระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับ ๒ วิทยาลัยครูนครปฐม จำนวน ๒ กลุ่ม กลุ่มทดลอง ๔๔ คน เรียนวิชาวิธีสอนสังคมศึกษาในชั้นประถมโดยวิธีสถานการณ์จำลอง กลุ่มควบคุม ๓๒ คน เรียนโดยวิธีสอนตามปกติ แล้วสุ่มมาศึกษาพฤติกรรมการสอนระหว่างฝึกสอนกลุ่มละ ๖ คน รวม ๑๒ คน สังเกตและบันทึกพฤติกรรมการสอนคนละ ๓ ครั้ง ๆ ละ ๒๐ นาที แต่ละครั้งห่างกัน ๗ วัน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาเป็นเครื่องมือสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการเรียนการสอน ซึ่งดัดแปลงจากระบบบิโเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ของแฟลนเคอร์ส และจำแนกพฤติกรรมที่จะบันทึกเป็น ๑๒ ประเภท

ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการสอนระหว่างกลุ่ม ปรากฏว่ากลุ่มทดลองใช้พฤติกรรมการเสริมกำลังใจ การใช้อิทธิพลทางอ้อม พฤติกรรมทางวาจาของนักเรียน และกิจกรรมประกอบ

การเรียนการสอนมากกว่ากลุ่มควบคุม แต่กลุ่มควบคุมใช้พฤติกรรมประเภทอิทธิพลทางตรง พฤติกรรมทางวาจาของครูมากกว่ากลุ่มทดลอง การเปรียบเทียบภายในกลุ่มพบว่า กลุ่มทดลองใช้อิทธิพลทางอ้อมในอัตราส่วน ๑.๒๗ ต่อ ๑ กลุ่มควบคุมใช้อิทธิพลทางตรงมากกว่าทางอ้อม ในอัตราส่วน ๒.๒๗ ต่อ ๑ กลุ่มทดลองใช้อิทธิพลทางวาจาของครูมากกว่าพฤติกรรมทางวาจาของนักเรียน ในอัตราส่วน ๑ ต่อ ๐.๓๗ กลุ่มควบคุมใช้พฤติกรรมทางวาจาของครูมากกว่าพฤติกรรมทางวาจาของนักเรียนในอัตราส่วน ๑ ต่อ ๐.๒๗

ชื่อปริญาานิพนธ์ : **สมรรถภาพของครูประถมศึกษาที่สังคมต้องการ ในจังหวัด
สกลนครและนครพนม**

ผู้เขียน : **มาณพ ภาษิตวิไลธรรม**

สาขาวิชาเอก : **การอุดมศึกษา**

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : **ผศจ.ดร. ชมพันธ์ุ์ กุญชร ณ อยุธยา**

กรรมการ : **ผศจ.ดร. วิชัย วงษ์ใหญ่**

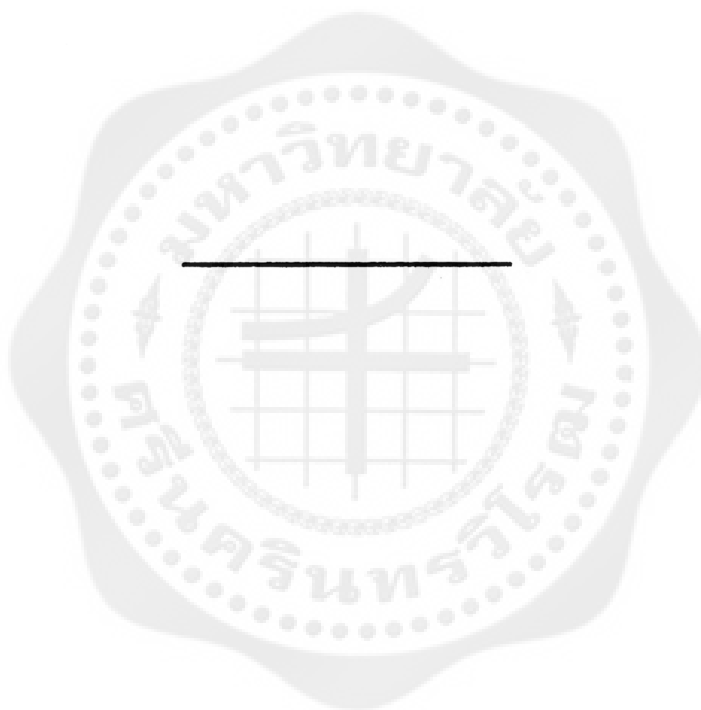
การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการทราบความต้องการของสังคมในจังหวัดสกลนครและนครพนม เกี่ยวกับสมรรถภาพของครูประถมศึกษา ว่ามีความต้องการเพียงใด ความแตกต่างของความต้องการมีเพียงใดและความต้องการของครูกับการปฏิบัติของครูนั้น จะมีความแตกต่างกันหรือไม่

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาค้างนี้คือ ครู นักเรียน ผู้ปกครอง และผู้บริหารการศึกษาในจังหวัดสกลนครและนครพนม จำนวน ๘๘๙ คน ส่วนเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแบบสอบถามสองชุด ได้แก่ แบบสอบถามความต้องการเกี่ยวกับสมรรถภาพของครูประถมศึกษา กับแบบสอบถามเกี่ยวกับการปฏิบัติของครูประถมศึกษา เมื่อรวบรวมข้อมูลได้แล้ว ดำเนินการวิเคราะห์โดยคำนวณค่าเฉลี่ยจากแบบสอบถาม และใช้ **F-test, S-Method** และหาค่าสัมประสิทธิ์ของสหสัมพันธ์ในการทดสอบสมมุติฐาน

ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่มต้องการสมรรถภาพของครูประถมศึกษาที่นำมาสอบถามจำนวน ๖๕ สมรรถภาพ ในระดับต้องการมาก หรือต้องการมากที่สุด และกลุ่มนักเรียนมีความต้องการแตกต่างกับกลุ่มครู ผู้ปกครอง และผู้บริหารการศึกษา ในความต้องการต่อสมรรถภาพด้านการสอน สมรรถภาพด้านการแนะแนว และปกครองชั้นเรียน สมรรถภาพด้านมนุษยสัมพันธ์

และสมรรถภาพด้านการเป็นผู้นำของครูประถมศึกษา ส่วนสมรรถภาพด้านวิชาการนั้น กลุ่มตัวอย่าง
ทุกกลุ่มมีความต้องการไม่แตกต่างกัน ทั้งยังพบว่าการปฏิบัติของครูกับความต้องการของครูไม่
แตกต่างกัน

ผู้วิจัยได้เสนอแนะให้สถาบันฝึกหัดครูทุกแห่งร่วมมือกันโดยใกล้ชิดในการทำการวิจัยเพื่อ
ปรับปรุงโปรแกรมการจัดการฝึกหัดครู และเสนอให้มีการทดลองสร้างหน่วยการสอนตามสมรรถภาพ
ที่ได้จากการสำรวจ

ชื่อปริญญาบัตร : งานบริการสังคมของสถาบันอุดมศึกษาในจังหวัดมหาสารคาม

ผู้เขียน : วิสัน จุมปาแฝด

สาขาวิชาเอก : การอุดมศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ.ดร. วิจิตร สินศิริ

กรรมการ : ผศจ.ดร. วิชัย วงษ์ใหญ่

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายสำคัญคือ เพื่อศึกษาลักษณะงานบริการสังคมที่สถาบันอุดมศึกษาในจังหวัดมหาสารคามได้กระทำอยู่ โดยศึกษาจากเอกสารและสัมภาษณ์บุคคลที่เกี่ยวข้องกับการจัดงานบริการสังคมของสถาบันนั้น ๆ และศึกษาเปรียบเทียบความคาดหวังรวมทั้งทัศนะบางประการของกลุ่มอาจารย์สถาบันอุดมศึกษา กับกลุ่มสมาชิกสภาตำบลและประชาชน เกี่ยวกับงานบริการสังคมที่สถาบันอุดมศึกษาในจังหวัดมหาสารคามควรกระทำ ซึ่งศึกษาโดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือ กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามคืออาจารย์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม วิทยาลัยครูมหาสารคาม และวิทยาลัยพลศึกษา จังหวัดมหาสารคาม ที่กำลังปฏิบัติงานในภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๑๙ จำนวน ๑๖๗ คน สมาชิกสภาตำบลและประชาชนจากอำเภอโกสุมพิสัย พยัคฆภูมิพิสัย และวาปีปทุม จังหวัดมหาสารคาม จำนวน ๑๙๘ คน ผู้วิจัยได้แบ่งเนื้อหางานบริการสังคมเป็น ๕ ด้านคือ ด้านการปกครอง เศรษฐกิจ การเกษตร การศึกษา อนามัยและชีวิตครอบครัว

ผลการวิจัยพบว่า สถาบันอุดมศึกษาแต่ละแห่งได้จัดงานบริการสังคมที่ผ่านมาโดยเน้นทางด้านการศึกษามากกว่าเนื้อหาด้านอื่น ๆ ส่วนลักษณะงานบริการสังคมเป็นในรูปการอบรมสัมมนามากที่สุด ที่ใช้รองลงไปได้แก่ การสอนกลุ่มสนใจ นิทรรศการ ปาฐกถาและบรรยายพิเศษ เผยแพร่ความรู้ทางสื่อมวลชน และจัดโครงการย่อยๆ เฉพาะเรื่อง เช่น โครงการอาหารกลางวัน โครงการศูนย์ข่าวสารและคหกรรมศาสตร์ เป็นต้น

สำหรับความคาดหวังและทัศนะบางประการเกี่ยวกับงานบริการสังคมที่สถาบันอุดมศึกษาในจังหวัดมหาสารคามควรกระทำนั้น พบว่าในกลุ่มอาจารย์สถาบันอุดมศึกษา เมื่อแยกตามระดับวุฒิเป็นระดับสูงกว่าปริญญาตรี กับตั้งแต่ปริญญาตรีลงมาแล้ว มีความคาดหวังเกี่ยวกับการบริการสังคมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ยกเว้นด้านเศรษฐกิจไม่แตกต่างกัน และเมื่อแยกตามสถาบัน พบว่าอาจารย์สถาบันอุดมศึกษามีความคาดหวังเกี่ยวกับงานบริการสังคมทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ในกลุ่มสมาชิกสภาตำบลและประชาชน พบว่าสมาชิกสภาตำบล กับประชาชน มีความคาดหวังเกี่ยวกับงานบริการสังคมในเนื้อหาด้านการศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ส่วนด้านอื่น ๆ ไม่แตกต่างกัน เมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มอาจารย์ กับกลุ่มสมาชิกสภาตำบลและประชาชน พบว่ามีความคาดหวังเกี่ยวกับงานบริการสังคมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ในเนื้อหาด้านการปกครอง เศรษฐกิจ การเกษตร การศึกษา ส่วนด้านอนามัยและชีวิตครอบครัวนั้น แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ การทดสอบทัศนะของกลุ่มอาจารย์สถาบันอุดมศึกษา กับกลุ่มสมาชิกสภาตำบลและประชาชนที่มีต่อการจัดงานบริการสังคม พบว่าทั้งสองกลุ่มมีทัศนะต่อการจัดงานบริการสังคมไปทางบวก และสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ชื่อปริญญาบัตร : การติดตามผลการปฏิบัติงานของผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีวิชาเอกอุตสาหกรรมศิลป์ ที่ปฏิบัติงานอยู่ในวิทยาลัยครู

ผู้เขียน : เอกราช อุตระ
สาขาวิชาเอก : การอุดมศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : รศจ. พิชัย ศิริทัศน์กุล
กรรมการ : อจ. บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมีจุดมุ่งหมาย ต้องการทราบถึง ผลการปฏิบัติงานใน ด้าน ความรู้ ความสามารถเกี่ยวกับวิชาช่างและการสอน ตลอดจนความคิดเห็นในการปรับปรุงคุณภาพด้านต่าง ๆ จากผู้บังคับบัญชาและผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีวิชาเอกอุตสาหกรรมศิลป์ ระดับปริญญาตรีที่ปฏิบัติงานอยู่ในวิทยาลัยครู โดยทำแบบสอบถามขึ้นสองฉบับ ฉบับหนึ่งสำหรับผู้บังคับบัญชา อีกฉบับหนึ่งสำหรับผู้สำเร็จการศึกษา จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้บังคับบัญชามีจำนวน ๓๔ คน ผู้สำเร็จการศึกษามีจำนวน ๑๑๒ คน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่า ผู้บังคับบัญชาเห็นว่าผลการปฏิบัติงานของผู้สำเร็จการศึกษาอยู่ในเกณฑ์ดี นอกจากนั้นผู้บังคับบัญชายังเสนอแนะให้ปรับปรุงด้านทักษะ และปลูกฝังความรับผิดชอบ การจัดการบริหารโรงฝึกงาน ตลอดจนความรู้ในการทำอุปกรณ์การสอนให้มากขึ้น

ส่วนผู้สำเร็จการศึกษาเห็นว่า ความรู้ความสามารถในการปฏิบัติงานของตนเองอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง แต่ก็มีคามภูมิใจในอาชีพอยู่ในเกณฑ์สูง นอกจากนั้นผู้สำเร็จการศึกษายังเสนอแนะให้เพิ่มการฝึกงานให้มีความรู้ความชำนาญเพิ่มขึ้น และเพิ่มเติมความรู้เกี่ยวกับงานประดิษฐ์ และศิลปหัตถกรรมให้แก่ผู้สำเร็จการศึกษาอีกด้วย

สำหรับการเปรียบเทียบผลการปฏิบัติงาน ของผู้สำเร็จ การศึกษา ตามความเห็นของผู้บังคับบัญชาระหว่างกลุ่มผู้มีคะแนนเฉลี่ยสะสมสูง กับคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำ ผู้บังคับบัญชาเห็นว่า ผลการปฏิบัติงานไม่แตกต่างกัน เช่นเดียวกับการเปรียบเทียบผลการปฏิบัติงานระหว่างกลุ่มวิชาช่าง คือ วิชาช่างไฟฟ้า ช่างปั้น ช่างยนต์ ช่างโลหะ และช่างไม้ก่อสร้างนั้น ปรากฏว่าผลการปฏิบัติงานไม่แตกต่างกันเช่นกัน

ชื่อปริญญาโท : การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของการเรียน วิชาวิทยาศาสตร์
ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ จากการเรียนโดยวิธีสาธิตกับการเรียน
โดยมีภาพยนตร์ระดับชั้น Super ๘ ประกอบการสอน

ผู้เขียน : กนกพร จาริก
สาขาวิชาเอก : เทคโนโลยีทางการศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : ผศจ. ชม ภูมิภาค
กรรมการ : ผศจ. สมจิต สมัตถพันธ์
กรรมการ : อจ. ไพโรจน์ เบาลใจ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของการเรียนของนักเรียนที่เรียน
โดยใช้วิธีสาธิตและการเรียนโดยมีภาพยนตร์ระดับ Super ๘ ประกอบการสอน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ใน
การทดลองคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนตากคลีประชาสรรค์ นครสวรรค์ จำนวน ๗๐
คน ซึ่งคัดเลือกมาจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๑๙ ของโรงเรียนนี้ทั้งหมด
โดยวิธีสุ่มตัวอย่าง แล้วสุ่มอีกครั้งหนึ่ง เป็นกลุ่มทดลอง ก. และกลุ่มทดลอง ข. ผู้วิจัยทำการสอน
กลุ่มทดลอง ก. โดยวิธีสาธิต และสอนกลุ่มทดลอง ข. โดยใช้ภาพยนตร์ระดับ Super ๘ ประกอบ
เนื้อหาที่ใช้ทดลองสอนเป็นเนื้อหาวิชาวิทยาศาสตร์ ๓ เรื่องคือ เซลแบบวอลตา, การแยกน้ำด้วย
กระแสไฟฟ้า การเตรียมก๊าซคลอรีน เมื่อสอนจบแต่ละเรื่องทำการทดสอบทันที

ผลการวิจัยปรากฏว่า กลุ่มทดลอง ก. และกลุ่มทดลอง ข. มีผลสัมฤทธิ์ของการเรียน
แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ชื่อปริญญาบัตร : การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ จาก การเรียนแบบศูนย์การเรียนที่ใช้การ
วิเคราะห์ระบบกับศูนย์การเรียนที่ไม่ใช้การวิเคราะห์ระบบ

ผู้เขียน : กอบกุล รัตนสุคนธ์อำไพ

สาขาวิชาเอก : เทคโนโลยีทางการศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ. ดร. เป็รื่อง กุมุท

กรรมการ : อจ. สุนันท์ ศลโกสม

กรรมการ : อจ. เริงลักษณ์ โรจนพันธ์

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษา เปรียบเทียบผล สัมฤทธิ์ทาง การเรียน และ ฐานะทาง
สังคมมิติ ในวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ จาก การเรียนแบบศูนย์การเรียนที่ใช้การวิ-
เคราะห์ระบบกับการเรียนแบบศูนย์การเรียนที่ไม่ใช้การวิเคราะห์ระบบ กลุ่มตัวอย่างได้แก่นักเรียน
จำนวน ๖๐ คน ของโรงเรียนบ้านบึง “มัญญูวิทยาคาร” จังหวัดชลบุรี สุ่มมาโดยใช้ตารางสุ่ม และ
แบ่งออกเป็น ๒ กลุ่ม ๆ ละ ๓๐ คนด้วยการจับฉลากเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลอง
เรียนจากศูนย์การเรียนที่ใช้การวิเคราะห์ระบบ และกลุ่ม ควบคุม เรียนจากศูนย์ การเรียนที่ไม่ ใช้การวิ-
เคราะห์ระบบ

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า นักเรียนที่เรียนจากศูนย์การเรียนที่ใช้การวิเคราะห์ระบบมีผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนสูงกว่า นักเรียนที่เรียนจาก ศูนย์ การเรียนที่ไม่ใช้การ วิเคราะห์ระบบ อย่างมีนัยสำคัญทาง
สถิติที่ระดับความเชื่อมั่นที่ .๐๑ นักเรียนที่เรียนจากศูนย์การเรียนที่ใช้การวิเคราะห์ระบบ และนักเรียน
ที่เรียนจากศูนย์การเรียนที่ไม่ใช้การวิเคราะห์ระบบมีฐานะทางสังคมมิติแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นที่ .๐๑ และความสัมพันธ์ของ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และฐานะทาง
สังคมมิติของกลุ่มทดลองเป็นไปทางบวก สำหรับความสัมพันธ์ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและฐานะ
ทางสังคมมิติของกลุ่มควบคุมเป็นไปทางบวกแต่ต่ำกว่า

ข้อปริญญานิพนธ์ : การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภูมิศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ จากการเรียนแบบศูนย์การเรียนที่ใช้การวิเคราะห์ระบบ กับศูนย์การเรียนที่ไม่ใช่การวิเคราะห์ระบบ

ผู้เขียน : ขวัญชัย ลัดดาวลัย
สาขาวิชาเอก : เทคโนโลยีทางการศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : ผศจ. ดร. เป็รื่อง กุมุท
กรรมการ : อจ. สมหวัง เล็กน้อย
กรรมการ : อจ. กวี วรกวิน

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษา เปรียบเทียบผล สัมฤทธิ์ทาง การเรียน วิชา ภูมิศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ระหว่างการเรียนแบบศูนย์การเรียนที่ใช้การวิเคราะห์ระบบกับการเรียนแบบ ศูนย์การเรียนที่ไม่ใช่การวิเคราะห์ระบบ และความชอบวิธีการเรียนแบบศูนย์การเรียน กลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วยนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ จำนวน ๖๐ คน ของโรงเรียนบ้านบึง “มัญญวิทยาคาร” อำเภอบ้านบึง จังหวัดชลบุรี เลือกมาโดยวิธีสุ่มกลุ่มตัวอย่าง แบบตารางสุ่ม และแบ่งออกเป็น ๒ กลุ่ม โดยวิธีจับฉลากกลุ่มละ ๓๐ คน กลุ่มทดลองเรียนจากศูนย์การเรียนที่ใช้การวิเคราะห์ระบบ กลุ่มควบคุมเรียนจากศูนย์การเรียนที่ไม่ใช่การวิเคราะห์ระบบ หลังจากเรียนแล้วทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความชอบของนักเรียนทั้งหมด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ สำหรับความชอบวิธีการเรียนแบบศูนย์การเรียนนั้นพบว่า นักเรียนในกลุ่มทดลองมีความชอบสูงกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ชื่อปริญญาบัตร : การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้วิชาสังคมศึกษา ชั้นประถมศึกษา
ปีที่ ๗ โดยใช้สมุฏภาพโปรแกรมกับสมุคลำดับภาพ

ผู้เขียน : คล่อง มณีฉาย
สาขาวิชาเอก : เทคโนโลยีทางการศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : ผศจ. ดร. เป็รื่อง กุมุท
กรรมการ : อจ. ไพโรจน์ เมาใจ

การทดลองครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์และความคงทน ของการเรียนรู้ วิชาสังคมศึกษา ชั้นประถมปีที่ ๗ ที่เกิดจากการเรียนโดยใช้สมุฏภาพโปรแกรม สมุคลำดับภาพ และ การสอนตามปกติ ในกลุ่มตัวอย่าง ๓ กลุ่มๆ ละ ๓๐ คน แบ่งกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีสุ่มอย่างง่าย กลุ่มทดลอง ก. เรียนจากสมุฏภาพโปรแกรม กลุ่มทดลอง ข. เรียนจากสมุคลำดับภาพ และกลุ่ม ควบคุม เรียนจากการสอนตามปกติ หลังจากจบการสอนแต่ละเรื่อง ทำการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียนทันที และทำการทดสอบความคงทนของการเรียนรู้อีก ๒ ครั้ง ในเวลา ๒ สัปดาห์ และ ๔ สัปดาห์ตามลำดับ นำผลการทดสอบทั้งหมดมาวิเคราะห์หาค่าความแปรปรวน (Analysis of Variance) แบบวันเวย์และทดสอบวัดความแตกต่างของรายเฉลี่ยระหว่างกลุ่มโดยวิธีการของนิวแมน คิลส์

ผลการทดลองสรุปได้ว่า

๑. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนจากสมุฏภาพโปรแกรม และสมุคลำดับภาพ สูงกว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รู้จากการสอนตาม ปกติอย่างมีนัย สำคัญทางสถิติ ที่ระดับ ความเชื่อมั่น .๐๑ แต่ผลสัมฤทธิ์ทางเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนจากการใช้สมุฏภาพโปรแกรมและสมุคลำดับภาพให้ ผลทัดเทียมกัน

๒. ความคงทนของการเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนจากสมุดลำดับภาพ และสมุดภาพโปรแกรม ในการทดสอบ ๒ สัปดาห์หลังการเรียน สูงกว่าความคงทนของการเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนจากการสอนตามปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑ และ .๐๕ ตามลำดับ แต่ความคงทนของการเรียนรู้จากสมุดภาพโปรแกรมจากสมุดลำดับภาพทัดเทียมกัน

๓. ความคงทนของการเรียนรู้ของนักเรียนจากสมุดลำดับภาพ และสมุดภาพโปรแกรมที่ได้จากการทดสอบ ๔ สัปดาห์ หลังจากเรียน มีผลทัดเทียมกัน แต่ความคงทนของการเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนจากสมุดลำดับภาพ สูงกว่าของนักเรียนที่เรียนจากการสอนตามปกติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๕ และความคงทนของการเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนจากสมุดภาพโปรแกรมกับจากการสอนตามปกติ มีผลทัดเทียมกัน

ชื่อปริญาานิพนธ์ : **เปรียบเทียบผล การเรียนรู้วิชา สังคม ศึกษา ของ นักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ ๖ จากชุดการสอนที่วิเคราะห์ระบบ กับที่ไม่ วิเคราะห์ระบบ**

ผู้เขียน : ทวีศักดิ์ กิจวิวัฒนาชัย

สาขาวิชาเอก : เทคโนโลยีทางการศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ. ดร. เป็รื่อง กุมุท

กรรมการ : อจ. สุพันธ์ ศลโกสม

การทดลองครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อเป็นการเปรียบเทียบผลการเรียนรู้จากการใช้ชุดการสอน ที่วิเคราะห์ระบบ กับชุดการสอนที่ไม่วิเคราะห์ระบบ ในการสอนวิชาสังคมศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ เป็นสำคัญ กลุ่มตัวอย่างในการทดลองครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ทั้งหมด จำนวน ๑๒๐ คน ของโรงเรียนวัดแจ้งเจริญคอน ในจังหวัดชลบุรี แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น ๓ กลุ่มๆ ละ ๔๐ คน โดยใช้วิธีสุ่มแบบง่ายให้เป็นกลุ่มทดลอง ๒ กลุ่ม และกลุ่มควบคุม ๑ กลุ่ม กลุ่มควบคุมเป็น กลุ่มที่สอนโดยไม่ใช้ชุดการสอน กลุ่มทดลองที่ ๑ สอนโดยใช้ชุดการสอนที่วิเคราะห์ระบบ กลุ่มทดลองที่ ๒ สอนโดยใช้ชุดการสอนที่ไม่วิเคราะห์ระบบ ใช้เวลาทดลองกลุ่มละ ๘ ชั่วโมง ทดสอบ ผลสัมฤทธิ์จากการเรียนรู้ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้การวิเคราะห์ความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวน และ t-test ผลการทดลองพบว่า

๑. ผลการเรียนรู้ของนักเรียนจากชุดการสอนที่วิเคราะห์ระบบ แต่ละเรื่อง คือ เรื่องเส้นรุ้ง เส้นแวง เรื่องภูมิศาสตร์ประเทศไทย:ภูเขา และเรื่องภูมิศาสตร์ประเทศไทย: แม่น้ำ สูงกว่านักเรียน ที่เรียนจากชุดการสอนที่ไม่วิเคราะห์ระบบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๕, .๐๑ และ .๐๑ ตามลำดับ

๒. ผลการเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนจากชุดการสอนที่วิเคราะห์ระบบ แต่ละเรื่อง คือ เรื่อง เส้นรุ้ง เส้นแวง เรื่องภูมิศาสตร์ประเทศไทย:ภูเขา และเรื่องภูมิศาสตร์ประเทศไทย:แม่น้ำ สูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยไม่ใช้ชุดการสอน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๕, .๐๑ และ .๐๑ ตามลำดับ

๓. ผลการเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนจาก ชุดการสอนที่ไม่วิเคราะห์ระบบ แต่ละเรื่อง คือ เรื่องเส้นรุ้ง เส้นแวง เรื่องภูมิศาสตร์ประเทศไทย:ภูเขา และที่ไม่ใช้ชุดการสอนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ทั้ง ๒ เรื่อง ส่วนการเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนจากชุดการสอนที่ไม่วิเคราะห์ระบบ เรื่องภูมิศาสตร์ประเทศไทย:แม่น้ำ สูงกว่าที่ไม่ใช้ชุดการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

๔. ผลการเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนจากชุดการสอนที่วิเคราะห์ระบบ ๓ ชุดรวมกัน (เรื่องเส้นรุ้ง เส้นแวง เรื่องภูมิศาสตร์ประเทศไทย:ภูเขา เรื่องภูมิศาสตร์ประเทศไทย:แม่น้ำ) สูงกว่านักเรียนที่เรียนจากชุดการสอนที่ไม่วิเคราะห์ระบบ และที่ไม่ใช้ชุดการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ทั้ง ๒ กรณี แต่ผลการเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนจากชุดการสอนที่ไม่วิเคราะห์ระบบ ๓ ชุดรวมกัน กับที่ไม่ใช้ชุดการสอน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ชื่อปริญาานิพนธ์ : การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภูมิศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ จากการเรียนแบบศูนย์การเรียนที่ใช้การวิเคราะห์ระบบกับศูนย์การเรียนที่ไม่ใช้การวิเคราะห์ระบบ

ผู้เขียน : นันทินี ไพบูลย์สุขสกุล

สาขาวิชาเอก : เทคโนโลยีทางการศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ. ดร. เป็รื่อง กุ่มทุท

กรรมการ : อจ. สุนันท์ ศลโกสุม

กรรมการ : อจ. ลักษณะ โจรจนพันธ์

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษา เปรียบเทียบผล สัมฤทธิ์ทางการเรียนใน วิชาภูมิศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ จากศูนย์การเรียนที่ใช้การวิเคราะห์ระบบกับศูนย์การเรียนที่ไม่ใช้การวิเคราะห์ระบบ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่เลือกมาโดยการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง และแบ่งออกเป็น ๒ กลุ่มโดยวิธีเดียวกันกลุ่มละ ๓๐ คน กลุ่มทดลองเรียนจากศูนย์การเรียนที่ใช้การวิเคราะห์ระบบ และกลุ่มควบคุมเรียนจากศูนย์การเรียนที่ไม่ใช้การวิเคราะห์ระบบ

ผลการวิจัยทางสถิติพบว่า นักเรียนที่เรียนจากศูนย์การเรียนที่ใช้การวิเคราะห์ระบบ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนจากศูนย์การเรียนที่ไม่ใช้การวิเคราะห์ระบบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑ และการเรียนรู้ของนักเรียนชายกับนักเรียนหญิงที่เรียนจากศูนย์การเรียนที่ใช้การวิเคราะห์ระบบก็ดี หรือที่ไม่ใช้การวิเคราะห์ระบบก็ดี มีผลไม่แตกต่างกัน

ชื่อปริญาพนธ์ : การสำรวจ สถานภาพความต้องการ ในการใช้สื่อการสอน ของ
อาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ผู้เขียน : บุญเกื้อ กวรหาเวช
สาขาวิชาเอก : เทคโนโลยีทางการศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : ผศจ. ชม ภูมิภาค
กรรมการ : อจ. สมหวัง เล็กน้อย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีความมุ่งหมายที่จะทราบถึงสถานภาพการใช้และความต้องการตลอดจนปัญหาและอุปสรรคในการใช้สื่อการสอน ของอาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ทั้ง ๘ วิทยาเขต พ.ศ. ๒๕๑๔

มวลประชากรที่ใช้ในการวิจัย มีจำนวน ๖๒๒ คน จากมวลประชากรทั้งหมด ๘๘๗ คน จากการวิจัยสรุปผล ได้ดังนี้

๑. อาจารย์ส่วนมากมีความเห็นว่า สื่อการสอนมีความสำคัญต่อการเรียนการสอนมาก
๒. อาจารย์มีการใช้และความต้องการสื่อการสอนชนิดต่าง ๆ มากน้อยดังนี้
 - ก. สื่อการสอนที่ใช้และต้องการมากตามลำดับ คือ กระดานดำ เครื่องอัดสำเนา รูปภาพ ภาพถ่าย ของจริง ของตัวอย่าง และแผนภูมิ แผนสถิติ
 - ข. สื่อการสอนที่ใช้และต้องการน้อย คือ กระดานขาว เครื่องฉายภาพจุลทัศน์ ไมโครฟิล์ม ได้ออรามา เครื่องช่วยสอน และโทรทัศน์วงจรปิด
 ๓. อาจารย์คณะต่าง ๆ ของแต่ละวิทยาเขต ได้สื่อการสอนจากศูนย์เทคโนโลยีทางการศึกษา ห้องสมุด ภาควิชาที่สังกัด ของส่วนตัว และหน่วยงานอื่น ๆ สัมพันธ์กันน้อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .๐๑
๔. อาจารย์ที่มีชั่วโมงการสอนมากกับน้อย มีการใช้สื่อการสอนไม่แตกต่างกัน

๕. อาจารย์มีปัญหาและอุปสรรคในการใช้สื่อการสอน ด้านขาตบ ประมาณในการจัดซื้อสื่อการสอนตามความต้องการมากที่สุด

๖. อาจารย์ที่ทำหน้าที่บริการสื่อการสอน มีปัญหาในการดำเนินงานด้านขาดเครื่องมือและสถานที่สำหรับบริการด้านผลิตสื่อการสอนมากที่สุด

๗. อาจารย์ต้องการบริการรับจากศูนย์เทคโนโลยีทางการศึกษา ด้านการจัดเจ้าหน้าที่ให้ความสะดวกในการใช้สื่อการสอนบางชนิด และจัดทำคู่มือแหล่งวัสดุได้เปล่าและสื่อการสอน ทั้งในและนอกวิทยาลัยมากที่สุด

๘. อาจารย์ส่วนมากและอาจารย์ที่ทำหน้าที่บริการสื่อการสอน มีความเห็นว่า ศูนย์เทคโนโลยีทางการศึกษาของแต่ละวิทยาเขต ควรเป็นหน่วยงานอิสระ ขึ้นตรงต่อสำนักงานรองอธิการบดี และควรมีศูนย์เทคโนโลยีทางการศึกษากลางของมหาวิทยาลัยด้วย

ชื่อปริญาานิพนธ์ : การศึกษาเปรียบเทียบผลการเรียนวิชาเรขาคณิต ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โดยใช้เครื่องฉายภาพโปร่งใส กับภาพยนตร์ ๘ ม.ม. พิเศษ

ผู้เขียน : ประพันธ์ ผลดีริน
สาขาวิชาเอก : เทคโนโลยีทางการศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษา
 ประธาน : ผศจ. คร. เป็รื่อง กุมุท
 กรรมการ : อจ. ไพโรจน์ เมาใจ

การทดลอง ครั้งนี้มี จุดมุ่งหมายเพื่อ เปรียบเทียบ ผลการ เรียนรู้และความ คงทนของการเรียน รู้ที่เกิดจากการใช้เครื่องฉายภาพโปร่งใส ภาพยนตร์ ๘ ม.ม. พิเศษ และจากการสอนปกติ ในการสอน วิชาเรขาคณิตชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ใช้กลุ่มตัวอย่าง ๓ กลุ่ม ๆ ละ ๓๐ คน แบ่งกลุ่มโดยให้ทุก กลุ่มมีความสามารถเท่ากัน (Equated grouping) กลุ่มทดลองที่ ๑ เรียนจากการสอนโดยใช้เครื่อง ฉายภาพโปร่งใส กลุ่มทดลองที่ ๒ เรียนจากการสอนโดยใช้ภาพยนตร์ ๘ ม.ม. พิเศษ และกลุ่มควบคุม เรียนจากการสอนตามปกติ หลังจากการเรียนจบเนื้อหาแล้วทำการทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รู้ทันที และทำการทดสอบความคงทนของการเรียนรู้ภายหลังจากเรียนเสร็จสิ้นแล้ว ๒ สัปดาห์

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ของนักเรียนกลุ่มที่สอน โดยใช้ภาพโปร่งใส กับกลุ่มที่สอนโดยใช้ภาพยนตร์ ๘ ม.ม. พิเศษ ไม่แตกต่างกัน แต่ทว่าสูงกว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ของนักเรียนกลุ่มที่สอนตามปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

ส่วนทางด้านความคงทนของการเรียนรู้ของนักเรียนในช่วง ๒ สัปดาห์ ภายหลังจากการเรียน ผลปรากฏว่าไม่แตกต่างกันระหว่างกลุ่มที่สอนโดยใช้ภาพโปร่งใส และกลุ่มที่สอนโดยใช้ภาพยนตร์ ๘ ม.ม. พิเศษ แต่เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มที่เรียนจากการสอนตามปกติแล้ว กลุ่มทดลองทั้งสองมีความคงทนของการเรียนรู้สูงกว่ากลุ่มที่สอนตามปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

ชื่อปริญญาบัตร : การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิทยาศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ จากการเรียนรู้แบบศูนย์ การเรียนรู้ที่ใช้การวิเคราะห์ระบบ กับศูนย์การเรียนรู้ที่ไม่ใช่การวิเคราะห์ระบบ

ผู้เขียน : ปราณี เลี่ยมพุทธทอง

สาขาวิชาเอก : เทคโนโลยีทางการศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ. ดร. เป็รื่อง กุ่มทุท

กรรมการ : อจ. บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์

กรรมการ : อจ. เริงลักษณ์ โรจนพันธ์

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษา เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้ในวิชาวิทยาศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ จากการเรียนรู้แบบศูนย์การเรียนรู้ที่ใช้การวิเคราะห์ระบบ กับการเรียนรู้แบบศูนย์การเรียนรู้ที่ไม่ใช่การวิเคราะห์ระบบ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างสองกลุ่ม คือ กลุ่มทดลองที่เรียนจากศูนย์การเรียนรู้ที่ใช้การวิเคราะห์ระบบ และกลุ่มควบคุมที่เรียนจากศูนย์การเรียนรู้ที่ไม่ใช่การวิเคราะห์ระบบ กลุ่มละ ๓๐ คน

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า นักเรียนที่เรียนจากศูนย์การเรียนรู้ที่ใช้การวิเคราะห์ระบบมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้ สูงกว่านักเรียนที่เรียนจากศูนย์การเรียนรู้ที่ไม่ใช่การวิเคราะห์ระบบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑

ชื่อปริญญาพนธ์ : การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ จากการเรียนแบบศูนย์การเรียนรู้ที่ใช้การ
วิเคราะห์ระบบ กับศูนย์การเรียนรู้ที่ไม่ใช้การวิเคราะห์ระบบ

ผู้เขียน : ปรียวรรณ ผู้มีโชคชัย
สาขาวิชาเอก : เทคโนโลยีทางการศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : ผศจ.ดร. เป็รื่อง กุมุท
กรรมการ : ผศจ. ชม ภูมิภาค
กรรมการ : อจ. สุนันท์ ศลโกสุม ,

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษา เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ จากการเรียนแบบศูนย์การเรียนรู้ที่ใช้การวิเคราะห์ระบบกับการเรียนแบบศูนย์
การเรียนรู้ที่ไม่ใช้การวิเคราะห์ระบบและทัศนคติที่มีต่อศูนย์การเรียนรู้ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนบ้านบึง “มัญญูวิทยาคาร” อำเภอบ้านบึง จังหวัดชลบุรี จำนวน ๖๐ คน
โดยใช้ตารางสุ่มแยกเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ ๓๐ คน โดยการจับฉลาก กลุ่มทดลอง
เรียนจากศูนย์การเรียนรู้ที่ใช้การวิเคราะห์ระบบ กลุ่มควบคุมเรียนจากศูนย์การเรียนรู้ที่ไม่ใช้การวิเคราะห์
ระบบหลังการเรียน ได้ทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทัศนคติของนักเรียนทั้งหมด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติปรากฏว่า นักเรียนที่เรียนจากศูนย์การเรียนรู้ที่ใช้การวิเคราะห์
ระบบมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนจากศูนย์การเรียนรู้ที่ไม่ใช้การวิเคราะห์ระบบอย่าง
มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑ และนักเรียนทั้งสองกลุ่มมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนแบบ
ศูนย์การเรียนรู้

ชื่อปริญญาโท : การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางช่างโดยการสอนด้วยวิธีการสาธิต
ธรรมดา และการสาธิตโดยใช้เทปโทรทัศน์

ผู้เขียน : พิลาศ เกอมี
สาขาวิชาเอก : เทคโนโลยีทางการศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : ผศจ. ดร. เป็รื่อง กุ่มทุ
กรรมการ : รศจ. พิชัย ศิริทัศน์กุล

จุดมุ่งหมายในการศึกษาครั้งนี้เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางช่างของนักเรียนช่างไฟฟ้าที่เรียนทักษะจากการสาธิตโดยครู กับการสาธิตโดยใช้เทปโทรทัศน์ กลุ่มตัวอย่าง ๖๐ คน ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง อุตสาหกรรมศิลป์ ปีที่ ๑ ถูกแบ่งออกเป็น ๒ กลุ่ม โดยวิธีสุ่มอย่างง่าย และจับฉลากแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ ๓๐ คน กลุ่มทดลองเรียนจากการสาธิตโดยเทปโทรทัศน์ กลุ่มควบคุมเรียนจากการสาธิตโดยครู แล้วประเมินผลงานที่นักเรียนได้ปฏิบัติ โดยใช้มาตราส่วนประมาณค่าหาคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนแต่ละกลุ่ม และเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยโดยใช้ t-test

ผลของการศึกษานี้สรุปได้ว่า การฝึกทักษะทางช่างโดยการสอนด้วยการสาธิตจากเทปโทรทัศน์ก่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางช่างได้มากกว่าการสอนด้วยการสาธิตโดยครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

**ชื่อปริญาณีนพนธ์ : การ ทดลองใ้บหเรียนสำเร็จรูปวิชาคณิตศาสตร์ กับนักเรียน
ตาบอด**

ผู้เขียน : วิริยะ วงศ์เลาหกุล
สาขาวิชาเอก : เทคโนโลยีทางการศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : ผศจ. ชม ภูมิภาค
กรรมการ : อจ. สุนันท์ ศลโกสุม

การทดลองครั้งนี้มุ่งจะศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนตาบอด ระหว่างการเรียนจากบทเรียนสำเร็จรูปกับการเรียนจากวิธีสอนปกติ และศึกษาเจตนคติของนักเรียนตาบอดที่มีต่อบทเรียนสำเร็จรูป กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ ปีที่ ๖ และปีที่ ๗ ของโรงเรียนสอนคนตาบอดกรุงเทพ ฯ จำนวน ๘, ๖ และ ๓ คน ตามลำดับ เป็นนักเรียนปีการศึกษา ๒๕๑๘ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ และปีที่ ๖ แต่ละชั้นแบ่งออกเป็น ๒ กลุ่ม คือ กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมโดยวิธี equated grouping ส่วนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ ให้เป็นกลุ่มทดลองเพียงกลุ่มเดียว เนื่องจากมีนักเรียนน้อยแบ่งออกเป็น ๒ กลุ่มไม่ได้ ทำการทดลองโดยให้กลุ่มทดลองเรียนกับบทเรียนสำเร็จรูป ส่วนกลุ่มควบคุมเรียนตามปกติกับครูประจำวิชา ทำการทดลองทั้งสิ้น ๕ สัปดาห์ เมื่อทดลองเสร็จทำการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทันที ผลการทดลองปรากฏว่า นักเรียนตาบอดกลุ่มทดลองทุกระดับชั้นมีความรู้เพิ่มมากขึ้น หลังจากเรียนกับบทเรียน สำเร็จรูปอย่างมีนัย สำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๕ นักเรียนตาบอดกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ และชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ และนักเรียนตาบอดกลุ่มทดลองมีเจตนคติที่ดีต่อบทเรียนสำเร็จรูป และชอบเรียนจากบทเรียนสำเร็จรูปมากกว่าวิธีสอนปกติ

ชื่อปริญญาบัตร : การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้วิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ ๖ จากชุดการสอนที่วิเคราะห์ระบบกับไม่วิเคราะห์
ระบบ

ผู้เขียน : วาสนา ชาวหา
สาขาวิชาเอก : เทคโนโลยีทางการศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : ผศจ. ดร. เป็รื่อง กุมุท
กรรมการ : อจ. สุนันท์ ศลโกสุม

การทดลองครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผล การเรียนรู้จากการ ใช้ชุด การ สอนที่ วิเคราะห์ระบบกับชุดการสอนที่ไม่วิเคราะห์ระบบ ในการสอนวิชาภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ เป็น สำคัญ กลุ่มตัวอย่างในการทดลองครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ทั้งหมด จำนวน ๑๒๐ คน ของโรงเรียนวัดแจ้งเจริญคอน ในจังหวัดชลบุรี แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น ๓ กลุ่มๆ ละ ๔๐ คน โดยใช้วิธีสุ่มแบบง่ายให้เป็นกลุ่มทดลอง ๒ กลุ่ม และกลุ่มควบคุม ๑ กลุ่ม กลุ่มควบคุมเป็นกลุ่ม ที่สอนโดยไม่ใช้ชุดการสอน กลุ่มทดลองที่ ๑ สอนโดยใช้ชุดการสอนที่วิเคราะห์ระบบ กลุ่มทดลอง ที่ ๒ สอนโดยใช้ชุดการสอนที่ไม่วิเคราะห์ระบบ ใช้เวลาทดลองกลุ่มละ ๑๒ ชั่วโมง ทดสอบผล สัมฤทธิ์จากการเรียนรู้ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้การวิเคราะห์ความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวน และ q-statistic

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ผลการเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนจากชุดการสอนที่วิเคราะห์ระบบสูง กว่าผลการเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนจากชุดการสอนที่ไม่วิเคราะห์ระบบ และที่ไม่ใช้ชุดการสอน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ทั้ง ๒ กรณี แต่ผลการเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนจากชุดการ สอนที่ไม่วิเคราะห์ระบบกับที่ไม่ใช้ชุดการสอนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

ชื่อปริญญาบัตร : การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาภูมิศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ จากการเรียนแบบศูนย์การเรียนที่ใช้การวิเคราะห์ระบบกับศูนย์การเรียนที่ไม่ใช้การวิเคราะห์ระบบ

ผู้เขียน : วิชัย นภาพงศ์
สาขาวิชาเอก : เทคโนโลยีทางการศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : ผศจ. ดร. เป็รื่อง กุมุท
กรรมการ : อจ. บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์
กรรมการ : อจ. กวี วรกวิน

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาภูมิศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ จากการเรียนแบบศูนย์การเรียนที่ใช้การวิเคราะห์ระบบ กับศูนย์การเรียนที่ไม่ใช้การวิเคราะห์ระบบ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างสองกลุ่ม คือ กลุ่มทดลองเรียนจากศูนย์การเรียนที่ใช้การวิเคราะห์ระบบ และกลุ่มควบคุมเรียนจากศูนย์การเรียนที่ไม่ใช้การวิเคราะห์ระบบ กลุ่มละ ๓๐ คน และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักเรียนกลุ่มแก่นักเรียนกลุ่มอ่อนที่เรียนจากศูนย์การเรียนที่ใช้การวิเคราะห์ระบบ กลุ่มละ ๖ คน

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า นักเรียนที่เรียนจากศูนย์การเรียนที่ใช้การวิเคราะห์ระบบ และนักเรียนกลุ่มแก่นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนจากศูนย์การเรียนที่ไม่ใช้การวิเคราะห์ระบบ และนักเรียนกลุ่มอ่อนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

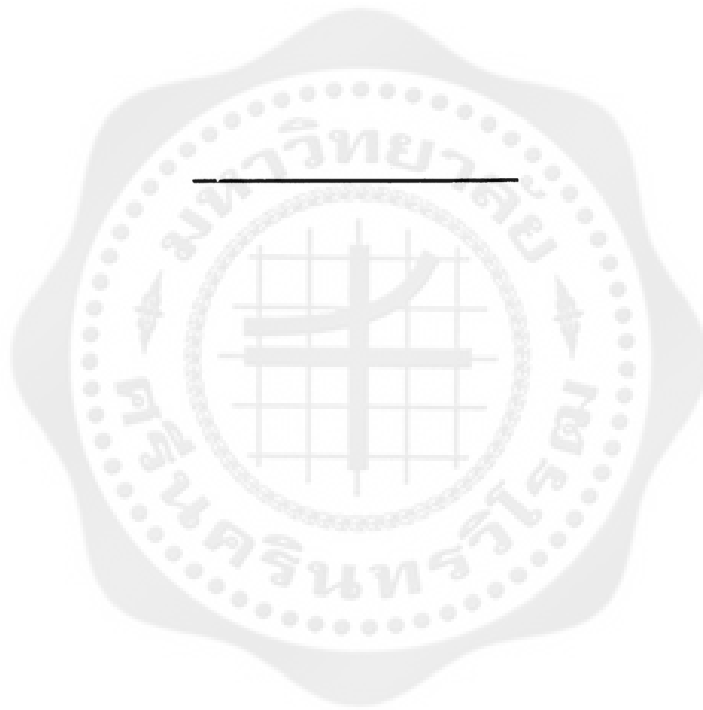
ชื่อปริญาานิพนธ์ : การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ในวิชาหลักการสอนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษ โดยใช้สไลด์เทปอัตโนมัติและโปรแกรมสไลด์เทปอัตโนมัติ

ผู้เขียน : รวิพันธุ์ งามแจ่ง
สาขาวิชาเอก : เทคโนโลยีทางการศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : ผศจ. ชม ภูมิภาค
กรรมการ : อจ. ไพโรจน์ เบาลใจ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อที่จะเปรียบเทียบผลของการเรียนรู้และความคงทนของการเรียนรู้ในวิชาหลักการสอนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษ โดยใช้สไลด์ประกอบเทปอัตโนมัติและโปรแกรมสไลด์ประกอบเทปอัตโนมัติ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลอง เป็น นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษชั้นปีที่ ๑ ของวิทยาลัยครูภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต จำนวน ๑๐๕ คน ซึ่งแบ่งเป็น ๓ กลุ่มตามวิธีการสุ่มคือ กลุ่มควบคุม กลุ่มทดลอง ก. และกลุ่มทดลอง ข. กลุ่มควบคุมเรียนจากการสอนแบบบรรยาย กลุ่มทดลอง ก. เรียนจากสไลด์ประกอบเทปอัตโนมัติ กลุ่มทดลอง ข. เรียนจากโปรแกรมสไลด์ประกอบเทปอัตโนมัติ แต่ละกลุ่มเรียน ๒ เรื่อง และทำการทดสอบทันทีเมื่อเรียนจบเรื่องหนึ่ง ๆ

ผลการวิจัยเกี่ยวกับผลของการเรียนรู้ปรากฏว่า ผลการเรียนรู้ของผู้เรียนที่เรียนจากสไลด์ประกอบเทปอัตโนมัติ และโปรแกรมสไลด์ประกอบเทปอัตโนมัติสูงกว่าผล การเรียนรู้ของผู้เรียนที่เรียนจากการสอนแบบบรรยาย และผลการเรียนรู้ของผู้เรียนที่เรียนจากสไลด์ประกอบเทปอัตโนมัติ เท่าเทียมกับผลการเรียนรู้ของผู้เรียนที่เรียนจากโปรแกรมสไลด์ประกอบเทปอัตโนมัติ

ในด้านการเปรียบเทียบความคงทนของการเรียนรู้ ซึ่งได้ทำการทดสอบอีก ๒ ครั้งหลังการทดสอบครั้งแรก โดยเว้นระยะเวลาครั้งละ ๑ สัปดาห์ ปรากฏว่าความคงทนของการเรียนรู้ของผู้เรียนที่เรียนจากสไลด์ประกอบเทปอัตโนมัติ และโปรแกรมสไลด์ประกอบเทปอัตโนมัติสูงกว่าความคงทนของการเรียนรู้ของผู้เรียนที่เรียนจากการสอนแบบบรรยาย และความคงทนของการเรียนรู้ของผู้เรียนที่เรียนจากสไลด์ประกอบเทปอัตโนมัติและโปรแกรมสไลด์ประกอบเทปอัตโนมัติให้ผลเท่าเทียมกัน

ชื่อปริญญาพนธ์ : การศึกษาเปรียบเทียบ พัฒนาการความคิดรวบยอด ของเด็ก
นักเรียนในเมืองและเด็กนักเรียนในชนบท ในด้านการจำแนก
สิ่งของโดยอาศัยสีและรูปร่าง

ผู้เขียน : ศุภชัย ทันศิริ
สาขาวิชาเอก : เทคโนโลยีทางการศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : ศจ. ดร. อารี สัตถะเหนวี
กรรมการ : อจ. สมหวัง เล็กน้อย

การศึกษาครั้งนี้มีความมุ่งหมายที่จะศึกษาความสัมพันธ์ของพัฒนาการความคิดรวบยอดของ
เด็กนักเรียน ในด้านการจำแนกสิ่งของโดยอาศัยสี และรูปร่าง โดยพิจารณาจากระดับอายุ ๖ ปี ถึง
๑๒ ปี จากเพศหญิง ชาย และสภาพในเมืองและชนบท กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยเด็กนักเรียน
ระดับอายุ ๖-๑๒ ปี จำนวน ๗๙๑ คน เป็นชาย ๔๐๔ คน หญิง ๓๘๗ คน โดยจำแนกเป็น ๒ กลุ่ม
คือกลุ่มนักเรียนในเมือง ๔๐๙ คน เป็นชาย ๒๑๐ คน หญิง ๑๙๙ คน และกลุ่มนักเรียนในชนบท
๓๘๒ คน เป็นชาย ๑๙๔ คน หญิง ๑๘๘ คน กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเป็นนักเรียนในจังหวัดฉะเชิง
เทรา ปีการศึกษา ๒๕๑๙ โดยเด็กนักเรียนทุกคนผ่านการทดสอบตาบอดสี เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวม
ข้อมูลได้แก่บัตรกระดาษแข็งสีขาว ขนาด ๙×๑๓ นิ้ว จำนวน ๑๘ แผ่น แต่ละแผ่นวาดรูปสี่ของ
รูปสิ่งของให้มีรูปร่างคล้ายคลึงกับรูปทรงเรขาคณิตไว้ ๓ รูป รูปหนึ่งอยู่ตอนบนของบัตรใช้เป็นรูป
มาตรฐาน อีก ๒ รูปอยู่ใต้รูปมาตรฐาน ใช้เป็นรูปสำหรับเปรียบเทียบ รูปเปรียบเทียบรูปหนึ่งมีสี
เหมือนรูปมาตรฐานแต่รูปร่างไม่เหมือน อีกรูปหนึ่งมีรูปร่างเหมือนรูปมาตรฐานแต่สีไม่เหมือน ผู้
วิจัยนำเครื่องมือให้กลุ่มตัวอย่างดูเป็นรายบุคคล แล้วให้บอกว่ารูปเปรียบเทียบรูปใดเหมือนกับรูป
มาตรฐาน การวิเคราะห์ข้อมูลใช้วิธีหาค่าร้อยละ และไคสแควร์ (Chi-Square) สรุปผลการศึกษาได้ว่า

ประการแรก เด็กนักเรียนที่มีระดับอายุต่างกันจะใช้เกณฑ์ในการจำแนกสิ่งของแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ โดยที่เด็กนักเรียนระดับอายุ ๖ ปี จะจำแนกสิ่งของโดยอาศัยสีเป็นเกณฑ์ เด็กระดับอายุ ๗ ปี มีแนวโน้มว่าจะจำแนกสิ่งของมากกว่ารูปร่าง แต่ไม่มากกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเด็กระดับอายุ ๘-๑๒ ปี จำแนกสิ่งของโดยอาศัยรูปร่างเป็นเกณฑ์

ประการที่สอง เด็กนักเรียนชายและเด็กนักเรียนหญิงจะใช้เกณฑ์ในการจำแนกสิ่งของไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ โดยมีแนวโน้มว่าเด็กนักเรียนหญิงจะจำแนกสิ่งของโดยอาศัยรูปร่างมากกว่าเด็กนักเรียนชายเกือบทุกระดับอายุ

ประการที่สาม เด็กนักเรียนในเมืองและเด็กนักเรียนในชนบทจะใช้เกณฑ์ในการจำแนกสิ่งของไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ แต่ก็แสดงแนวโน้มให้เห็นว่า เด็กนักเรียนในชนบทจำแนกสิ่งของโดยอาศัยสีเป็นเกณฑ์มากกว่านักเรียนในเมืองเกือบทุกระดับอายุ

นอกเหนือไปจากนี้ยังพบว่า เด็กนักเรียนชายในเมืองและเด็กนักเรียนชายในชนบทรวมทั้งเด็กนักเรียนหญิงในเมือง และเด็กนักเรียนหญิงในชนบทจะใช้เกณฑ์ในการจำแนกสิ่งของไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ทั้ง ๆ ที่เด็กนักเรียนในชนบทจำแนกสิ่งของโดยอาศัยสีมากกว่าเด็กนักเรียนในเมืองทั้งสองกลุ่ม

ชื่อปริญาานิพนธ์ : การศึกษาเปรียบเทียบผลการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ ของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ จากชุดการสอนที่วิเคราะห์ระบบกับไม่
วิเคราะห์ระบบ

ผู้เขียน : สมจิตต์ เกิดประสงค์

สาขาวิชาเอก : เทคโนโลยีทางการศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ. ดร. เป็รื่อง กุมุท

กรรมการ : อจ. สุพันธ์ ศลโกสุม

การทดลองครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผล การเรียนรู้จากการใช้ชุด การสอนที่
วิเคราะห์ระบบ กับชุดการสอนที่ไม่วิเคราะห์ระบบ ในการสอนวิชาวิทยาศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่
ที่ ๖ เป็นสำคัญ กลุ่มตัวอย่างในการทดลองครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ทั้งหมดจำนวน
๑๒๐ คน ของโรงเรียนวัดแจ้งเจริญตอน ในจังหวัดชลบุรี แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น ๓ กลุ่ม ๆ
ละ ๔๐ คน โดยใช้วิธีสุ่มแบบง่าย ๆ ให้เป็นกลุ่มทดลอง ๒ กลุ่ม และกลุ่มควบคุม ๑ กลุ่ม
กลุ่มควบคุมเป็นกลุ่มที่สอนโดยไม่ใช่ชุดการสอน กลุ่มทดลองที่ ๑ สอนโดยใช้ชุดการสอนที่วิเคราะห์
ระบบ กลุ่มทดลองที่ ๒ สอนโดยใช้ชุดการสอนที่ไม่วิเคราะห์ระบบ และกลุ่มควบคุมสอนโดยไม่ใช่
ชุดการสอน ใช้เวลาทดลองกลุ่มละ ๑๒ ชั่วโมง แล้วทดสอบผลสัมฤทธิ์ของการเรียนรู้ การวิเคราะห์
ข้อมูลใช้วิเคราะห์ความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวนและ q-statistic

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ผลการเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนจากชุดการสอนที่วิเคราะห์ระบบสูง
กว่าผล การเรียนรู้ของ นักเรียนที่เรียนจากชุด การสอนที่ไม่วิเคราะห์ระบบ และที่ไม่ใช้ชุดการสอน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ทั้ง ๒ กรณี แต่ผลการเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนจากชุดการ
สอนที่ไม่วิเคราะห์ระบบ กับที่ไม่ใช้ชุดการสอนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ข้อปริญญานิพนธ์ : การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนทฤษฎีไฟฟ้าเบื้องต้น
ชั้น ป.กศ. สูง อุตสาหกรรมศิลป์ ปีที่ ๑ ระหว่างการใช้แบบ
เรียนสำเร็จรูปกับการสอนแบบปกติ

ผู้เขียน : สำอางค์ สังข์เงิน
สาขาวิชาเอก : เทคโนโลยีทางการศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : ผศจ. ดร. เป็รื่อง กุมุท
กรรมการ : รศจ. พิชัย ศิริทัศน์กุล

การวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายที่จะเปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ในการเรียนทฤษฎีไฟฟ้าเบื้องต้น ของนักศึกษา ป.กศ. สูง อุตสาหกรรมศิลป์ ปีที่ ๑ โดยใช้แบบเรียนสำเร็จรูปกับการสอนตามปกติ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษา ป.กศ. สูง อุตสาหกรรมศิลป์ ปีที่ ๑ วิทยาลัยครูพระนคร ปีการศึกษา ๒๕๑๙ จำนวน ๘๔ คน ซึ่งเป็นนักศึกษาทั้งหมด แบ่งเป็น ๒ กลุ่ม โดยทำการทดสอบก่อนการเรียน แล้วจัดลำดับคะแนน แบ่งกลุ่มแบบ Equated Group กลุ่มละ ๔๒ คน และจัดเป็นกลุ่มทดลองและควบคุมด้วยวิธีจับฉลาก กลุ่มทดลองเรียนจากแบบเรียนสำเร็จรูป และกลุ่มควบคุมเรียนจากการสอนตามปกติ กลุ่มละ ๖ ชั่วโมง

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า โดยรวมแล้วนักศึกษาที่เรียนจากแบบเรียนสำเร็จรูป และเรียนจากการสอนตามปกติ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ยกเว้นในกรณีของเรื่องกฎของโอห์ม ที่ปรากฏว่ากลุ่มที่เรียนจากแบบเรียนสำเร็จรูป มีผลสัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มที่เรียนจากวิธีสอนตามปกติ

ชื่อปริญาานิพนธ์ : การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ จากการเรียนรู้แบบศูนย์การเรียนรู้ที่ใช้การ
วิเคราะห์ระบบ กับศูนย์การเรียนรู้ที่ไม่ใช้การวิเคราะห์ระบบ

ผู้เขียน : สุเทพ หนูแส้วศักดิ์
สาขาวิชาเอก : เทคโนโลยีทางการศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : ผศจ. ดร. เป็รื่อง กุมุท
กรรมการ : อจ. สุนันท์ ศลโกสุม
กรรมการ : อจ. เริงลักษณ์ โรจนพันธ์

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาวิทยาศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ จากการเรียนรู้แบบศูนย์การเรียนรู้ที่ใช้การวิเคราะห์ระบบ กับการเรียนรู้แบบศูนย์การเรียนรู้ที่ไม่ใช้การวิเคราะห์ระบบและความชอบของนักเรียนที่มีต่อศูนย์การเรียนรู้ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนบ้านบึง “มัญญูวิทยาการ” อำเภอบ้านบึง จังหวัดชลบุรี จำนวน ๖๐ คน ซึ่งได้มาโดยใช้ตารางสุ่ม แยกเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ ๓๐ คน โดยการจับฉลาก กลุ่มทดลองเรียนจากศูนย์การเรียนรู้ที่ใช้การวิเคราะห์ระบบ กลุ่มควบคุมเรียนจากศูนย์การเรียนรู้ที่ไม่ใช้การวิเคราะห์ระบบ หลังจากเรียนได้ทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเปรียบเทียบความชอบวิธีการเรียนแบบศูนย์การเรียนรู้ก่อนและหลังการเรียน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติปรากฏว่า นักเรียนที่เรียนจากศูนย์การเรียนรู้ที่ใช้การวิเคราะห์ระบบ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนจากศูนย์การเรียนรู้ที่ไม่ใช้การวิเคราะห์ระบบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑ และนักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความชอบวิธีการเรียนแบบศูนย์การเรียนรู้มากกว่าก่อนเรียนจากศูนย์การเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑

ชื่อปริญญาบัตร : การศึกษาเปรียบเทียบ ความรู้ความเข้าใจ และความสนใจ
อันเกิดจากการ อ่าน หนังสือ ที่ใช้สำนวนของเด็ก ในชนบทภาค
ตะวันออกเฉียงเหนือกับหนังสือที่ผู้ใหญ่เขียน

ผู้เขียน : สุนาภ นิธิมูทรากุล

สาขาวิชาเอก : เทคโนโลยีทางการศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ. ดร. เป็รื่อง กุมุท

กรรมการ : อจ. เกศินี โชติกเสถียร

การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อทราบ ว่า ระหว่างหนังสือที่ใช้สำนวนเด็ก ๆ กับหนังสือที่ผู้ใหญ่เขียน เด็กชั้นประถมปีที่ ๔ จะได้รับความรู้ ความเข้าใจ และมีความสนใจต่างกันหรือไม่ อีกประการหนึ่งต้องการทราบว่า ระหว่างเด็กในชนบทกับเด็กในกรุง จะมีความรู้ ความเข้าใจ และความสนใจในสิ่งที่อ่านต่างกันหรือไม่

กลุ่มตัวอย่างในชนบทประกอบด้วยเด็ก ชั้นประถมปีที่ ๔ ของโรงเรียนสองแห่งในจังหวัด นครราชสีมา จำนวน ๑๒๐ คน และกลุ่มตัวอย่างในกรุงได้จากโรงเรียนในกรุงเทพมหานครหนึ่ง แห่ง จำนวน ๑๒๐ คน ทั้งกลุ่มตัวอย่างในกรุง และชนบทต่างก็แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่ม ควบคุม

เด็กของกลุ่มทดลองทั้งในชนบท และในกรุง อ่านหนังสือที่ใช้สำนวนเด็ก ๆ เด็กของกลุ่ม ควบคุมอ่านหนังสือที่ผู้ใหญ่เขียน ทั้งสองสำนวนนี้เป็นเรื่องเดียวกัน เมื่อเด็กของแต่ละกลุ่มอ่านแต่ ละเรื่องจบ ก็ทดสอบเกี่ยวกับความรู้ ความเข้าใจ และความสนใจทันที

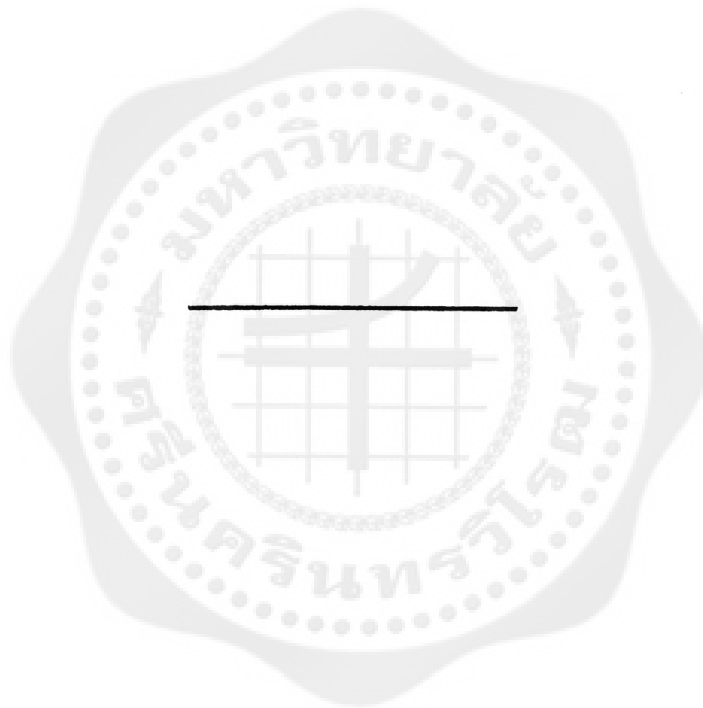
ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่า

๑. พวกที่อ่านหนังสือที่เขียนขึ้นโดยสำนวนเด็ก กับพวกที่อ่านหนังสือที่ผู้ใหญ่เขียน ได้รับ ความรู้จากการอ่านไม่แตกต่างกัน

๒. เมื่อพิจารณาเฉพาะเด็กในชนบท พวกที่อ่านหนังสือที่เขียนขึ้นโดยใช้สำนวนเด็กได้รับความเข้าใจ และมีความสนใจในการอ่าน สูงกว่าพวกที่อ่านหนังสือที่ผู้ใหญ่เขียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ ๐.๐๑

๓. เมื่อพิจารณาเฉพาะเด็กในกรุง พวกที่อ่านหนังสือที่เขียนขึ้นโดยใช้สำนวนเด็ก ได้รับความเข้าใจ และเกิดความสนใจในการอ่าน ไม่แตกต่างกับพวกที่อ่านหนังสือที่ผู้ใหญ่เขียน

๔. เมื่อพิจารณาเฉพาะพวกที่อ่านหนังสือที่เขียนขึ้นโดยใช้สำนวนเด็ก เด็กในชนบทได้รับความเข้าใจ และเกิดความสนใจในการอ่านสูงกว่าเด็กในกรุงอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ ๐.๐๑

ชื่อปริญญาโท : การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ ๖ จากชุดการสอนที่วิเคราะห์ระบบกับไม่วิเคราะห์
ระบบ

ผู้เขียน : สุพัฒตรา ยั่งยืน
สาขาวิชาเอก : เทคโนโลยีทางการศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : ผศจ. ดร. เป็รื่อง กุ่มท
กรรมการ : อจ. สุนันท์ ศลโกสุ่ม

การทดลองนี้มีความมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ ๖ ที่เรียนจากชุดการสอนที่วิเคราะห์ระบบ กับชุดการสอนที่ไม่วิเคราะห์ระบบ กลุ่ม
ตัวอย่างในการทดลองนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนวัดแจ้งเจริญคอน ในจังหวัด
ชลบุรี จำนวน ๑๒๐ คน เป็นชาย ๖๕ คน หญิง ๕๕ คน แบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็น ๓ กลุ่ม ๆ ละ
๔๐ คน โดยใช้วิธีสุ่มแบบง่าย ให้เป็นกลุ่มทดลอง ๒ กลุ่ม และกลุ่มควบคุม ๑ กลุ่ม กลุ่ม
ทดลองที่หนึ่งเรียนจากการสอนโดยใช้ชุดการสอนที่วิเคราะห์ระบบ กลุ่มทดลองที่สองเรียนจากการ
สอนโดยใช้ชุดการสอนที่ไม่วิเคราะห์ระบบ และกลุ่มควบคุมเรียนจากการสอนที่ไม่ใช้ชุดการสอน
ใช้เวลาสอนกลุ่มละ ๑๒ ชั่วโมง แล้วทดสอบผลสัมฤทธิ์จากการเรียนรู้ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้
วิเคราะห์ความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวนและ q-statistic

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ผลการเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนจากชุดการสอนที่วิเคราะห์ระบบ สูง
กว่าผลการเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนจากชุดการสอนที่ไม่วิเคราะห์ระบบ และที่ไม่ใช้ชุดการสอน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ และ .๐๑ ตามลำดับ แต่ผลการเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียน
จากชุดการสอนที่ไม่วิเคราะห์ระบบกับที่ไม่ใช้ชุดการสอนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ชื่อปริญาานิพนธ์ : การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ และความคงทนของการเรียนรู้
ในวิชาเทคโนโลยีทางการสอน ของนิสิตระดับปริญญาตรีทาง
การศึกษา โดยใช้บทเรียนสำเร็จรูปกับการสอนตามปกติ

ผู้เขียน : โสภณ วงศ์เพ็ญ
สาขาวิชาเอก : เทคโนโลยีทางการศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ. ดร. เป็รื่อง กุมุท
กรรมการ : อจ. สุนันท์ ศลโกสม
กรรมการ : อจ. ไพโรจน์ เมาใจ

การศึกษาทดลองครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายที่จะเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ และความคงทนของการเรียนรู้ ของนิสิตระดับปริญญาตรีทางการศึกษา ระหว่างการใช้บทเรียนสำเร็จรูป กับการสอนตามปกติ ในวิชาเทคโนโลยีทางการสอน เรื่องวิถีระบบของเทคโนโลยีทางการสอน การทดลอง ใช้นิสิตระดับปริญญาตรีทางการศึกษา จำนวน ๘๐ คน แบ่งออกเป็น ๒ กลุ่ม ด้วยวิธีจัดให้มีความสามารถเท่าเทียมกัน (equated grouping) กลุ่มทดลองเรียนจากบทเรียนสำเร็จรูป และกลุ่มควบคุมเรียนจากวิธีสอนตามปกติ แล้ววิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนของการเรียนรู้ ด้วยวิธี Analysis of Covariance และ t-test

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า

๑. นิสิตที่เรียนจากบทเรียนสำเร็จรูป มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มที่เรียนจากวิธีสอนตามปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕
๒. ความคงทนของการเรียนรู้ ของนิสิตที่เรียนจากบทเรียนสำเร็จรูป กับของนิสิตที่เรียนจากการสอนตามปกติ ภายหลังจากเรียนแล้ว ๑ สัปดาห์ ไม่แตกต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
๓. ความคงทนของการเรียนรู้ ของนิสิตที่เรียนจากบทเรียนสำเร็จรูป สูงกว่าของนิสิตที่เรียนจากการสอนตามปกติ ภายหลังจากเรียนแล้ว ๒ สัปดาห์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕

ชื่อปริญาานิพนธ์ : การศึกษาเปรียบเทียบผลการเรียนรู้วิชาช่าง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยการใช้ภาพยนตร์ ๘ ม.ม. และภาพยนตร์ ๑๖ ม.ม. ประกอบการสอน

ผู้เขียน : องอาจ ศิลาน้อย
สาขาวิชาเอก : เทคโนโลยีทางการศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : ผศจ. ชม ภูมิภาค
กรรมการ : รศจ. พิชัย ศิริทัศน์กุล
กรรมการ : อจ. บุญเชิด ภิญญอนันตพงษ์

ความมุ่งหมายในการวิจัยครั้งนี้เพื่อเปรียบเทียบผลการเรียนรู้วิชาช่างของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โดยการใช้ภาพยนตร์ ๘ ม.ม. และ ๑๖ ม.ม. ประกอบการสอน

วิธีการทดลอง แบ่งนักเรียน ๔๔ คน ออกเป็น ๒ กลุ่ม โดยให้แต่ละกลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยเท่ากัน โดยวิธี equated group ให้กลุ่มแรกเรียนโดยการใช้ภาพยนตร์ ๘ ม.ม. ประกอบการสอน กลุ่มที่ ๒ เรียนโดยใช้ภาพยนตร์ ๑๖ ม.ม. ประกอบการสอน ใช้เวลาในการสอนเท่ากัน ทำการทดสอบเปรียบเทียบคะแนนผลการเรียนรู้เฉลี่ยระหว่างกลุ่มโดยใช้ t-test

ผลการวิจัยปรากฏว่า

๑. กลุ่มนักเรียนที่เรียนโดยใช้ภาพยนตร์ ๘ ม.ม. และ ๑๖ ม.ม. ประกอบการสอน คะแนนผลการเรียนรู้แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

๒. กลุ่มนักเรียนที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำเรียนโดยใช้ภาพยนตร์ ๘ ม.ม. และ ๑๖ ม.ม. ประกอบการสอน คะแนนผลการเรียนรู้แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

๓. กลุ่มนักเรียนที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง เรียนโดยใช้ภาพยนตร์ ๘ ม.ม. และ ๑๖ ม.ม. ประกอบการสอน คะแนนผลการเรียนรู้แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ชื่อปริญญาโท : การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ที่เกิดจากการใช้แบบเรียนสำเร็จรูปกับการใช้สไลด์-เทป ในการสอนวิชาโสตทัศนศึกษาในระดับชั้น ป.กศ. สูง

ผู้เขียน : อำนาจ ขำปรังค์
สาขาวิชาเอก : เทคโนโลยีทางการศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : ผศจ. ดร. เป็รื่อง กุ่มท
กรรมการ : อจ. โปโรจน์ เบาใจ
กรรมการ : อจ. จิราภรณ์ ทิพย์รัตน์

การทดลองครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ และความคงทนของการเรียนรู้ที่เกิดจากการใช้แบบเรียนสำเร็จรูป สไลด์-เทป และจากการสอนตามปกติในการสอนวิชาโสตทัศนศึกษาในระดับชั้น ป.กศ. สูง ใช้กลุ่มตัวอย่าง ๓ กลุ่ม ๆ ละ ๔๐ คน แบ่งกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีการสุ่ม กลุ่มทดลอง ก. เรียนจากแบบเรียนสำเร็จรูป กลุ่มทดลอง ข. เรียนจากสไลด์-เทป และกลุ่มควบคุมเรียนจากการสอนตามปกติโดยการใช้สไลด์ประกอบการบรรยาย หลังจากการเรียนจบแต่ละเรื่องทำการทดสอบวัดผลการเรียนรู้ทันที และทำการทดสอบความคงทนของการเรียนรู้ภายหลังจากการเรียนเสร็จสิ้นอีก ๒ ครั้ง ในเวลา ๑ สัปดาห์ และ ๒ สัปดาห์ ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่เรียนจากแบบเรียนสำเร็จรูป และจากสไลด์-เทป ไม่แตกต่างกัน แต่ทว่าสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เกิดจากการสอนตามปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

ส่วนทางด้านความคงทนของการเรียนรู้นั้น ทั้งในช่วง ๑ สัปดาห์ และ ๒ สัปดาห์ ภายหลังจากการเรียน ผลปรากฏว่าไม่แตกต่างกันระหว่างกลุ่มที่เรียนจากแบบเรียนสำเร็จรูปและจากสไลด์-เทป แต่เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มที่เรียนจากการสอนตามปกติแล้ว ในช่วง ๑ สัปดาห์ ทั้งสองกลุ่มมีความคงทนของการเรียนรู้สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ และในช่วง ๒ สัปดาห์นั้น กลุ่มที่เรียนจากแบบเรียนสำเร็จรูปมีความคงทนของการเรียนรู้สูงกว่ากลุ่มที่เรียนจากการสอนตามปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ แต่ในกรณีของการเปรียบเทียบกันระหว่างกลุ่มที่เรียนจากสไลด์-เทป กับกลุ่มที่เรียนจากการสอนตามปกติ ผลปรากฏว่าไม่แตกต่างกัน

ชื่อปริญาานิพนธ์ : **ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางกลไกของร่างกาย กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา**

ผู้เขียน : กมลทิพย์ ศิริชาติ

สาขาวิชาเอก : พลศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ. อุคม พิมพา

กรรมการ : ผศจ. ดร. ณัฐ อินทรปาน

กรรมการ : อจ. สุจินต์ ปรีชามารถ

การศึกษานี้มี จุดมุ่งหมาย เพื่อต้องการ หาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทาง กลไกของร่างกาย กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาคกิจกรรมวิชาพลศึกษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาคทฤษฎี ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบความสามารถทางกลไกของแบร์โรว์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากแผนกทะเบียนวิทยาลัยพลศึกษา ๔ แห่ง กลุ่มตัวอย่าง ๑๘๐ คน

ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า

๑. ความสามารถทางกลไกของร่างกาย มีความสัมพันธ์แบบเส้นตรงเชิงนิมิตกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑
๒. ความสามารถทางกลไกของร่างกาย มีความสัมพันธ์แบบเส้นตรง เชิงนิมิตกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาคกิจกรรมวิชาพลศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑
๓. ความสามารถทางกลไกของร่างกาย มีความสัมพันธ์แบบเส้นตรงเชิงนิมิตกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาคทฤษฎี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑
๔. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาคกิจกรรมวิชาพลศึกษามีความสัมพันธ์แบบเส้นตรงเชิงนิมิตกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาคทฤษฎี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ชื่อปริญญาโท : ผลของการฝึกแบบหนักสลับเบาและแบบ ต่อเนื่อง ในตอนเช้าและตอนเย็น ที่มีต่อความสามารถในการวิ่ง ๑๐๐,๔๐๐ และ ๘๐๐ เมตร

ผู้เขียน : เจริญ แสนภักดี

สาขาวิชาเอก : พลศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ดร. จรววยพร ธรณินทร์

กรรมการ : อจ. ระวีวรรณ พันธุ์พานิช

วัตถุประสงค์ของงานวิจัยนี้เพื่อศึกษาผลของแบบฝึก ช่วงเวลาในการฝึก และปฏิกิริยาระหว่างแบบฝึกกับเวลาในการฝึกที่มีต่อเวลาในการวิ่ง อัตราชีพจรทันทีหลังวิ่งและอัตราชีพจร ๕ นาทีหลังวิ่ง ของการวิ่ง ๑๐๐, ๔๐๐ และ ๘๐๐ เมตร ผู้รับการทดลองเป็นนักศึกษาชายชั้นปีที่ ๑ วิทยาลัยครูพระนครศรีอยุธยา จำนวน ๖๐ คน อายุโดยเฉลี่ย ๑๗.๖ ปี และน้ำหนักเฉลี่ย ๕๖.๒๐ กิโลกรัม แบ่งผู้รับการทดลองออกเป็น ๔ กลุ่ม ๆ ละ เท่า ๆ กัน โดยวิธีจับคู่ คือ กลุ่มฝึกหนักสลับเบาในตอนเช้า กลุ่มฝึกหนักสลับเบาในตอนเย็น กลุ่มฝึกต่อเนื่องในตอนเช้า และกลุ่มฝึกต่อเนื่องในตอนเย็น การฝึกใช้เวลา ๘ สัปดาห์ ข้อมูลเกี่ยวกับเวลาของการวิ่ง ชีพจรทันทีหลังวิ่ง และชีพจร ๕ นาที หลังวิ่ง ได้เก็บบันทึกไว้เพื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม (๒ × ๒ Factorial ANOVA)

ผลของการวิเคราะห์พบว่า ในการวิ่งทุกระยะ กลุ่มฝึกหนักสลับเบาทำเวลาได้ดีกว่ากลุ่มฝึกต่อเนื่อง ในการวิ่ง ๑๐๐ และ ๘๐๐ เมตร กลุ่มฝึกตอนเช้าทำเวลาได้ดีกว่ากลุ่มฝึกตอนเย็น ส่วนอัตราชีพจรทันทีหลังวิ่ง ๑๐๐ เมตร ของกลุ่มฝึกหนักสลับเบาดีกว่ากลุ่มฝึกต่อเนื่อง และอัตราชีพจร ๕ นาที หลังวิ่ง ๑๐๐ และ ๔๐๐ เมตร ของกลุ่มฝึกหนักสลับเบาดีกว่ากลุ่มฝึกต่อเนื่อง และของฝึกตอนเช้าดีกว่าตอนเย็น และมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างแบบฝึกและช่วงเวลาของการฝึก เนื่องจากอัตราชีพจร ๕ นาที หลังวิ่ง ๑๐๐ และ ๔๐๐ เมตร นอกนั้นไม่พบความแตกต่างระหว่างกลุ่มแต่ประการใด

ชื่อปริญญาโท : การศึกษาด้านการจัดการและการบริหารพลศึกษาในโรงเรียน
ระดับประถมศึกษาตอนปลาย จังหวัดอุบลราชธานี

ผู้เขียน : ชนะ แสงงาม

สาขาวิชาเอก : พลศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : อจ. บุญเจือ สุวรรณพฤกษ์

กรรมการ : ผศจ. ดร. ณัฐ อินทรปาน

กรรมการ : อจ. ระวีวรรณ พันธุ์พานิช

การวิจัยนี้มีความมุ่งหมายที่จะศึกษาด้านเกี่ยวกับการจัดการและการบริหารพลศึกษาในโรงเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลาย จังหวัดอุบลราชธานี ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล จากครูใหญ่โรงเรียนประถมศึกษาตอนปลาย สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด กรมสามัญศึกษา และเทศบาล จำนวน ๒๖๕ คน วิเคราะห์โดยวิธีหาค่าร้อยละและค่าเฉลี่ย ผลของการวิจัยพบว่า

๑. การสอนวิชาพลศึกษาในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนส่วนใหญ่ครูประจำชั้นทำหน้าที่สอนเอง

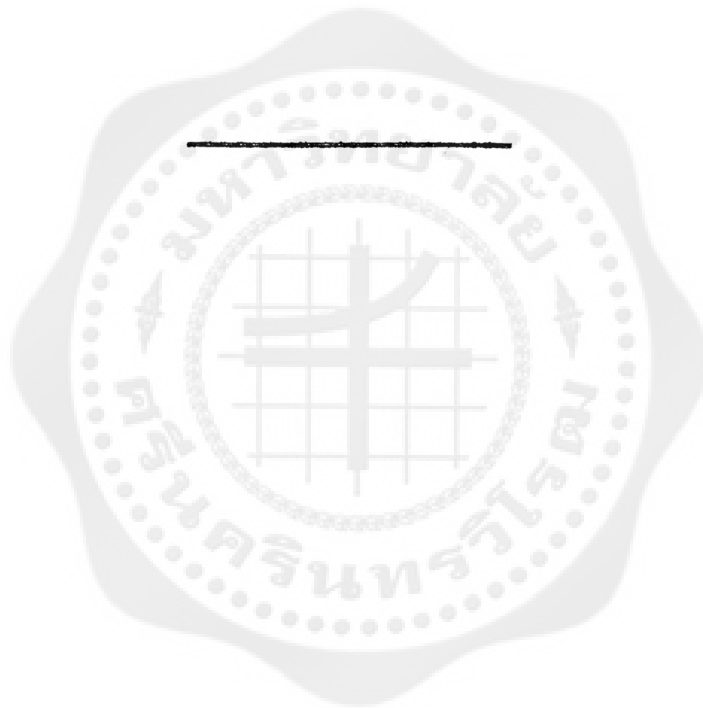
๒. กิจกรรมในวิชาพลศึกษาตามหลักสูตรประโยคประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนส่วนใหญ่ได้สอนครบทั้ง ๖ ประเภทใหญ่ๆ แต่กิจกรรมที่สอนมากที่สุดคือ กรีฑาประเภทลู่ เกมง่ายๆ เช่น วิ่งเปี้ยว ตีจับ วัลฯ แอร์บอล ฟุตบอลล และกายบริหาร ตามลำดับ

๓. ครูใหญ่ส่วนใหญ่เห็นความสำคัญของการเรียนวิชาพลศึกษา และมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาด้วย

๔. อุปสรรคในการจัด และการบริหารทางด้านการสอนวิชา พลศึกษาที่ โรงเรียนส่วนใหญ่ประสบมากที่สุดคือ ขาดงบประมาณและขาดอุปกรณ์การสอน

๕. การส่งเสริมด้านการสอนวิชาพลศึกษา ครูใหญ่ส่วนใหญ่ต้องการให้หน่วยงานเจ้าสังกัดช่วยเหลือเกี่ยวกับ กติกาการเล่น จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร และจัดอบรมหรือสัมมนาแก่ครูสอนวิชาพลศึกษา

๖. ผลที่ได้รับจากการสอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลาย ครูใหญ่ส่วนใหญ่เห็นว่า ได้ผลปานกลาง

**ชื่อปริญญาบัตร : การสร้างแบบทดสอบทักษะการท่อมโยติ สำหรับนักศึกษาระดับ
อุดมศึกษา ในกรุงเทพมหานคร**

ผู้เขียน : ประทีป พานิชชาติ

สาขาวิชาเอก : พลศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ. อุดม พิมพา

กรรมการ : ผศจ. ประพันธ์ กิ่งมิ่งแฮ

กรรมการ : อจ. สุจินต์ ปรีชามารถ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาแบบสอบทักษะการท่อมโยติที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นว่ามีความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่นเพียงใด เหมาะที่จะนำไปใช้กับนิสิตนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาหรือไม่ กลุ่มตัวอย่างคัดเลือกมาจาก นักเรียน นิสิต นักศึกษา ตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนด จากสถาบัน ๔ แห่งในกรุงเทพฯ กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยกลุ่มที่มีทักษะการท่อมโยติ ๓๐ คน และกลุ่มที่ไม่มีทักษะ ๓๐ คน โดยให้กลุ่มตัวอย่างทำการทดสอบตามแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ๒ ครั้ง เว้นช่วงการสอบครั้งแรกและครั้งหลัง ๑ สัปดาห์ เมื่อเริ่มทำการทดสอบก็ให้ผู้ทดสอบแข่งขันโยติแบบพบกันหมดภายในกลุ่มของตน โดยใช้เฉพาะท่าท่อมเท่านั้น

ผลการวิจัยปรากฏว่า

๑. แบบสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความเที่ยงตรงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑
๒. แบบสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความเชื่อมั่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๑๐
๓. แบบสอบรายการภาคทักษะและรายการภาคความแข็งแรงที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จึงพอสรุปได้ว่า แบบทดสอบทักษะการท่อมโยติที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีคุณสมบัติที่จะนำไปใช้กับนักเรียน นิสิต นักศึกษา ระดับอุดมศึกษาได้

ชื่อปริญาานิพนธ์ : การสร้างแบบสอบทักษะกีฬาบาสเกตบอลสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

ผู้เขียน : ประเสริฐ สำราญผล

สาขาวิชาเอก : พลศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ. อุทม พิมพา

กรรมการ : อจ. ไสภณ ชัยรัตน์อุทมกุล

จุดมุ่งหมายของการวิจัยนี้ คือการหาความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่นของแบบ สอบทักษะกีฬาบาสเกตบอลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สำหรับใช้กับนักเรียนชายระดับโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยสุ่มตัวอย่างประชากรจากโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานครเป็นจำนวน ๑๐๐ คน โดยแบ่งเป็นสองกลุ่มได้แก่กลุ่มมีทักษะ ๕๐ คน และกลุ่มที่ไม่มีทักษะ ๕๐ คน

ผู้วิจัยอาศัยแบบทดสอบทักษะกีฬาบาสเกตบอลของพิมพาเป็นเกณฑ์ในการหาความเที่ยงตรงและใช้วิธีทดสอบซ้ำในการหาความเชื่อมั่น นอกจากนี้ยังหาความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่นของแต่ละรายการของแบบทดสอบของผู้วิจัยอีกด้วย

เมื่อใช้วิธีการเชิงสถิติวิเคราะห์ข้อมูลแล้ว ผลปรากฏว่า

๑. แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความเที่ยงตรงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑
๒. แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความเชื่อมั่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑
๓. แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นแต่ละรายการมีความเที่ยงตรง และความเชื่อมั่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จึงพอสรุปได้ว่าแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นแบบทดสอบที่มีความเที่ยงตรง และความเชื่อมั่นพอที่จะวัดทักษะกีฬาบาสเกตบอลของนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาตอนปลายได้ ครูพลศึกษาควรใช้แบบทดสอบนี้ทดสอบทักษะกีฬาบาสเกตบอลของนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษา เพื่อประโยชน์ในการเรียนการสอนวิชานี้

ชื่อปริญญาโท : ผลของการอบอุ่นร่างกายที่มีต่อการฝึกทุ่มน้ำหนัก

ผู้เขียน : พัลลภ วีระบูล

สาขาวิชาเอก : พลศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ดร. จรวัยพร ธรณินทร์

กรรมการ : อจ. สมสรร วงษ์อยู่น้อย

การวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลของการไม่อบอุ่นร่างกาย การอบอุ่นร่างกาย ๕ นาที และการอบอุ่นร่างกาย ๑๕ นาที ที่มีต่อการฝึกทุ่มน้ำหนัก โดยสุ่มตัวอย่างจากนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ ที่มีสุขภาพดี และไม่มีทักษะในการทุ่มน้ำหนักมาก่อน จำนวน ๖๐ คน โดยสุ่มเป็นกลุ่มทดลอง ๓ กลุ่ม เท่ากัน คือกลุ่มไม่อบอุ่นร่างกาย กลุ่มอบอุ่นร่างกาย ๕ นาที และกลุ่มอบอุ่นร่างกาย ๑๕ นาที หลังจากการฝึกทุ่มน้ำหนักตามแบบกำหนดเหมือนกันทั้ง ๓ กลุ่ม ในช่วง ๖ สัปดาห์ ผลการวิเคราะห์ ข้อมูลปรากฏว่า การไม่อบอุ่นร่างกาย การอบอุ่นร่างกาย ๕ นาที และการอบอุ่นร่างกาย ๑๕ นาที ก่อนการฝึก ไม่ได้ทำให้ความไกลในการฝึกทุ่มน้ำหนักแตกต่างกันที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๕ ทั้งนี้ อาจเป็นผลเนื่องมาจากการทุ่มน้ำหนักเป็นงานในระยะสั้น ใช้พลังงานแบบปราศจากออกซิเจน หรือ การอบอุ่นร่างกายเป็นการอบอุ่นโดยทั่วไปไม่ได้เลียนแบบกิจกรรม หรือสภาพดินฟ้าอากาศ ร้อน รวมทั้งลักษณะและความเหมาะสมของการอบอุ่นร่างกาย ทักษะ ทักษะ ความสนใจ และความตั้งใจของผู้เข้ารับการทดลอง จึงทำให้ผลที่ได้รับจากการฝึกไม่มีความแตกต่างกัน

**ข้อปริญญานิพนธ์ : อิทธิพลของการเมือง ที่มีต่อการพลศึกษา และการกีฬา ใน
ประเทศไทยระหว่างปี พ.ศ. ๒๔๗๕ - ๒๕๑๖**

ผู้เขียน : มยุรี ศุภวิบูลย์
สาขาวิชาเอก : พลศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : ผศจ. ดร. ณัฐ อินทรปาน
กรรมการ : ผศจ. ดร. วิจิตร สินศิริ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้มีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาถึงอิทธิพลของการเมืองที่มีต่อการพลศึกษาและการกีฬาในระหว่างปี พ.ศ. ๒๔๗๕-๒๕๑๖ ซึ่งเป็นปีที่มีการเปลี่ยนแปลงการปกครองมาสู่ระบอบประชาธิปไตยครั้งแรกในประเทศไทย จนกระทั่งถึงการเปลี่ยนแปลงการปกครองครั้งล่าสุด ทั้งนี้ได้แบ่งงานวิจัยออกเป็น ๕ บทตามช่วงเวลาดังนี้ บทที่ ๑ ระหว่างปี พ.ศ. ๒๔๗๕-๒๔๙๕ จากการศึกษาพบว่า สถานการณ์ทางการเมืองสืบเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงการปกครองใหม่ๆ ภาวะสงครามในสงครามโลกครั้งที่ ๒ และนโยบายต่างประเทศที่ต้องการเป็นมิตรกับประเทศตะวันตก ทำให้การพลศึกษาและการกีฬาในช่วงเวลานี้เป็นไปเพื่อความมั่นคงภายใน ความมีเอกราชของชาติ และการสร้างความเข้าใจระหว่างประเทศ บทที่ ๒ ระหว่างปี พ.ศ. ๒๔๙๖-๒๕๐๒ ปรากฏว่าการที่ประเทศไทยดำเนินนโยบายต่างประเทศเป็นมิตร กับประเทศฝ่ายเสรีนิยม และต่อต้าน ลัทธิคอมมิวนิสต์ อีกทั้งเป็นการสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างประเทศเอเชียในภาคพื้นแหลมทอง ประเทศไทยจึงเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาแหลมทองครั้งที่ ๑ บทที่ ๓ ระหว่าง พ.ศ. ๒๕๐๓-๒๕๐๙ ปรากฏให้เห็นแน่ชัดว่า แผนพัฒนาประเทศของคณะปฏิวัติทำให้การพลศึกษาและการกีฬามีความเจริญก้าวหน้าอย่างมาก เพื่อให้การกีฬาเจริญสูงสุดถึงระดับมาตรฐาน และเป็นการสร้างความเข้าใจอันดีกับมิตรประเทศในเอเชีย ประเทศไทยจึงได้รับเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ครั้งที่ ๕ ในปี พ.ศ. ๒๕๐๙ บทที่ ๔ ระหว่าง พ.ศ. ๒๕๑๐-๒๕๑๖ ปรากฏว่าจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมฉบับที่ ๒-๓ ที่มุ่งพัฒนากำลังคน ทำให้รัฐบาลเร่งส่งเสริมการเรียนการสอนพลศึกษาในโรงเรียนและกีฬาภายในประเทศมากขึ้น ส่วนกีฬาระหว่างประเทศก็มุ่งประโยชน์ในการสร้างสัมพันธไมตรีเช่นกัน บทที่ ๕ สรุปว่า การพลศึกษาและการกีฬาจะเป็นไปในรูปแบบใดนั้นขึ้นอยู่กับสถานการณ์ทางการเมืองและความต้องการของรัฐบาลในแต่ละสมัย

**ชื่อปริญญาบัตร : ความสัมพันธ์ ระหว่าง ความ แข็งแรงกับความสามารถ กีฬาบาส-
เกตบอล**

ผู้เขียน : สำเนา จันสังข์

สาขาวิชาเอก : พลศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ. อุดม พิมพา

กรรมการ : อจ. สุจินต์ ปรีชามารถ

จุดมุ่งหมายของการวิจัยครั้งนี้คือ การหา ความสัมพันธ์ ระหว่างความ แข็งแรงกับความสามารถทางกีฬาบาสเกตบอล ของนักศึกษาชาย ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา (ป.กศ.) โดยสุ่มตัวอย่างจากนักศึกษาชาย วิทยาลัยครูจันทบุรี ที่ผ่านการเรียนวิชาบาสเกตบอลมาแล้ว จำนวน ๑๐๐ คน

ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือวัดความแข็งแรงตามแบบของโรเจอร์ส (Rogers P.F.I.) สำหรับวัดความแข็งแรง และใช้แบบทดสอบทักษะกีฬาบาสเกตบอลของพิมพา (Pimpa Basketball Skill Test) วัดความสามารถทางกีฬาบาสเกตบอล แล้วนำคะแนนที่ได้ทั้งสองรายการนี้มาหาความสัมพันธ์กัน ทั้งโดยส่วนรวมและแยกเป็นส่วนย่อย

ผลของการวิจัยแสดงให้เห็นว่า

๑. ความแข็งแรงและความสามารถทางกีฬาบาสเกตบอลโดยส่วนรวม มีความสัมพันธ์กัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

๒. ความสามารถทางกีฬาบาสเกตบอลมีความสัมพันธ์กับความแข็งแรง ในแต่ละรายการทดสอบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

ดังนั้น ครูพลศึกษาและผู้ฝึกซ้อมกีฬาบาสเกตบอลควรจะได้ นำผลของการวิจัยครั้งนี้ไปใช้ในการฝึกซ้อมและการศึกษา เพื่อประโยชน์ในการเรียนการสอนและการเล่นกีฬาให้ดียิ่งขึ้น

ชื่อปริญญาบัตร : **เปรียบเทียบผลของการฝึกทักษะอย่างเดียวกักับการฝึกทักษะควบคู่กับการฝึกกำลังกล้ามเนื้อต่อความสามารถในการพุ่งแหลน**

ผู้เขียน : **เออมพร จันลอย**

สาขาวิชาเอก : **พลศึกษา**

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : **ดร. จรวรพร ธรณินทร์**

กรรมการ : **อจ. กาญจนา รุ่งทรานนท์**

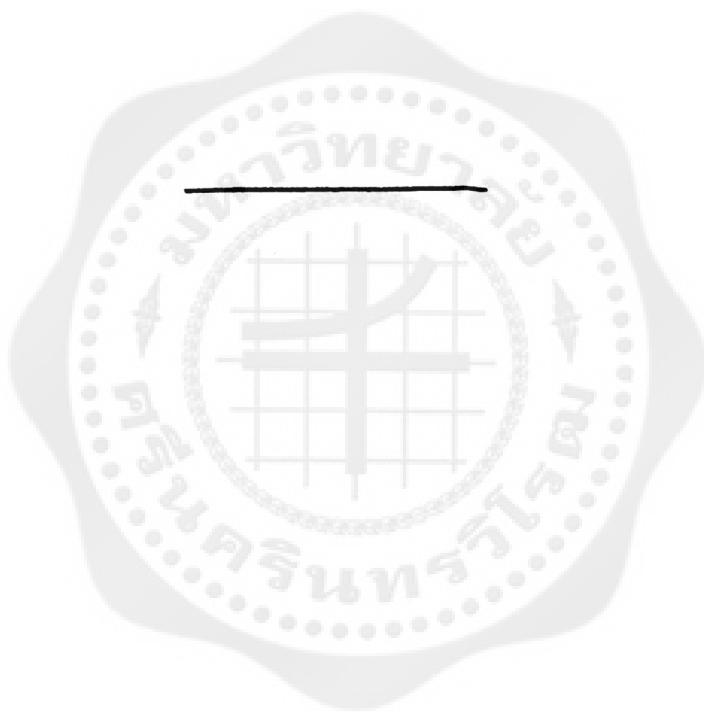
การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบวิธีการฝึกแบบฝึกทักษะพุ่งแหลนเพียงอย่างเดียวกับการฝึกแบบฝึกทักษะควบคู่กับการฝึกกำลังกล้ามเนื้อ ด้วยเครื่องมือรีซีเซอร์คิท เทรนเนอร์ที่มีผลต่อการเพิ่มระยะทางการพุ่งแหลน กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตหญิงชั้นปีที่ ๑ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พลศึกษา จำนวน ๒๔ คน ไม่เคยมีทักษะพุ่งแหลนมาก่อน และกำลังอยู่ในระหว่างการเรียนวิชากรีฑา แล้วแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น ๒ กลุ่ม เท่า ๆ กัน คือ กลุ่มฝึกทักษะพุ่งแหลนอย่างเดียว ทำการฝึกทักษะตลอด ๑ ชั่วโมง และกลุ่มฝึกทักษะควบคู่กับการฝึกกำลังกล้ามเนื้อ ทำการฝึกทักษะ ๓๐ นาที แล้วเพิ่มการฝึกกำลังกล้ามเนื้ออีก ๓๐ นาที กำหนดให้ทำการฝึกเป็นเวลา ๖ สัปดาห์ สัปดาห์ละ ๓ วัน คือ จันทร์ พุธ และศุกร์ ตั้งแต่เวลา ๑๗.๐๐ – ๑๘.๐๐ น. ตามตารางฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แล้วทดสอบระยะทางการพุ่งแหลนก่อนฝึก หลังฝึกสัปดาห์ที่ ๒,๔ และ ๖ ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า

๑. การฝึกทั้งแบบฝึกทักษะพุ่งแหลนอย่างเดียว และแบบฝึกทักษะควบคู่กับการฝึกกำลังกล้ามเนื้อ มีผลต่อการเพิ่มระยะทางการพุ่งแหลนไม่แตกต่างกัน

๒. ระยะเวลาของการฝึก ๖ สัปดาห์ ของการฝึกทั้ง ๒ แบบ ทำให้สามารถเพิ่มระยะทางการพุ่งแหลนได้สูงขึ้นกว่าก่อนฝึก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และจากการใช้วิธีของนิวแมน-คูลส์ ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของช่วงเวลาที่ใช้ฝึก พบว่าภายหลังการฝึกสัปดาห์ที่

๔ ทำให้สามารถเพิ่มระยะทาง การพุ่งแหลนได้สูงกว่าก่อน การฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ ระดับ .๐๑ แต่ภายหลังการฝึกสัปดาห์ที่ ๔ กับภายหลังการฝึกสัปดาห์ที่ ๖ ไม่แตกต่างกัน

๓. หลังการฝึกเสร็จสิ้นลง ระยะทางในการพุ่งแหลนของกลุ่มฝึกทักษะพุ่งแหลนอย่าง เดียว และกลุ่มฝึกทักษะควบคู่กับการฝึกกำลังกล้ามเนื้อดีกว่าก่อนการฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .๐๑ และ .๐๕ ตามลำดับ

ชื่อปริญญาบัตร : การพัฒนาการคมนาคมทางบกในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว

ผู้เขียน : เกื้อกุล ยืนยงอนันต์

สาขาวิชาเอก : ประวัติศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ. คุณวรุณยุพา สนิทวงศ์ ณ อยุธยา

กรรมการ : ดร. เตช บุนนาค

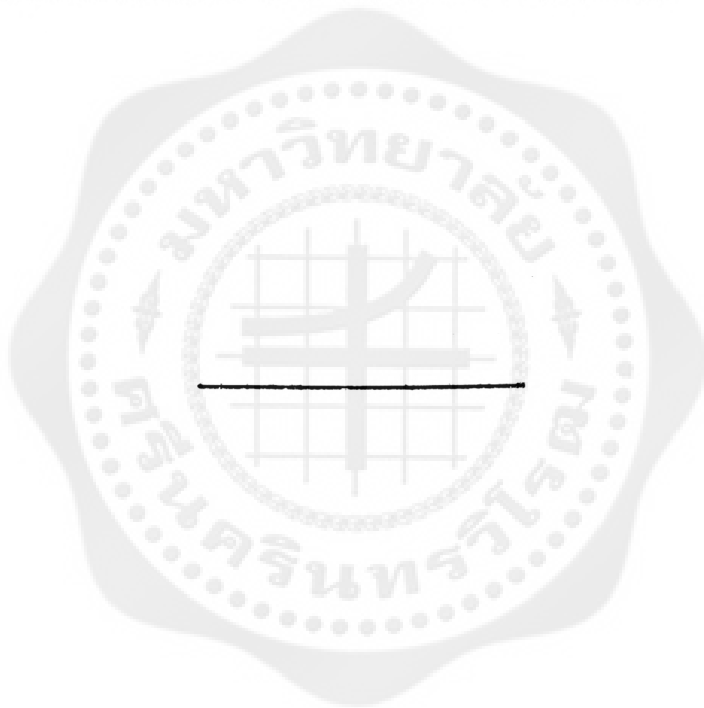
ปริญญาบัตรนี้ ได้ศึกษาปัญหาใหญ่ ๆ ๔ ประการคือ

๑. สภาพการคมนาคมก่อนการปรับปรุง
๒. ปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการจัดและปรับปรุงการคมนาคมทางบก
๓. นโยบายและการดำเนินงาน
๔. อุปสรรค การแก้ไข และผลของการพัฒนาการคมนาคมทางบก

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้เขียนได้เสนอข้อเท็จจริงและพยายามวิเคราะห์ข้อมูล โดยอาศัยเอกสารทางราชการในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวที่ยังไม่ได้ตีพิมพ์ รวมทั้งเอกสารต่าง ๆ ที่ตีพิมพ์แล้ว เนื้อหาสำคัญสรุปได้ดังนี้ คือ

สภาพการคมนาคมภายในประเทศก่อนการพัฒนานั้น เต็มไปด้วยอุปสรรคและสิ้นเปลืองเวลา นอกจากเส้นทางทางน้ำระหว่งกรุงเทพ ฯ กับหัวเมืองโดยรอบเท่านั้นที่มีความสะดวกบ้าง แต่ก็สะดวกเฉพาะในบางฤดูกาล ส่วนการคมนาคมในภูมิภาคต่าง ๆ ที่อยู่ห่างไกลออกไปก็ยังมีอุปสรรคในการเดินทางมากยิ่งขึ้น ต่อมาในสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว สถานการณ์ทั้งภายในและภายนอกประเทศได้เปลี่ยนแปลงเพราะการคุกคามอย่างรุนแรงของชาติตะวันตก จนรัฐบาลต้องปฏิรูปการปกครองภายในประเทศ เพื่อให้รัฐบาลกลางสามารถควบคุมหัวเมืองต่าง ๆ ได้ ประกอบกับในขณะนั้นระบบเศรษฐกิจเพื่อการส่งออกเด่นชัดขึ้น สภาพการปกครองและเศรษฐกิจ

เช่นนี้ต้องการการคมนาคมที่สะดวก รวดเร็ว และสม่ำเสมอตลอดทั้งปี ดังนั้นรัฐบาลจึงพัฒนาการคมนาคมทางบก โดยเฉพาะการสร้างทางรถไฟจากกรุงเทพฯ ไปยังภูมิภาคต่างๆ และในขณะเดียวกันรัฐบาลได้สร้างถนนภายในกรุงเทพฯ เพื่อให้การคมนาคมระหว่างภูมิภาคต่างๆ โดยผ่านกรุงเทพฯ สะดวกยิ่งขึ้น ถึงแม้ว่าการพัฒนาการคมนาคมทางบก ทั้งรถไฟ ถนน ทางเกวียน รถราง รัฐบาลต้องเผชิญปัญหาและอุปสรรคต่างๆ ทั้งทางด้านการเงิน การขาดบุคลากร การขาดวัสดุ อุปกรณ์ก็ตาม แต่รัฐบาลก็สามารถทำให้การคมนาคมทางบกเป็นเครื่องมือสำหรับรัฐในการกระชับภูมิภาคกับเมืองหลวงให้ใกล้ชิดมากยิ่งขึ้น เป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ไทย

ชื่อปริญญานิพนธ์ : การศึกษาการใช้วิธีสอน กิจกรรม และอุปกรณ์ในการสอนวิชาประวัติศาสตร์ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับสูง

ผู้เขียน : ขนิษฐา เฟื่องวิวัฒน์
สาขาวิชาเอก : ประวัติศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : ผศจ.ดร. วิจิตร สิ้นศิริ
กรรมการ : อจ.ทองหล่อ วิภาวิน

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาเปรียบเทียบการใช้วิธีสอน การจัดกิจกรรมและการใช้อุปกรณ์ในการสอนวิชาประวัติศาสตร์ ระหว่างอาจารย์ที่มีความแตกต่างกันในด้านประสบการณ์ในการสอน วุฒิทางการศึกษา และพินความรู้ทางวิชาประวัติศาสตร์ และเพื่อศึกษาปัญหาในการใช้วิธีสอน การจัดกิจกรรม และการใช้อุปกรณ์ในการสอนวิชาประวัติศาสตร์ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับสูง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นอาจารย์สอนวิชาประวัติศาสตร์ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับสูง ในสถาบันฝึกหัดครู ๒๔ แห่ง จำนวน ๑๙๕ คน เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ชนิด ๕ ตัวเลือก และแบบสอบถามชนิดเลือกตอบ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ t-test และอัตราส่วนร้อยละ

ผลการวิจัยพบว่า

๑. อาจารย์สอนวิชาประวัติศาสตร์ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับสูงที่มีประสบการณ์ในการสอนตั้งแต่ ๑-๔ ปี และอาจารย์ที่มีประสบการณ์ในการสอนตั้งแต่ ๔ ปีขึ้นไป ใช้วิธีสอนแบบบรรยาย แบบอภิปราย แบบใช้ตำราเรียน และแบบแก้ปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ($t = 2.1134$)

๒. อาจารย์สอนวิชาประวัติศาสตร์ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับสูงที่มีวุฒิทางการศึกษาต่างกันใช้วิธีสอนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 0.2967$)

๓. อาจารย์สอนวิชาประวัติศาสตร์ระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษา ชั้นสูงที่มี พื้นความรู้ทางวิชาประวัติศาสตร์ต่างกันใช้วิธีสอนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 0.3148$)

๔. ในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดที่มีความแตกต่างกันในด้านประสบการณ์ในการสอน วุฒิทางการศึกษา และพื้นความรู้ทางวิชาประวัติศาสตร์ไม่พบความ แตกต่างกันในทั้งในด้านการจัดกิจกรรมประกอบการสอนและการใช้อุปกรณ์ในการสอนวิชาประวัติศาสตร์

๕. ปัญหาในการใช้วิธีสอนที่อาจารย์พบมากที่สุด ได้แก่ นักศึกษาขาดทักษะในการคิดวิเคราะห์ปัญหาต่างๆ ปัญหารองลงมาได้แก่ นักศึกษาขาดการฝึกฝนในด้านการแสวงหาความรู้จึงไม่เห็นความสำคัญในการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง

๖. ปัญหาในการจัดกิจกรรมที่อาจารย์พบมากที่สุด ได้แก่ ห้องสมุดมีหนังสือไม่เพียงพอกับความต้องการจึงทำให้การค้นคว้าทำรายงานของนักศึกษาไม่ได้ผลดี ปัญหารองลงมาได้แก่เนื้อหามากเกินไปจึง ไม่มีเวลาจัดกิจกรรมในชั่วโมงสอนได้

๗. ปัญหาในการใช้อุปกรณ์การสอนที่อาจารย์พบมากที่สุด ได้แก่ ห้องสมุดมีตำราหรือหนังสือค้นคว้าที่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์น้อยจึงไม่เพียงพอกับความต้องการของนักศึกษา ปัญหารองลงมาได้แก่ อุปกรณ์การสอนมีน้อยไม่เพียงพอกับความต้องการของผู้สอน

ชื่อปริญญานิพนธ์ : การปฏิรูปการปกครองมณฑลนครศรีธรรมราช ในสมัยพระยา-
สุภมนัชนิตเป็นข้าหลวงเทศาภิบาล (พ.ศ. ๒๔๓๙ – ๒๔๔๙)

ผู้เขียน : ณรงค์ นุ่นทอง

สาขาวิชาเอก : ประวัติศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ. คุณวรุณยุพา สนิทวงศ์ ณ อยุธยา

กรรมการ : ผศจ. ดร. วิจิตร สินสิริ

ปริญญานิพนธ์เรื่องนี้ได้ศึกษาปัญหาสำคัญ ๆ ๔ ประการ คือ

๑. ลักษณะการปกครองหัวเมืองในมณฑลนครศรีธรรมราชก่อนการปฏิรูปการปกครอง
๒. การปฏิรูปการปกครองมณฑลนครศรีธรรมราช
๓. ปฏิกริยาที่เกิดจากการปฏิรูปการปกครองมณฑลนครศรีธรรมราช
๔. มาตรการที่รัฐบาลใช้แก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจากการปฏิรูปการปกครอง

ผลจากการศึกษาปรากฏว่า การปกครองหัวเมืองในมณฑลนครศรีธรรมราช ก่อนการปฏิรูปการปกครองนั้น เจ้าเมือง กรมการ มีอำนาจในการปกครองบ้านเมืองมาก โดยเฉพาะในบริเวณ ๗ หัวเมือง เจ้าเมืองมีอิสระเต็มที่ เนื่องจากมีฐานะเป็นหัวเมืองประเทศราช รัฐบาลไม่สามารถเข้าไปแทรกแซงกิจการภายในของหัวเมืองเหล่านี้ได้ ต่อมารัฐบาลเห็นว่าถ้าขึ้นปล่อยไว้เช่นนั้น จะเป็นโอกาสให้มหาอำนาจภายนอกเข้ามาแทรกแซงได้ง่าย และจะเป็นอันตรายต่อประเทศชาติ จึงได้แต่งตั้งข้าหลวงเทศาภิบาลออกไปจัดการปกครองมณฑลนครศรีธรรมราชตามระบบ “เทศาภิบาล” ในปี พ.ศ. ๒๔๓๙ การจัดการปกครองในเมืองนครศรีธรรมราช พัทลุง และสงขลา รัฐบาลได้นำระบบการปกครองแบบใหม่ เข้าไปใช้อย่างเต็มที่เพื่อเปลี่ยน ระบบการปกครองใน หัวเมืองเหล่านี้ เป็นแบบสมัยใหม่เช่นเดียวกับหัวเมืองชั้นใน การจัดการปกครองในระยะแรกได้รับการต่อต้านจากเจ้าเมือง กรมการ มาก เพราะเป็นผู้ที่ต้องสูญเสียอำนาจและผลประโยชน์ แต่ข้าหลวงเทศาภิบาลสามารถแก้ปัญหาได้จึงทำให้การปฏิรูปการปกครองในเมืองนครศรีธรรมราช พัทลุง และสงขลา บรรลุผลสำเร็จตามนโยบายของรัฐบาลทุกประการ

ส่วนในบริเวณ ๗ หัวเมืองนั้นรัฐบาลได้ใช้นโยบาย “ผ่อนสั้นผ่อนยาว” เพราะไม่ต้องการให้เจ้าเมือง กรมการตอลอจจนประชาชนมีความรู้สึกรู้ว่ารัฐบาลเข้าไปทำให้เกิดความเดือดร้อน แต่ก็ไม่เป็นผลสำเร็จเพราะเจ้าเมืองอิสลามทั้งหลายในบริเวณ ๗ หัวเมืองไม่ยอมให้รัฐบาลเข้าไปยุ่งเกี่ยวในเรื่องอำนาจและผลประโยชน์ของตน จึงพากันขัดขืนต่อข้อบังคับการปกครองของรัฐบาล เจ้าเมืองบางคนถึงกับไปร้องทุกข์ต่อรัฐบาลอังกฤษที่สิงคโปร์ ขอให้เข้ามาแทรกแซงในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และในปี พ.ศ. ๒๔๔๔ เจ้าเมืองอิสลามในบริเวณ ๗ หัวเมืองได้คบคิดกันเป็นขบถต่อรัฐบาล แต่แผนการต้องล้มเหลวเพราะพระยาปัตตานี (อัชกุล กาเด) ถูกจับเสียก่อน จากนั้นข้าหลวงเทศาภิบาลก็ได้ปลดเกษียณเจ้าเมืองเก่าในบริเวณ ๗ หัวเมืองเสียหลายคน และเข้าไปจัดการปกครองตามแบบใหม่โดยไม่ชักช้า ทำให้สามารถวางรากฐานการปกครองแบบใหม่ลงได้

ถึงแม้ว่ารัฐบาลสามารถเข้าไปจัดระเบียบการปกครองตามแบบสมัยใหม่ในบริเวณ ๗ หัวเมืองได้สำเร็จแต่รัฐบาลก็ไม่สามารถทำให้ชาวไทยอิสลามทั้งหลายในบริเวณนั้น มีความรู้สึกว่าเขาเป็นพลเมืองไทยที่สมบูรณ์เหมือนกับประชาชนไทยในภูมิภาคอื่นได้ แม้กระทั่งถึงปัจจุบันนี้

ชื่อปริญาานิพนธ์ : การปฏิรูปการ ปกครองมณฑล ราชบุรีใน รัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (พ.ศ. ๒๔๓๗—๒๔๕๓)

ผู้เขียน : มนต์ ธีชญูเกษตร

สาขาวิชาเอก : ประวัติศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ. คุณวรุณยุพา สนิทวงศ์ ณ อยุธยา

กรรมการ : รจศ. ศาคร ช่วยประสิทธิ์

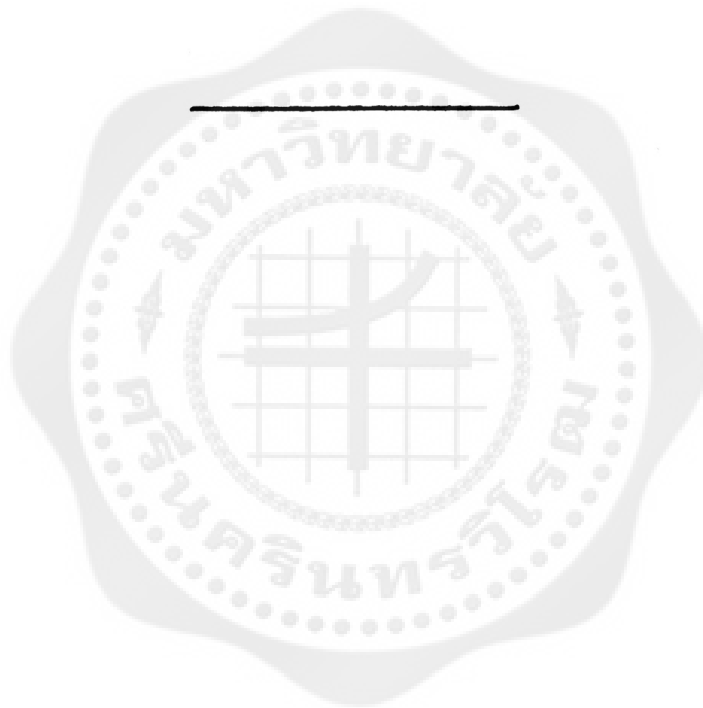
ปริญาานิพนธ์เรื่องนี้ ได้ศึกษาปัญหาใหญ่ ๆ ๔ ประการ คือ :

๑. ลักษณะการปกครองหัวเมืองในมณฑลราชบุรีก่อนการปฏิรูปการปกครอง
๒. ปัญหาต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดการปฏิรูปมณฑลราชบุรี
๓. การปฏิรูปการปกครองและการแก้ไขปัญหา
๔. ผลจากการปฏิรูปการปกครองมณฑลราชบุรี

การศึกษาครั้งนี้ ผู้เขียนได้เสนอข้อเท็จจริง และได้พยายามวิเคราะห์เหตุการณ์โดยอาศัยเอกสารชั้นต้น (Primary Sources) และเอกสารชั้นรอง (Secondary Sources) มีเนื้อหาที่สำคัญพอสรุปได้ดังนี้ :

การปกครองในหัวเมืองมณฑลราชบุรี ก่อนปฏิรูปการปกครองนั้น เจ้าเมือง และกรมการมีอำนาจในการปกครองบ้านเมืองมาก เนื่องจากการคมนาคมระหว่างหัวเมืองและราชธานีไม่สะดวกพอที่จะควบคุมบังคับบัญชาให้ใกล้ชิดได้ ลักษณะเช่นนี้ และระบบการปกครองแบบ “กินเมือง” ที่ใช้อยู่ในขณะนั้นทำให้การจัดการปกครองหัวเมืองแถบนี้มีปัญหาเกิดขึ้นหลายประการ เช่น ปัญหาเจ้าเมืองกดขี่ข่มเหงราษฎร ปัญหาการพิจารณาคดีล่าช้า และไม่เป็นธรรมเป็นต้น ดังนั้นเมื่อพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวได้โปรดให้มีการปฏิรูปการปกครองส่วนภูมิภาคขึ้นในปี พ.ศ. ๒๔๓๗ หัวเมืองแถบนี้จึงได้มีการเปลี่ยนแปลงแบบแผนการปกครองเป็นแบบ “มณฑลเทศาภิบาล” เรียกว่า มณฑลราชบุรี

ในระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๓๗-๒๕๕๓ มณฑลราชบุรีได้มีการพัฒนาและปรับปรุงแก้ไขปัญหาต่าง ๆ หลายประการ ที่สำคัญและจัดว่าได้รับผลสำเร็จมากก็คือ การป้องกันและปราบปรามโจรผู้ร้ายจนสงบราบคาบ การจัดระเบียบวิธีการเก็บภาษีอากรให้มีประสิทธิภาพ และการจัดการศาลให้เป็นระเบียบแบบแผน ส่วนการปรับปรุงในด้านอื่น ๆ เช่น การจัดรูปหน่วยงานราชการ การส่งเสริมทางด้านเศรษฐกิจ และการส่งเสริมการศึกษานั้น ในระยะแรกที่เริ่มดำเนินการก็มีข้อบกพร่องอยู่บ้าง แต่ในระยะต่อมาก็ได้มีการปรับปรุงแก้ไขจนสามารถสร้างความเจริญก้าวหน้าให้แก่มณฑลได้

ชื่อปริญาานิพนธ์ : บัญหามณฑลบูรพาระหว่างปี พ.ศ. ๒๔๓๕ – ๒๔๔๙

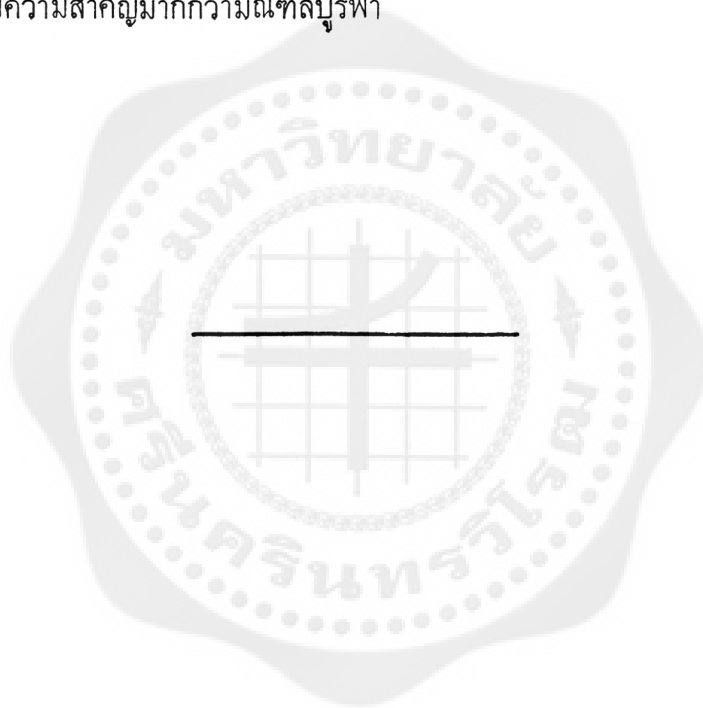
ผู้เขียน : สุพัฒน์ศรี วรสายัณห์
สาขาวิชาเอก : ประวัติศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : ผศจ. คุณวรุณยุพา สนิทวงศ์ ณ อยุธยา
กรรมการ : อจ. วุฒิชัย มุลศิลป์

ปริญาานิพนธ์เรื่องนี้ ได้ศึกษาปัญหาใหญ่ ๔ ประการ คือ

๑. ความสัมพันธ์ระหว่างเขมรกับไทยก่อน พ.ศ. ๒๔๓๕ โดยสังเขป
๒. ลักษณะการจัดการปกครองมณฑลบูรพาระหว่าง พ.ศ. ๒๔๓๕ – ๒๔๔๙
๓. ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในระหว่างไทยกับฝรั่งเศส เช่น เรื่องทาส เรื่องคนในบังคับฝรั่งเศส ฯลฯ
๔. ความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับฝรั่งเศส และสนธิสัญญาทุกฉบับตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๓๖ เป็นต้นมา

ผลจากการศึกษาปรากฏว่า ไทยได้เข้าปกครองเมืองพระตะบอง และเสียมราฐ (เขมรส่วนใน) และจัดการปกครองเป็นแบบหัวเมืองชั้นนอกกึ่งประเทศราช มาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๓๓๘ (สมัยรัชกาลที่ ๑) เป็นต้นมา จนถึงกลางสมัยรัชกาลที่ ๕ รัฐบาลจึงได้รวบรวมเมืองพระตะบอง เสียมราฐ ศรีโสภณ และพนมสก เข้าด้วยกัน จัดตั้งเป็น “มณฑลบูรพา” และส่งข้าหลวงใหญ่ไปประจำรักษาราชการ โดยมีจุดประสงค์ที่จะป้องกันภัยคุกคามจากจักรวรรดินิยมฝรั่งเศส และหลังจากนั้นก็ ได้จัดปฏิรูปการปกครองมณฑลบูรพา แต่ปรากฏว่าการปฏิรูปนั้นเป็นไปด้วยความล่าช้า และไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร ซึ่งเนื่องมาจากการขัดแย้งผลประโยชน์และอำนาจของพระยาทหารธรณินทร์ เจ้าเมืองพระตะบอง และเป็นผลมาจากความต้องการมณฑลบูรพาของฝรั่งเศสด้วย จึงทำให้รัฐบาลไม่สามารถจัดการปฏิรูปได้เต็มที่

หลังจากที่ฝรั่งเศสได้เขมรส่วนใหญ่ไปในปี พ.ศ. ๒๔๑๐ แล้ว ยังได้มีทำที่สนใจและแสดงความต้องการมณฑลบูรพาอยู่ตลอดเวลา ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ฝรั่งเศสก็ได้พยายามเข้าแทรกแซงและขยายอำนาจของตน ทั้งทางด้านการใช้อำนาจจงบสุล และทางด้านการใช้ข้อความในสนธิสัญญาเป็นเครื่องมือ “ต่อรอง” จึงทำให้เกิดปัญหากระทบกระทั่งระหว่างไทยกับฝรั่งเศสหลายเรื่องด้วยกัน เช่น เรื่องทาส เรื่องคนในบังคับฝรั่งเศส เรื่องพลตระเวน ฯลฯ ดังนั้นในการเจรจาทำสัญญาระหว่างไทยกับฝรั่งเศสทุกฉบับจึงได้มีการนำ “ปัญหามณฑลบูรพา” ขึ้นเจรจาท้ายทุกครั้ง จนในที่สุดจากสนธิสัญญาระหว่างไทยกับฝรั่งเศสครั้งสุดท้ายในปี พ.ศ. ๒๔๔๙ (ค.ศ. ๑๙๐๖) นั้น ไทยก็ต้องยอมยกมณฑลบูรพาให้กับฝรั่งเศสเป็นการแลกเปลี่ยนกับดินแดนด้านซ้าย ตราค และสิทธิของชาวเอเชียในบังคับฝรั่งเศส ซึ่งมีความสำคัญมากกว่ามณฑลบูรพา

**ชื่อปริญญานิพนธ์ : การปรับปรุง การปกครอง และความ ชัดแย้งกับ ฝรั่งเศส ใน มณฑล
อุตร ระหว่าง พ.ศ. ๒๔๓๖ — ๒๔๕๓**

ผู้เขียน : อรวรรณ นพดารา
สาขาวิชาเอก : ประวัติศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : ผศจ. คุณวรุณยุพา สนิทวงศ์ ณ อยุธยา
กรรมกร : รศจ. สาคร ช่วยประสิทธิ์

ปริญญานิพนธ์นี้ศึกษาถึงการปรับปรุงการปกครองและความชัดแย้งกับฝรั่งเศสในมณฑลอุตร
ระหว่าง พ.ศ. ๒๔๓๖—๒๔๕๓ แบ่งการศึกษาออกเป็น ๕ หัวข้อใหญ่ คือ

๑. สภาพการปกครองในมณฑลอุตรก่อนการปรับปรุงการปกครอง
๒. สาเหตุที่ทำให้เกิดการปรับปรุงการปกครอง
๓. การปรับปรุงการปกครอง ระหว่าง พ.ศ. ๒๔๓๔—วิกฤตกาล ร.ศ. ๑๑๒
๔. การปรับปรุงการปกครอง ระหว่าง พ.ศ. ๒๔๓๖—๒๔๕๓
๕. ความชัดแย้งกับฝรั่งเศสระหว่าง พ.ศ. ๒๔๓๖—๒๔๕๓

ในการศึกษาผู้เขียนได้ศึกษาค้นคว้าโดยอาศัยเอกสารชั้นต้นที่ยังไม่ได้ตีพิมพ์และที่ตีพิมพ์แล้ว
เป็นข้อมูลสำหรับการเสนอข้อเท็จจริง และการวิจารณ์เหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้น ดังสรุปได้ ดังนี้ คือ
สภาพการปกครองในมณฑลอุตรก่อนการปรับปรุงการปกครองนั้น หัวเมืองต่างๆ มีอิสระใน
การปกครองตนเอง อำนาจการควบคุมหัวเมืองของส่วนกลางมีน้อยในตอนต้นพุทธศตวรรษที่ ๒๕
เนื่องจากการขยายลัทธิจักรวรรดินิยมของฝรั่งเศสรุนแรงขึ้น และสภาพการปกครองภายในมณฑล
อุตรไม่รัดกุม เป็นปัจจัยให้พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงปรับปรุงการปกครองมณฑล
อุตรให้เข้มแข็ง เพื่อต่อต้านการขยายลัทธิจักรวรรดินิยมของฝรั่งเศส ดังนั้นรัฐบาลจึงปรับปรุงการ
ปกครองในมณฑลอุตรทั้งในส่วนโครงสร้างของการปกครอง และด้านอื่นๆ ควบคู่ไปด้วย เช่น การ

เก็บผลประโยชน์ การจัดการทหาร การจัดการด้านการศาล การคมนาคม และการศึกษา เพื่อให้การปรับปรุงการปกครองได้ผลดียิ่งขึ้น ในขณะที่ดำเนินการอยู่นั้น มณฑลอุดรต้องประสบกับภัยการคุกคามของฝรั่งเศสเป็นผลให้เกิดความขัดแย้งกับฝรั่งเศสขึ้น ซึ่งเป็นผลมาจากการตีความหมายสนธิสัญญา ฉบับลงวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๔๓๖ เมื่อไทยทำสัญญากับฝรั่งเศสฉบับวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๔๔๖ และฉบับวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๔๔๙ แล้วจึงสามารถแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งกับฝรั่งเศสไปได้เป็นส่วนมากยกเว้นเรื่องการเก็บภาษีอากรในเขต ๒๕ กิโลเมตร จากฝั่งขวาแม่น้ำโขง รัฐบาลไทยต้องยกเมืองปากลาย เมืองแก่นท้าว และเมืองบ่อเตน ให้กับฝรั่งเศส เป็นสิ่งแลกเปลี่ยนการปรับปรุงการปกครองในมณฑลอุดร แม้จะต้องประสบกับอุปสรรคความขัดแย้งกับฝรั่งเศส แต่สามารถปรับปรุงได้สำเร็จ ทั้งในส่วนโครงสร้างของการปกครอง และส่วนที่เป็นรากฐานรองรับโครงสร้างทางการปกครอง

ชื่อปริญาานิพนธ์ : การ สังเกต และ วิเคราะห์ พฤติกรรม การสอน ประวัติศาสตร์ ของ
นักเรียนฝึกสอน ชั้นประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง ปีการ-
ศึกษา ๒๕๑๗

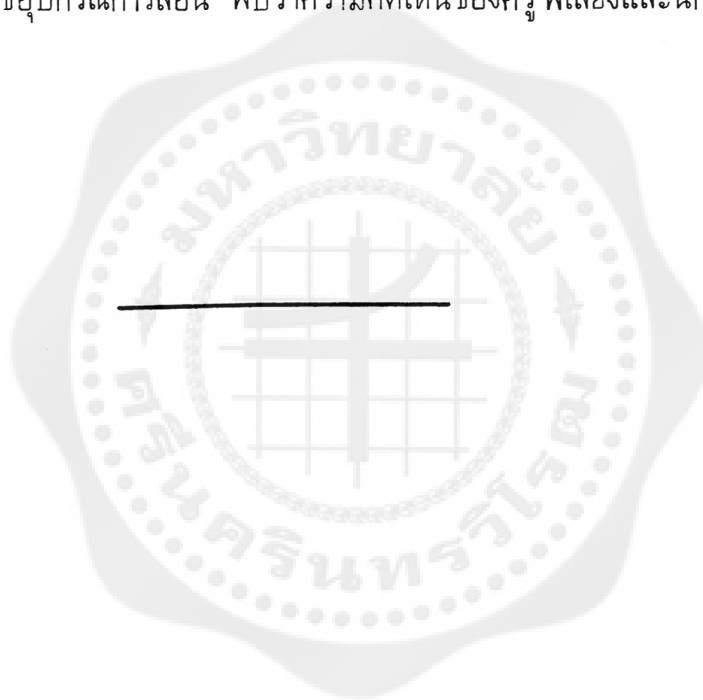
ผู้เขียน : อารี กลั่นกลิ่นหอม
สาขาวิชาเอก : ประวัติศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : ศจ.ดร.อารี สัตถ์หวิ
กรรมการ : อจ. สุนันท์ ศลโกสม

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีความมุ่งหมายที่จะวิเคราะห์และเปรียบเทียบพฤติกรรมการสอนวิชาประวัติศาสตร์ ของนักเรียนฝึกสอนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และนักเรียนฝึกสอนกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษา ได้แก่ นักเรียนฝึกสอนวิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา จำนวน ๑๐ คน เป็นนักเรียนฝึกสอนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีเกรดเฉลี่ยตั้งแต่ ๒.๗๘ ขึ้นไป จำนวน ๕ คน และนักเรียนฝึกสอนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีเกรดเฉลี่ยตั้งแต่ ๒.๐๐ ลงมา จำนวน ๕ คน ผู้วิจัยสังเกตการสอนของนักเรียนฝึกสอนคนละ ๖ ครั้ง ครั้งละ ๒๐ นาที ช่วงระยะเวลาที่ทำการสังเกตแต่ละครั้งห่างกันประมาณ ๗ วัน ผู้วิจัยบันทึกเสียง บันทึกพฤติกรรมการเรียนการสอน และใช้เครื่องมือวิเคราะห์พฤติกรรมของแฟลนเคอร์ สำหรับสังเกตพฤติกรรมและรวบรวมข้อมูล ผลจากการศึกษาพบว่านักเรียนฝึกสอนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีแนวโน้มที่จะทำหน้าที่สอนได้ดีกว่า นักเรียนฝึกสอนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ คือนักเรียนฝึกสอนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีพฤติกรรมการสอนด้านการใช้คำชมเชย ยอมรับความคิดเห็นของนักเรียน ใช้คำถามชนิดกว้าง ใช้อุปกรณ์ประกอบการสอนสูงกว่านักเรียนฝึกสอนกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ นักเรียนฝึกสอนกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีพฤติกรรมการสอนในด้านการใช้คำถามชนิดแคบ ใช้ความคิดเห็นของตัวเองอธิบาย การเขียนกระดาน และใช้คำสั่ง

ให้นักเรียนปฏิบัติตามสูงกว่านักเรียนฝึกสอนกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ อย่างไรก็ตามจากการพิจารณาจำนวนพฤติกรรมการสอน พอสรุปได้ว่านักเรียนฝึกสอนทั้งสองกลุ่มใช้พฤติกรรมการสอนที่มีอิทธิพลโดยตรงมากกว่าพฤติกรรมการสอนที่มีอิทธิพลทางอ้อม คำถามของผู้สอนเป็นคำถามที่ต้องการคำตอบจากความจำมากกว่าถามเพื่อให้ตอบโดยใช้ความคิด การสอนประวัติศาสตร์สอนโดยวิธีบรรยาย และไม่ใช้อุปกรณ์ มากกว่าสอนโดยการจัดอภิปราย และใช้อุปกรณ์การสอนประกอบ

จากแบบสอบถามความคิดเห็นของครูพี่เลี้ยง และนักเรียนฝึกสอนเกี่ยวกับวิธีสอนประวัติศาสตร์ และการใช้อุปกรณ์การสอน พบว่าความคิดเห็นของครูพี่เลี้ยงและนักเรียนฝึกสอนไม่แตกต่างกัน

ชื่อปริญญาบัตร : การวิเคราะห์โครงสร้างทางภูมิศาสตร์ของตลาดนัดหมุนเวียนใน
จังหวัดสตูล

ผู้เขียน : เกรียงศักดิ์ หลีเจริญ

สาขาวิชาเอก : ภูมิศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ.ดร.ประเสริฐ วิทยารัฐ

กรรมการ : ศจ.สวาท เสนาณรงค์

ในการศึกษารังนี้ กล่าวถึงรายละเอียดเกี่ยวกับลักษณะการแจกกระจายในพื้นที่ของตลาดนัดหมุนเวียนในจังหวัดสตูล ซึ่งมีลำดับค้ำยของตลาดนัดสองขนาดจากจำนวนตลาดนัดทั้งหมด ๑๖ แห่ง ระบบการหมุนเวียนของตลาดนัดเป็นระบบรอบละ ๗ วัน, ๖ วัน และ ๕ วัน ในรอบหนึ่ง ๆ ตลาดนัดจะเปิดทำการค้าขายในลักษณะที่เหลื่อมกัน

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลใช้วิธีการสัมภาษณ์ผู้บริโภคร พ่อค้าและเจ้าของตลาดนัดที่มีกิจกรรมร่วมกันในวันนัดของตลาดนัดหมุนเวียน

การจำแนกลำดับค้ำยของตลาดนัด ได้พิจารณาใช้จำนวนร้านค้าและช่วงเวลาเปิดทำการค้าขายเพื่อทำความเข้าใจรูปแบบการแจกกระจายตามทฤษฎีย่านกลาง และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแต่ละตัวกับลักษณะส่วนรวมของระบบตลาดนัดหมุนเวียน

ผลการศึกษา

การแจกกระจายของตลาดนัดทั้ง ๑๖ แห่งเป็นลักษณะรูปหกเหลี่ยมด้านเท่า ได้ค่าการเพิ่มของลำดับค้ำย K เท่ากับ ๓ โดยประมาณตามหลักการตลาดของคริสตอลเลอร์

การเคลื่อนย้ายของพ่อค้าเร็ว ๖ คน เป็นไปตามการหมุนเวียนของตลาดนัดในระบบที่สมบูรณ์แบบที่สุค พ่อค้าบางคนเลือกค้าขายในระบบรอบละ ๖ วันหรือ ๕ วัน สำหรับพ่อค้าส่วนใหญ่ขายสินค้าเพียงร้อยละ ๒ หรือ ๓ วัน โดยนำสินค้าทางการเกษตรจำนวนน้อยมาสมทบ

หน้าที่การแลกเปลี่ยนภายในท้องถิ่นนี้เป็นการแลกเปลี่ยนสินค้าที่จำเป็นจำนวนน้อย จากข้อ
มูลชี้ให้เห็นว่าจำนวนสินค้าประเภทที่มีความต้องการสูงมีมากกว่าสินค้าประเภทที่มีความต้องการต่ำ

ผลที่ได้จากการจำแนกลำดับสำคัญของตลาดนัดให้ผลการศึกษาที่ต่างกันกล่าวคือ

จำนวนร้านค้ามีความสัมพันธ์เป็นปฏิภาคตรงกับความหนาแน่นของประชากรและอำนาจการ
ซื้อ เป็นปฏิภาคกลับกับระยะทางจากตลาดนัดหมุนเวียนกับตลาดถาวรที่ใกล้ที่สุด ความสัมพันธ์
ระหว่างจำนวนร้านค้ากับบริเวณบริการเป็นปฏิภาคตรงซึ่งมีค่าต่ำมาก

ช่วงเวลาที่เปิดทำการค้าขาย มีความสัมพันธ์เป็น ปฏิภาคตรง กับขนาดของ บริเวณบริการ
และอำนาจการซื้อ เป็นปฏิภาคกลับกับระยะทางจากตลาดนัดหมุนเวียนกับตลาดนัดถาวรที่ใกล้ที่สุด
ความสัมพันธ์ระหว่างช่วงเวลาที่เปิดทำการค้าขาย กับความหนาแน่นของประชากร เป็นปฏิภาคตรงซึ่งมี
ค่าความสัมพันธ์ต่ำมาก

ชื่อปริญญาานิพนธ์ : การ ศึกษา ความ สัมพันธ์ ระหว่างความ สะดวกใน การเข้า ถึงเมือง
กับจำนวนประชากรประเดิมในเขตเมือง

ผู้เขียน : จริญญา แสงพุ่ม

สาขาวิชาเอก : ภูมิศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ.ดร. ประเสริฐ วิทยารัฐ

กรรมการ : ศจ.สวาท เสนาณรงค์

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสะดวกในการเข้าถึงเมือง
กับจำนวนประชากรประเดิมในเขตเมือง

เมืองที่นำมาศึกษาเลือกตามนัยทางภูมิศาสตร์ ในบริเวณที่ราบภาคกลาง ๑๒ เมือง

การดำเนินการศึกษา ได้นำเอาสภาพความสะดวกในการเข้าถึงเมือง โดยคิดเป็นดัชนี ๓
ประเภท และ ดัชนีรวม ซึ่งได้จากการรวมค่าดัชนีแต่ละประเภท มาหาความสัมพันธ์ กับ จำนวน
ประชากรประเดิมของหน้าที่ ๑๗ ประเภท

ผลการศึกษาพบว่า

๑. ดัชนีทั้งสามดัชนี (I_1, I_2, I_3) และดัชนีรวม (I_A) มีความสัมพันธ์กับจำนวนประชากร
ประเดิมในทางลบ ค่าความสัมพันธ์โดยเฉลี่ย $I_A = -.685, I_1 = -.680, I_2 = -.653,$
 $I_3 = -.550$

๒. ลำดับความสำคัญของดัชนีที่มีผลต่อจำนวนประชากรประเดิมของหน้าที่โดยส่วนรวม
คือ I_2, I_1, I_3 , ตามลำดับ

๓. ดัชนีแต่ละดัชนีมีความสัมพันธ์ กับจำนวนประชากรประเดิมของหน้าที่ต่าง ๆ ดังนี้ คือ
 I_1 มีความสัมพันธ์สูง กับจำนวนประชากรประเดิมของหน้าที่ประเภทขายอาหาร

I_2 มีความสัมพันธ์สูง กับจำนวนประชากรประเดิมของหน้าที่ประเภทเฟอร์นิเจอร์ และเครื่องเหล็ก

I_2 และ I_3 มีความสัมพันธ์สูง แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ กับจำนวนประชากรประเดิมของหน้าที่ประเภท ขายยา เสริมสวยและตัดเสื้อสตรี

๔. ความสะดวกในการเข้าถึงเมืองมีความสัมพันธ์ต่ำกับจำนวนประชากรประเดิมของหน้าที่ประเภทต่างๆ ตามลำดับ ทั้งนี้คือ เสื้อสำเร็จรูป บิมน้ำมัน สิ่งพิมพ์เครื่องเขียน และท่ามาก คือ ผ้าหาลา

๕. จำนวนประชากรประเดิมของหน้าที่ประเภทอื่นๆ มีความสัมพันธ์ กับแต่ละดัชนีแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ชื่อปริญาานิพนธ์ : การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของความหนาแน่นของเส้นทางรถยนต์
กับลักษณะความเป็นเมือง บริเวณที่ราบภาคกลางตอนล่างของ
ประเทศไทย

ผู้เขียน : บรรจบ วงษ์พิพัฒน์พงษ์

สาขาวิชาเอก : ภูมิศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ.ดร. ประเสริฐ วิทยารัฐ

กรรมการ : ศจ. สวาท เสนาณรงค์

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ของความหนาแน่นของเส้นทางรถยนต์กับลักษณะของความเป็นเมือง บริเวณที่ราบภาคกลางตอนล่างของประเทศไทย ซึ่งคลุมบริเวณพื้นที่จังหวัด นนทบุรี ปทุมธานี สมุทรปราการ สมุทรสาคร สมุทรสงคราม นครปฐม สุพรรณบุรี อ่างทอง สิงห์บุรี ลพบุรี พระนครศรีอยุธยา สระบุรี นครนายก ฉะเชิงเทรา ชัยนาท นครสวรรค์ และพิจิตร

ผลจากการศึกษาพบว่า เมืองระดับเทศบาล ความหนาแน่นของเส้นทางรถยนต์ส่งผลต่อลักษณะของความเป็นเมืองโดยมีค่าสหสัมพันธ์พหุคูณ .๘๖ เมืองระดับสุขาภิบาลที่มีขนาดพื้นที่ไม่เกิน ๕ ตารางกิโลเมตรมีค่าสหสัมพันธ์พหุคูณ .๖๕ และ .๓๙ สำหรับสุขาภิบาลที่มีขนาดพื้นที่เกิน ๕ ตารางกิโลเมตร

ชื่อปริญาานิพนธ์ : การศึกษาศักยภาพการแจกกระจายแพทย์ ในภาคตะวันออกเฉียง-
เหนือของประเทศไทย

ผู้เขียน : บุญสม จานประดับ
สาขาวิชาเอก : ภูมิศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : ศจ. สวาท เสนาณรงค์
กรรมการ : ผศจ. ดร. อนันต์ เจียมเจริญ

การศึกษาค้นคว้านี้มีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาศักยภาพของการแจกกระจายแพทย์ในอำเภอต่าง ๆ ของภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย

เกณฑ์ที่ใช้พิจารณาการแจกกระจายของจำนวนแพทย์ ใช้เกณฑ์ดัชนีจำนวนแพทย์ที่คาดหวัง มาเปรียบเทียบกับจำนวนประชากรของอำเภอทุกอำเภอในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ แล้วมาเปรียบเทียบกับจำนวนแพทย์ที่ปรากฏจริง ของแต่ละอำเภอในภาคนี้ เพื่อหาลักษณะการแจกกระจายของ แพทย์ว่าเป็นแบบจับกลุ่ม หรือแบบกระจาย

ผลการศึกษาพบว่า ลักษณะการแจกกระจายของแพทย์ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือเป็นแบบกระจายมากกว่ารวมกลุ่ม โดยปรากฏว่าอำเภอที่มีแพทย์จัดอยู่ในลักษณะการแจกกระจายมี ๑๖๒ อำเภอ หรือร้อยละ ๕๕.๘๖ ของจำนวนอำเภอทั้งหมด ส่วนอำเภอที่จัดอยู่ในลักษณะการแจกกระจาย แพทย์แบบรวมกลุ่มมีเพียง ๖ อำเภอเท่านั้น หรือร้อยละ ๓.๕๕ อีก ๑ อำเภอ หรือร้อยละ ๐.๕๕ ไม่จัดอยู่ในแบบกระจายรวมกลุ่ม

**ชื่อปริญญาบัตร : ปริมาณวิเคราะห์องค์ประกอบทางธรณี สัณฐานที่ส่งผลต่อการเกิด
ทะเลสาบรูปแอกในลุ่มน้ำชี**

ผู้เขียน : ประสิทธิ์ คุนรุตัน
สาขาวิชาเอก : ภูมิศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : ผศจ.ดร. ประเสริฐ วิทยารัฐ
กรรมการ : ศจ. สวาท เสนาณรงค์

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อวิเคราะห์องค์ประกอบทางธรณี สัณฐาน ที่ส่งผลต่อการเกิดทะเลสาบรูปแอกในลุ่มน้ำชี และตรวจสอบทฤษฎีวิวัฒนาการการสึกกร่อนทางธรณี สัณฐานของเควิส (Davis) พร้อมทั้งสร้างสมการพยากรณ์ลักษณะทางธรณี สัณฐานที่เกิดทะเลสาบรูปแอก วิธีการที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย การรวบรวมข้อมูลจากแผนที่ภูมิประเทศ มาตราส่วน ๑ : ๕๐,๐๐๐ แล้วนำข้อมูลไปวิเคราะห์โดยใช้การวิเคราะห์องค์ประกอบ (factor analysis) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพื้นที่กับความสูง (hypsothetic analysis) และสหพันธ์ถดถอยพหุคูณ (stepwise multiple regression)

ผลการศึกษาพบว่า

๑. วิวัฒนาการแห่งการสึกกร่อน ของการพัฒนาลักษณะภูมิประเทศที่เกิดทะเลสาบรูปแอก อยู่ในขั้นตอนปลายวิวัฒนาการการสึกกร่อนหรือขั้นปัจฉิมวัย (old age stage) ยังเหลือพื้นที่พิภพที่ไม่ถูกกัดกร่อนพัคพา ๕.๑๐๔๔ % หรือพื้นที่ผิวพื้น (ground surface area) ได้ถูกกัดกร่อนพังทลายไป ๙๔.๘๙๕๖ %

๒. องค์ประกอบทางธรณี สัณฐาน ที่ส่งผลต่อการเกิดทะเลสาบรูปแอกมี ๕ องค์ประกอบ ดังนี้ องค์ประกอบแห่งความคดโค้งของร่องน้ำ องค์ประกอบความลาดชันลุ่มน้ำ องค์ประกอบมิติโครงสร้างค้ำน้ำ องค์ประกอบความกว้างลุ่มน้ำ และองค์ประกอบระยะห่างจากแกนกลางลุ่มน้ำ

ชื่อปริญญาบัตร : **การยอมรับเทคนิคใหม่ทางการเกษตร ของชาวเขาเผ่าแม้ว ที่บ้านเข็กน้อย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์**

ผู้เขียน : ไพโรจน์ ราชพรหมมินทร์

สาขาวิชาเอก : ภูมิศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ศจ. สวาท เสนาณรงค์

กรรมการ : ศจ. ดร. ประสาท หลักศิลา

การศึกษาครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมาย เพื่อจะทราบ ถึงการยอมรับ เทคนิคใหม่ทางการ เกษตรของแม้ว ที่ศูนย์อพยพชาวเขา หมู่บ้านเข็กน้อย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์

โดยการที่ผู้วิจัยเข้าไปสัมภาษณ์หัวหน้าครอบครัวแม้ว จำนวน ๒๔๖ คน

ผลของการศึกษาพบว่า

แม้วยอมรับเทคนิคใหม่ทางการเกษตร เจ้าหน้าที่ของศูนย์อพยพชาวเขาเป็นแหล่งข้อมูลที่ให้ ความรู้ทางด้านเทคนิคใหม่ทางการเกษตรมากที่สุด วิธีการที่จะเผยแพร่เทคนิคใหม่ทางการเกษตรแก่ ชาวแม้วให้ได้ผลดีนั้น ได้แก่ วิธีการสาริตโดยเฉพาะการทำแปลงสาริต เมื่อแม้วมีปัญหาทางด้าน การเกษตรขึ้นจะปรึกษากับเพื่อนบ้านมากที่สุด และแม้วมีทัศนคติที่ดีต่อการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่

ชื่อปริญญาโท : วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสถานะเศรษฐกิจกับปริมาณการใช้โทรศัพท์ใน ๓ จังหวัดภาคใต้ ของประเทศไทย

ผู้เขียน : ลัดดา บุญยพิพัฒน์
สาขาวิชาเอก : ภูมิศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : ศจ. สวาท เสนาณรงค์
กรรมการ : ผศจ. ดวงพันธ์ หรรษา

การศึกษานี้มีความมุ่งหมายเพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสถานะเศรษฐกิจกับปริมาณการใช้โทรศัพท์ ในบริเวณชุมสายโทรศัพท์ของเขตเทศบาลเมือง และเขตเทศบาลตำบล ในจังหวัด นครศรีธรรมราช สงขลา และภูเก็ต

ผลการวิจัยพบว่า

๑. รายได้ประชาชาติแปรผันโดยตรงกับปริมาณการใช้โทรศัพท์ท้องถิ่น จำนวนเลขหมายของการติดตั้งโทรศัพท์ และศูนย์กลางการค้า
๒. แหล่งที่มีประชากรหนาแน่น มากและเบาบางแปรผันโดยตรงกับ ปริมาณการใช้โทรศัพท์ท้องถิ่น โทรศัพท์ทางไกล และจำนวนเลขหมายของการติดตั้งโทรศัพท์ แต่แหล่งที่มีประชากรหนาแน่นปานกลางแปรผันกลับกับปริมาณการใช้โทรศัพท์ท้องถิ่น และจำนวน เลขหมายของการติดตั้งโทรศัพท์ และแปรผันโดยตรงกับปริมาณการใช้โทรศัพท์ทางไกล
๓. จำนวนประชากรแปรผันโดยตรงกับปริมาณการใช้โทรศัพท์ทางไกล
๔. รายได้ประชาชาติเป็นตัวแปรสูงสุดที่สัมพันธ์โดยตรง กับจำนวนเลขหมายของการติดตั้งโทรศัพท์ ปริมาณการใช้โทรศัพท์ท้องถิ่น และโทรศัพท์ทางไกล
๕. แนวโน้มทางเศรษฐกิจของจังหวัดสงขลา สูงกว่าแนวโน้มทางเศรษฐกิจของจังหวัด นครศรีธรรมราช และภูเก็ต

ชื่อปริญญาบัตร : การศึกษาเปรียบเทียบหน้าที่ทาง ด้านการค้าและบริการของเมือง
ที่อยู่ใกล้กรุงเทพมหานครกับเมืองที่อยู่ห่างไกล

ผู้เขียน : สมศักดิ์ ไชยเดช

สาขาวิชาเอก : ภูมิศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ผศจ.ดร. ประเสริฐ วิทยารัฐ

กรรมการ : ศจ. สวาท เสนาณรงค์

การศึกษารัชนีมีวัตถุประสงค์ ที่จะศึกษาอิทธิพลทางด้าน การค้าและบริการของกรุงเทพมหานคร ที่มีต่อเมืองใกล้เคียง

ในการดำเนินการศึกษาได้นำจำนวนร้านค้าและบริการ ผู้อุดหนุนและอัตราการเพิ่มของร้านค้าและบริการ ๓๑ ประเภท ของเมืองใกล้กรุงเทพมหานครและเมืองที่อยู่ห่างไกล มาเปรียบเทียบกัน และได้เปรียบเทียบประเภทและจำนวนร้านค้าและบริการในระหว่างเมืองใกล้ด้วยกันอีกด้วย

เมืองที่นำมาศึกษาได้เลือกเมืองที่อยู่ห่างไกลกรุงเทพมหานคร ๕ เมือง ได้แก่ ลำปาง สุรินทร์ ภูเก็ต ตรัง และพังงา มาเปรียบเทียบกับเมืองที่อยู่ใกล้กรุงเทพมหานคร ๕ เมือง ได้แก่ สมุทรปราการ สมุทรสาคร นครปฐม นนทบุรี และปทุมธานี

ข้อมูลที่นำมาศึกษาได้จากงานสนามและจากสำนักงานเทศบาลเมือง

การวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏผลดังนี้

๑. เมืองใกล้มีร้านค้าหลาย ร้านเครื่องเขียน โรงพิมพ์ ร้านนาฬิกา-แว่นตา โรงภาพยนตร์ ร้านจักรยาน-จักรยานยนต์ และร้านเครื่องไฟฟ้ามากกว่าเมืองใกล้ ส่วนร้านเสริมสวย ร้านตัดผ้า สตรี และร้านทันตแพทย์ในเมืองใกล้มีจำนวนมากกว่าในเมืองใกล้

๒. ร้านค้าหลาย ร้านเครื่องเขียน โรงพิมพ์ ร้านนาฬิกา-แว่นตา โรงภาพยนตร์ ร้านจักรยาน-จักรยานยนต์ และร้านเครื่องไฟฟ้าในเมืองใกล้ต้องการผู้อุดหนุนมากกว่าร้านที่อยู่ในเมืองใกล้

ส่วนร้านเสริมสวย ร้านตัดผ้าสตรีและร้านทันตแพทย์ในเมืองไถ่ต้องการผู้ถือหุ้นมากกว่าร้านที่อยู่ในเมืองไถ่

๓. เมื่อประชากรเพิ่มขึ้น อัตราการเพิ่มของร้านค้าและบริการในเมืองไถ่ ๑๔ ประเภท สูงกว่าอัตราการเพิ่มของร้านค้าและบริการในเมืองไถ่ ส่วนร้านเสริมสวยและโรงพิมพ์ในเมืองไถ่มีอัตราการเพิ่มสูงกว่าในเมืองไถ่

๔. เมืองไถ่กรุงเทพมหานคร ๕ เมือง นอกจากปทุมธานี มีประเภทร้านค้าและบริการเหมือนกันอยู่ ๔๔ ประเภท นครปฐมซึ่งมีประชากรน้อยกว่าสมุทรปราการและสมุทรสาครมีประเภทและจำนวนร้านค้าและบริการมากกว่าเมืองอื่นๆ

ชื่อปริญาานิพนธ์ : การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการแจกกระจายของอุตสาหกรรม-
เกษตร กับการแจกกระจายของผลิตผลวัตถุดิบทางการเกษตร ใน
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย

ผู้เขียน : สากล สถิติวิทยานันท์

สาขาวิชาเอก : ภูมิศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษา

ประธาน : ศจ. สวาท เสนาณรงค์

กรรมการ : รศจ. ประเทือง มหารักษ์กะ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการแจกกระจายของอุตสาหกรรม-
เกษตร กับการแจกกระจายของผลิตผลวัตถุดิบทางการเกษตรในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของ
ประเทศไทย โดยรวบรวมข้อมูลอุตสาหกรรมจากสำมะโนอุตสาหกรรมปี พ.ศ. ๒๕๑๒-๒๕๑๘ และ
รวบรวมข้อมูลผลผลิตทางการเกษตรจากสถิติการเกษตรปี พ.ศ. ๒๕๑๒-๒๕๑๘

ผลการศึกษาพบว่า การแจกกระจายของอุตสาหกรรม-เกษตร กับการแจกกระจายของผลิต
ผลวัตถุดิบทางการเกษตรในแต่ละจังหวัดไม่มีความสัมพันธ์กัน แต่การแจกกระจายทั้งภาคมีความ
สัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ

ข้อปริญญานิพนธ์ : การศึกษาปัจจัยที่ทำให้ครอบครัวมีเศรษฐกิจแตกต่างกันในนิคม
สร้างตนเอง อำเภอโพธิ์ชัย จังหวัดหนองคาย

ผู้เขียน : เอนก นิคมภักดิ์
สาขาวิชาเอก : ภูมิศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษา
ประธาน : ศจ. สวาท เสนาณรงค์
กรรมการ : ผศจ. มีชัย วรสายัณห์

ความมุ่งหมายในการศึกษา เพื่อศึกษาปัจจัยที่ทำให้ครอบครัวมีฐานะทางเศรษฐกิจแตกต่างกัน
ในนิคมสร้างตนเอง อ. โพธิ์ชัย จ. หนองคาย การศึกษาใช้วิธีการสัมภาษณ์จากครอบครัวที่มีฐานะดี
๒๐๐ ครอบครัว และครอบครัวที่มีฐานะต่ำ ๒๐๐ ครอบครัว

การศึกษาได้พบว่าปัจจัยที่ทำให้ครอบครัวในนิคมสร้างตนเอง อ. โพธิ์ชัย จ. หนองคาย
มีฐานะทางเศรษฐกิจแตกต่างกันคือ

๑. ครอบครัวที่มีฐานะต่ำ มีจำนวนสมาชิกในครอบครัวมากกว่า ครอบครัวที่มีฐานะทาง
ทางเศรษฐกิจดี

๒. หัวหน้าที่มีระดับการศึกษาสูง และได้ศึกษาจากสื่อมวลชนอยู่เสมอ จะทำให้ฐานะ
เศรษฐกิจของครอบครัวดี

๓. ครอบครัวที่มีการแบ่งแรงงานในครอบครัวให้เหมาะสมกับงานและรู้จักแบ่งเนื้อที่ทำกร
เกษตรให้เหมาะสมกับภูมิประเทศหรือชนิดของพืช จะมีฐานะทางเศรษฐกิจดี

๔. ครอบครัวที่ใช้วิทยาการสมัยใหม่ในการเกษตรและเป็นสมาชิกกลุ่มเกษตรกร จะมีฐานะ
ทางเศรษฐกิจดี

๕. ครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดี จะมีค่านิยมและความเชื่อถือที่ทันสมัยและหัวหน้า
ครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดี จะมีทัศนคติที่ดีกว่าหัวหน้าครอบครัวที่มีฐานะเศรษฐกิจต่ำ

พิมพ์ที่โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว นายคำธร ศรีวรกุล ผู้พิมพ์และผู้โฆษณา

๓ กรกฎาคม ๒๕๖๑

